

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OTACIAN CHRONICLES BOOK ONE

*The Lies
Of
Lena*

KYLIE SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Lies Of *Lena*

KYLIE SNOW

Telif hakkı © 2024 Kylie Snow Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Kapak Tasarımı: Kylie Snow

Editör: Allison Heddon ISBN:

979-8-218-35206-6

İletişim: kyliesnowauthor@gmail.com

ÇALMA LİSTESİ

BARIŞIN ÖLÜMÜ
BARIŞIN I N D— fiA D AMEN S

YAIMA

FOR EV ERMO RE - PRO14 EN 4 R iS

U M I NAKY- JO E L SU N N Y

I/YO— YAI MA

MAY YOU IPEM— YAIMA

BAD DREAM- CANNONS

İŞTE HAMLEM—
ALTERNATE VERSION-
SYML

TANIMLAMA KILAVUZU

ATTN

OTAC IA— OH-TAB-SH U H

Ë A LT RU M— FALT-RU N E FO

BSMOMT- FOUBS-MONT W R EN

DI ER— REbI—DYE—ER

AMES- AIMS

ROZAVAR ROW-ZA—vAR

OQUERENE- **OH-KUR-EEN**

N E İt EIDA- NUIt-AY-DUH

KARAKTERLER

LED A DAELY RA— LEE—NAH DAY—LIE—BUH

TO RR IN BR IGHTH E LL- TOUR-I H BRY-TH ELL RY IA—

RYE-LJ H

H E M DRY FOR N EVAİJ —H EN-DREE BOLI-UH-VOW

NOLAN D AUBEZE— BOW—LIND AWE—BEZ

Ł DMLJ M D ESTIELOT— ED-AİUHD ES-TA-LOT EGOS

MATAP: ION— EYE-GONE NAH-TAİt-E-ON VIOLA SON N

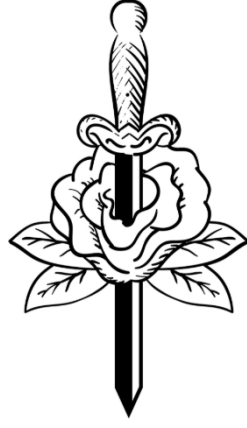
ET— VEYE-UH-LA NEWLI-IT

Hayatımdaki üç anne figürüne.
Beni yetiştiren ve ne olursa olsun her zaman arkamda olan rahmetli anneme. Beni her zaman seven ve destekleyen büyükanneme. Ve her zaman hayallerime inanan ve doğum gününde bu kitabı yayınladığım rahmetli teyzeme.
Onlar olmasaydı, ben ben olmazdım.

GOHTEHT \$VARHIHG

Lütfen dikkatlice okuyunuz. Bu kitap açık cinsel sahneler, açık dil, şiddet, kanlı sahneler, işkence, uzuvların kesilmesi, cinsel saldırı, tecavüz, kayıp ve keder içermektedir.

Ruh sağlığınız önemlidir.

Önsöz

İlk hatıram dört yaşımdan. Hafif olsa da, soğuk karda çıplak ayakla koştuğumu hatırlıyorum, annemin bizi bilinmeyen bir yere götürdüğü çekişinden başka hiçbir şey yoktu; sürekli tekrarladığı sözler kafamda yankılanıyordu.

Büyücüler nefret edilir, Lena. Asla gerçek kimliğimizi göstermemeliyiz.

Bir çocuğun sihirli yeteneklerini kontrol altında tutabilmesi için önemli bir güç ve disiplin gerekiyordu. Dört yaşındayken ben ikisine de sahip değildim, bu yüzden küçük bir köyden geçerken tökezleyip yere düşmemek için koruyucu bir bariyer kullanmam hiç de şaşırtıcı değildi. Hatalı olduğumu hemen anladım, ama kaybedecek zaman yoktu, annem elimi tuttu ve koşmaya başladık. Çok fakirdik ve tek ayakkabım o kadar büyüktü ki, kaçarken ayağımda kalamadı.

Köyden bir grup adam bizi kovaladı ve donmuş bir ormanda sanki sonsuza kadar koşmuşuz gibi hissettikten sonra, sonunda onlardan kurtulduk. Annem beni kendine çekti ve diğer zamanlarda güçlerimi kontrol edemediğimde olduğu gibi azarlanacağımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama onun yerine ağladı. Yere çöktü ve beni göğsüne çekti. Annem her zaman güçlüydü ve onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. "Özür dilerim! İsteyerek yapmadım... İsteyerek yapmadım," diye ağlayarak onu teselli etmeye çalıştım.

O kadar çok ağlıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu, ama sonunda kendini topladı ve yüzünü sildi. "Biliyorum, tatlım. Sinirlendiğim için özür dilerim." Ayağa kalktı ve pantolonundaki karları silkeledi. "Sadece güvenli ve sıcak bir yerde olmamızı istiyorum. Kaçmak istemiyorum." Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Bunu hak etmiyorsun... Hiçbirimiz hak etmiyoruz."

Kucaklaması bana az da olsa sıcaklık veriyordu. "Neden bize zarar vermek istiyorlar?" diye sormuştum, çocukça bir masumiyetle.

Gülümsedi ve gözlerinde, büyüyene kadar anlayamadığım bir bakış vardı. "İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar," diye cevapladı.

Büyücüler nefret edilir, Lena.

Ve bundan daha doğru bir şey olamazdı. Büyücü olmak, derhal sürgüne gönderilmek anlamına geliyordu. Büyücü olmak, hiçbir koruyucu yasanın geçerli olmadığı anlamına geliyordu. Büyücü olmak, sadece dört yaşında olsan bile, bir canavar gibi görülmek ve muamele görmek anlamına geliyordu.

O günü hiç unutmadım. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Disiplinli olmam gerekiyordu. Bu yüzden, fiziksel ve zihinsel olarak mümkün olduğunca büyümü bastırdım. Genellikle büyü çok daha geç yaşlarda ortaya çıkar, ama ne yazık ki benim durumum bir istisnaydı. O günden sonra başka bir hata yapmadım, ama sonunda bir şeylerin olacağından ve kaçmak zorunda kalacağımızdan, asla *evim* diyebileceğim bir yer bulamayacağımdan korkuyordum.

On iki yaşına gelene kadar daha kalıcı bir yer bulamadık. Tovagoth'taki çoğu bölge gibi, güçlü Otacia krallığı da büyücülere karşı yoğun bir nefret besliyordu, ancak yaklaşık on bin kişilik nüfusu sayesinde ortama karışabilirdik. Orada hiçbir geçmişimiz yoktu ve iki bakır saçlı büyücü kadını unutmak zor olurdu.

Krallık üç bölgeye ayrılmıştı. Üst sınıf, krallığın ortasında, Merkez adı verilen, yüksekte ve güvenli bir yerde yaşıyordu. Orta sınıf, yine biraz yüksekte olan İç Halka'da yaşarken, alt sınıf ise Dış Halka'da yaşıyordu. Annem, bizim kalabileceğimiz küçük bir kulübe bulabildiği yer de burasıydı.

Krallık, çoğu kişi tarafından korkulan, güçlü ve acımasız bir adam olan Kral Ulric La'Rune tarafından yönetiliyordu. Kral, halkına ve krallığına olan sadakati ve savaş alanındaki keskin becerileri sayesinde popülerdi. Öte yandan, karısı Kraliçe Ryia herkes tarafından seviliyordu. O, şefkatli ve sevgi dolu bir kadın olarak görülüyordu. Hatta şimdi bile, bazen Dış Halka'yı ziyaret ederek birçok küçük işletmenin ekonomisini canlandırıyor. Ulric ise hiç ziyaret etme zahmetine girmiyordu. Bazıları, krallığın bu kadar başarılı olmasının nedeninin, acımasızlık ve nezaketin dengesi olduğunu söylerdi.

Çocuklarına gelince, bir oğulları olduğu biliniyordu: Prens Silas La'Rune. Onu kalede saklıyorlardı. Otacia'ya yeni taşınan ve alt sınıftan olan bizler, yıllar önce tek diğer çocukları olan küçük kızlarına ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Tek bildiğimiz, onun bebekken kaleden kaçırıldığı ve daha sonra Kuzey Ormanı'nda ölü bulunduğu idi.

Bu trajediden sonra, Kral ve Kraliçe büyük oğullarını güvende tutmaya yemin ettiler. On sekiz yaşına gelene, yeterli eğitimi alana ve her türlü tehditle başa çıkmaya hazır olana kadar onun kale duvarlarından çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Kale personeli ve belki de eğitimdeki askerler dışında kimse onun neye benzediğini bilmiyordu. Annem

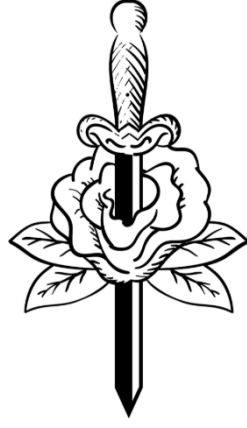
, prensesin başına bu kadar korkunç bir şey gelmişken krallığın gerçekten savunulup savunulmadığını merak ediyordu. Ancak o günden beri krallıkta hiçbir olay yaşanmadı ve herkes güvende görünüyordu.

Ve ben sihrimi kullanmadım. Her türlü içgüdümü olabildiğince derinlere gömdüm.

Büyücüler nefret edilir, Lena.

Ve o yanımda gizli kaldığı sürece, hiçbir krallıkta, hele ki kendi bedenimde asla kendimi evimde hissedemezdim.

BÖLÜM OØE: THEN

Birinci Bölüm

"Papatya, devediken, adaçayı ve biraz Epsom tuzu," dedi annem, tuzu su dolu tencereye serpiştirirken. "Son olarak, biraz bal. Tadı güzelleştirir ve yaraları iyileştirmeye yardımcı olduğu bilinir."

Odun sobamızda ısıtılan küçük çelik tencerede karışımı yavaşça karıştırdı.

"Peki, *bu* gerçekten insanları iyileştirmeye yardımcı oluyor mu?" diye şüpheyle sordum.

Gülümsedi ve elini çevirerek yarattığı iksiri büyülüyordu. "Eh, biraz sihirle, evet." Parmak uçlarından yayılan ve parıldayan altın rengi sis, beni küçük bir çığlık attırdı. Farkına varmadan sis kayboldu. Gözlerimi kaçırdım.

Tabii ki iksirlerine büyü yapıyordu.

Ben de öyle düşünmüştüm, ama annem büyüün beni ne kadar kötü etkilediğini biliyordu. Artık benim önümde hiç büyü yapmıyordu.

"Lena," diye başladı. "Çok uzun zamandır büyü kullanmadığını biliyorum, ama..."

"Biliyorum anne. Ama sana defalarca söylediğim gibi, öğrenmekle ilgilenmiyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. Buraya taşındığımızdan beri, ilk kez ona ekmek ve çörek dışında başka şeyler yapmasını göstermesine izin verdim. Büyüyle ilgili hiçbir şey öğrenmek istemediğini biliyordu, bu kadar küçük bir şey bile olsa. Son haftalarda, bana bir şeyler, herhangi bir şey öğretmeye çalışıyordu. Bugüne kadar hep reddettim. "Lena, sen on altı yaşındasın.

"

Ellerimin titrediğini hissettim.

Büyücüler nefret edilir, Lena.

Bu sözler sonsuza kadar aklımdan çıkmayacaktı. Ona döndüm, kahve rengi gözleri umutla parlıyordu. "Bunu benim için istediğini biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece... yapamam. Gerek yok. Sadece başımıza bela alırsınız."

"Gerekli değil mi?" Kaşlarını çatı. "Evet, güçlerin ortaya çıktığında küçüktün, Lena. O zamanlar gerekli değildi. Açıkçası, sana

kendini kontrol etmekten başka bir şey öğretmek güvenli değildi. Dört yaşındaki bir çocuğun güçlerini keşfettiğini hiç duymadım..." Başını salladı ve kararlı bir şekilde bana baktı. "...ama bu sadece senin ne kadar özel olduğunu, ne kadar güçlü olabileceğini kanıtlıyor. Evet, burada, Otacia'da, kendini savunmayı bilmen gerekemeyebilir. Ama herhangi bir nedenle burayı terk etmek zorunda kalırsak..."

"Neden gitmemiz gereksin ki?" diye sordum meydan okurcasına. "Bizi tehlikeye atan tek şey, eşyalarını büyülemen! Bir gün, mucizevi iksirlerin hakkında kaleye haber ulaşacağını düşünmüyor musun? Birkaç ot, tuz ve lanet olası balın hastalıkları nasıl iyileştirebildiği hakkında?!"

"Sözlerine dikkat et!" diye bağırdı. Sınırı aştığımı biliyordum. "Burada masum insanlar ölüyor! Onların sadece insan olmaları umurumda değil. Ben yardım etme yeteneğine sahibim." Yumruklarını yanlarında sıkımişti. "Gücümün tam potansiyelini kullanmıyorum. Zamanla yavaşça iyileşmeleri için yeterli kadarını kullanıyorum."

"Peki ya biri bunun nasıl olduğunu keşfederse? Ya sen büyü yaparken biri içeri dalarsa ve kim olduğumuzu keşfederse?"

"Dört yıl oldu..."

"Evet! Dört yıl!" diye bağırarak kollarımı havaya kaldırdım. "Tam dört yıl boyunca bir yerde kalmayı başardık. Dört yıl boyunca *bir evimiz* oldu. Ve oradan ayrılmak zorunda kalmaktan çok korkuyorum."

Annemin yüzüne hüzün çöktü ve gözyaşlarını tutarken boğazım yandı. Kafamı salladım ve mutfak sandalyesine çöktüm, dirseklerimi dayadım ve yüzümü ellerimle kapattım.

Annem tahta kaşığı yemek masasına bıraktı ve nazikçe elini omzuma koydu. Bir damla gözyaşı aktı ve geri kalanını tutmak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Bir daha asla kaçmak istemiyorum. *Bir hayatım* olsun istiyorum. Arkadaşlarım olsun istiyorum. İnsanlara yakın olmak istiyorum. Bu sürekli zayıflatıcı korkuyla yaşamak istemiyorum." Tekrar başımı salladım. "Ben sadece... sadece normal olmak istiyorum."

Annem yanıma çömeldi, ellerimi yüzümden çekip kendi ellerine aldı. Tereddüt ettim ama onun bakışlarına karşılık verdim.

"Bu ne kadar sıkıcı olurdu," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Arkadaşların olabilir Lena. İnsanlara yakın olabilirsin."

"Ama her zaman gerçek kimliğimi saklamak zorundayım..." diye iç geçirdim. "Yani, bir maske takarak ilişkiler kurabilirim."

"Büyücü olmak kimliğimizin bir parçası olsa da, bizi tanımlayan şey bu değildir. Büyümü kullanamasam bile, yine de kendim olurum."

"Korkduğunu biliyorum. Ama yaşamayı hak ediyorsun, Lena. Seni daha fazla zorlamayacağım. Ama hazır olduğunda sana öğretmek için her zaman burada olacağımı bil," dedi ve yüzüme daha fazla gözyaşı döktüren başka bir nazik gülümsemeyle. Gözyaşlarımı sildim.

"Kaba sözlerim için özür dilerim," dedim utanarak, yıpranmış ahşap zemine bakarak.

Annem kıkırdadı. "Bunu babandan almışsın."

Bu beni gülümsetti. Onu hiç tanımamıştım. Annem, on yedi yıl önce aşık olduğu kahverengi saçlı, yeşil gözlü adamdan hep sevgiyle bahsederdi. O, flörtöz, küfürbaz bir balıkçıydı, yumuşak sesli annemin tam tersiydi. Annem hep, onun tanıdığı herkesi büyülediğini ve herkesin onun bir balıkçı için fazla yakışıklı olduğunu söylediğini anlatırdı.

Neredeyse bir yıllık ilişkilerinin ardından annem bana hamile kaldı. Yüzde elli ihtimalle normal bir insan olmama rağmen, yüzde elli ihtimalle de bir büyücü olabilirdim.

Renrell adlı küçük köy, büyücüleri Kral Ulric kadar nefret ediyordu. Annem, babamın onu terk etmeyeceğine inanıyordu. Ama emin olamıyordu. En iyi ihtimalle, sevdiği ve ailesinin nesillerdir yaşadığı köyü terk etmek zorunda kalacaktı. Benim bir büyücü olup olmadığım ve geliştirilmesi gereken yeteneklerim olup olmadığı belli olana kadar inzivaya çekilip yaşayacaktı. En kötü ihtimalle, babam anneme sırtını dönecek ve büyücülere en düşmanca davranan köylülerin anneme istediklerini yapmalarına izin verecekti. Annem babamın bunu yapacağına inanmasa da, risk çok büyüktü. Bu yüzden, bir gece yarısı evi terk etti. Bir daha babamı görmedi.

"Oh, saat neredeyse 7 oldu!" diye bağırdı annem. Ben sandalyemden kalkarken, o da İç Çember'e teslim etmem gereken eşyalarla dolu deri çantayı alıp koştu. Annem ve ben görevlerimizi paylaşıyorduk. Bazen ben teslimatları yaparken, o haftalık pazarda tezgahımızı işletirdi. İç Çember'e gitmek korkutucuydu, ama ben kendime saklandım ve sadece siparişlerini yerine getirdiğim insanlarla iletişim kurmak zorunda kaldım. Tezgahı yönetmek çok daha zor bir görevdi ve dürüst olmak gerekirse, benim ilgisizliğimden dolayı annem ürünleri benden daha iyi tanıyordu.

Çantayı omzuma astım ve içimden bir iç çekerek, "Vay canına, burada epey bir şey var." dedim. I could already feel the weight pulling at my

omuzumda. Bu şüphesiz rahatsız edici olurdu. Nefes nefese bir kahkaha attım.

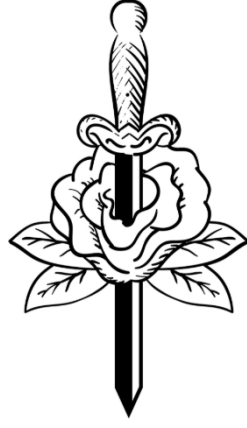
Onunla gurur duyuyorum.

Waylon's Bakery & Apothecary'deki ürünlerin ne kadar mükemmel olduğu haberi İç Halka'ya da ulaşmıştı. Orta sınıf, Dış Halka'ya ayak basmazdı, ancak bazıları ürünlerin kendilerine teslim edilmesini sorun etmiyordu. Müşteriler anneme neden "Minerva's Bakery & Apothecary" adını vermediğini sorarlardı. Annem her zaman gülümser ve iyi bir arkadaşının adını verdiğini söylerdi. Bunun babamın adı olduğunu hiç söylemezdi.

Annem bana sipariş listesini ve neredeyse her hafta hangi evlere hangi siparişlerin gideceğini çözmek için kullandığım haritayı verdi.

"Bugün pazarda iyi şanslar," dedim ve ona sıkıca sarıldım.

"Bugün güzel bir gün olacak, Lena." Gülümsayarak benden uzaklaştı. "Bunu hissedebiliyorum."

İkinci Bölüm

Dışarı çıktım ve bahar esintisi hoş bir şekilde esiyordu. Nisan ayı başı için nispeten sıcak bir gündü. Küçük kulübemiz, Outer Ring'in sakin bir bölgesinde yer alıyordu. Güneş parlak bir şekilde parlıyordu ve sıcak bir ışıkla rahat evimizi aydınlatıyordu.

Dış Çevre göz alıcı değildi, ama daha ayrıcalıklı kesimin gördüğü kadar da korkunç değildi. Yollar kırık taşlardan oluşuyordu ve çoğu ev çok küçük olduğu için birbirine oldukça yakındı. Neyse ki, bahçeyle ilgilenmem için yeterli alan vardı.

Bahçecilik benim için huzur verici bir hobi haline gelmişti. Evimizin çevresi renkli çiçeklerle doluydu: güller, nergisler, zambaklar, şakayıklar ve daha fazlası —hepsini ben dikmiştim ve en azından ilkbahar ve yaz aylarında kulübenin sıkıcı dış cephesini o kadar da sıkıcı göstermiyordu. Evimizin yanlarında büyüyen sarmaşık benim eserim değildi, ama yine de onu çok seviyordum. Ayrıca annemin iksirleri için kullandığımız bazı otların yetiştirilmesine de yardım ediyordum, ama yine de krallık duvarlarının dışında bol bol çöp toplama işimiz vardı.

Evimizin arkasında, Dış Halka boyunca kıvrılan bir nehir vardı ve bu da huzurlu atmosfere katkıda bulunuyordu. İç Halka ve Merkez'den gelenler genellikle Dış Halka'ya tiksintiyle bakarlardı, ama bence onların kötü duyguları, Dış Halka'nın karanlık ve yasadışı faaliyetleriyle ünlü bir bölümü olan Serpents Cove'dan kaynaklanıyordu. Oraya asla yaklaşmadım ve orada yaşayan kimseyle konuşmadım. Diğer bölgeler o kadar da kötü değildi.

Örneğin, haftalık pazarımız, satıcıların taze meyve ve sebzelerden mücevherlere ve dikişli ürünlere kadar her şeyi sattığı önemli bir etkinlikti. Yukarıdakiler buna bir şans verselerdi, belki de buradaki insanlar bu kadar fakir olmazlardı.

İç Çember'den müşterilerimizin olmaya başlaması bir mucizeydi ve annemin bana verdiği ekstra bakır parayla, pelerinimin altında sakladığım ve belime kınladığım bir obsidiyen hançer satın aldım. Annem bunu bilmiyordu, çünkü kendimi savunmakla ilgili bir başka nutuk dinlemek istemiyordum

doğrusu, onu kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim, ama bana verdiği küçük rahatlık bakırın kaybına değdi.

İç Çember'e giden büyük merdiven girişine doğru yürüyerek ilerledim, evimizden yaklaşık on dakikalık bir mesafeydi. Kendime saklansam da, birçok komşum yanlarından geçerken bana el salladı.

Devasa basamakları tırmanırken, tepedeki nöbetçiye gözlemledim. Dış Çember vatandaşları, sabah 6:00 ile 10:00 arasında İç Çember'i ziyaret edebiliyordu. Bir dakika önce ya da bir dakika sonra değil. Teslimat yapmaya başlamamızın üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti ve nöbetçiler, sokağa çıkma yasağı saatinden sonra asla kalmadığını bildikleri için bana aldırış etmiyorlardı.

İlk birkaç siparişi oldukça hızlı bir şekilde tamamladım: bir eve iksir, başka bir eve pasta siparişi. Yoluma devam ederken, her karşılaştığımda bakmadan edemediğim lüks bir giyim mağazasının önünden geçtim.

Böyle parçalara sahip olmak nasıl bir şey olmalı?

Hala vitrinde sergilenen güzel elbiseleri hayranlıkla seyrederek ilerlerken, aniden biri bana o kadar sert çarptı ki yere düştüm.

"Oops," dedi alaycı bir ses. Yerdeki konumumdan, boynunda zarif gümüş takılar bulunan, muhteşem fildişi ve bronz renkli bir elbise giyen kıza baktım. Yanındaki iki arkadaşı da aynı derecede çarpıcı kıyafetler giymişti ve aynı derecede itici bir şekilde alaycı gülümsüyorlardı. Kıyafetleri kraliyet ailesi için yeterince şık değildi, ama benim koyu mavi pelerinin, krem rengi geceliğim ve kahverengi üst elbisemden farklı olarak, kaleye yakın bir yerde yaşamak için kesinlikle yeterliydi. Elbise bana oldukça yakışıyordu ve her zamanki gibi, buraya gelene kadar kendimi yeterince güzel hissediyordum. Kendimi aşağılık hissetmemek zordu.

Çantamı tuttum ve düştükten sonra yere düşen sarılmış hamur işlerini topladım.

"Kirli bir köylü kızı İç Çember'de ne arıyor?" diye sordu, iki arkadaşı da gülüyordu. Benden çok daha büyük görünüyorlardı.

Ayaklarımın üzerine geri döndüm. "Ben... ben sadece teslimat yapıyorum, hanımefendi." Sesimin titremesinden nefret ediyordum. İç Çember'e gelirken taciz edildiğim ilk sefer değildi, ama genellikle sadece kötü bakışlardı. Tanrım, kendimi çok küçük hissettim.

"Ben... ben sadece teslimat yapıyorum hanımefendi," diye alay etti, onlar da gülmeye devam ederken.

Sesimi alçaltarak, sakın kalmaya çalışarak, "Sorun çıkarmak istemiyorum," dedim. Yüzlerindeki ifade, hançerimi boğazlarına saplamak istememe neden oldu.

Sakin ol. Kontrolünü kaybetme.

Burnumdan derin bir nefes aldım. En son ihtiyacım olan şey kontrolümü kaybetmekti.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, kahverengi saçlarını omzunun üzerinden attı. "O zaman *pisliğini* bana yaklaştırma," diye tükürdü. Sonra, vücudumun üzerinden değil, tek omzuma asılmış olan çantama göz attı ve onu benden koparıp aldı.

"Hey! Geri ver onu!" diye protesto ettim.

Ben onu almaya uzanırken o geri çekildi. "Aww, ne yapacaksın ki?" Çantayı açtı ve arkadaşları içine uzanmaya başladı. Gözlerim doldu.

Bu siparişleri kaçıramayız. Annemin uğruna çalıştığı her şeyi mahveder.

"Lütfen," diye yalvardım. "Onlara ihtiyacım var!"

Bu kadar acınası görünmekten nefret ediyordum. Duygularımı kontrol edememekten nefret ediyordum.

Scones'lardan birini çıkardı, ambalajını açtı ve bir ısırık aldı.

Kanım kaynadı. Öfke beni sardı. Bu, hançerimi çekip onun boynuna doğrultmam için yeterliydi. Mantıklı düşüncelerim, hissettiğim saf öfke ve aşağılanma duygusuyla birlikte yok oldu. Hançeri yana doğru tutarak boynuna dayadım, acıtacak kadar sert bastırdım ama gerçek bir zarar verecek kadar sert değildi. Kız çığlık attı, arkadaşları ise donakaldı, yüzleri soldu.

"Hey!" Arkamda bir sesin homurdandığını duydum. Hançeri hala kızın boynuna dayalı haldeyken, arkamı döndüm ve bir erkeğin bize doğru koştuğunu gördüm.

Siktir.

Kaslı vücuduna bakarak, onun onlu yaşların sonlarında olduğunu tahmin ettim. Yaklaşırken üzerimde yükseldi, jet siyah saçları bahar rüzgarıyla dalgalandı. Altın rengi bronz tenine karşı parlak görünen beyaz bir tunik giyyordu. Sırtında bir kılıç asılıydı ve koyu kahverengi deri pantolonu, belirgin bacaklarına tam oturuyordu. Siyah deri botlarla görünümü tamamlanmıştı.

İç Halka.

Çenesi sıkıydı ve çarpıcı altın rengi gözleriyle bana odaklanmıştı. Yutkundum.
Beni muhafızlara teslim edecek. Bu kızları tanıyor olmalı.

Korku beni sarmaya başladı, ama şaşırtıcı bir şekilde, bıçağımın altındaki kıza gözlerini dikti.

"Sana ait olmayan bir şeyi aldığında ne olur, gördün mü?" dedi soğukkanlılıkla.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Boynuma bıçak dayayan şarlatanı savunacak mısın?"

Yavaşça bana döndü ve gözlerimin içine baktı. Titrememi durdurmaya ve tamamen zayıf biri gibi görünmemeye çalıştım.

"Silahını indir," dedi yumuşak bir sesle.

Bir an tereddüt ettim ama sonunda pes ettim ve silahımı kullanabileceğim bir yerde tutarak indirdim. Esmer kıza tekrar baktı. "O sana ait değil." Çantama doğru başını salladı. "Geri ver, yoksa muhafızları çağırırım."

Kızın arkadaşları donakalmış bir şekilde orada duruyorlardı.

Kız kuru bir kakhaha attı, sonra göğsüne hafifçe dokundu. "İstersen muhafızları çağır. O beni öldürmeye çalıştı. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Adam sırttı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, tatlım." Ona yaklaşıırken mırıldandı. Kız nefes aldı ve ona karşı olan kızgınlığına rağmen, ondan etkilendiğini anlayabiliyordum. Onu suçlayamazdım. Adamın omzunun üzerinden bana baktı, gözlerim ile gözleri buluştu, sonra tekrar adama döndü.

Bir an durakladı ve sonra yine kuru bir kakhaha attı, kahverengi gözleri bana döndü.

"Pfft. İşte pastaların geri geldi. Zaten kurumuşlar." Ben yakalayamadan çantayı yere attı ve içindeki kalan iksirin yere çarparak parçalandığını duydum. Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oops," dedi kuru bir şekilde. O ve arkadaşları uzaklaşırken, ellerindeki hamur işlerini yere atarken ona bir daha bakma zahmetine girmedi. Neyse ki, sadece baş cadaloz kendi hamur işini açtı.

Yabancı yere diz çöküp, artık damlayan çantamı aldı.
çantamı aldı.

"Yardımın için teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi silerek.
gözyaşlarımın aktığını fark etmemiştim.

Acınası bir durum.

Yüzüne baktım ve o da bana baktı.

"Tabii ki." Ayağa kalktı ve eşyalarını bana uzattı. "Çantandakiler çok yazık olmuş. Ne iğrenç bir kızdı," dedi dudaklarını kıvrarak, onların gittiği yöne bakarak. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Gerçekten mi? O zaman buraya yeni gelmiş olmalısın," dedim hafifçe gülerek, çantayı sırtıma astım. "Ama dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı." Durup çantamı ve içindekileri inceledim. Neyse ki iksir çantanın ayrı bir bölmesinde duruyordu, bu yüzden içine sarılmış unlu mamuller zarar görmemişti. "Ne yapacağız bilmiyorum," diye mırıldandım. "O bir iksirdi ve onu satın alan adamın ona gerçekten ihtiyacı var."

Sadece bu da değil, işletmenin itibarı da tehlikedeydi. Tek bir hoş olmayan deneyim her şeyi mahvedebilirdi.

"Başka yok mu?" diye sordu.

"Hayır, annem iksiri sipariş üzerine yapıyor. Yeniden yapması gerekecek... ve benim de teslim etmem gereken tüm bu ürünler var..." Uzakta duran devasa saat kulesine baktım.

Saat neredeyse 8 olmuştu.

Hiçbir koşulda Dış Halka'dan gelenlerin saat 10:00'dan sonra İç Halka'ya girmelerine izin verilmiyordu. Her türlü iş önceden halledilmeliydi. Krallık böyle bir kural koymuştu, böylece biz alt tabaka köylüler daha önemli kişilere rahatsızlık vermiyorduk.

Bunu nasıl yapacağım?

"Peki, sana yardım edeyim mi?" sanki aklımı okumuş gibi teklif etti. Ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Eğer adresi biliyorsan, sen annene neyin yeniden yapılması gerektiğini söylerken, ben de geri kalanını teslim edebilirim." Ellerini ceplerine soktu ve çekici bir gülümseme attı.

Teklifini düşünürken onu inceledim. Onun yardımını istemiyordum, ama zamanım azalıyordu. Sanırım yeterince güvenilir görünüyordu.

"Neden bunu yapasın ki?" diye şüpheyle sordum.

"Yapacak başka bir işim yok." Omuz silkti. "Sabahlarım oldukça sıkıcı geçiyor. Bu, işleri değiştirmek için mükemmel bir yol. 10:00'dan sonra burada olamazsın, değil mi?"

Beni baştan aşağı süzdü ve yüzümün kızardığını hissettim.

Sanırım Dış Halka'dan olduğum çok belli.

"Doğru," diye mırıldandım, ayaklarıma bakarak. İkinci sınıf vatandaş olarak görülmek hiç kolaylaşmadı. Her ne kadar bu benim tek bildiğim şey olsa da.

"Öyleyse acele edelim." Çantamı aldı. "Onun ısırdığı şeyi unutma."

"Tamam." Ona siparişlerin, her müşterinin adının, satın aldıkları ürünlerin fiyatlarının ve yol tarifinin yazılı olduğu kağıdı uzattım.

"Sadece kırk dakika sürer. Annem bir tane daha yaptıktan sonra eve gidip gelmem de yaklaşık o kadar sürer." Derin bir nefes aldım. "Burada buluşabilir miyiz? Elbette size ödeme yapacağız."

Elini sallayarak reddetti. "Gerek yok. Yardım etmek *istiyorum*," diye mırıldandı haritaya bakarken. Ona daha fazla soru sormak istedim. Buradaki kimsenin benimle konuşmak istemesine, yardım etmek bir yana, hala şaşırıyordum, ama vaktim yoktu.

Kafamı salladım. "Özür dilerim, adınızı bile sormadım. Ben Lena Daelyra." Elimi ona uzattım. "Ya siz?"

Elimi inceledi, sonra gözlerime baktı. "Quill. Quill Callon," diye cevapladı, elimi tutarken gülümseyerek. Elimi sıkacağına sandım, ama onun yerine elimi ağzına götürüp hafifçe öptü. Genişlemiş gözlerime sırtarak baktı. Bu hareketi karşısında dizlerim neredeyse titredi.

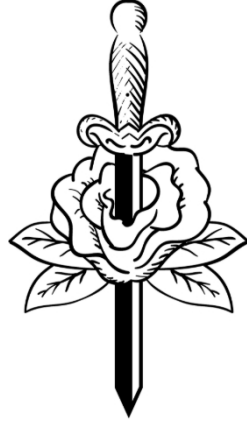
İç Çember'den biri... alt sınıftan bir köylünün elini öpmek mi? Hasta mı bu adam?

"Ben... kırk dakika sonra görüşürüz," diye kekeledim, o elimi bıraktığında.

Omzundaki çantamı düzeltti ve bana tembel bir gülümseme attı. "Görüşürüz."

Nefesimi tuttum ve döndüm, göğsümde rahatsız edici bir endişe hissediyordum.

Bu yabancıyı güvenmenin bir hata olmadığını umuyordum.

Üçüncü Bölüm

"Ne yaptın?" diye bağırdı annem. Ona pazar tezgahımızda olanları anlattım ve en küçük ayrıntıları duyunca, o günün geri kalanında dükkânı kapatmaya karar verdi. Kulübeye döndüğümüzde ona tüm hikâyeyi anlattım, çok sinirlendi.

"Yardım etmek istedi, ben de..."

"Yani, hiç tanımadığın bir çocuğa siparişlerimizin geri kalanını verdin? Muhtemelen her şeyi alıp gitti, Lena!"

"O, öncelikle çalınmasını engelledi, ayrıca en azından biraz parası var gibi görünüyordu. Yiyecek çalmasına gerek olduğunu sanmıyorum." Bizim gibi fakir görünmüyordu, ama zengin de değildi.

"Ya da belki, ona kazanmamız gereken paranın miktarını söyleyerek yol tarifini verdiğin için, siparişleri yerine getirip parayı kendine saklıyordur!"

Kalbim sıkıştı.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Annem sadece başını sallayarak başka yere baktı ve iksiri tekrar yapmaya başladı.

"Ben... çok üzgünüm." Nezaketi, elime öpücüğü, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni tamamen kandırdı. Başımı eğdim ve yatak odama gittim, kapıyı arkamdan kapatıp sırtıma yasladım ve yere kayarak oturdum. Bir süre sessizce oturdum.

Yine bir şeyi mahvettim. Onun yardım etmek istediğini düşünmekle aptallık ettim.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve sessizce ağladım.

Neredeyse otuz dakika geçti. Annem kaybolan eşyaları yeniden yapmaya çalışırken mutfaktan gelen tabak sesleri ve aceleci ayak sesleri duyuluyordu. Orada yardım etmem gerektiğini biliyordum, ama utancım beni

tahta yatak odamın zemininde hareketsiz kalmamı sağladı. Ayrıca, muhtemelen bunu da mahvetmenin bir yolunu bulurdum.

Küçük yatağıma, fildişi çarşafı ve şeftali rengi yorgana bakıyordum. İnceydi ama geceleri beni sıcak tutmaya yetiyordu. Yatağımın karşısında çam ağacından yapılmış şifonyerim vardı ve üzerinde pirinç çerçeveli bir ayna duruyordu. Çok fazla kozmetik ürünüm yoktu, ama yanında yumuşak pembe bir allık, maskara ve kırmızı ruj vardı. Allık ve maskarayı sık sık kullanıyordum, ama dudaklarıma bu kadar cesur bir renk sürmek için uygun bir durum olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ayağa kalkıp oraya doğru yürüdüm, muhtemelen yüzümde siyah çizgiler olduğunu fark ettim. Aynaya baktım ve kırmızı, şişmiş gözlerim ve elbette yanaklarımdan akan siyah damlalar bana bakıyordu.

Kendimden nefret ediyordum. Bu şekilde hissetmekten de nefret ediyordum.

Çirkin değildim. Aslında, parlak yeşil gözlerim ve içlerinde parıltıyan altın rengi beneklerimden rahatsız değildim. Annem, bunların babamınkinden benzediğini söylerdi. Bir bez alıp gözyaşı izlerini silmeye başladım, midem bulanıyordu.

Kızıl bakır rengi saçlarım, çoğu gün tercih ettiğim yarım topuz şeklinde toplanmıştı, arkada bir topuz ve önde birkaç tutam saç serbest bırakılmıştı. Kimse göremese de, kendi sivri kulaklarımı görebiliyordum. Büyücüler artık kulaklarının, insanların yuvarlak kulakları gibi görünmesi için büyüyle değiştirilmesi gerektiğini biliyorlar.

Hayır, çirkin değildim. Ama içim kesinlikle öyleydi.

Ben sadece çok fazla öfke barındıran bir kabuktan ibarettim. En son ne zaman mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Hayatımda gerçekten doğru yaptığım tek bir şey bile aklıma gelmiyordu.

Kendimden nefret etme sarmalına tekrar girmeye hazırlanırken, kapının çalındığını duydum. Donakaldım ve annem kapıyı açtığında tanıdık bir ses duydum.

Hemen odadan çıktım ve kapıda Quill duruyordu, çantamı tutuyor ve anneme kazandığımız parayı veriyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Geri geldin..." diye fısıldadım ve çantamı ondan aldım. Bulaşmış maskarayı temizlediğim için çok minnettardım.

Kaşlarını çattı. "Tabii ki geldim," dedi ve çantayı uzattı. "Bana söylediğin yerde bekledim ama gelmedin. Neyse ki evin haritada işaretli."

Yanaklarım kızardı.

Annem bakır paraların olduğu çuvalı incelerken konuştu. "Oh, bu benim hatamdı." Ona baktı. "İç Çember'den birinin bize yardım edeceğine inanamıyordum, gerçekten. Lena'yı da buna ikna ettim. Ama yanılmışım." Bol miktarda bakır parayı çıkardı ve elini Quill'e uzattı. "Yardımın için çok teşekkür ederim."

Quill, uzattığı eline baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Ödemeye gerek yok. O parayı sen kazandın, ben değil," dedi nazikçe.

Annem ona şaşkınlıkla baktı, sonra bana döndü. Ben de belirsiz bir omuz silklemeyle cevap verdim.

Sonra, ocaktaki kaynayan tencereye bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh, hay aksi!" Koşarak tezgahın üzerindeki kurutulmuş otların asılı olduğu duvara baktı. "Adaçayı eklemeyi unuttuğum ve evde kalmamış." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, saçlarının dağınık olmasını umursamadan, ve başını salladı. "Duvarın dışına çıkıp biraz almam lazım."

"Hayır, ben yapayım," diye ısrar ettim. "Sen işini bitir.

Ben giderim."

"Duvarın dışına tek başına çıkmanı istemiyorum Lena."

Ben cevap veremedim Quill araya girdi. "Ben onunla giderim."

Ona döndüm. "Kendimi koruyabilirim." Sesim istediğimden daha soğuk çıkmıştı, ama çaresiz bir küçük kız gibi görünmeye dayanamıyordum. Annem bana onaylamayan bir bakış attı.

Quill, beni şaşırtacak şekilde, kıkırdadı. "Oh, inan bana, bunu biliyorum. Sonuçta o kızı neredeyse parçaladın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir saniye sessizlikten sonra annem sessizce sordu: "Ne demek istiyor, Lena?"

"Tamam," onu görmezden geldim. "Hadi gidelim o zaman." Koridordaki askıdan pelerinimi aldım ve evden çıktım, Quill de hemen arkamdan geldi.

Krallığın girişine, ya da bizim durumumuzda çıkışına doğru yola çıktık. Açık tutulan kapılardan kaleye kadar uzanan büyük basamaklar vardı, bunları ayıran tek şey Yüzüklerdi.

"O neydi?" diye sordu.

"Hançeri bilmiyor," diye mırıldandım. "Silah taşımak yasak mı?"

"O değil..." diye mırıldandım. "Bu hançeri satın aldığımı bilseydi, kendimi savunmayı öğrenmem gerektiğini kabul etmiş olurum. Ki... onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum." Annemin, sihir pratiği yapmaya başlamam konusunda daha da ısrarcı olacağını ona söyleyemezdim. Hayır, ona bununla ilgili hiçbir şey söyleyemezdim.

"Fırsat doğarsa kendini korumayı bilmek fena bir şey değil."

"Sanki deneyimin varmış gibi konuşuyorsun," diye cevap verdim.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır, neyse ki gerçek hayatta deneyimim yok. Ama çok fazla eğitim aldım," dedi, sırtında duran silaha bakarak. "Hazırlıklı olmak daha iyidir."

Yavaşça başımı salladım ve başka yere baktım. Yürümeye devam ettik, aramızdaki sessizlik sonunda garip bir hal almaya başladı, ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Kaç yaşındasın?"

"Çok soru soruyorsun," diye mırıldandım. "On altı, ya sen?" "On altı."

Ona şaşkın şaşkın baktım, o da güldü. "Buna şaşırmış gibisin." "Bana daha büyük görünüyordun..." diye mırıldandım ve başka yere baktım.

Giriş merdivenlerinden aşağı indiğimizde, Otacia'yı dışarıdan ayıran köprüye vardık ve Quill'in yanımda gerginleştiğini hissettim. Ona bir göz attım ve kaygısız ifadesinin kaybolduğunu, çenesinin sıkıca kenetlendiğini gördüm.

"İyi misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Göğsü yükseldi, sonra alçaldı. "Evet," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

Başımı kaldırıp, annemle çöp toplarken her zaman gördüğüm muhafızlara el salladım. Konuşmak için çok uzaktaydı, bu yüzden adını bilmiyordum, ama bize her zaman kocaman bir gülümseme ve coşkulu bir el sallama ile karşılık verirdi. Annemle yaşıt olmalıydı.

"Korkma sakın, Quill," diye alay ettim. "Beni korumak için burada olman gerekiyor."

Nefes nefese bir kahkaha atarak rahatladığını hissettim. "Merak etme, burada olan her şeyden çok *senin* kötü tarafına geçmekten korkuyorum," diye alay etti.

Gülümsememi saklamaya çalışırken ona orta parmağımı gösterdim, şaşkın ama eğlenmiş bakışı beni memnun etti. Şaşkın bir ifadeyle bana bakan muhafızlara tekrar baktım.

Biliyorum, benim gibi küçük birinin küfürlü konuşması şaşırtıcıdır.

Kıkırdadım. Boyum kısa değildi, belki 165 cm civarındaydım, ama kıvılc saçlarım ve iri gözlerim beni olduğumdan çok daha masum gösteriyordu. Quill gibi, benden neredeyse 30 cm uzun ve gördüğüm hiçbir 16 yaşındaki çocuğa benzemeyen biri, çok daha olgun görünüyordu. Ancak, İç Çember'den olduğu için, onun da bu davranışı kaşlarını çatmasına neden olurdu herhalde.

Çoğu, kızlarına sopa sokulmuş gibi davranıyordu. Ama ben Quill'i şimdiye kadar korkutmamıştım. Henüz.

Köprüyü geçtik ve Quill yine derin bir nefes aldı. Gözlerini kocaman açarak etrafı incelerken onu dikkatle izledim.

"Burası çok... geniş," diye fısıldadı.

Güneş, Batı Ormanı'nın ağaçlarına altın rengi bir ışık saçıyordu ve hava çamların taze kokusuyla doluydu. Quill'in gözlerinde, ormanın manzarasından tamamen büyülenmiş gibi bir hayranlık parlıyordu.

Bu, en güzel kısmına bile yakın değildi. "Evet," dedim şefkatle.

"Hiç görmedin mi?"

Elini kuzgun siyahı saçlarının arasından geçirdi. "Uh... çok uzun zamandır görmedim." Ormanı tekrar süzdü, sonra rüya gibi bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Nefes kesici."

Ona daha yakından baktım, o bakışa aşık olmamaya çalışarak. Sonra ağaçlara, yeşilin çeşitli tonlarına baktım ve kuşların birbirlerine seslenmelerinin sakinleştirici seslerini dinlerken gülümsedim.

Belki de manzarayı gerektiği kadar takdir etmiyorum.

Quill'e gülümsedim. "Bunu nefes kesici buluyorsan, Amethyst Pond'u görmelisin."

Quill'in gözlerinde merak parladı. "Nerede?" diye sordu.

"Ormana yarım saatlik mesafede. Hiçbir beklentin olmadan ve sıcak bir günde görmen en iyisi olur," diye cevapladım. "Belki başka bir zaman, bu tarafa gel. Adaçayı bu tarafta olmalı."

Ağaçların arasında ilerledik, dallar ayaklarımızın altında çatırdadı. Aniden, izlendiğimi hissettim. Quill de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, benimle aynı anda yavaşladı.

"Hissettiniz mi?" diye sessizce sordu.

"Evet," diye fısıldadım. Nefesimi tuttum.

Bu his karanlık ve soğuktu, garipti. Vücudum titremeye başladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ama paniklemeye başladığım anda, bu his... kayboldu.

Titrek bir nefes verdim.

"Bu... bu normalde olur mu?" diye sordu Quill, gözleri ormanda dolaşıyordu. "O neydi?"

"Emin değilim... ve hayır." Kollarımı kendime doladım ve etrafımızdaki ağaçlara baktım.

"Bu ormanda hiç cadı gördün mü?" diye fısıldadı.

Gözlerimi ona çevirdim, yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim. Cadı, benim türüm için yaygın bir hakaretti. Bundan nefret ediyordum.

"Hayır. Hayır, karşılaşmadım," dedim soğuk bir sesle. Gözlerimi başka yere çevirdim ve hedefimize doğru yürümeye devam ettim.

Kim olduğumu bilseydi bana asla nazik davranmazdı. Bunu unutamam.

Annemle daha önce yaptığımız konuşmayı hatırladım. Maskem takılı olduğu sürece arkadaşlıklar kurabilirdim. Ama bununla ilgilenmiyordum. Bir anlamı yoktu.

Sessizce, adaçayı ekildiğini bildiğim tanıdık bir bölgeye doğru ilerledik.

"Burada," dedim bitkileri göstererek. Mavimsi mor çiçekler kümeler halinde görünüyordu ve aradığımı bulduğumu anladım.

Çömeliç çantamdaki küçük makasla bitkilerin yapraklarını kesmeye başladım.

"Kokusu... topraksı," dedi yüzünü buruşturarak beni izlerken.

beni

izler "Bebeğim," diye alay ettim. "Burada kediotu toplamadığımıza şükret."

ken. Onun durakladığını hissettim, bu yüzden tekrar ona baktım, yüzünde hoş bir sürprizle baktım.

"Ne?" diye sordum açıkça.

"Sen... daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Nasıl yani?"

"Şey, normalde tanıştığım kızlar..."

"Kibar mı? Yumuşak konuşan mı? Senden etkilenmiş mi?"

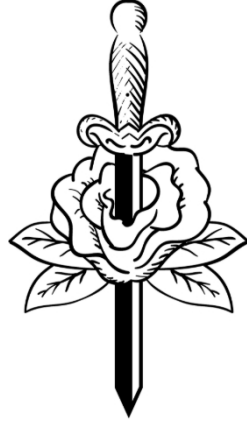
diye karşılık verdim. Gözlerini kırpı. "Evet, öyle bir şey."

Sahte bir kahkaha attım. "Dış Halka'ya hoş geldin," diye mırıldandım ve kesmeye devam ettim.

"Kötü bir şey demek istemedim..." dedi sessizce.

Durakladım. Aklıma gelen tek cevap "Pfft" oldu. Umarım bir süre yetecek kadar adaçayı topladıktan sonra ayağa kalktım.

"Bu kadar yeter. Aceleyle geri dönmeliyiz." Onun yanından hızla geçip krallığa doğru yola çıktım. Geri kalan yolu sessizce yürüdük.

Dördüncü Bölüm

Kulübeye döndüğümüzde, annem Quill ve benim dışarıda beklememizi istemeden önce adaçayı ona hızlıca uzattım. Onun, annemin iksiri büyülediğini görmesi, ihtiyacımız olan son şeydi. Sonunda gideceğini sandım, ama o, zaten İç Halka'ya geri döneceği için, benim görevim bitene kadar benimle kalacağını söyledi.

Ne sinir bozucu.

Ama dürüst olmak gerekirse, annemden başka birinin eşlik etmesi hoştu.

Quill ellerini ceplerine sokmuş, bana bakarken saklanmaya bile tenezzül etmiyordu.

"Ben..." diye başladım. "Kulübenin etrafındaki çiçeklerin çoğunu ben ekdim." İçimden utandım. Sohbet etmekten pek hoşlanmazdım, ama garip sessizlik biraz daha kötüydü.

"Gerçekten mi?" diye sordu, şimdi evimizin etrafını tarayarak. "Bana çiçekçi bir kız gibi gelmedin."

Yanaklarım kızardı.

Öfke sorunları olan kirli bir köylü kızı neden kimseye çiçekçi kız gibi görünsün ki?

Gözlerime baktığında sonunda gülümsemesi geri geldi. Parmaklarımı çevirerek yaptığım işi inceledim.

"Bir şeyi yetiştirmek ve ona bakmak için zaman ayırmak yardımcı oluyor." "Neye yardımcı oluyor?"

Evimin yan tarafına tırmanan sarmaşıkları izledim.

İçimdeki tüm öfkeyle başa çıkmama yardımcı oluyor... Her şeyden çok dışarı çıkmak isteyen bastırılmış sihirle başa çıkmama yardımcı oluyor.

Anneme yaşadığım zorlukları hiç anlatmadım... her gün sadece var olmanın ne kadar korkunç olduğunu. Zaten yeterince endişesi vardı.

Cevap veremeden, annem kapıyı açtı ve bana yeni iksir ve çöreklerle birlikte çantamı geri verdi, kumaş daha önce dökülen iksirden dolayı hala nemliydi.

"Saat 9:30. Acele etmelisin." Quill'e bir bakış attı ve sıcak bir gülümsemeyeyle, "Yardımanın için tekrar teşekkür ederim," dedi.

Quill başını salladı ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

"Rica ederim." "Gidelim," mırıldandım.

Hızla ilk eve vardık. Orada bir bayan, o kaltakların ısırdığı tek bir çörek satın almıştı.

Kapıyı çaldım ve kapıyı açan kadına gülümsedim. "Waylon's'tan teslimat, hanımefendi," dedim ve

"Asla gelmeyeceğini sanmıştım," diye sızlandı kadın. Elime bakır

"Asla gelmeyecek sandım," diye sızlandı kadın. Bakır parayı elime tutuşturdu ve teşekkür bile etmeden kapıyı kapattı.

"Tanrım," diye fısıldadı Quill. "Ben böyle tepkiler almamıştım." "Çünkü sen de onlardan birisin," diye mırıldandım. Tekrar baktım

Merkezde inşa edilen dev saat kulesi; saati tüm krallıkta görülebiliyordu.

9:43

"Hadi, bunu bitirelim."

Kaleyi mükemmel bir şekilde gören bir alanı hızla geçtik. Her geçişimde durup yukarıya doğru bakıyordum. Bugün güneş, karmaşık obsidiyen dış cephesine parıldayarak İç Halka'nın üzerine heybetli bir gölge düşürüyordu. Gotik tarzı hem ürpertici hem de büyüleyiciydi. Her seferinde hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum.

Quill yanımda durdu ve hayranlıkla yukarıya bakarken beni inceledi.

"Merkezde olmak nasıl bir şey acaba diye hep merak ederim. Hiç mücadele etmek, açlık çekmek veya soğuk su kullanmak zorunda kalmamak," dedim sessiz bir kızgınlıkla. Quill'in gözlerine baktım, o da bana tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bakıyordu.

"Acınmama gerek yok... Sadece yüksek sesle düşünüyordum," dedim sessizce, gözlerimi kaçırarak.

Yürümeye devam ettik ve son eve geldik. Gerald ve annemle yaşıt olan kızı Guinevere'yi tanımıştım. Gerald bir hastalığa yakalanmıştı ve bu günlerde yataktan kalkmakta zorlanıyordu. Annemin iksirleri onda önemli bir iyileşme sağlamış ve son haftalarda tekrar günlük yürüyüşlerinin tadını çıkarmasını sağlamıştı.

Bir kez daha derin bir nefes aldım.

"Ben yapayım mı?" diye sordu Quill yumuşak bir sesle. "Hayır," diye iç geçirdim. "Onlar iyi insanlar."

Kapıyı çaldım ve Guinevere açtı, ama her zamanki ıslıl ıslıl yüzü yoktu.

"Oh, Lena," diye ağladı. "Üzgünüm. Babam birkaç gün önce vefat etti..."

Donakaldım, gözlerim elimdeki iksire kaydı. Annemin sözleri aklıma geldi. *"Gücümün tam potansiyelini kullanmıyorum. Zamanla yavaşça iyileşmesi için yeterli kadarını kullanıyorum."*

Kullandığı miktar yeterli olmamış olmalıydı...

"Tabii ki parasını ödeyeceğim," diye beni teselli etti ve omzuma dokundu. "Bu bize çok yardımcı oldu. Onun en sevdiği kafeye gitmesini, havanın tadını çıkararak dolaşmasını görmek... bu bir lütuf oldu."

Omuzlarım çöktü. "Kaybınız için çok üzgünüm," dedim ciddiyetle. "Bunu satın almayı dert etmeyin. Bu..."

"Hayır, istiyorum." İksiri dikkatlice elimden aldı. "Böyle bir şeyin ne zaman tekrar işine yarayacağını asla bilemezsin," dedi, gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Dudaklarımın titremesini engellemeye çalışarak başımı salladım. Bana bakırı uzattı.

"Minerva'ya teşekkür ettiğimi söyle."

Başımı salladım ve o kapıyı kapattı.

Quill ve ben sessizce durduk ve yüzümden akan tek gözyaşını sildim. O, beni teselli etmek için elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken, ben gerildim ve dokunuşuna tepki olarak vücudumda tüylerim diken diken oldu.

"Onlara harika bir hediye verdin," diye fısıldadı. "Her zaman herkesi kurtaramazsın..."

"Kimseyi kurtaramayız," diye düzelttim yumuşak bir sesle. "Sadece acılarını hafifletebiliriz. En azından bunu yapabildik."

Ona döndüm, gözlerine bakamıyordum. Bir kez daha acıma dolu bir bakış görürsem kendimi kaybedecektim. Elimi uzattım, az önce aldığım küçük bronz torbayı tutuyordum. "Annemle konuştum. Yardımın için sana bunu vermemizi kabul etti."

"Teşekkür ederim, ama..."

"Al şunu!" diye bağırdım ve gözlerimi ona dikip baktım. Altın rengi gözleri büyüdü ve bir adım geri attı. "Lütfen, bizim paramızı hak etmediğin gibi bana bakma. Al şunu."

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü ve para kesesini inceledi. İsteksizce aldı ve ben rahat bir nefes alıp omuzlarım düşerek yere baktım.

O nazikçe çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çevirdiğinde kaskatı kesildim. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda midem altüst oldu, sabah güneşi gözlerinin çarpıcı bal rengini aydınlatıyordu.

"Dış Çember'de yaşadığın için seni küçümsemediğimi bilmeni isterim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hiç de bile. Aslında, sen tanıdığım en büyüleyici insansın." Bana tembel bir gülümseme attı.

Yüzümün kızardığını hissettim. "Bana yalan söylemene gerek yok," dedim, midemdeki kelebeklere odaklanmamaya çalışarak. Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Seni lanet olası yağcı. En büyüleyici kişi mi? Lütfen."

O burun kıvrıldı. "Yalan söylemiyorum." Gözleri, sihirle gizlenmiş sivri kıkırdağı fark etmeden saçımı kulağımın arkasına ittiğinde dans etti. "Aslında tavrın beni heyecanlandırıyor."

Sesi dumanlı olduğu için bir kez daha vücudumdan bir ürperti geçti.

Hayır, hayır. İç Çember'den bir çocuğa aşık olmayacağım.

"Tutumumun sadece bir kısmını gördün." Kollarımı kavuşturdum. "Tam kapasitesinde bu kadar heyecan verici olacağını sanmıyorum."

O kıkırdadı. "Bu bir meydan okuma mı, Lena?" diye mırıldandı. Güneş üzerimize parlıyordu, altın rengi teni ışıktaki daha da güzel görünüyordu. Bu, bana uzun süre bakanların gözlerini kamaştırabilecek soluk tenimle kesinlikle bir tezat oluşturuyordu.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Yutkundum ve bir süre sonra saate bakarak gözlerimizi ayırdım.

Saat 9:58'di.

"Aman Tanrım!" Benim tepkime şaşırdı. "Dış Halka'ya geri dönmeliyim!"

Saatin yönüne döndü ve hiçbir şey söylemeden elimi tutup beni evime doğru çekmeye başladı. "Hala burada kalırsam beni tutuklayacaklar!" diye bağırdım.

"Öyle bir şey olmayacak. Başaracağız," diye beni teselli etti.

Ve başardık, sadece birkaç saniye kala. Ben girişinde görevli muhafızların onaylamayan bakışlarını yakalarken, o benimle birlikte merdivenlerden aşağı koştu.

Dış Halka'ya birkaç adım attıktan sonra nefeslenmek için durduk.

Tam zamanında.

Bana yarı dönerek, kendine özgü tembel gülümsemesini gösterdi. "Yakında, çiçeğim." Ve uzaklaştı.

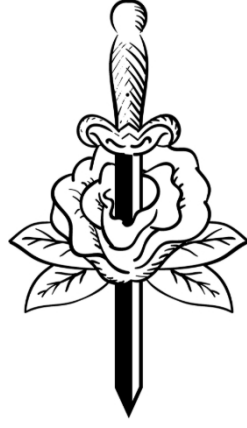
Ben ise orada durup, az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

Çiçek mi? Bu benim takma adım mı?

Yavaşça kulübeye döndüm ve gülümsememi saklamaya çalıştım.

Çiçek. O piç kurusu.

Eve kadar yol boyunca gülümsedim.

Beşinci Bölüm

"O adam tam bir çapkındı," diye anneme bulaşıkları yıkarken söyledim. Az önce içeri girmiştim ve eğlenmediğimi belli etmemeye çalışıyordum.

"Neden bu kadar sinirlenmiş gibisin?" diye sordu annem, mutfak tezgahını nemli bir bezle silerken. "Bence yakışıklıydı ve çok tatlıydı!"

Durakladım, ellerimden sabun damlıyordu.

Evet. Evet, öyleydi.

Ondan biraz etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Gerald ve Guinevere dışında İç Çember'den kimse bize hiç nezaket göstermedi, çünkü onlara faydalıydık. Diğer herkes bize sanki tamamen farklı bir türmüştü gibi bakıyordu.

Bu konuda tamamen haksız sayılmazlardı.

"Şey," dedim ve bulaşık yıkamaya devam ettim. "Sanırım o benim tipim değil," diye yalan söyledim.

Annem güldü. "Lütfen, bence o herkesin tipi." Kaşlarımı kaldırdım. "Oh, gerçekten mi?"

Bana bezle vurdu ve ben hafifçe güldüm. Sonra tekrar buluşmayı planladığımızı söyledim ve annemin heyecanından, benim inkar etmeme rağmen bunun bir randevu olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Eğitim kısmını kasten atladım.

Gün çabuk geçti. Annemin çılgınca yemek pişirmesinin ardından mutfakta bıraktığı felaketi temizlemeye yardım ettikten sonra, güneşin değerli ısını kullanarak bahçeyle ilgilenmeye gittim.

Öğleden sonrasının geri kalanını ders çalışmaya ayırdım. Annem, benim Dış Çember'deki devlet okuluna gitmeme izin vermeye hazırды, ama evde eğitim almanın benim için daha az riskli olduğuna karar verdik... kimseyle yaklaşma ihtimalim daha azdı.

Eğer farklı olsaydım, bunu isterdim. Çoğu öğleden sonra benim yaşımdaki çocukların okuldan eve yürüdüklerini görürdüm, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyorlarmış gibi sohbetlerini duyardım. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edemezdim.

Akşam yemeğinden sonra vücudum yorgun düşmüştü. Quill'i düşünmemeye çalışarak yatağıma sürünerek girdim. Uykuya dalmadan önce aklıma gelen son şey onun tembel gülümsemesiydi.

Üzerimde soğuk bir varlık hissettim, ama vücudumu hareket ettiremedim. Gözlerimi bile açamadım. Orada, felç olmuş gibi yatıyordum.

Bir şey fısıldıyordu, ama o kadar zayıftı ki ne dediğini anlayamadım. Çığlık atmak, ne istediğini sormak istedim, ama sadece orada yatıp, yumuşak mırıldanmasını dinledim, kaslarımı hareket ettiremedim.

Gözlerim açıldı ve güneş ışığı yatak odamdaki ince perdelerden içeri girmeye başlamıştı. Ter içindeydim.

Dün gece ne oldu öyle? Kesinlikle bir rüyaydı, değil mi?

Alnımdaki teri sildim ve yorganımı üzerimden attım; esen rüzgâr harika geldi. Sert yatağın kenarında otururken, o sesin ne demek istediğini hatırlamaya çalıştım. Bir rüya olmalıydı, ama ben her zaman rüyaların daha derin bir anlamı olduğuna inanmışımdır. O varlık, dün ormanda hissettiğim şeye benziyordu.

Acaba Quill de aynı rüyayı görmüş müydü?

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Dün gece saçımı yıkadığımdan beri bakır rengi buklelerim daha belirgin hale gelmişti.

Kapımda bir vuruş duydum ve annem heyecanla dişlerini sıkarak içeri koştu.

"Haydi, beni merakta bırakma! Ne oldu?"

Hafifçe zıplayarak, Kraliçe'nin bugün ziyarete geleceğini söyledi. Haber Kral ile ilgili olsaydı, o zıplamalar titremeye dönüşürdü. Ama Kraliçe Ryia son derece nazikti. Geçen yıl gelmişti ve onun göz kamaştırıcı kıyafetleri ve saç modeli beni hem hayran bırakmış hem de rahatsız etmişti.

Onu kaçırmamak için hemen hazırlanmaya başladık. Yine, benim imza saç stilim olan yarı açık saçları yaptım ve en güzel elbisemi giydim.

Eğer güzel denilebilirse. Derin lacivert renkteydi ve uzunluğu neredeyse yere kadar uzanıyordu. En sevdiğim kısmı yaprak kollardı, ama elbise çok güzel olmasına rağmen bana biraz büyük gelmişti. Üzerine siyah bir büstiyer giydim, bu da biraz daha şık bir görünüm kazandırdı.

Annemle odasında buluştum, orada uymayan bir saç teliyle uğraşıyordu. Öfkelendi, kollarını indirdi ve yüzünün önündeki bir saç teline öfkelendi. Varlığımı fark ettikten sonra bana döndü ve beni baştan aşağı süzdü.

"Çok güzelsin Lena." Gözlerinde yaşlarla gülümsedi. "En son Kraliçe'yi gördüğümüzden beri çok... yaşlanmışsın. Bir kadın gibi."

"Teşekkür ederim," diye utangaçça cevap verdim, kafamın arkasını kaşıyarak. Daha kadınsı görünme kısmı doğrudu. Geçen yıla kıyasla kalçalarım genişlemiş ve göğüslerim büyümüştü.

Dış Çember'in en güzel bölgelerinden biri olan Linora Park'a doğru yürüyüşe çıktık. Park, geniş, açık bir çim alandı, ancak dış kenarında üzerinde ahşap bir köprü bulunan oldukça büyük bir gölet vardı. Balık tutmak yasaktı, ama altında çok sayıda balık yüzdüğünü biliyordum. Çoğu gün park, piknik yapan sakinler, çimlerde koşup oyun oynayan çocuklar veya yetenekleriyle biraz para kazanmaya çalışan yerel müzisyenlerle doluydu.

Şimdi ise park sardalya konservesi gibi doluydu ve havayı sohbet sesleri dolduruyordu. Buraya sıkışmış insan sayısı beni tedirgin ediyordu, ama buradaki insanların en mutlu olduğu an olduğu tartışılmazdı. Bu gerçeği düşününce dudaklarım istem dışı yukarı doğru kıvrıldı.

"Şşş, geliyor!"

Uzaklarda trompetler ve davullar güzel ve güçlü bir melodi çalmaya başladığında, çeşitli sesler fısıldamaya ve birbirlerine hayranlıkla konuşmaya başladı.

Kalabalık çok fazlaydı, öne çıkmam imkansızdı. Annem ise oldukça iyi bir yer bulmuştu. Bir lamba direğine tırmandım ve taş kaidesinin bana sağladığı yükseklik, kalabalığın üzerinden gelen Kraliçe'yi mükemmel bir şekilde görmemi sağladı.

Kraliçe Ryia'nın muhafızları ilerlerken müzik crescendo yapmaya başladı, arkalarındaki geçit arabası sabah güneşinde parılıyordu. Dış kısımları renkli bir gökkuşağı gibi parıldayan mücevherlerle süslenmişti. Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim ama biraz hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

Böyle bir servete sahip olabileceğimi, hatta bunun bir kısmına bile sahip olabileceğimi asla hayal edemezdim.

Kraliçe şu anda benden yaklaşık on iki metre uzaktaydı. Krallığın gotik kalesine mükemmel uyum sağlayan obsidiyen rengi saten elbisesi, vücudunu tam da olması gerektiğı gibi sararken, zemine zarıfçe dökölüyordu. Omuzları çıplaktı ve kum rengi tenini ortaya çıkarıyordu. Saçları, elbisesinin rengiyle neredeyse aynı tonda, şık bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Kısacası, muhteşem görünüyordu.

Kalabalığa el salladı ve içten bir gülümsemeyle selam verdi. Asla altın dağıtmazdı; bu hemen kavgaya dönüşürdü. Bu yüzden selamladıktan sonra yerel dükkanlarda alışveriş yapar ve her birinde cömertçe para harcardı. Bundan sonra standımıza geri dönecektik, çünkü pazar, kraliyet ailesi görüldüğü her gün yeniden açılırdı.

Gözleri bana takıldığında el sallamaya devam etti. Yürüyüşünü durdurdu, eli havada dondu.

Yutkundum, gülümsemem kayboldu.

Bana mı bakıyordu?

Bir an sonra, el sallamaya devam etti, ancak göz teması hala benden ayrılmıyordu, şüphesiz *benden*.

Sonra tekrar herkese bakmaya devam etti. Belki de kraliyet mensupları varken birinin sadece bir lamba direğine tutunmasının uygunsuz olduğunu düşündü. Gergin bir şekilde eğildim ve standımıza erken gitmeye karar verdim.

Annem, birçok vatandaş pazara akın ettikten sonra standımızda benimle buluştuğunda, tıpkı geçmişte olduğu gibi kraliçeye hayranlığını dile getirdi. Ardından, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Neden erken ayrıldın?"

"Ben... sadece standı hazırlamaya erken başlamak istedim." Gerçekten de, erken gelmem sayesinde standımızı ekstra temiz ve davetkar hale getirebildim. Kraliçe ile yaşadığım tuhaf etkileşimi ona anlatmayacaktım.

Pazar kısa sürede enerjiyle doldu ve yerel müzisyenler farklı alanlarda şarkılarını çaldılar. İnsanlar gıdadan giyime, mücevherden parfüme ve daha pek çok şeye kadar çok çeşitli ürünler sattılar.

Farkına varmadan, Kraliçe muhafızları tarafından dört bir yandan çevrelenmiş halde zarif bir şekilde pazarda dolaşıyordu. O dolaşırken, annem ve ben heyecandan titriyorduk. Önceki yıllarda, toplam doksan satıcı olduğu için standımıza gelmemiştir. Buradaki zamanının neredeyse tamamını, muhtemelen yarısını standlarımızı gezerek geçirmişti. Ama sonra, Kraliçe'nin bakışları bir kez daha bana döndü, elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve onu daha önce hiç bu kadar yakından görmediğimi fark ettim. Muhafızlarına bir şeyler söyledi ve bize doğru yürüdü, muhafızlar da onun arkasında.

Annemin nefesini tuttuğunu duyabildim ve kaskatı kesildim.

"Hoş geldiniz, Majesteleri," dedi annem eğilerek. Ben de bir saniye sonra ona eşlik ettim. "Fırın ürünlerimiz ve iksirlerimizle tanınıyoruz," dedi başını kaldırarak.

"Öyle duydum," diye düşündü Ryia. "İşinizle ilgili haberler İç Çember'de yayıldı."

Annem ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık, Kraliçe'nin İç Çember ile ilgili bu kadar önemsiz bir konuyu bilmesi bizi şaşırtmıştı.

"Stokta ne varsa hepsini alacağım," diye devam etti. "Çalışanlarımla birlikte denemek isterim."

Annem bu bilgiyi sindirirken bayılacağını sandım. "Oh, çok naziksiniz Majesteleri!"

Her şeyin fiyatını olabildiğince çabuk hesapladık.

Yirmi üç, otuz bir, otuz... Hay aksi.

Kraliçe'nin bana baktığını hissedebiliyordum, bu yüzden saymayı unuttum ve yanaklarım kızardı. Cesaretimi toplayıp ona baktım ve şaşırtıcı bir şekilde, bana gülümsüyordu.

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim ve saymaya devam ettim.

"Toplam tutar... üç yüz yirmi bakır para," dedi annem tereddütle.

Kraliçe kolunu kaldırdı ve muhafızlardan birine işaret etti. Muhafız yanına gelip ona siyah kadife bir kese uzattı. Kraliçe keseyi açmadan bana verdi.

"Bakır para taşımam," dedi. "Ama gümüş para taşıyorum. İçinde yüz parça var. Saymak istemiyorum, hepsini al," dedi göz kırparak.

Annem ve ben şaşkın şaşkın bakakaldık, sonra annem sonunda konuştu. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Bin bakır para, yüz gümüş paraya eşitti, bu da

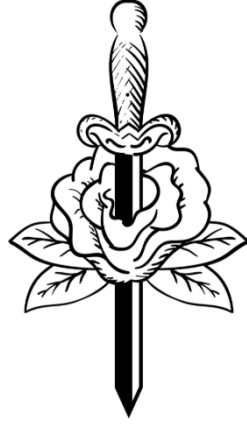
aynı zamanda on altın demekti. Bize üç katından fazla para vermişti. İkimiz de eğildik ve Kraliçe yumuşak bir gülümsemeyle bir sonraki yere doğru yürüdü.

"Aman... aman Tanrım!" diye bağırdı annem, ellerimi tutarak. İkimiz de sevinçten zıplamadan edemedik. Bize en az iki ay yetecek kadar yiyecek alacak kadar para vermişti!

Kraliçe'nin muhafızları eşyalarımızı topladıktan sonra tezgahımızı kapattık ve hızla eve doğru yola çıktık.

"Bu akşam pizza yiyelim! Bunu hak ettik," dedi annem gülümseyerek beni dürterek. Ben de gülümsedim, ama başka yere baktığımda, az önce yaşadığımız bu mutluluğa rağmen dudaklarım aşağı doğru kıvrılmaya başladı.

Neden bana bakıyordu?

Altıncı Bölüm

"Peki, savaş hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Quill.

Tanışmamızdan tam bir hafta sonra, yine pazar günü, kulübemize geldi. Sabah altıdan biraz sonra kapı çalındı ve annem kapıyı açtı, Quill'in çok mutlu görüldüğünü söyledi. Uykulu bir şekilde yataktan kalktım, sonra annemin söylediklerini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve aceleyle hazırlanmaya başladım. Quill yemek masasında bekliyordu, banyodan yatak odama koşturup durduğumu izlerken sırtıyordu.

Annem bugün tezgâhı benim işletmemi istiyordu ama bunun yerine, Quill ile vakit geçirebilmem için teslimatları yapmama izin verdi. Bunun bir randevu olduğunu düşünüyordu ve yaptığımız anlaşmadan tamamen habersizdi. Siparişleri birlikte teslim ettikten sonra, antrenman yapmak için Batı Ormanı'na gittik.

Gömleğimdeki bir lekeyi alırken biraz garip hissettim. Sahip olduğum antrenman kıyafetlerine en yakın şey olan gri bir tişört, siyah deri pantolon ve botları giydim. Saçlarımı dağınık bir topuz yaptım; gevşek bakır rengi dalgalar yüzümü çerçevesiyordu. "Aslında hiçbir şey. Muhtemelen iş o noktaya gelirse kendimi savunamazdım," diye dürüstçe cevap verdim.

O gerildi. "O zaman neden o kıza hançerini çektin?"

Kollarımı kavuşturdum. "O anda umurumda değildi. Sadece ona zarar vermek istedim," dedim açıkça. O da buna karşılık çenesini sıktı, ben de onun tepkisine ellerimi belime koydum. "Bunun için kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Quill zümrüt yeşili bir tunik giymeyi tercih etmişti. Yakası ve dirseklerine kadar kıvrılmış kol manşetleri boyunca kıvrılan gümüş işlemelerle süslenmişti ve aynı renkteki gümüş bir saatini ortaya çıkarmıştı. Altında, bacaklarını güzelce saran kum rengi pantolon ve öncekiyle aynı siyah botlar giyiyordu. Kılıcı, geçen seferki gibi beline dolanmıştı.

Beni baştan aşağı süzdü. "Hayır," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Ama duygularının seni kötü kararlar almaya itmesine izin veremezsin. Kazanacağından emin olmadığın, ya da en azından

. "O kızı titretmeni görmek hoşuma gitti. Eminim daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştır. Umarım bunu asla unutmaz."

Gözlerimi kıptım. Belki de bu orta sınıf delikanlı sandığım kadar gergin değildi.

"Peki, savaşmak hakkında hiçbir şey bilmediğine göre," diye devam etti, "ve vücudun... pek de formda değil, farklı silahları kullanmayı öğrenmeden önce gücünü geliştirmemiz gerekecek."

Yüzüm kızardı. "Vay canına, 'pek de formda değil'. Ne kadar nazıksın." Gözlerimi kaçırarak omzumdaki tozu silkeledim.

O sırttı. "Görünüş açısından sorun değil, Çiçek." Gülümsemesi kayboldu. "Ama dövüşmek söz konusu olduğunda zararlı olabilir."

Gözlerimi devirdim, aptalca lakabımı görmezden geldim. "Peki, o zaman başlayalım."

"Tamam. Dayanıklılığın nasıl?" diye sordu.

Enerjimi farklı şekillerde harcadığım zamanları düşündüm. Dört yıl öncesine kadar, sürekli yürüyerek seyahat ettiğimiz için dayanıklılığım çok iyiydi. Peki şimdi? Ormanda yiyecek aradığımız zamanlar dışında neredeyse hiç bir yere gitmiyordum.

"Muhtemelen çok iyi değil," diye mırıldandım.

Sonra bana, çevresi yaklaşık çeyrek mil olan, yakınımızdaki ağaçlık alanda dört tur koşmamı söyledi.

İkinci turda tamamen nefesim kesildi. Durup ellerimi dizlerime koydum, daha fazla devam edemeyince nefes nefese kaldım.

"Vay canına," diye gülerек bana doğru koştu. "Bu düşündüğümde daha uzun sürebilir."

Ona kötü bir bakış attım, o da sadece gülerек cevap verdi.

"Bunu komik buluyorsun, değil mi? Acı çekmemi izlemek," diye sendeleyerek

. O sırttı. "Senin terli ve ateşli halini izlemenin oldukça zevkli olduğunu inkar edemem."

Dudaklarımı kıvırdım ve hiç düşünmeden koluna yumruk attım.

. Koluna baktı, sonra tekrar bana, gözlerinde kötü bir eğlence vardı. "Evet, kesinlikle gücünü geliştirmelisin. Bu çok acınasıydı."

Nefes nefese kaldım, sonra koşmaya devam ettim, dördüncü tur bitene kadar sürekli durup nefes almam gerekti.

dördüncü turu tamamlayana kadar sürekli durup nefes almam gerekiyordu.

Koşumu tamamladıktan sonra, beni çeşitli karın egzersizleri yaptırdı, hepsinde de feci şekilde başarısız oldum. Bir süre sonra, muhtemelen kendime olan bariz hayal kırıklığımı fark edince alay etmeyi bıraktı. Bunun yerine, alay etmekten daha çok beni rahatsız edeceğini biliyor gibi, doğrudan ve kısa konuştu.

"Ee..." Sit-up yaparken nefes nefese kaldım, Quill önümde diz çökmüş ve ayaklarımı yere bastırıyordu. "Birkaç gün önce Kraliçe'yi gördün mü?"

"Hm?"

"Dış Halka'ya geldiğinde," diye nefes nefese söyledim, onun çam ve narenciye kokusu yüzünden kıvrılan ayak parmaklarımı görmezden gelmeye çalışarak. Bu bir parfüm müydü, yoksa doğal olarak bu kadar güzel kokuyor muydu? "Görmüş müydün?"

"Oh. Hayır. Evim merdivenlere yakın değil. Ama duydum," dedi sade bir şekilde. Sit-up yapmaya devam ederken inledim. "Öyle mi?" diye sordu.

En üstte durdum. "Evet. Tüm stoğumuzu satın aldı. Çok cömert," diye düşündükten sonra söyledim. "Bence krallık, Ulric değil de o son sözü söylese daha iyi olurdu. Onu pek sevmiyorum."

"Durma," diye tersledi Quill.

Hemen devam ettim. "Evet, efendim," diye mırıldandım ve gözlerimi devirdim. Bu, dudaklarını yukarı doğru kıvrmasına neden oldu. "Peki... senin hikayen nedir? Evime geldin, çalıştığımız yeri biliyorsun ve beni saçma bir topuzla gördün." Şakayla karışık, korkunç saç stilimi işaret ettim, vücudumu yukarı ve aşağı fırlatırken nefes almakta zorlanıyordum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Gizemli olmayı seviyorum," diye mırıldandı.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Tabii ki öylesin." Konuşmaya devam etmek istedim, ama egzersizim durmamı gerektiriyordu.

Egzersiz bittiğinde ter vücudumdan damlıyordu ve saç çizgimi çevreleyen kıvrılmış bebek tüyleri yüzüme yapışmıştı. Parmak uçlarımı yanağıma bastırdım ve cildim dokunulduğunda sıcak geliyordu.

Muhtemelen berbat görünüyorum.

Yüz sit-up yaptıktan sonra son kez vücudumu kaldırmak için uğraştım.

"Harika, Lena," diye övdü.

"Yalan söyleme," diye nefes nefese söyledim, ön kollarım artık dizlerimin üzerindeydi. "Bu çok acınasıydı."

"Hayır, tüm bunlar bana ne kadar kararlı olduğunu gösterdi." Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı, sonra saatine baktı. "Zaman doldu. Seni eve bırakayım."

Nefesimi geri kazanırken, bana yine sırtıttı. "Biliyor musun, annen birlikte antrenman yaptığımızı bilmiyorsa, seni bu halde gördüğünde başka şeyler yaptığımızı düşünecek."

Yüzümün daha da kızardığını hissedebiliyordum.

"Sen dayanılmazsın. Biliyorsun, değil mi?" dedim yenilgiyi kabul ederek. O güldü, sonra krallığa doğru yürümeye başladı. *Kendini beğenmiş herif.*

Evime vardık ve derin nefes almamın ve yürüyüş sırasında esen serin rüzgârın kızaran yüzümü düzelttiğini umdum.

Kapıya ulaştığımda Quill'e döndüm.

"Bugün için teşekkürler, biraz pislik olsan da," dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

Ellerini ceplerine soktu ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Bir dahaki görüşmemizde, biraz gelişme görmeyi bekliyorum." Quill, her Perşembe sabahı beni antrenman yapmaya söz verdiğini söyledikten sonra, günlük yapmam gereken egzersizlerin listesini vermişti. "Haftaya dört turu tamamlamakta zorlanırsan, seni bir tur daha ekleyerek cezalandıracağım."

Kollarımı kavuşturdum. "Aşırı efor nedeniyle bayılırsam, cezalandırılan sen olacaksın."

Parlak, beyaz dişlerini gösteren göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle cevap verdi. İç Çember'den biri bu kadar güzel olabiliyorsa, Merkez'in bir üyesinin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Bir adım öne çıktı ve kulağıma birkaç santim uzaklıkta dudaklarını yaklaştırdığında kaskatı kesildim. "Beni cezalandırman hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

Gözlerim, sözlerinin ardındaki anlamı, daha doğrusu düşüncelerimin gittiği yeri anlamaya çalışarak titredi. O uzaklaşırken zihnim karışmıştı ve bana göz kırptığında ona vuracağımı sandım.

"Görüşürüz, Çiçek," dedi yumuşak bir sesle, sonra uzaklaştı.

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden nefesimi verdim.

Neden onun beni bu şekilde etkilemesine izin veriyorum? Bu tam da onun istediği şey.

Saçımı topuzdan çözdüm ve içeri girdim, sessizlik annemin hala pazarda olduğunu gösteriyordu. Hızlıca bir kase yoğurt ve dün pişirdiği keklerden birini yedim. Egzersiz insanın bu kadar acıtırabileceğini kim bilebilirdi?

Aklım hep Quill'deydi. Yemeğimi bitirdikten sonra başımı sandalyenin arkasına yasladım.

O çok alaycı birisi.

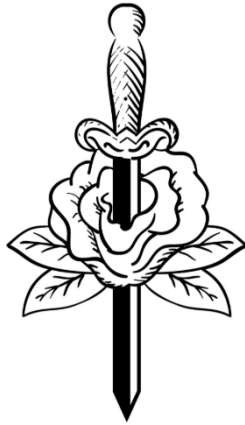
Onu kafamdan atamıyordum. Onun sözlerini düşünmeden edemiyordum. Onun ima ettiği "faaliyete" girseydik nasıl görüneceğimi, *onun* nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyordum.

Başımı salladım ve boynumu tuttum, bariz olanı kabul etmek istemiyordum. Ama elimde değildi. Onun vücudunu ve giydiği yeşil tunikayı düşünmeye devam ettim. Kolları, güzel, altın rengi ön kollarını ortaya çıkarmak için kıvrılmıştı. Açık renkli pantolonundan görünen kaslarını düşündüm. Her zaman bana, onun dediği gibi, tanıştığı en büyüleyici kişiymişim gibi bakan gözlerini düşündüm. Kokusunu düşündüm.

Dudaklarımı ısırdım ve sonra onun tembel gülümsemesini düşündüm, ve bu, yatak odama gidip kendimi tatmin etmek için ihtiyacım olan tek şeydi.

Eğer yapacağım şeyi bilseydi bana ne tür bir tepki vereceğini düşünebiliyordum. Gözlerini dolduracak karanlık bir eğlence. Ve bu beni daha da tahrik etti.

Ve ben de onun da beni düşünerek aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ettim.

Yedinci Bölüm

Perşembe günleri hızla haftanın en sevdiğim günü haline geldi. Hayatım acı verici bir sıradanlıktan biraz heyecanlı bir hale gelmişti. Günlük egzersizlerime rağmen, benim için planladığı tüm egzersizleri tamamlamak hem fiziksel hem de zihinsel bir zorluktu. O sırtıttığında, güldüğünde ya da sadece bana baktığında zihnimi kirli düşüncelerden uzak tutmak bambaşka bir zorluktu.

Üçüncü haftaya gelindiğinde, vücudumda ve dayanıklılığımda değişiklikler fark etmeye başlamıştım. Her zamanki gibi büyüğü içimde tutmanın acısından kurtulmuş hissetmesem de, bu kesinlikle iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Rekor sürede turlarımı bitirdiğimde Quill, "Çok gelişme kaydettin," dedi. "Şimdi, gerçekten kas yapmaya başlamak istiyorsan, ne yediğine ve ne kadar yediğine odaklanman gerekecek."

İnledim. "Henüz silah kullanmayı öğrenmeye hazır değil miyim?"

"Sabırlı ol, Çiçek," dedi saçlarımı karıştırarak. Onu itekledim, o da güldü. "Günlük olarak ne yiyorsun?"

Bunu düşündüm. Evde her zaman bol miktarda yiyecek olmazdı. Ancak, Kraliçe'nin cömert alımları sayesinde son birkaç haftadır daha fazla yiyebiliyorduk.

"Değişir, ama genellikle unlu mamuller - ekmek, makarna, çorba. Bazen pizza. Bilirsin... uygun fiyatlı şeyler," dedim utangaç bir şekilde, yerdeki toprağı tekmelerek.

"Anladım." Boynunun arkasını ovuşturdu ve sonra biraz kızarak durakladı. "Yardım ister misin Lena?" diye nazıkçe sordu.

Ona sert bir bakış attım. "Sadaka istemiyoruz. Gayet iyi idare ediyoruz," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. Bunun tatlı bir jest olduğunu biliyordum, ama onun beni çaresiz, fakir biri gibi görmesi beni sinirlendiriyordu.

"Yardım istemenin yanlış bir yanı yok, eğer sen..."

"Kes şunu!" diye bağırdım, bağırmamın ardından ormanın sessizliği daha da belirgin hale geldi. Çenesini sıkı.

Çenesi.

Tanrım, zihnim karışık, acınası bir haldeydi.

Kafamı salladım. "Kes şunu," diye sakın bir şekilde tekrarladım.
Bana yaklaştı ve omuzlarımı tuttu. "Kontrolünü kaybetmiş hissediyorsun.
İnan bana, bu hissi bilirim."
Ona baktım ve ciddi ifadesi bana onu inandırdı.
Kaşlarımı çattım. "Belki, ama fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum," dedim sessizce. "Sırf daha az şanslı olduğun için, farklı bir şeymişsin gibi hor görülmek."
Sırf bir büyücü olduğun için. Sırf var olduğu için nefret edilmenin nasıl bir his olduğunu nasıl bilebilir ki?
"Bilmiyorum... ama istemediğin bir dizi kartın sana dağıtılmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. İstemediğin kartların."
"Peki o kartlar hangileri, Quill?" diye sordum. O ise sadece boş boş bana baktı.
Yine başımı salladım. "Bana kendin hakkında anlamlı hiçbir şey söylemezsen, seninle hiçbir konuda empati kuramayız."
Dudakları sıkı bir çizgi oluşturdu, elleri kollarımdan aşağı kayarak yenilgiyle yanlarına geri döndü.
Bir anlık bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Pizza nedir?"
Ona döndüm ve gözlerimi kısarak baktım.
"Ne?" diye sordu.
"Dalga geçiyorsun herhalde."
Kaşlarını çattı ve ben gülmekten kendimi alamadım. İç Çember çok yakın olmasına rağmen, sanki bambaşka bir dünyadaymış gibiydik.
"Daha önce hiç pizza yemedin mi?" diye inanamadan sordum.
Yarım bir gülümsemeyle "Bir şey kaçırıyor muyum?" dedi.
Burnumdan güldüm. "Bence oldukça iyi. Ama İç Halka'nın lezzetleriyle karşılaştırıldığında muhtemelen sönük kalır," dedim, sesimdeki hafif acıyı gizleyemeden.
"Bir ara bana göstermelisin," dedi içtenlikle. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, sonra hafifçe gülümsedim. "Belki de gösteririm."

Quill bana nasıl beslenmem gerektiğini anlattı: daha yüksek kalorili ve daha fazla protein. Quill normal egzersizlerimi yaptırmak yerine, bana kaçma manevraları göstermeye başladı. Silah kullanmadık, ama bana en sevdiği vuruşları engelleme yöntemlerini gösterdi. Ben tamamen yorulana kadar kalan saatlerimizi bununla geçirdik ve günü sonlandırdık.

Dönüş yolunda fazla konuşmadık. Ama krallığa giden köprüye varmadan önce, "Dinle" dedim.

Altın rengi gözleri benimkilere baktı ve yüzünde çözemediğim bir ifade vardı.

"Yardıma için minnettarım. Demek istediğim..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerimi yere indirip iç geçirdim. "Sinirlenmek istemiyorum. Hissettiklerimi dışa vurmak için bir çıkış noktam yok. Sinirimi senden çıkarmak istemiyorum."

Elini elime aldığında biraz şaşırdım. Bir kez daha gözlerine baktım ve her zamanki gibi yoğundu. Beni inceledi, başparmağıyla elimdeki çizgiyi takip etti ve ben devam etmeye karar verdim. "Ben de seni tanımak istiyorum." Kaşlarımı çattım. "Neden bana karşı bu kadar gizemli davrandığını anlamıyorum."

Çenesi tıkırdadı. "Öyle olmak istediğimden değil. Bu... bu karmaşık bir durum."

Gözlerimi kaçırdım. "Tamam," mırıldandım. Diğer eli çenemi buldu ve gözlerime bakmam için başımı eğdi. Bu hareket kalbimin hızla atmasına neden oldu.

"Bana bir şey sor, sana söyleyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Herhangi bir şey mi?"

O başını salladı. Aklımdaki tüm soruları ve en önemlilerini düşünmeye çalıştım. Aklıma gelen ilk soruyla yetindim.

"Dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

Nefes aldı ve çenemi tutan eli yanına indirdi. "Otacian askeri olmak için eğitim alıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Asker mi?"

Neden bunu düşünmemiştim, bilmiyordum. Kesinlikle bir asker olacak bir vücuda sahipti. Erkek çocuklar on iki yaşından itibaren askere alınırdı, ancak isterlerse daha geç yaşta eğitime başlayabilirlerdi. Bazı ebeveynlerin çocuklarını savaşmak için isteyerek askere yazdırması beni her zaman şaşırtmıştı, ancak asker olmak, Otacia'nın koruyucusu olmak, bir insanın sahip olabileceği en büyük onurlardan biriydi.

"Eğitime ne zaman başladın?"

Gülümsedi. "Bu iki soru, Çiçek."

Omuzlarım düştü ve o elimi sıktı. "Resmi eğitimim on iki yaşında başladı. Ancak, ailem o zamandan önce bana ipuçları verirdi. Akranlarımla eğitim zamanı geldiğinde her türlü avantaja sahip olmamı istiyorlardı."

"Anne babanla mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi kaşlarını çatarak. "Babanı görmediğimi fark ettim," diye tereddüt etti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorsan, anlarım."

"Hayır, sorun değil." Başparmağıyla benim başparmağımı okşadı. Ona gerçeği söyleyemedim, bu yüzden annemin soranlara söylediği şeyi söyledim. "Babam ben doğmadan önce vefat etti. Onu hiç tanımadım. Adı Waylon'du, annemin işinin adı da ondan geliyor."

"Başın sağ olsun," dedi özür diler gibi bakarak ve ben suçluluk duygusuyla dolup taşım.

Lanet olası yalanlarımdan bir diğeri.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve yürümeye devam ettik, eli benimkinden kaydı. "Sanırım neyi kaçırdığımı bilmiyorum."

"Babam hayatta, ama ilişkimiz pek de imrenilecek bir ilişki değil." "Nasıl yani?"

Gerildi. "O... o sevgi dolu biri değil, oldukça soğuk bir adam. Onun tarafından hiç kucaklandığımı hatırlamıyorum."

Ona üzgün bir şaşkınlıkla baktım, o da bana acınası bir gülümseme attı ve köprüyü geçerken önüne baktı.

"Prensle birlikte antrenman yapıyor musun?" Durdu ve bana kaşlarını çatı.

"Sadece," diye devam ettim, "Prens hakkında burada orada bazı söylentiler duydum. Onun harika bir savaşçı olduğunu söylüyorlar."

Quill hafifçe gülümsedi. "Onunla antrenman yapmıyorum ama o da bizim İç Çember inisiyatifinde antrenman yapıyor."

Nefesim kesildi. "Yani onu gördün mü?"

Quill kaşlarını kaldırdı ve ardından sırtarak, "Seni, Prens fikrine hayran olan birçok kızıdan biri olarak görmemiştim," dedi.

Gözlerimi devirdim ve dirseğimle ona hafifçe vurdum. "Hayranlık duymuyorum. Sadece merak ediyorum." Krallığa girerken obsidiyen kaleye baktım. "Onun için ne kadar yalnızlık çekiyor olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Bir bakıma, evet, hayal edebiliyordum.

Kulübeme doğru yolumuza devam ederken durdum ve Quill'in koluna hafifçe dokunarak tekrar konuştum. "Teşekkürler, Quill. Beni biraz olsun içlerine aldığın için."

Bana gülümsedi ve yüzü hafifçe kızardı. Dudakları açıldı, ama bana cevap veremeden, yolun aşağısından bir çılgık geldi.

Başlarımızı çevirip baktığımızda, Otacian askerlerinin sıraya dizildiğini gördük, içlerinden birkaçı bir kadın ve bir erkeği evlerinden sürükleyerek çıkarıyordu. Onları tanıdım. İsimleri Iliera ve Xaro'ydu. Onlar dost canlısı komşulardı ve annem bazen pazar öğleden sonraları kahverengi saçlı kadınla kart oynardı.

"Lütfen! Otacia benim evim!" diye bağırdı kadın.

"Otacia cadılar için bir vatan değildir," diye sertçe cevapladı asker.

Olamaz.

İnsanlar etrafta toplanmaya başladı, çifte hakaretler yağıyor ve ayaklarına tükürüyorlardı. Bir büyücü Otacia'dan sürgün edildiğinde, sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri olmadan kovulurlardı. Krallık, kişisel ya da hayatta kalmak için gerekli olan tüm eşyalara el koyardı. Ondan sonra, büyücüler ormanlarda hayatta kalmak ve yaşayacak başka bir yer bulmak zorundaydılar, ancak nefret dolu vatandaşların onları avlamaya karar vermeleri de şaşırtıcı değildi.

Tek olumlu yanı, bahar olmasıydı, bu sayede en azından hava koşulları konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu.

Muhafızlar onları ileri itti, kalabalığın sözleri midemi bulandırıyor. Onlar da tıpkı bizim gibi insanlardı. İyi insanlardı. Iliera'nın gözyaşları sel gibi akıyordu ve sonra korkmuş gözleri benimkilerle buluştu.

Çevremdekiler gibi korku, ıstırap veya tiksinti göstermedim. Bunun yerine, ona ciddi bir şekilde başımı salladım.

Onun için kalbim acıyordu ve ben bu duyguyu gözlerimden silip evime doğru yürümeye başlamadan önce o da bunu gördü.

Onun fark edildiğini hissetmesini umdum. Bu krallıkta, nefret dolu insanlarla dolu bu dünyada
nefret dolu insanlarla dolu *bu dünyada*... yalnız olmadığını anladığını umdum.

Ben yalnız değilim.

Quill beni takip etti ve ben kulübemin kapısında durana kadar sessiz kaldı.

"Lena?" Kolumu tuttu ve ben yavaşça ona döndüm. "Seni etkileyen olaya tanık olmak

seni etkiledi," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet. Etkiledi," mırıldandım.

"Güvende hissetmediğin için mi?"

Evet, ama senin düşündüğün şekilde değil.

"Korkutucu bir düşünce," diye sessizce devam etti. "Onların türü bu kadar kolay uyum sağlayabiliyor... kulaklarını saklayabiliyorlar."

Ellerimi sıkıca sıktım, titrememi gizlemek için tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde izler bıraktı. "Onlar nazikti," diye fısıldadım. "Onları tanıyordum. Ve naziktiler. Hiçbir eşyaları olmadan ormana atılmalarını düşünmek hoşuma gitmiyor."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve bir an sessiz kaldıktan sonra Quill, "Ne kadar güzel bir kalbin var" dedi.

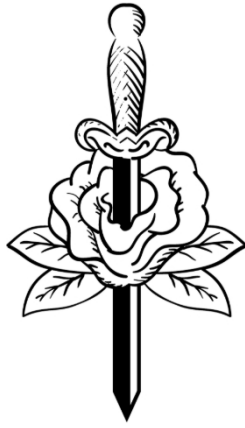
Şaşkınlıkla ona baktığımda kaşlarım çatıldı ve o da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kalmak çok istiyorum ama şimdi gitmeliyim," diye mırıldandı. Sürpriz bir şekilde, alnıma bir öpücük kondurdu. "Haftaya görüşürüz. O manevraları çalış."

Başımı salladım ve onun uzaklaşmasını izledim.

Yüzüm kızardı ve kafam karıştı. Çift için duyduğum üzüntü devam ediyordu, ama Quill'in sözleri yüzüme küçük bir gülümseme getirdi.

Halkımın nefretinin getirdiği üzüntüye alışkındım. Hayır, büyücülerin keşfedilip krallıktan atılması her gün olan bir şey değildi.

Evime girerken, komşularımdan kaçının bizimle aynı sırları sakladığını merak ettim.

Sekizinci Bölüm

Yaklaşık yarım saat sonra annem aceleyle evimize girdi ve komşularımıza olanların duyulduğunu anladım.

"İyi misin?" diye sordum ve koşarak ona sarıldım.

O yumuşak bir çığlık attı. "O benim arkadaşımdı. Tanrım, onun da bizden biri olduğunu bilmiyordum." Benden uzaklaşıp gözlerini sildi. "Bu kesinlikle bir uyarı."

Annemin ağlamasını görmek beni her zaman çok üzüyordu. O kadar çok acı çekmişti ki...

"Bir süre ortalıkta görünmemeliyiz," dedim sakın bir sesle. "Belki daha az güçlü iksirler yapmalıyız... Bilemiyorum." İç geçirdim. "Nasıl ortaya çıktılar? Bir şey duydun mu?"

"Birisi Iliera'dan gelen buz hakkında bir şeyler söyledi." Başını salladı. "Onu yeni almış olmalı. Onun kalbini kıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Elemental büyü, duygularımızla çok yakından bağlantılıdır. Sadece trajik bir yıkım buzun kilidini açabilir."

Güçlerimizle ilgili bilmediğim çok şey vardı.

"Onun ve Xaro'nun bebek sahibi olmaya çalıştıklarını biliyorum," diye devam etti. "Acaba..." Bu düşünceyle tekrar başını salladı ve keskin bir nefes verdi. "Sen... farklı görünüyorsun." Annem konuyu değiştirerek mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum... daha güçlü? Daha zinde?" Gülümsedi. "İyi görünüyorsun." "Oh... teşekkür ederim." Sanırım Quill'in rejimi etkisini göstermeye başlamıştı etkisini göstermeye başlamıştı. Kardiyo hariç, rutin egzersizlerimi odamda yapıyordum. Egzersiz yaptığımı duysa da, bundan hiç bahsetmedi.

"Quill ile aranız nasıl?"

Bunun üzerine mutfığa gidip yemem için bir yaban mersinli çörek aldım. "İyi."

"Sadece iyi mi?" Annem beni takip etti ve yemek masasına oturarak kaşlarını kaldırdı. "Son üç haftadır birlikte vakit geçiriyorsunuz ve sadece iyi mi? Ne yapıyorsunuz ki?"

Yüzümde hiçbir duygu belirtisi göstermemeye çalıştım. "Sadece... takılıyoruz. Konuşuyoruz." Bu tamamen yalan değildi. "Hala onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama bana Otacian askeri olmak için eğitim gördüğünü söyledi."

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, bu onun vücut yapısını açıklıyor."

Bu konuşmanın bitmesini umarak pastanın geri kalanını ağzıma tıktırdım.

"Bir askerle çıkarken dikkatli olmalısın."

Çörek parçaları ağzımdan fırlarken, "Çıkmıyoruz ki!" diye bağırdım.

Annem sadece güldü.

Ertesi hafta, Quill her hafta giydiğim aynı kıyafetle kulübeye geldiğinde ben hazırlıklıydım. İlk başta utandım ama fazla kıyafetim yoktu. En azından onları temizlemiştim. Ayrıca Quill de bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Bugün hariç.

"Bugün güzel bir şey giy, hayatım," dedi Quill gülümseyerek.

Bugün tamamen siyah giyinmişti: düğmeli gömlek ve pantolon, yine siyah botlarla. Lacivert bir pelerin giymişti ve her zamanki gibi kılıcını da takmıştı. Her zamanki gibi sinir bozucu derecede seksi görünüyordu.

Onun yorumuna karşı kollarımı kavuşturdum, aniden kendimi güvensiz hissettim. "Anlamadım?"

"Bugün antrenmana ara vereceğiz," diye devam etti, bana yaklaşarak. "Bana Dış Halka'yı gezdirmeni istiyorum."

Gözlerimi kırdım. "Bana Dış Halka'yı gezdirmemi mi istiyorsun?" diye şüpheyile sordum.

Yumuşak bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Senin evini daha yakından tanımak istiyorum. Bana en sevdiğin yerleri göster, vakit geçirmeyi sevdiğin yerleri."

Çalışmalarım dışında, günlerimi çoğunlukla evde bahçeyle uğraşarak geçiriyordum, ya da bunu yapmadığım zamanlarda dere kenarında oturup roman okuyordum

roman okuyarak geçiriyordum. Ama sanırım ziyaret etmekten hoşlandığım birkaç yer vardı.

"Peki o zaman," dedim, dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. İç Çember'den birinin eğlence için Dış Çember'e girdiğini, hele ki tur atmak istediğini hiç duymamıştım. Kraliçe hariç, ama o da Merkez'dendi.

Quill oturma odasında beklerken, odama girip saçlarımı çözdüm, gevşek dalgalar sırtıma düştü. Saçlarımı tamamen açalı... ne kadar oldu bilmiyorum. Mayıs ayı olduğu için yine krem rengi geceliğimi giydim, bu sefer Quill'in pelerininin rengine benzer koyu mavi bir üst elbiseyle kombinledim ve bir çift terlik giydim. Çok şık değildi, ama umarım yeterince düzgün görünüyordumdur.

Quill yemek masasında bekliyordu ve odamdan çıktığımda gözlerini yerden kaldırıp benimkilerle buluşturdu.

"Böyle daha mı iyi?" diye utangaçça sordum, elbisenin kırıksıklıklarını düzelterek. Gülümseyerek beni baştan aşağı süzdü. "Çok güzelsin." Bu iltifata gülümsemeden edemedim.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Pizza mı?"

Gülerek, "Kahvaltıda pizza mı? Hayır, olmaz" dedim.

Önce onu Sen's Bakery'ye götürmeye karar verdim. Küçük dükkana girdiğimizde, havayı tarçın ve kahve kokusu dolduruyordu.

Sıranın sonunda durduk, önümüzde bir avuç insan satın almak için bekliyordu. "Burada harika tarçınlı çörekler var," dedim utanarak gülümseyerek. "Her zaman param yetmiyor, ama Kraliçe'nin bağışıyla ikimize de birer tane alabiliriz."

"Bugün ben ısmarlıyorum." Kemerine takılı küçük keseyi hafifçe vurdu.

Ona kaşlarımı çattım. "Bunu sevmediğimi biliyorsun."

"Evet, ama bugün bunu yapmak isteyen bendim. Bu adil."

Dudaklarım sıkı bir çizgi oluşturdu, ama tartışmadım. Quill fırın kutusundaki diğer ürünlere baktı, ama sonunda üç tarçınlı çörek almaya karar verdik. Quill, annem için de bir tane almayı nezaket gösterdi.

Linora Park'a doğru yürüdük ve saat henüz erken olduğu için dışarıda sadece çimlerde resim yapan sanatçılar vardı.

"Buraya gelmeyi seviyorum. Dış Çember'in çoğu... bakımsız. En azından İç Çember'e kıyasla." Ona gülümsedim. "Ama burası değil. Burası sanki kendi küçük adası gibi."

"Rahatlatıcı," dedi Quill gülümseyerek, çimlere oturup keyifli sabah esintisinin tadını çıkarırken. Gökyüzü açık maviydi ve kabarık bulutlar gökyüzünde yavaşça hareket ederken beni büyüledi.

Tarçınlı çöreğini dudaklarına götürüp bir ısırık aldı ve ben onun çiğnemesini izlerken gerginleşmeye başladım. "İç Çember'de hiç yemek yemedim... bu yüzden karşılaştırma yapamam," dedim yüzümü buruşturarak.

Gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Bu harika," dedi, yuttuktan sonra dudaklarını yaladı. Bu beni bu kadar tahrik etmemeliydi. "Biliyor musun, aslında burayı gerçekten çok seviyorum."

Ona şüpheli bir bakış attım, bu da onun gülmesine neden oldu. "Gerçekten," diye devam etti. "Buradaki insanları, buradaki enerjiyi çok seviyorum. İnsanlar imaj, statü veya maddi arzularla ilgilenmiyorlar. Sadece yaşıyorlar." Başını bana doğru eğdi, gözleri kalenin tepesinin görüldüğü yere bakıyordu. "Herkes, bu şeylere sahip olursa mutluluğa ulaşacağını düşünüyor. Ama bunu korumak için sürekli bir mücadele gerekiyor." Bir lokma daha alırken onu izledim. Yutkunduktan sonra, sesini alçaltarak devam etti: "İmaj sürekli bir eylemdir. Statü bu eyleme bağlıdır. Maddiyat ise statüye bağlıdır." İçini çekti. "Hepsi çok sıkıcı." Bana tembel bir gülümsemeyle döndü. "Sanırım ayrıcalıklı bir piç gibi konuşuyorum."

"Ağzımdan lafları aldın," diye alay ettim ve o da gülerek, kalan ikramı bitirdikten sonra çimlere uzandı.

Onun yanına uzandım ve gökyüzüne baktık. "Ama mantıklı," diye cevap verdim. "Bence insanlığın çoğu bir şekilde mutsuz. Ne yaparlarsa yapsınlar, neye sahip olurlarsa olsunlar."

Huzurlu bir sessizlik içinde uzanıp gökyüzüne bakmaya devam ettik, ben de son tarçınlı çöreğimi yedim.

Birkaç dakika sonra, başını bana çevirdi ve yüzünde yaramaz bir ifade belirdi.

Yan döndüm, dirseğimle kendimi destekledim ve elimi yanağıma koydum. Kaşlarımı kaldırarak onun ifadesini taklit ettim. "Ne?"

O da kendini destekledi ve gözleri dudaklarıma indi. Öne eğildi ve ben tepki vermeden dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi

dudağımın üzerine kaydırıldı ve sırtarak, gözlerini yarı kapalı bir şekilde geri çekildi. Gözlerim daha fazla açılmamıştı ve yüzümün kızardığını biliyordum.

Bu, onun yapmasını beklediğim *son* şeydi.

"Dudaklarında krema vardı," dedi dumanlı bir sesle.

"O-oh," diye nefes aldım. Gözleri karardı, dudaklarıma, vücuduma ve tekrar gözlerime doğru kaydı.

Tanrım, nasıl tepki vermeliydim?

Bir yanım kalkıp uzaklara kaçmak istiyordu. Diğer yanım, daha baskın olan yanım ise, üzerine atlayıp onu bu parkta, burada almak istiyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu ve Quill'in oturup ayağa kalkarak elini uzattığı için minnettardım, böylece ben de onunla birlikte ayağa kalkabilirdim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Beni bu kadar gergin hale getirdiği için erkeği bıçaklamak istedim.

Omuzlarımı kaldırıp bu düşünceleri kafamdan silkeledim.

"Bekle," dedi, sinsi bir gülümsemeye. "Bir anlaşma yaptığımızı hatırlıyorum. Ziyaret etmemiz gereken bir gölet olduğunu söylemiştin. Sıcak bir günde, değil mi?"

Krallığın çıkışına yaklaşıyorduk, Ametist Göleti'ne gidiyorduk. Quill haklıydı, onunla bir anlaşma yapmıştım. Onun tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Normalde kullandığımız yoldan farklı bir yoldan çıkarken, Quill'in gözleri karanlık sokaklardan birine kaydı.

"Oraya gitmeyiz," diye fısıldadım, elini tutarak, bunu yaparken kendimi ne kadar rahat hissettiğime şaşırdım.

"Neden gitmeyelim ki?"

"Serpent's Cove'u duymadın mı? Orası suçluların ana çetesinin yaşadığı yer. Uyuşturucu, şiddet... Onlarla başın belaya girsin istemezsin."

Bir tavernanın önünde oturan bir grup adama kaşlarını çattı. Gözleri üzerimde, vücudumda dolaştı. İğrenerek titredim. Bazıları beni güzel bir kız olarak görse de, ben yine de bir kızdım.

O bakışlarını sürdürdü ve sonunda koyu saçlı, sakallı bir adam onu fark etti ve duvardan eğilerek ona aynı derecede kötü bir bakış attı. Quill geri adım atmadı, adam da öyle.

"Quill!" diye fısıldadım. Önce başını bana çevirdi, bakışma yarışını bıraktı ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu.

"Önden git, Çiçek."

Sonunda krallığı terk edip köprüyü geçtik, başımı ona doğru çevirdim.

"O neydi öyle, Quill? Başını belaya sokmak mı istiyorsun?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Sana nasıl baktıklarını görmedin mi? Avcıların avlarına baktığı gibi. Bundan hoşlanmadım."

Yüzüm kızardı. Gördüm, ama o adamların çoğunun iğrenç tipler olduğu herkesin malumuydu.

"Ben iyiyim. Gözleriyle bana zarar veremezler, ne kadar iğrenç olursa olsun." Onun kolunu çektim. "Ancak, sen gidip bu yüzden dayak yersen, ben iyi olmayacağım."

Gerildi ve önüne baktı, şimdi Batı Ormanı'nın ağaçlarının arasında dolanıyorduk.

"Onları alt edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Dilimi şaklattım. "Mesele o değil, bunu sen de biliyorsun. Onlar çok, sen teksin. Onları unutam, tamam mı?"

O başını salladı, ama kaşları çatık kaldı.

Yarım saat sonra Ametist Göleti'ne vardık. Göletin saf mor sularından buhar yükseliyordu ve etrafımızda bir dizi çiçek açmıştı. Quill'in hayranlıkla manzarayı izlemesini seyrettim.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Neden Ametist Göleti dendiğini anlıyorum." Etrafına bakındı. "Çok güzel." Çömeldi ve elini suya daldırdı, parmaklarını çevirirken dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Ne kadar hoş."

Yanına yaklaştım. "Soğuk bir günde keyif almak için yeterince sıcak olsa da, ben sıcak havayı tercih ederim."

Gözlerini kısarak baktı. "Onlar...?"

"Evet, bu göletin dibinde ametist kristalleri dağılmış durumda," diye cevapladım, Quill ayağa kalkarken. "Bu olağanüstü..."

Quill'in gömleğinin düğmelerini açtığını görünce bir an şaşırdım. "N-ne yapıyorsun?" diye kekeledim.

Bana sıırttı. "Ne, beni buraya getirip yüzmemi beklemiyor musun?" diye sordu gömleğini çıkarırken.

Ağzım açık kaldı.

Vücudu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, kesinlikle benim yaşımdaki diğer erkeklere benzemiyordu. Mükemmel bir vücuda sahipti, belirgin karın kasları ve V şeklinde aşağı doğru uzanan çizgileri vardı. Altın rengi teni vücudunu daha da tonlu gösteriyordu.

Gözleri benimkilere bakarken, yüzünde muzip bir gülümsemeyle pantolonunun düğmelerini açtı. O gülünce hızla başka yöne döndüm ve birkaç saniye sonra büyük bir sıçrama sesi duydum. Hızla döndüm ve Quill'in sudan çıktığını gördüm. Yüzündeki koyu renkli saçlarını geriye attı, vücudundan su damlıyordu ve geniş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Giysilerinin atıldığı yere baktım. *Her şeyi çıkarmıştı.*

"Beni burada yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" Kollarımı kavuşturdum.

"Giysilerimin ıslanmasını istemiyorum." "Gözlerimi başka yere bakacağım."

Tereddüt ettim ve Quill bana dudaklarını bükerek baktı. Ona dönmesini işaret ederken gülümsemeden edemedim.

Gerçekten ormanın ortasında soyunacak mıyım?

Quill'in sırtındaki kasları inceledim ve birkaç saniye daha düşündükten sonra yavaşça giysilerimi çıkarmaya başladım.

Önce üstümdeki elbise, sonra geceliğim düştü. Ellerim titreyerek iç çamaşırlarımı hızla çıkardım ve yere attım.

Ve işte oradaydım. Tüm dünyaya tamamen çıplak.

Ayak parmaklarımı suya daldırdım ve yavaşça kendimi suya bıraktım, sadece saçlarımın uçları ıslandı. En son ihtiyacım olan şey, maskaramın yüzümden akmasıydı.

"Arkamı dönebilir miyim?" diye sordu. "Sanırım."

Quill döndü ve bana şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Oh, bakmayı kes," diye kıkırdadım ve ona su sıçrattım. "Bunu yapmamak çok zor."

Ona tekrar su sıçrattım ve o da bana su sıçratarak heyecanla gözlerini genişletti. "Kazanamayacağın bir savaşa girmek akıllıca değil, unuttun mu?"

"Seni yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun, Quill?"

Sırıtarak bana yaklaştı ve başını eğdi, su çizgisi burnunun hemen altındaydı. Beni belimden tutup

belimi kavradığında, kalbimin atışının hızlandığını hissettim. Beni bacağına üzerine çekti, cinsel organım çıplak tenine değiyordu.

Bacağına daha yukarı itip bana bastırduğunda gözlerim büyüdü ve bu hoş his karşısında keskin bir nefes aldım. Ellerim titreyerek omuzlarını kavradı. Sonra ağzında biriktirdiği suyu dudaklarımın üzerine nazikçe tükürdü, gözlerindeki o kötücül eğlenceyi saklamadan. Bacaklarımın arasında çaresiz bir baskı hissettim.

Siktir.

Bacağına biraz daha yukarı kaldırdığında, vücudumun bir kısmı sudan çıkınca çığlık attım.

Gözlerim hızla aşağıya, kendime doğru kaydı ve artık açıkta kalan göğüslerimden damlayan su damlacıklarını fark ettim, sonra tekrar Quill'in yüzüne döndü. Göğsüm inip kalkıyordu, vücudum titriyordu, o ise benim görünüşümü inceliyordu.

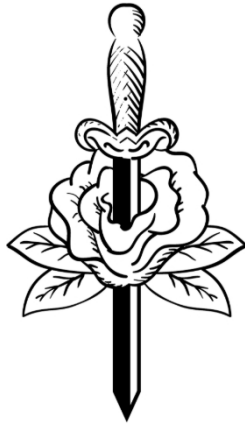
Ya gördüğü şey hoşuna gitmezse? Ya onu tiksindirirsem?

Nefes almam zorlaştı. Vücudumun yeterince iyi olduğuna inanıyordum, ama daha önce kimseye bu halimi göstermedim.

"Lena," diye fısıldadı şehvetli bir sesle, gözleri göğüslerimden yukarı doğru kayarak, daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla gözlerimle buluştu. "Hayal ettiğimden bile daha güzelsin."

Sol elini kalçama kaydırıp sağ kolunu belime dolayarak beni kendine çektiğinde nefesimi verdim.

Haftalardır hayalini kurduğum şey, beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla gerçek oldu.

Dokuzuncu Bölüm

O nazikçe uzaklaşmaya başladı, ama ben buna izin vermedim. Yüzünün iki yanını tuttum ve dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım, ağzımı açıp alt dudağını emdim. O yumuşak bir inilti çıkardı, bu ses tüm vücudumu ateşle doldurdu.

Dilini ağzıma soktu. Tatlı tadı, dilimiz birbirinin etrafında nazik daireler çizirken ellerimi saçlarında gezdirmeme neden oldu. Tekrar tekrar ve tekrar.

Sanki parmak uçlarımda elektrik birikiyormuş gibi hissettim, sanki tüm varlığım onun dilinin her dokunuşunda, parmaklarının vücuduma her değişinde titriyormuş gibi.

Ona sürtünme isteğimi bastıramadım, bu yüzden beni destekleyen uyluğuna sürtündüm ve zevkle inledim.

Siktir. Bu çok iyi geliyordu.

İşleri yavaştan almak muhtemelen akıllıca olurdu, ama ben düzgün düşünemiyordum. Sadece onu istiyordum. Onun her bir parçasını görmek, hissetmek ve öpmek istiyordum.

Sol elimi saçlarından çekip göğsüne ve mükemmel kaslarına doğru kaydırdım, sonra sertleşmiş organını kavradım, bu da onun keskin bir nefes almasına neden oldu.

"Lena..." diye nefes aldı, sonra açgözlülükle ağzımı yaladı.

Mükemmeldi ve cildi çok pürüzsüzdü.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ne yaptığımı bildiğimi umuyordum. Daha önce hiç bir erkeğe dokunmamıştım, ama onun için iyi olacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Elimi onun penisi boyunca döndürmeye başladım, onun büyüklüğünü zar zor kavrayabiliyordum. Onun inlemeleri, benim amımı onun uyluğuna daha sert ve daha hızlı sürtünmemi sağladı, sürtünme dayanılmaz derecede hoş bir hale geldi.

Sağ göğsümü sıkıca kavradı ve sertleşmiş meme ucumu başparmağıyla daireler çizerek okşarken, dudakları boynuma doğru kayd ve onu çaresizce öpmeye başladı.

"Siktir, Quill..." Nefes nefeseydim. Onu daha hızlı okşadım ve boynumda duyduğum derin homurtuları beni çılgına çeviriyordu.

Onu ağzımda, içimde istiyorum. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

O yavaşladı ve çekilmeye başladı, ben itiraz etmeden önce elini yanağıma kaldırdı.

Birbirimizin gözlerine bakarken ağır ağır nefes alıyorduk. Göz bebekleri büyümüştü, gözleri yarı kapalıydı.

O mükemmel. Güzel. Nazik. Ve beni görüyor... belki bir büyücü olduğumu değil, ama benimle ilgili her şeyi. Tüm iyi yanlarımı. Tüm kötü yanlarımı.

Başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

Ve buna rağmen hala beni istiyor.

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde, bizi çevreleyen ağaçların ötesinden bir çatlama sesi geldi. Quill hızla döndü, hemen alarma geçti. Onun içgüdülerine güvenmem gerektiğini biliyordum ve basit gerçek ortaya çıktı.

Yalnız değildik.

"O neydi?" diye fısıldadım.

Quill beni bıraktı ve ormanı taramaya odaklandı.

"Ben dışarı çıkacağım. Sen şimdilik burada kal, anladın mı?" Sesi alçaktı, sözleri daha önce hiç duymadığım buz gibi bir tonda söylenmişti.

O göletten çıkarken ben başımı salladım. Onun görüntüsüne hayran kaldım, hayal ettiğim kadar güzeldi, ama korku içimi kaplamaya başladığı için tamamen ona odaklanamadım.

Burada kim var?

Quill, gömleğini giymeye zahmet etmeden, hızla iç çamaşırlarını ve pantolonunu giydi ve kılıcını kınından çıkardı.

Donakaldık, ormanı tararken, başka bir çıtırtı duyduk, bu da çevremizde bir şeyin olduğunu kesin olarak doğruluyordu. Bir insan mı? Bir hayvan mı?

Ya da Quill'in düşündüğü gibi, bir cadı mı?

"Lena, dışarı çık ve giyin. Biri görünürse, koşmanı istiyorum." "Ama Quill, ben savaşılabirim..."

"Hayır," diye bağırdı. "Koşmanı söylersem, koşarsın."

Tereddüt ettim, sonra göletten ayrılmak için harekete geçtim, ancak çıtırtı devam etti ve daha da yükseldi, beni olduğum yerde donduracak kadar.

Ayak sesleri. Yaklaşan şeyin çok sayıda olduğu belliydi.

Nefesimi tuttum, o seslerin geldiği yöne doğru vücudunu çevirdi ve üç erkek ağaçların hemen arkasında belirdi. Tanıdığımız erkeklerdi.

Serpent's Cove'daki o piçler.

Lanet olsun! İşte bu yüzden onlarla uğraşmamalısın!

"Oh, lütfen bizim için durmayın," Quill'in baktığı erkek, rüzgarda yağlı, koyu saçları hışırdayarak dedi. "İkiniz oldukça eğleniyor gibi görünüyordunuz."

Midemi bulandırdı.

Ne kadar süredir bizi izliyorlardı?

"Sorun istemiyoruz," dedi Quill, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayarak.

"Gerçekten mi?" Adam iki arkadaşına baktı. "Çünkü az önce bize dik dik baktığınızda, kesinlikle sorun çıkarmak istiyormuşsunuz gibi görünüyordunuz." Quill'e yavaşça yaklaştılar ve ben göletten çıkıp onun yanına gitmek için harekete geçtim.

"Kal, Lena," diye bağırdı Quill.

Donakaldım ve adamlar güldü. "Biliyor musun," diye devam etti esmer saçlı olan, "İç Çember'deki siz kendini beğenmiş pislikler, kendinizi bizden çok daha üstün görüyorsunuz." Kıkırdadı. "Ama bizden biriyle yatmaktan çekinmiyorsunuz." Gözleri arzu ile parladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Oldukça sikilebilir, değil mi?" Sarı, çarpık dişlerini göstererek sırttı.

Gerildim. Bu adamlar domuz gibiydi.

"Kendi iyiliğin için, buradan hemen gidersen iyi olur." Quill'in sesi sakın bir öfkeyle doluydu.

"Ooh, bu bir tehdit gibi geliyor, değil mi çocuklar?"

Adamlar sırttı ve silahlarını çekti. Koyu saçlı olan ve uzun sakallı olan kılıçlarını çekti, daha minyon olan adam ise bir hançer kullandı.

"Ne yapmalıyız biliyor musun? O kaltağı göletten çıkar, onu becer ve ona izlemesini zorla."

Quill'in yüzü soldu, gözleri yoğun bir öfkeyle parlıyordu. Dişlerini gösterdi ve liderlerine saldırdı.

Adam geri çekildi ve kılıcını savaş pozisyonuna getirdi. "Büyük bir hata yaptın."

Quill kötücül bir sırıtış attı. "Göreceğiz bakalım."

Quill göz açıp kapayıncaya kadar saldırdı, hareketleri gerçek bir savaşçı gibi akıcı ve kesindi. Üç adam da aynı anda ona saldırdı, Quill onların hareketlerinden kaçınırken, hançeri olan adam Quill'in göğsünü hançerledi. Yaradan kan akmaya başlayınca nefesim kesildi.

"Quill!" diye bağırdım ve yardım etmek için göletten çıkmaya çalıştım.

"Yerinde kal!" diye bağırdı. Atlamamak için tüm gücümü kullandım. Nasıl oturup hiçbir şey yapmamamı bekleyebilirdi?

Bir dizi hareket yaptı, kılıçlar çarpıştı, ta ki Quill bir fırsat bulup sakallı adamı göğsünden bıçaklayana kadar. Adamın ağzından kan fişkırdı.

Vay canına.

Quill'in adamın göğsünden kılıcını çekmesini izlerken nefesim kesildi. Adam yere yığıldı, altında bir kan gölü oluştu.

"Seni piç!" Hançeri olan adam bağırdı ve liderleriyle aynı anda Quill'e bir kez daha saldırdı. Quill kılıcını kaldırdı ve ikisinin darbesini aynı anda engelledi, sonra kılıçlı adamın bacaklarını tekmeledi. Sonra kendi kılıcını döndürdü ve hançeri olan adamı boynundan bıçakladı, iğrenç miktarda kan fişkırdı.

Lider, Quill'e korkuyla baktı, ancak kılıcını tekrar kaldırırken bu korku hızla ıstıraba dönüştü.

"Seninle işim bittiğinde, onun acı çekmesini sağlayacağım," diye tükürdü ve başını bana doğru salladı.

Quill, kılıçları bir kez daha çarpıştığında homurdandı. Göğsü hala kanıyordu, ama sanki hiçbir şeyi yokmuş gibi savaşıyordu. Otacian asker eğitiminin ne kadar etkili olduğu belliydi. Hızla rütbe atlayacak biri gibi zarif hareketler yapıyordu.

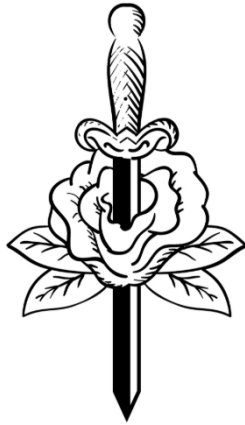
Adam Quill'e çarptı ve onu geriye savurdu, böylece ona vurması için mükemmel bir fırsat yarattı.

Panik içinde, hemen etrafıma baktım ve uygun büyüklükte bir taş buldum. Onu adamın kafasına fırlattım ve çarpma anında çatlama sesi çıktı. Adam kafasını tuttu ve acı içinde bağırdı. Quill bu fırsatı kaçırmadı ve kılıcını adamın sırtına sapladı.

Adam çığlık attı ve göletin hemen önünde yere yuvarlandı, başı çimlere düşerken gözleri odaklanamıyordu.

Kan. Her yer kan içindeydi.

Nefes nefeseydim, gözlerim dehşetle cesetlere bakan Quill'e kaydı. Geldiği kadar çabuk, hepsi gitmişti.

Onuncu Bölüm

Quill, az önce öldürdüğü adamların cesetlerine bakarak, ağır ağır nefes alıp titreyerek orada duruyordu. Kılıcındaki kan, üzerinde durduğu çimlerin üzerine damlıyordu.

Bana doğru döndü, bakışları utançla doluydu. Cesetlere tekrar baktı ve onu teselli etmem gerektiğini hemen anladım. Göletten çıktım, saçımı hızla sıktım ve Quill hala ölen adamlara bakarken giyindim.

Omzunun arkasına hafifçe dokundum. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Quill..." Sesim titredi. Bana döndü ve gözlerim hala kanayan göğsüne kaydı.

"Siktir," diye fısıldadım. Hançerimi aldım ve elbisenin eteğini kesmek için kullandım.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu çabuk ıslanacak, ama hiç yoktan iyidir." Kumaşı yarasına ve omzuna sardım, bağladım. O acı içinde yüzünü buruşturdu.

Tanrım, avuç içlerim yanıyordu. Neden yanıyorlardı?

"Bunu görmenize neden olduğum için üzgünüm..." Sesi kısık ve utançla doluydu.

Ellerimdeki acıyı görmezden gelerek yanağına dokundum ve gözlerine baktım.

"Özür dilenecek *bir şey yok*." Gözlerim önümüzdeki cesetlere kaydı. Bunlar gördüğüm ilk cesetler değildi, hayatımı kurtarmak için öldürülen ilk insanlar da değildi. Titrememi bastırdım.

"Evime gidip yaralarını diktirmeliyiz," dedim, göğsündeki yarayı incelerken.

"Hayır." Başını salladı. "Ben... eve gitmem gerek..."

"Kesinlikle olmaz, Quill!"

Eminim ailesi de bunu isterdi, ama annem ve ben dikiş atmayı iyi bilirdik ve krallıkta kimsenin ona verebileceğinden daha iyi şifalı iksirler de vardı.

Keşke annem onu iyileştirebilseydi. Keşke onu nasıl iyileştireceğimi bilseydim.
İç geçirdim. Ama dikiş ve iksir de iş görürdü.
Quill eğilip kılıcını adamlardan birinin gömleğiyle sildi, bunu yaparken çenesini sıkı.

"Kılıcını ben taşıyayım."

"Lena..." diye başladı, ben de ona sinirli bir bakış attım. O da içini çekti. "Peki."

Kılıcını omzuma astım ve o da kılıcı kınına koydu. Beklediğimden daha ağırdı. Gömleğini ve pelerinini giydi, acı içinde yüzünü buruşturdu ve ayrılmadan önce adamlara ve kanlı sahneye son bir kez baktık.

Quill'in siyah gömleği ve koyu renk pelerini sayesinde, yaralandığını kimseye fark ettirmeden geri dönmek oldukça kolaydı. Şüphe çekmeden olabildiğince aceleyle yürüdük, Quill yüzünde sakın bir ifade tutmaya çalışıyordu.

Eve girdiğimizde annem bizi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı, ama yırtık elbisemi görünce gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüştü. Quill'e oturma odasındaki kanepeye oturup gömleğini çıkarmasını söyledim ve annem Quill'in kanlı geçici bandajını görünce şaşkınlık ifadesinden şoka geçti.

"Tanrım, ne oldu?" diye mırıldandı ve elini göğsüne koydu.

İlk yardım malzemelerinin bulunduğu dolaplardan birine gittim.

Havlular, bir kova, bezler, şifalı iksir, iğne ve iplik ve bandajlar.

"Serpent's Cove'daki pislikler, olan bu," diye mırıldandım, gerekli eşyaları toplayıp ayağa kalkarak ona döndüm. Annem Quill'in yanına gitti ve yüzünde utanç dolu bir ifadeyle kanlı gömleğini elinden aldı. Tanrıya şükür bugün siyah gömlek giymişti, çünkü daha açık renkli bir gömleği temizledikten sonra bile, yetkilileri uyandırmadan krallığa gizlice girilmesi imkansız olurdu.

"Bana zarar vereceklerdi, ama Quill onları durdurdu," diye ekledim yumuşak bir sesle, lavabomuzun soğuk suyuyla ellerimi yıkarken. Bu, ellerimdeki yanmayı dindirmek için hiçbir işe yaramadı. İç geçirdim ve kovaya su ekledim.

"O zaman, bir kez daha teşekkür ederim, Quill." Annem gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Onları tam olarak nasıl durdurdun?"

Bana baktı. O adamlar canavar olabilirdi, ama onları öldürdüğünü biri öğrenirse yine de başımız belaya girebilirdi. Dişlerimi sıktım.

"Quill iyi dövüştü ve hepsinin silahlarını aldı," dedim çabucak. Annem bana döndü ve ben yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Korkup gittiler," yalan söyledim.

Quill bana minnettar bir bakış attı, ama bu konuda ne kadar kötü hissettiğini hissedebiliyordum.

"Umarım fikirlerini değiştirip geri gelmezler," dedi annem, endişeli gözlerle ön kapıya bakarak.

"Gelmezler," diye mırıldandım ve Quill'e yaklaştım. Onu bir havluya oturtup yanına oturdum. Yırtık elbisenin bir parçasını çözüp onun korkunç yarasını ortaya çıkardım.

Annem nefesini tuttu. "Dikiş atmamı ister misin?"

"Hayır. Ben yapabilirim," dedim. Quill gözlerime baktı ve nazikçe gülümsedi. Bana güvendiğini bilmek benim için çok önemliydi. Yolda anneme birçok kez dikiş atmıştım. Kendini iyileştirebilmesine rağmen, bunun benim öğrenmem gereken bir beceri olduğunu ısrarla söylüyordu. Sonra her zaman dikişleri çıkarıp kendini iyileştirirdi. Kovadaki bezlerden birini ıslattım ve ikisini de göğsüne götürdüm. Suyun damlamasına izin vererek fazla kanı temizledim. O acı içinde yüzünü buruşturdu. Soğuktan midesi kasılmaya başladı. "Üzgünüm," diye çekindim.

Annem lavaboda Quill'in gömleğindeki kanı ovmaya başladı.

"Bu biraz acıtacak," dedim özür dileyerek, bez ve kovayı yere bırakıp şifa iksirini almaya uzanırken. O sadece başını salladı ve ben de karnına kuru bir bez koyup şişenin mantarını çektim ve yarasına döktüm. İksir şişmiş kesiğe değince köpürdü ve o da tısladı. "Acıttığını biliyorum, ama söz veriyorum, işe yarayacak."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım."

"Bu iksirin uyuşturucu özelliği var, umarım dikişler çok dayanılmaz olmaz. Hatta yara izi kalmasını da önleyebilir."

İğnemi hazırladım ve dikişe başladım, ipliği yarasına düzgünce geçirdim.

"Bu harika," diye fısıldadı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Gülümsedim ama gözlerine bakmadım. İç Çember'e haberin yayılması maddi açıdan bir nimet oldu, ama evimizdeki iksirler sattıklarımızdan daha güçlüydü.

Satılık olanlar ağrıyı hafifletiyordu, ama bu iksir gibi tamamen ortadan kaldıramıyordu.

"Muhtemelen adrenalin yüzünden. Kesinlikle bir şey hissediyorsundur?" diye samimiyetsizce sordum.

"Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum."

Quill, ben yarasını dikerken beni incelemeye devam etti.

"Sen olmasan ne yapardım?" diye alay etti ve ben de başımı kaldırıp onun tembel gülümsemesine baktım.

"Kesinlikle öldürdüm," diye karşılık verdim ve yarasını dikmeye devam ettim. "Bence bunu sana söyleyen ben olmalıyım," dedim, annemin akan suyun sesini duyamayacağı kadar sessizce. Durup ona dikkatle baktım. "Teşekkür ederim. Yapman gerekeni yaptığın için. Kolay olmadığının farkındayım."

Kaşlarını çattı. "Aslında, bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şeylerden biriydi." Bu söz üzerine gözlerimi kırptım, sonra o sesini alçalttı. "Sana bir şey yapabileceklerini düşünmek, özellikle de... önerdikleri şeyi... Onları öldürmemek için büyük çaba sarf etmem gerekirdi."

Yüzüm kızardı ve işime devam ettim.

"Sence ben bir canavar mıyım?" diye fısıldadı ve ben ona baktım, endişeli ifadesini fark ettim.

"En uzak şey."

Dikişleri bitirdiğinde, annem temiz gömleğini elinde tutarak yanıma geldi.

"Nemli ama lekeler daha az belirgin ve koku gitmiş.

Neyse ki koyu renk giymişsin." Gömleği inceledi. "Pelerinini giyince yeterince gizlenir. Ama kuruyana kadar kalmak ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Gerçekten gitmem gerek." Ayağa kalktı, gömleği aldı ve giydi. "İkinize de yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Lena'yı tekrar koruduğun için teşekkürler." Annem Quill'e sarılmak için yaklaştı, o da yüzünü buruşturdu. "Oh, pardon!" Annem utanarak geri çekildi.

Quill sadece hafifçe güldü. "Bir dahaki sefere sana teşekkür kucaklamamı vereceğim," diye selam verdi, sonra bana döndü. "Ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım," diye sessizce söyledi ve dışarı çıkıp kapıyı arkasında kapattı.

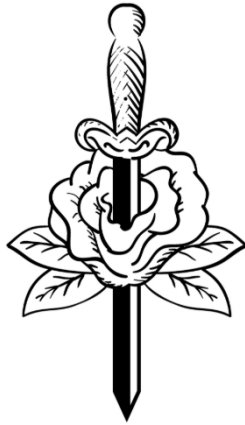
"O çocuk... o çok özel," dedi annem pencereden dışarı bakarak fısıldadı.

"Öyle..." Onu uzun süre inkar edemeyeceğimi biliyordum. O adamlar ortaya çıkmasaydı gölette ne olurdu... Sonuna kadar giderdik. Hamileliğin bir seçenek olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Daha da önemlisi, son zamanlarda ortaya çıkan tehlike nedeniyle, benim için yeni bir şey öğrenmenin zamanı gelmişti. Kendi iyiliğim için olmasa bile, gerekirse Quill'i korumak için.

"Anne?" dedim, gözlerimi avuç içlerime dikerek.

"Evet?" diye cevapladı, bakışlarını pencereden bana çevirerek. Nefes verdim ve onun bakışlarına karşılık verdim. "Büyü öğrenmek istiyorum."

On Birinci Bölüm

"Öyleyse, temel bilgilerle başlayalım."

Sihir öğrenmeye karar verene kadar annemin yüzünde hiç bu kadar mutluluk görmemiştim. Ancak benim isteğim sihirle ilgilenmekten çok, seks yapmakla ilgiliydi. Gülümsemem görünmesin diye dudağımı ısırardım.

Tamam, bu tamamen doğru değildi. İyileştirici iksirler yapabilmek faydalı olurdu. Quill'in yarası ölümcül olmasa da, ya olsaydı? Ya o adamlardan biri onu vurmayı başarsaydı? Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Belki de sadece iyileştirme büyüsünü öğrenebilirdim.

Vay canına.

Quill, bir şekilde beni o kadar derinden büyülemişti ki, hayatım boyunca hissettiğim bu korkuyu yenmemi sağlamıştı. Tamamen değil tabii. Başka tür büyü kullanma düşüncesi hala terletiyordu beni. Ama bir tencereye birkaç ot atıp az miktarda büyü kullanmak o kadar da zor olamazdı. Ve şifa vermeyi öğrenmek nasıl tehlikeli olabilirdi ki?

"Lena, dinliyor musun?"

Hayal aleminden sıyrıldım. "Evet, pardon."

Annem masanın üzerine kalın, eski görünümlü bir kitap koydu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Büyü kitabını yanında mı tutuyordun?" diye inanamadan fısıldadım.

"Evet," dedi sessizce. "Birçoğunu ezbere biliyorum, ama bilmediğim de çok var. Ne zaman işine yarayacağı belli olmaz."

Anneme mümkün olduğunca açık olmayan bir şekilde doğum kontrol iksiri hakkında soru sormam gerektiğini düşündüm, ama bunun büyük olasılıkla bu büyü kitabında olduğunu bilmek çok yardımcı oldu.

Kitabı ilk sayfalardan birine açtı.

"İyileştirici büyü ile aşılanmış şifalı iksirler," dedi ve bir tarifi işaret etti. "Ne tür bir iksir yapmak istediğine bağlı olarak,

o güç kaynağını kullanmalısın. İyileştirme, daha acemi tarzı büyü türlerinden biridir."

Kaşlarımı çattım. "Peki, daha zor olan türler nelerdir?"

"Bildiğin gibi, şifa büyüü her büyücü tarafından öğrenilebilir. Elemental büyü ile aşılanmış iksirler, elbette o gücü açığa çıkarmış olanlar tarafından yapılabilir," diye mırıldandı kitabı karıştırırken. Sayfalar sararmış ve buruşmuş olduğu için bu kitabın kaç yaşında olduğunu merak ettim. "Zorluk derecesi sadece büyü türüne göre değişmekle kalmaz, aynı zamanda etkinliği de değişir. Uzman şifa büyücüleri, derin yaraları iyileştiren iksirler yapabilirken, acemi büyücüler belki kağıt kesiğini iyileştirebilir." Sayfaları çevirmeyi bırakıp bana baktı. "Bu bizim ilk hedefimiz olacak."

Annem başlangıç için en temel şifa iksirlerini seçti ve bunları ezberlemiş olmasına rağmen, kitaptaki tariflere bakmama izin verdi. Parmaklarımı eskimiş, koyulaşmış sayfaların üzerinde gezdirdim.

Bunu nereden bulmuş acaba...

Annem, tanıdığım diğer malzemelerle birlikte bazı kurutulmuş otlar topladı.

Papatya, devediken, adaçayı, Epsom tuzu.

Quill ile tanıştığımdan beri... o kızın boynuna hançerimi dayadığımdan beri hayatım çok değişmişti. Hayatım boyunca yeteneklerimi ortaya çıkarmak için ellerim ve vücudum ağrıyordu, ama hiç bu kadar ağrımamıştı.

Annemin defalarca yaptığını gördüğüm gibi, odun sobası üzerinde malzemeleri karıştırdım. Zor olan kısım bu değildi.

"Tamam," dedi annem dikkatlice, karışımı ocaktan indirirken. Bana ciddiyetle baktı. "İyileştirme büyüü burada yankılanıyor..." dedi, parmaklarını avuç içlerine dokundururken.

Kaşlarımı çattım ve kendi avuç içlerime baktım.

"Ah, ne aptalım," diye mırıldandı annem, sonra çekmecedan bir bıçak çıkardı ve ön kolundaki deriyi kesti, taze kesik boyunca kan damladı.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Bu şekilde gücü kullanman daha kolay olacak." Kanayan kolunu öne doğru uzattı.

"Bak ve ne hissettiğini belirle."

Gözlerimi kocaman açarak kanayan kesiğe odaklandım.

İyileştir onu. Onu iyileştirmek istiyorum.

Avuç içlerimde yanma hissetmeye başladım ve gözlerim tekrar avuç içlerime kaydı.

"Quill'in dikiş atılması gerektiğinde bir şey hissettin mi?"

Gözlerimi kıptım. "E-evet... avuç içlerim şimdi olduğu gibi yanmaya başladı."

"Harika!" diye bağırdı annem. "Şimdi, elini kesikimin üzerine tut.

Ve konsantre ol. Beni iyileştirmeye karar ver."

Yanlış bir şey yapmaktan korktuğum için titremeye başladım. Yavaşça, elimi kesik derisinin üzerine getirdim ve gözlerimi kapattım.

Onu iyileştir. Onu iyileştir.

Yanan hissin yavaş yavaş azaldığını hissedene kadar bunu kafamda tekrar tekrar tekrarlardım. Gözlerim annemin yarasına takıldı ve sadece inanamadan bakakaldım.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı.

Avuç içlerimden sıcak bir ışık yayıldı ve yavaşça dağıldı. Elimi çektim ve annem kanı dikkatlice sildi, ortaya mükemmel pürüzsüz bir cilt çıktı.

"Beklediğimden çok daha hızlı kavradın." Dişlerini gösterdi. "Senin yetenekli olduğuna inanıyorum Lena. Her zaman inandım."

Cevap vermedim, sadece rahatlamamanın verdiği küçük bir rahatlamayla gergin bir gülümseme attım.

Günün geri kalanını çeşitli şifa iksirleri hazırlayarak geçirdik ve bu bana ikinci doğam gibi gelmeye başladı. Annem, diğer güçlerimin de bu kadar çabuk ortaya çıkmasını beklememem konusunda beni uyardı, ama ben yine de bu başarıyı kabul ettim.

Felç edici his tekrar beni ele geçirdi ve üzerimde bir... varlık hissettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kollarımı hareket ettiremiyor, gözlerimi açamıyordum.

"Lena... Lena... beni duyuyor musun?"

Soğuk terler içinde, nefes nefese ve hafif bir baş ağrısıyla yataktan sıçradım. Odam hala karanlıktı, komodinin üzerindeki küçük saat 2:14'ü gösteriyordu.

Bir önceki gibi başka bir kabus. Ama bu sefer bir ses vardı. Tanıdık, ama yine de tanıdık değil. Yorganı çekip attım ve vücudumu serinleten havayı içime çektim.

Çıldırıyordum. Bu en son birkaç hafta önce olmuştu. Neredeyse tamamen unutmuştum. Aklımı mı kaçıırıyordum? Yoksa belki de benimle konuşmaya çalışan biri miydi, adımı bilen biri?

Anneme söylemem gerekiyordu, ama bu sabaha kadar bekleyebilirdi. Serinledikten sonra, yorganıma tekrar sarıldım ve uzun bir süre sonra tekrar uykuya daldım.

Anneme kabuslarımı anlattığımda, o sadece omuz silkti ve ben bunu anlattığım için kendimi aptal hissettim. Bunun sadece uyku felci olabileceğini söyledi, ki bu onun düşündüğü kadar rahatlatıcı değildi.

Bir hafta daha geçti ve Quill'i görmek için sabırsızlanıyordum, ama aynı zamanda gergindim de. Son görüşmemizde çok... yakın, samimiydik. Olanları nasıl konuşacağımızı bilmiyordum.

Bir de yaraları vardı. Annemin şifalı iksiri yardımcı olabilirdi, ama şüphe uyandırma riskini göze alamayacağımız için mümkün olan en güçlü etkiyi gösteremezdi. Yaraları iyileşeceğini biliyordum, ama dikişleri kendisi çıkarmamışsa, çıkarılması gerekecekti.

Sadece onu görmek istiyordum. Bu yüzden bekledim. Ve biraz daha bekledim.

Ama o hiç gelmedi.

Saat 7 olmuştu ve Quill hâlâ ortalarda yoktu. Son beş haftadır her zaman zamanında gelmişti. Bu, ilk kez gelmediği zamandı.

Ya aramızda olanlardan pişman olduysa? Ya başı belaya girdiyse? Ya yaralandıysa?

Aklım anında en kötü senaryoya gitti ve annemin omzuma dokunmasıyla gerçekliğe döndüm. Annem, derin yeşil peleriniyle standımıza doğru ilerliyordu.

"Her şey yolundadır eminim. Bugün meşgul olabilir."

Kaşlarımı çatıp ayaklarıma baktım. "Gelirse diye bekleyeceğim," dedim sessizce. Annem başını salladı ve gitti.

Sonunda saat 9:00'dan hemen önce siparişleri teslim etmeye gittim. Teslimat yaptığım süre boyunca zihnim sürekli başka yerlerdeydi. Onu görebilmek umuduyla etrafa bakınıyordum ama onu göremedim. Saat 9:38'de son siparişi teslim ettikten sonra, onu görebilmek umuduyla İç Halka'dan geçmeye karar verdim. Her zamanki gibi, bana pis pis bakan, şık giyimli insanlardan geçtim. Normalde bu beni rahatsız ederdi ama tek umursadığım Quill'i görmektir.

Nerede yaşadığını bilmeliydim.

Saat neredeyse 10 olmuştu ve yenilgiyi kabul ederek iç çekip merdivenlerden inip Dış Halka'ya geri döndüm. Eve giderken, Serpent's Cove'un karanlık bölgesine bir göz attım ve midem düğümlendi.

Ya onu kaçırmışlarsa?

Donakaldım.

Ya eve hiç gelmemişse? Ya da gelmişse ve onu evinden kaçırmışlarsa?

Siktir... Ya bütün bu zaman boyunca oradaysa? Ya

işkence görüyorsa?

Düşüncelerim hızla dönerken öfke beni ele geçirdi ve kendimi Serpent's Cove'a doğru koşarken buldum.

Eğer kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Quill'in beni korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bunu birçok kez kanıtlamıştı. Yani, Serpents onu ele geçirmiş ve beni de arıyorsa, Quill sessiz kalacaktı.

Tanrılara dua etseler iyi olur, umarım o iyidir.

Pelerinin altına hançerimi sığdırdım ve dışarıda sigara içen adamlara baktım, sırtları daha önce gördüğüm tavernanın tuğla binasına yaslanmıştı. Sabah olmasına rağmen dışarıda birçok kişi vardı, muhtemelen hepsi sarhoştur.

Geçen hafta gördüğüm bir adamla göz göze geldim; ona doğru koştuğumda kendini beğenmiş bakışı küçümsemeye dönüştü.

"Nerede o?" diye sordum.

Adam kahkahayla güldü. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, küçük kız?"

Hançerimi çıkardım ve düşünmeden adama doğru savurdum.

Adam kaçarken küfretti.

"Seni kaltak," diye homurdandı, sonra sırtındaki kılıcı çekti.

O bana doğru yaklaşırken paniğe kapıldım. Kafamı kaldırıp onun alaycı bakışlarına karşılık verdim ve bu işin boyumu aştığından korktum.

Hayır. Quill'in bana ihtiyacı var.

Panik duygusunu bastırarak geriye sadece intikam duygusu kaldı. Adam kılıcını sallamaya başladı ve Quill'in bana öğrettiği hareketleri kullanarak hepsinden kaçtım.

"Nerede olduğunu söyle, seni piç! Ona ne yaptın?" diye bağırdım.

Adam acımasızca güldü ve ben gözyaşlarımı geri tuttum. Bir fırsat gördüğümde hançerimi çevirdim ve bacağına kestim.

Adam çığlık attı, sonra bir kez daha kılıcını salladı. Zar zor kaçtım ve kılıcının ucu yanağıma kesti, kan yüzümden akmaya başladı.

Adam bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi, vücudunu bana çarptı. Bu kuvvet beni saniyeler içinde yere düşürdü, kuyruk kemiğim keskin bir acı ile zonkluyordu. Adam öne adım attı ve beni yanımdan tekmeledi, nefesim kesildi ve boğuluyordum.

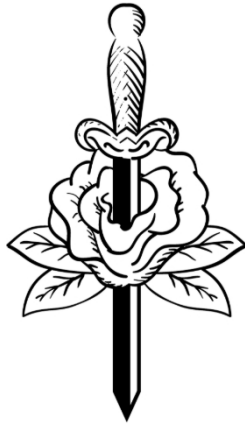
"Biliyor musun," diye tısladı, "adamlarımdan birkaçı kayıp. Geçen hafta erkek arkadaşın onlara dik dik baktığına göre, bununla bir ilgin var mı acaba diye merak ediyorum." Yanağıma bir tekme daha attı ve ben çığlık attım, arkadaşları yanımda tezahürat yapıyordu. "Ama, zayıf bir kaltak olduğun için, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Yumruklarımı sıktım, hançerimi sıkıca tutarken gözlerim yaşlarla doldu. Beni defalarca tekmeledi.

Haksız değildi. O adamları öldüren Quill'di, ben ise sadece orada durup izlemiştim. Quill'i aldılarsa, benim ne şansım olabilirdi ki?

Başım dönüyordu, bir tekme daha beni öne çevirdi ve ben de bu fırsatı değerlendirip hançerimi onun bacağına sapladım. O çığlık attı ve diğer adamlar bana saldırmaya gelirken, birinin benim adıma bağırdığını duydum.

"LENA!"

On İkinci Bölüm

Gözlerim sağa kaydı ve Quill'in bana doğru koştuğunu gördüm. Hapsedilmemişti. İşkence görmemişti.

Kahretsin, o burada bile değildi!

Bıçağım bacağına saplanmış olan adam bıçağı bacağından çıkardı ve kan fışkırdı. Quill yaklaşırken bana vahşi bir gülümseme attı.

"Quill, dikkat et!" diye bağırdım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam hançerimi ona doğru fırlattığında, kıl payı kaçırarak tam zamanında kenara çekildi.

"Onu bırak!" diye bağırdı Quill. Gözlerindeki karanlık, Amethyst Pond'da olanlar sırasında bile hiç görmediğim bir şeydi.

Diğer adamlardan biri kuru bir kahkaha attı. "Onu bırakmak mı? Buraya dalıp saldıran oydu!"

Gözleri bana inanamayan bir ifadeyle baktı.

"Neden böyle bir şey yaptın?!" diye sordu Quill.

"Sen... sen g e l medin. Ben... ben seni kaçırdıklarını sandım..." Elimi alınma vurdum, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Bir saniye sonra, bıçakladığım adam beni boynumdan yakaladı ve göz hizasına kaldırdı. Onun eline uzandım ve boğulmaya başladım.

Quill kılıcını kınından çıkardı ve yaklaştı. "Onu bırak."

Adam güldü. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun, evlat?"

Quill karanlık bir gülümsemeyle, alçak sesle şöyle dedi: "Arkadaşların kesinlikle korkuyordu."

Nefes alamıyordum.

"Q-Quill..." Adam dişlerini gösterip boğazımı daha da sıkarken, zar zor sesimi çıkardım. Ona kaçmasını söylemek istedim, ama adam daha da sıkarken başka bir kelime daha çıkaramadım.

Göz açıp kapayıncaya kadar Quill ileri atıldı ve vahşice hareket ederek kılıcını adamın yan tarafına sapladı.

Gözleri, ölümcül yarasına doğru yavaşça kayarken büyüdü. Etrafındaki adamlar bile korkudan donakaldılar ve gördüklerine hayretle baktılar.

Quill kılıcını çekip adamı yere sererken yüzünde hâlâ karanlık bir ifade vardı, ben de onunla birlikte yere düştüm. Vücudum bir kez daha taşlı zemine çarptı ve nefes almaya çalıştım. Quill, silahlarını hazırlayan tüm adamları gözetlerken pozisyon aldı, ama Otacian askerleri saldırmadan önce bölgeye sızdılar.

"Diz çökün!" diye emrettiler. Serpent's Cove'un adamları homurdandılar ama itaat ettiler.

"İyi misiniz bayan?" diye sordu içlerinden biri, beni yerden kaldırıp yaralarımı incelerken.

"Evet." Boğazım sıkıldığı için sesim kısılmıştı.

"Bu kadını başlatan o kaltak, elinde hançerle içeri girip sanki hiçbir şey olmamış gibi bize saldırdı." Konuşan adam Quill'i işaret etti. "Ve şu adam Fang'ı öldürdü. Kılıcını sapladı."

Askerler Quill'in yönüne baktılar, sonra kaşlarını kaldırarak geri döndüler. Quill'in gözlerine baktım, göğsünün inip kalkması ve saç çizgisinde ter damlaları, ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Ama Quill'e soru sormak yerine, adama sordular, "Bugün ne kadar içtin, efendim?"

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağırdı. "Sırf o sizden biri diye adaletsizliğe göz yumuyorsunuz!"

"Tıbbi yardım gerekiyor mu?" diye sordu asker, mavi gözlerinde endişeyle.

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, yüzümdeki kesiklere dokunup yüzümü buruşturarak. "Sadece bir çizik." Gergin bir kahkaha attım ve kaşlarını çatmış olan Quill'e baktım.

Bana kızgındı ve onu suçlayamazdım. İlgili adamlar tutuklanırken ve Fang adlı adamın cesedi ile ilgilenilirken ayakta durdum. Askerler eve kadar eşlik etmelerini isteyip istemediğimi sordular, ama kendim gidebileceğimi söyledim. Sonra aceleyle uzaklaştım, Quill de peşimden geldi.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, Quill biraz arkamdaydı. Sonra bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

"Nasıl bu kadar aptalca bir şey yapabildin, Lena?" Quill öfkeyle bağırdı. Gözyaşlarımı zorlukla tuttum. "Senin için endişelendim..."

"Evet, bunu zaten söyledin." Elini kuzgun siyah saçlarının arasından geçirdi. "Seni eğitmeye başladığımda sana söylediğim ilk şey, duygularının seni kötü kararlar almaya yönlendirmesine izin vermemen gerektiği idi."

duygularının seni kötü kararlar almaya yönlendirmesine izin vermemelisin." Ellerini omuzlarıma koydu, yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı, bal rengi gözleri benimkilere derinlemesine bakıyordu. "Orada olduğumu düşündün ya da düşünmedin, umurumda değil. Az önce yaptığın şeyi, benim için kendini tehlikeye atmanı asla istemezdim."

Kollarımı kavuşturup başımı eğerek onu değerlendirdim. "Sen benim için aynısını yapar mıydın?"

Çenesini sıktı. "Mesele o değil," diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Ben iyi eğitildim ve aslında bir şansım olurdu."

"Yani benim iyi eğitilmediğimi mi söylüyorsun?" diye meydan okudum.

O içini çekti, gözleri yüzümdeki taze kesik üzerinde dolaştı. Başparmağı kesikin hemen yanını okşadı.

Bana kızgın olmasını hiç sevmiyordum. Sadece eskisi gibi olmamızı istiyordum. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar benimkilerle buluştuğunda yumuşadı.

"Yıllardır eğitim alıyorum, bu yüzden seni iyi eğitiyor olsam da, Çiçek, bu yeterli değil. Henüz değil."

"Yani beni yıllarca eğiteceksin mi diyorsun?"

Hafif bir gülümseme belirdi. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmemek için kendimi zor tuttum, ama kontrolümü kaybetmeden önce, elini indirdi ve benim elimi kavradı.

"Seni eve götürüp temizleyelim," dedi sessizce.

Yolun geri kalanını sessizce devam ettik. Elini tutmak bana rahatlık veriyordu, ama bu his beni o kadar heyecanlandırıyordu ki, uçup gideceğimden korkuyordum. Yine de bunun için minnettardım. Aksi takdirde, kaburgalarımın yayılan acı beni yere yıkabilirdi.

Eve girdiğimizde gıcırdayan döşeme tahtaları bizi karşıladı. Neyse ki annem henüz pazardan dönmemişti. Yanağımdaki acı rahatsız ediciydi ama çok da şiddetli değildi.

"İlk yardım malzemelerini nerede saklıyorsun? Bu dolapta, değil mi?" "Ben... ben getireyim."

Malzemeleri almaya giderken titriyordum. Annemin büyü kitabını da aynı yerde sakladığını biliyordum ve onun bunu bulmasını istemedim. O burada olmasaydı, yaramı kendim iyileştirebileceğimi biliyordum.

Malzemeleri topladım ve yüzümü temizlemek için banyoya götürmeye başladım, ama Quill beni durdurdu.

"İzin verir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

O bana kanepeye oturmamı işaret ederken ben başımı salladım. Nazikçe oturdum ve onun lavabodan su almaya gitmesini izledim, bir hafta önce onun için yaptığının aynısını yapıyordu.

O küçük kovayı doldurmaya başladığında kaşları çatıldı, su parmak uçlarını okşuyordu.

"Sıcak su yok mu?"

"Biz Dış Halka'dayız, Quill. Sıcak suya ancak kendimiz ısıtırsak sahip olabiliriz," dedim ve ocağı işaret ettim.

"Ah, doğru," dedi kızarak.

Yaklaşp kovayı yere koydu, bezini suya batırdı ve yanıma oturdu. Elini çeneme koyarak yüzümü kendine doğru çevirdi ve yaramı nazikçe temizlemeye başladı.

Kesik yerimi incelerken onun kehribar rengi gözlerine baktım. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı, kaslı kolları...

Uyluklarımı birbirine sıkıştırdım, çaresizce arzuladığım sürtünmeyi görmezden gelmeye çalışarak.

"Neredeydin?" diye sessizce sordum.

Güzel gözleri benimkilere kaydđ.

"Bazı... ailevi sorunlarla uğraşıyordum. İstedğim zaman evden çıkamadım," diye mırıldandı, bezi yere bırakıp başka bir tane hazırladı. İyileştirici iksiri kaldırdı ve bana kaşlarını kaldırdı. Ben başımı salladım ve o da elindeki kuru beze biraz döktü. Yüzüme yaklaştırırken tereddüt etti.

"Sorun değil," dedim yumuşak bir sesle ve o da bez parçasını kesik üzerine koydu, bu da benim yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, o bölgeyi hafifçe silerek. Ağzı benimkine çok yakındı.

"Yaran nasıl?" diye sordum.

"İyi. Dikişleri kendim aldım. Bir yara izi kaldı ama orduda görev yapan biri olarak bu beklenen bir şey. İleride daha birçok yara izim olacağına eminim."

Kaşlarımı çattım. Onu iyileştirebilseydim, yara izi kalmazdı.

Sihirimi özgürce kullanabilseydim, asla yara izi kalmazdı.

"Ailen beni biliyor mu?" Sözlerim dökülürken hareketsiz kaldı. "Her hafta bu kadar erken saatte nereye gittiğini mutlaka soruyorlardır."

Çenesini sıktı. "Annem biliyor. Babam bilmiyor." Bezi yere bıraktı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Dikiş atılması gerekmediği için şanslısın. O adam senin güzel yüzünü yaralamamış olsa iyi olur," diye mırıldandı, sonra ellerini yanlarımdan aşağı doğru kaydđrdı, bu da beni bir kez daha irkiltti. "Bir bakayım," diye mırıldandı.

Tereddüt ettim ama gömleğimi, yanımı görebileceği kadar kaldırdım. Yüzünde dehşet belirdi ve içinden küfretti. Aşağıya baktığımda dudaklarımdan küçük bir çılgık çıktı.

Kaburgalarım koyu kırmızı morluklarla kaplıydı ve birkaç saat içinde morlaşacağını biliyordum. O adam beni fena halde dövdüğü için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yine de bakmak hala gerçek dışı geliyordu. Boynumun da morardığını hayal ettim.

Gerildi. "Burada olmadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı morlukları incelerken.

"Paniklediğim için özür dilerim..." diye fısıldadım. "... ve beni kurtarmak için başka bir cana kıymak zorunda kaldığın için özür dilerim."

Yüzüme baktı, ellerini yüzüme koydu, sonra ağzımı ağzına çekip beni derin bir öpücükle öptü. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ona daha da yaklaştım, ellerimi boynuna doladım, bir elimle ensesindeki saçlarını kavradım.

Nazıkçe uzaklaştı ve alnını alnıma dayadı. "Gerekirse bunu tekrar yapmaktan çekinmem Lena. Üzülme." Alnımı öptü. "Ama lütfen kendini tehlikeye atma. Özellikle benim için."

Ondan uzaklaştım ve ellerimi boynuna doladım. "Kendimi tehlikeye atacağım çok az şey var ve sen onlardan birisin." Gülümsedim. "Ama bir dahaki sefere, eğer bir dahaki sefer olursa, her şeyi iyice düşünmeye çalışacağım."

Bana tembel bir gülümseme attı ve ben de onu görünce kıyafetlerini yırtıp atmak istedim. Beni kendine çekip yutmaya başladığında bunu gözlerimde gördü mü diye merak ettim. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı ve o dilini benim dilimin üzerinde gezdirmeye devam ederken gülümsemesini hissettim.

Eli kalçalarıma indi ve beni kucağına çekti, bacaklarım artık onun iki yanında duruyordu.

"Quill, annem..."

"Şşş," diye susturdu beni ve tekrar öptü, elleri artık kıcımlı kavırıyordu. kıcımlı kavradı.

Yine inledim ve ona sürtünmeye başladığımda durduramadım. Dudaklarıma karşı homurdandı, sonra geri çekildi, yüzünde şakacı bir gülümseme vardı. "Bunları senden çıkarmak için ne kadar çok istediğimi biliyor musun, Lena?"

diye sordu, bugün giydiğim pantolonun halkalarını çekerek. "O zaman yap lan," diye cevap verdim, kendi tembel gülümsememle.

Gözleri parladı ve ağzı bir kez daha ağzımı ele geçirdi, ellerim saçlarını okşarken dillerimiz birbirini keşfetti. Çam

ve narenciye kokusu duyularımı ele geçirdi. Neden bu kadar iyi kokuyordu? Onunla ilgili her şey bağımlılık yapıcıydı.

Yanağımdan çeneme doğru hafif öpücükler bırakmaya başladı, ta ki boynumun yan tarafına ulaşana kadar. Sonra, ağrıyan bölgeleri dikkatlice kaçınarak, cildimi ağzına çekti ve sertçe emdi, bu da beni tıslamaya neden oldu. Bana karşı kıkırdadı, sonra dilini küçük yaraya sürttü ve boynumu tutkuyla öpmeye başladı.

"Senin her yerini tatmak için can atıyorum," diye fısıldadı öpücükler arasında.

Kalçalarımı ona doğru ittim ve onun yanıt olarak çıkardığı inilti saf bir coşkuydu. Elleri, yaralı yanlarımı incitmemek için dikkatli bir şekilde gömleğimin arkasından içeri girmeye başladı. Nasırlı parmakları vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken etti. Gömleğim kalkmaya başlamışken, dışarıdan annemin sesini duydum ve gözlerimiz bir anda açıldı.

"Siktir," diye mırıldandım ve yanına uçarak oturdum; ikimizin de nefesi kesilmişti. Quill bana sırtıttı ve ben de dudaklarımı ısırarak gülümsememi engellemeye çalıştım.

Annem kapıyı açıp komşularımızdan birine veda ederken, gözleri Quill ve beni gördü. Yüzümün kızardığını hissettim. Önümüzdeki standın üzerinden atlayarak geçerken, "*Neler olduğunu biliyorum*" bakışı attı.

"Merhaba, Minerva." Quill, kanepede uzanarak her zamanki gibi nazik bir şekilde selamladı. Siyah saçları, parmaklarımla karıştırdığım için dağınık bir haldeydi.

"Merhaba, Quill. Demek sonunda geldin," dedi, kollarını kavuşturup gülümsedi. "Umarım bir şeyi bölmemişimdir." Gözleri bana kaydı ve yüzümü incelerken kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?!" diye bağırdı.

"Ben iyiyim," diye araya girdim. "Quill, bir kez daha kıcıımı kurtardı." Kafamın arkasını ovuşturdum.

Ona olanları özetledim, yine bir adamın öldüğü detayını atlayarak.

"Durun, ben pazardan çıkarken insanlar bunu konuşuyorlardı." Quill ve ben birbirimize baktık.

Siktir.

"Adamlardan birinin bıçaklanarak öldüğünü söylediler," diye ısrar etti annem, kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşerek.

Gözlerim gergin bir şekilde Quill'den anneme kaydı. "O bendim, ben onu öldürdüm," diye patladım.

Annemin gözleri büyüdü ve Quill elini omzuma koydu. Ona baktım ve o bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Onu ben öldürdüm," dedi Quill sakın bir şekilde. "Lena onu incitmişti ve egosu bunu affetmeyecekti. Onu boğuyordu." Nefes aldı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Oraya yumruklarını sallayarak girip bir adamı incitmeyi başardın mı?" diye sordu annem inanmadan.

"Ona bir hançer verdim!" diye bağırdı Quill, annemin gözleri ona kaydı.

"Hayır." Hızla başımı salladım. "Onunla tanışmadan önce bir hançer satın almıştım!"

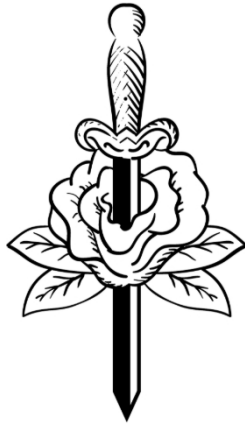
"Dur, dur, dur." Annem avuçlarını kaldırdı. "Şu anda bu odada çok fazla yalan var." Quill'e döndü. "Kızımı tekrar kurtardığın için teşekkür ederim, ama senden gitmeni isteyeceğim."

"Anne..."

"Özel olarak konuşmamız gerek."

"Anlıyorum," diye cevapladı Quill, ben itiraz etmeden önce. Elim tutup öptü, koyu kirpiklerinin arasından bana gülümsedi. "Haftaya görüşürüz. *Doğru* zamanda," diye ısrar etti. Ayağa kalktı ve anneme başını sallayarak selam verdi, sonra kapıdan çıktı.

Annem bir anlığına bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bana neler olduğunu anlat."

On Üçüncü Bölüm

Bu noktada yalan söylemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bu yüzden ona her şeyi anlattım. Neden bir hançer almaya karar verdiğimi, Quill'in beni eğitmeyi nasıl kabul ettiğini ve o gün ormanda o adamları nasıl öldürdüğünü.

Bir süre sessizce yanımda oturdu. Boynumdaki morlukları ve yüzümdeki kesikleri iyileştirmemi emretti, ama her şeyi tamamen iyileştirmenin, özellikle de kaburgalarındaki morlukları, çok şüpheli olacağını söyledi. Onlarla kendim ilgilenmem gerekiyordu.

"Neden benden silah aldığını sakladığını anlamıyorum.

Her zaman kendini koruyabilmeni istedim," dedi sessizce.

"Ben sadece..." diye iç geçirdim. "Aynı nedenden dolayı benim sihir öğrenmemi ne kadar istediğini biliyordum. Kendimi korumak istediğimi itiraf etseydim..."

"Büyü hakkında tartışmak istemiyordun."

Başımı salladım ve o da yüksek sesle nefes verdi.

"Büyü konusunda ne kadar tereddütlü olduğunu biliyorum, ama hala öyle hissediyorsan, neden büyü öğrenmek istiyorsun... iksir yapmak için mi?"

Yüzüm kızardı ve o da şaşkınlıkla daha dik oturdu.

"Kontraseptif iksiri öğrenmek istedin, değil mi?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "H-hayır." Başımı sallamaya başladım.

"Bana yalan söyleme Lena, artık yalan yok." Sonra, beni şaşkına çeviren bir şekilde, gülmeye başladı.

Ona öfkeyle baktım. "Ne bu kadar komik?"

Elini ağzına götürdü, gelecekteki kahkahaları bastırmaya çalışıyordu. "Sadece, *yıllarca* sana büyü öğrenmeni ikna etmeye çalıştıktan sonra, bir çocuğu sevmen gerekti."

İnledim, koltuktan kalktım ve odama doğru yürümeye başladım. "Sadece bunun için değildi. Açıkçası, son zamanlarda tehlikeye giriyorum. Tehlikeli bir durumda başka şeyler de bilmem gerekebilir."

"Ben de başından beri bunu söylüyorum." Neredeyse odama varmışım ki, o tekrar konuştu. "O adamı öldürdüğü için nasıl başı belaya girmedi?"

Adam mı?" Ses tonu değişmişti ve ben olduğum yerde durdum.

Ona d6nd6m. "Ben... emin değilim. Neredeyse muhafızlar onu fark etmemiş gibiydi." Burnumun k6pr6s6n6 s6ktım. "Ormandakiler ise, bulunup bulunmadıklarını bilmiyorum."

"Tanrılar adına, Lena," diye mırıldandı. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Neden?"

"Quill bunu itiraf etmese de utanç ve korku duyuyordu. Beni kurtardığı için en azından bunu onun için sır olarak saklayabileceğimi düşündüm."

"Onunla tanıştığından beri sorunlar bitmiyor gibi görünüyor." "Onu mı suçluyorsun?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Hayır. Sadece bir gözlem. Geçmişte hayatın için korktuğunda neler olduğunu biliyoruz," dedi dikkatlice. Ne demek istediğini söylemesine gerek yoktu, çünkü hayatım tehlikedeyken sihrimin kontrol edilemez olduğunu biliyordum.

Hareket ettim, elim şimdi kapı kolundaydı. "O sana aşık."

Tereddüt ettim, sonra ona baktım. "Ben ona aşığım."

"Aşk seni aptalca şeyler yapmaya itebilir, Lena. Dikkatli olmalısın." Başımı salladım ve kapımı açtım.

"Lena?"

"Evet?"

"Onunla antrenman yapmana izin vereceğim. Ama büyü öğrenmeye devam edeceksin, sadece doğum kontrolü için değil."

Hırıldadım ve gözlerimi devirdim, yüzüm yine kızardı ve arkamdan kapıyı kapattım, annemin yumuşak kıkırdaması zar zor duyuluyordu.

Haftanın geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Annem, antrenmanlarım hakkında bildiklerini bir silah olarak kullanmaya özen gösterdi ve beni her gün büyü öğrenmeye zorladı. Neyse ki, doğum kontrol iksiri hakkında başka bir tartışma olmadı, ama o yokken büyü kitabını gözden geçirip tarifi buldum. Sorun, bitkileri toplamak değil, büyü kullanmak ve uygulamaktı.

Büyü, vücudumda o kadar uzun süre uykuda kalmıştı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Şansıma, doğum kontrol iksiri bir tür şifa büyü kullanıyordu ve bu konuda oldukça başarılı olduğum için kendimi iyimser hissediyordum. Ancak, hazırladığım iksirin beklenen etkiyi göstereceğinden ne zaman emin olabileceğimi bilmiyordum. Annem bana öğrettiği diğer iksirler ise illüzyon ve hız iksiriydi.

"Acaba Otacia'da büyücü var mı?" diye yüksek sesle düşündüm, illüzyon büyüünün bir türü olan görünmezlik iksirinin tarifini okurken.

"Sayıları büyücülerden az olsa da, bu mümkün," diye cevapladı annem.

İnsanlar büyücüleri de cadı olarak görürdü, ama onlar bizden farklıydılar. Her ikimizin de sivri kulakları vardı, ama büyücülerin ayırt edici özelliği göz bebekleri olmamasıydı. Bizim gibi, onlar da görünüşlerini insan gibi gösterebiliyorlardı. Ancak yetenekleri farklıydı. Büyüleri sadece sözlü büyülerle işe yarıyordu. En etkileyici olanı ise, her birinin şekil değiştirebilmesiydi, ki bu özel yeteneğe sahip çok az sayıda büyücü yapabilirdi.

"Peki ya vampirler?" diye sordum, adları geçince ağzım kurudu.

"Onları şehirde hayal etmemeye çalışıyorum. Genellikle, bu tür ortamlarda çabucak yakalanırlar."

Hiç vampirle karşılaşmamış olsam da, bu düşünce bazen uykularımı kaçırıyordu. Güneş onları toza dönüştürdüğü için sadece geceleri ortaya çıkabiliyorlardı. Büyücülerden korkanlar gibi önyargılı olup olmadığımı merak ettim, ama sonuçta vampirler kanla besleniyorlardı.

"Neden iki kılıcın var, Quill?" diye sordum, sırtındaki ikinci kılıç ve kını gözetleyerek. Bir hafta geçmişti ve Quill yüzümün tamamen iyileştiğini görmekten memnundu. Bir yara izi kalmış olabilir, ama fırsat bulduğumda kendim iyileştirdim.

"Bu sana bir hediye, Çiçek," dedi Quill, koyu mor kını çıkarıp, sapı obsidiyen ve gümüş süslemeli kılıcı çekerek sırtıttı. Ortasında mavi bir mücevher duruyordu.

"Bunu benim için mi aldın?" diye hayretle sordum.

"Hançerin dövüşte pek işe yaramadığını gördüm," dedi kılıcı kınına geri koyup bana uzatırken, "Sana daha gelişmiş bir silah öğretmenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım, kılıcı kendim kınından çıkararak hayranlıkla baktım. "Dürüst olmak gerekirse, bana hançerle hiç eğitim vermedin. Sadece kaçma manevraları öğrettin."

O sırtıttı. "Evet, biliyorum. Bugün ikisini de çalışacağız, ama hemen kavrayamazsan kendini suçlama. İkisinde de gerçekten ustalaşman aylar alacak."

Ben yeni kılıcıma hayranlıkla bakmaya devam ederken bana yaklaştı.

"Bu bir büyük kılıç," diye mırıldandı.

"Eh, sen aldıysan öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Hayır," diye gülerек cevapladı. "Bu bir büyük kılıç. İki elle kullanılması gereken bir kılıç ve uzun kılıcı sayesinde üstün kesme kabiliyetine sahip."

"Oh," kızardım.

Aptal. Bunu bilmeliydim.

"İki elli kılıç kullanmanın en büyük avantajı, gücünün artmasıdır," diye devam etti. "Tek elli kılıçtan daha uzun ve ağırdır, bu yüzden bunu öğrenebilirsek, ikincisini öğrenmek çocuk oyuncağı olur."

Ağırlığına şaşırarak kılıcı ellerimde salladım. Kılıcı tamamen kınından çıkardım ve yakından işçiliğini hayranlıkla inceledim. Ne kadara mal olduğunu düşünmek bile istemedim.

"Bugünden sonra kolların ağrıyacak, ama zamanla alışacaksın." Kaşlarını kaldırdı. "Buna hazır mısın? Değilsen, gelecek haftaya kadar bekleyebiliriz."

"Anladım."

Gülümsedi ve bana birkaç farklı duruş gösterdi, hepsi de biraz garip geliyordu.

"Benimle hiç dövüşecek misin? Bana gerçek bir deneyim yaşatacak mısın?"

Gülerек, "Bunu öğrendikten sonra düşünürüm. Henüz özgüvenini kırmak istemem." dedi. Bana göz kırptı, ben de kalçamla ona hafifçe vurdum.

"Sanırım sana zor anlar yaşatacağım," dedim nefes nefese, hareketlerim nefesimi kesmeye başlamıştı.

"Bundan hiç şüphem yok." Bu beni gülümsetti.

Bir saat sonra eşyalarımızı toplarken, "Bir sorum var" dedim. Bu kılıcı sırtımda taşımak bana yabancı geliyordu, ama aynı zamanda tam da doğru bir şey gibi de geliyordu.

"Ne istersen, Çiçek."

"Neden babana benden bahsetmedin?" Bir süre sessiz kaldı.

Dudaklarımı ısırdım. "Benden utanıyor musun?" diye sessizce sordum.

Bana doğru döndü. "Hayır. Neden senden utanayım ki Lena?"

Ona anlamlı bir bakış attım ve o da önümde durdu. "Babamın benden beklentileri var," diye devam etti. "Annemin de var, ama babam onun kadar anlayışlı değil."

"Yani, *senden* utanacağı için."

"Çünkü seninle ilgili olarak onun görüşü hiçbir şey ifade etmiyor," dedi açıkça. "Kimseninki de öyle."

Gözlerimi kırptım. "Sanırım seni ilk kez küfür ederken duyuyorum."

Bana tembel bir gülümseme attı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sanırım bana bulaşıyorsun, Çiçek," diye kulağıma fısıldadı, sıcak nefesi vücudumu titretti ve ben keskin bir nefes aldım. Dilini şaklattı. "Ne kötü bir etki."

Benden uzaklaştı, gözleri şehvetle beni inceliyordu. Nefes aldı ve krallığa doğru baktı.

"Artık eve gitmeliyim."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımı büzüştüm. "Beni kızdırıp sonra da gideceğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi, gözleri bana doğru kaydı. "İlk seferimizi orman zemininde yapmak istemiyorsan, gitmem en iyisi."

Ağzım açık kaldı ve konuşamadım. O sırtımaya devam etti ve eve doğru yürürken elimi tuttu.

Evime vardığımızda, son birkaç haftadır düşündüğüm bir şeyi ona sormaya cesaret ettim.

"Hey."

Dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Gelecek ay Yaz Gündönümü için bir festival var. Her yaz Dış Halka'da düzenleniyor. İlgilenmiyorsan anlarım, ama

—"

Beni kucaklayıp yumuşakça öptü. Tanrılar, kollarında eriyip gidebilirdim.

"Seninle gitmeyi çok isterim," dedi, sorumun nereye varacağını anlayarak. "Ne zaman?"

"Üç cumartesi sonra. Saat 19:00 civarında başlıyor. Aslında daha erken başlıyor, ama gece daha eğlenceli oluyor."

Düşündü. "Saat 7:00'de orada olabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama muhtemelen saat 9:00 civarında buluşabiliriz. Bu olur mu?"

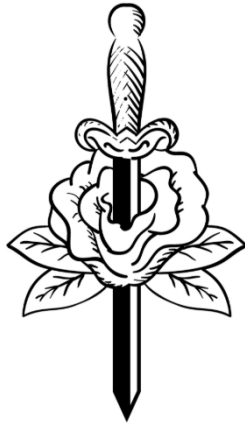
Yüzümün aydınlandığını hissettim. "Evet, evet, harika olur. Bütün gece sürer," dedim gülümseyerek.

Gülümsedi ve beni bir kez daha öptü. "Bir dahaki görüşmemizde kesin olarak haber veririm." Başını yana eğdi. "Böyle bir etkinlikte ne giyilir?"

"Oh," diye kızardım. "Senin giyeceğin her şey uygun olur. Normalde kadınlar en güzel elbiselerini, erkekler ise en iyi kıyafetlerini giyerler."

Quill saldırıya uğradığında giydiğim elbiseyi kestikten sonra, giyecek başka bir şeyim olmadığını fark ettim. Belki Kraliçe Ryia ziyarete geldiğinde giydiğim elbise olabilir. Her halükarda, bir çözüm bulurdum.

"Anladım. Görüşürüz Lena." Gidmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

On Dördüncü Bölüm

"Ugh!" Sinirden bağırdım ve elimle ocağımızdaki karışımı kapattım. Basit bir dayanıklılık iksiri idi, ama hiçbir şey elde edemiyordum.

Üç hafta geçmişti ve Yaz Gündönümü Festivali yarındı. İyileştirmeyi tam olarak öğrenmiş olsam da, dayanıklılık beni çıldırtıyordu. Bir türlü kavrayamıyordum.

Quill ile yalnız kaldığım ve ona üstünlük kuramadığım üç acı verici hafta geçmişti. Çoğu zaman soğukkanlılığını koruyor, benim istediğim gibi beni eğitmekte ısrar ediyordu. Ama seanslarımızın sonuna doğru pes ediyor ve mümkün olduğunca uzun süre çimlerde sevişiyorduk. Ben ona sürünüyor, o da göğüslerimi avuçluyordu, ama iş asla o kadar ötesine geçmiyordu.

Bana karşı daha açık olmaya başlamasını takdir ediyordum. Bana en iyi arkadaşları Hendry ve Edmund'dan bahsetti, bizim yaşlarımızda olan ve aynı zamanda asker adayı olan iki gençti. Onlarla ne zaman tanışacağımı merak ediyordum.

"Zorlamaya çalışma," dedi annem. "Dayanıklılık akciğerlerden gelir. Gücü oradan çekmeye odaklan."

"Bu ne anlama geliyor ki?" diye inledim.

"Sadece dene."

Hırıldadım ve gözlerimi kapattım. Birkaç dakika daha geçti, ama yine de hiçbir şey olmadı. Elim aşağı düştü.

"Belki de ben bu iş için uygun değilim," diye sızlandım. "Ne gücüm var ki? Bunca zamandır onu bastırmak, muhtemelen tüm potansiyelimi mahvetmiştir."

Elbette, iyileştirme benim için kolaydı, ama bu aslında her büyücü için zahmetsiz bir şeydi.

"Gel, otur." Annem elimi tuttu ve oturma odasındaki kanepeye oturduk. "Quill'e aşık olduğunu söyledin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğini anlamıyorum..." "Evet, değil mi?"

Hâlâ kaşlarımı çatmış halde başımı salladım.

"Onu düşün ve bu duygunun vücudunda nereden geldiğini hisset. Yanlış bir fikre kapılmadan önce, o sıcak, bulanık duyguyu."

Yüzümü buruşturdum ve sonra onu sevmeme neden olan her şeyi düşünmeye karar verdim.

"Şimdi, elini uzat ve konsantre ol." Dediğini yaptım ve gözlerimi kapattım.

Onunla ilk karşılaşmamı, aptalca takma adımları ve tembel gülümsemesini düşündüm. İlk öpücüğümüzü ve şakalaşmalarımızı düşündüm.

Onun nezaketini ve benimle nasıl dalga geçtiğini düşündüm. Saçlarının alnına nasıl kıvrıldığını, kokusunu düşündüm.

Aniden, parmak uçlarımda tanıdık bir karıncalanma hissettim. Gözlerimi açtım ve gördüğüm manzaraya hayretle baktım. Parmaklarımdan küçük elektrik akımları çıkıyordu.

"Biliyordum," dedi annem kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "B-bunu nasıl durdurabilirim?" Panikledim.

"O duyguları bir kutuya koyduğunu hayal et. Göğsünü kapattığını hayal et. O güç orada yatıyor."

Ben de öyle yaptım, bir kutu hayal ettim, duygularımı uzak bir düşünce haline gelene kadar bastırdım. Nefes aldım ve birkaç saniye konsantre olduktan sonra elektrik kayboldu.

"Ben... ben elektrik kullanabiliyorum," diye fısıldadım, tüm vücudum rahatlama ve korku karışımıyla titriyordu.

"Öyle görünüyor. Babanı tanıdıktan birkaç ay sonra onu kullanabilir hale geldim." Elimi tuttu ve ben onun sıcak, kahverengi gözlerine baktım. "Sadece gerçekten aşık olduktan sonra açılabilir. Bazı insanlar birine aşık olduklarını sanırlar, ama elektrik senin yeni gücün olduğunda bunun gerçek olduğunu anlarsın. Bunu elde etmek için çok gençsin. Böylesine gerçek bir şeye sahip olmak için."

Kaşlarımı çattım ve ellerime baktım.

"Savaşta ya da genel olarak onu kullanmak için, vücudunun o kısmıyla uyum içinde olmalısın. Onu bu şekilde açıp kapatabilirsin."

"Hayatım potansiyel olarak tehlike altında olduğunda aşk dolu duygulara erişmem mi gerekiyor?"

Burnundan güldü. "Bu duyguya alıştıktan sonra değil. Vücudunun hangi kısmının buna bağlı olduğunu öğrendikten sonra, bu senin ikinci doğan olacak."

Kapımızın çalınmasıyla irkildik. Bunca yıl geçmesine rağmen, bir şekilde yakalanma düşüncesi her zaman bir korku kaynağı olmuştu.

Annem kapıyı açtığında, büyük bir paket tutan, bıyıklı, tombul bir beyefendi ile karşılaştı.

"Lena Daelyra'ya teslimat," dedi.

Annem bana şaşkın bir bakış attı, sonra paketi teslim aldı. İşini bitirince, adam gülümseyerek uzaklaştı.

"Bana mı? Kimden?"

"Anonim," dedi annem, paketi elinde çevirerek.

İkimiz de omuz silktik ve annem paketi mutfak masasına koyarken ben kapıyı kapattım. Ben sadece ona bakakaldım.

"Peki, sen mi açacaksın yoksa ben mi?" diye sordu annem, heyecanını zar zor bastırarak.

Tereddütle bir bıçak aldım ve paketi yavaşça açtım. Kapağı açtığımda annem nefesini tuttu ve benim ağzım açık kaldı. Kumaşı tutup yukarı doğru çektim ve muhteşem bir lacivert elbise ortaya çıktı. Ağzım hala açıkken elbiseyi masanın üzerine koydum ve kutunun içindeki küçük notu aldım.

*Bunu giyip dans ettiğini görmek için
sabırsızlanıyorum. Sevgilerimle,*

- Quill

Yüzüm kızardı ve notu yaklaştırdım. "Quill'den mi?" diye sordu annem.

Başımı salladım, notu cebime koydum ve elbiseyi bir kez daha kavradım.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Tül ve ponjeden yapılmış, boyun kısmı açık bir elbiseydi. Önü derin dekolteli, arkası açıktı. Ön tarafın bir tarafına lacivert ve gümüş rengi çiçekler dökülmüş, elbisenin aşağısına doğru zarifçe yayılmıştı.

"Detayları bir servete mal olmuş olmalı..." Annem başını salladı. "O çocuk sana sırlıslıkla aşık."

Gülümsedim ve elbiseyi kucakladım.

"Peki, deneyecek misin?" diye ekledi. "Evet!" diye bağırdım.

Odama koştum, kıyafetlerimi çıkardım, geceliği giydim ve tül üst kısmını boynuma bağlayarak yukarı çektim. Ardından annemi çağırdım ve sırtımdaki küçük kumaşı fermuarlamasını istedim.

O işini bitirdiğinde aynaya döndüm ve kendimi görünce kızardım.

"Tamamen büyüleyici," dedi annem, gözlerinde gümüş rengi bir parıltıyla. Hemen gözlerini silmeye gitti.

Daha önce hiç kendimi güzel hissetmemiştim, ama bu elbiseyle kendimi kesinlikle özel hissettim. Derin dekolte göğüs kafesimin hemen altında bitiyordu ve göğüslerim güzelce duruyordu.

Döndüm, etek etrafımda dalgalandı.

"Cumartesi günü saçımı ve makyajımı yapmama yardım etmelisin," dedim gülümseyerek.

"Sanki ihtiyacın olacak da!" diye kıkırdadı. "Ama tabii ki yardım ederim!"

Zamanımı ayırıp elbisenin tadını çıkardıktan sonra, onu dikkatlice dolabıma astım. Krem rengi süveterimi ve taytımı giydiğimde yüzümü buruşturdum, ama sıkıcı olsalar da rahattılar.

Akşam yemeği ve bulaşıkları yıkadıktan sonra annem erken yatmaya gitti ve ben de doğum kontrol iksirini denemeye karar verdim.

Yabani havuç tohumu, nane, pelin otu.

Annemin her ay bu iksiri hazırladığını öğrendikten sonra, bunların bahçede yetiştirdiğim bitkiler olduğunu biliyordum. Annemin kimseyle ilişkisi olduğunu düşünmüyordum, ama bu iksirin aylık döngüyü de ortadan kaldırdığı söyleniyordu.

Keşke bunu daha önce bilseydim!

Dışarıya gizlice çıktım, yaz güneşi batmak üzere olmasına rağmen hala yeterince ılık sağlıyordu. İhtiyacım olanları topladım ve sessizce geri döndüm.

İşe koyuldum, otları havanda ezip küçük bir tencereye kaynar su ekledim ve demlenmesini bekledim. Ateşten aldıktan sonra bir kaseye döktüm ve baktım.

Yavaşça ellerimi uzattım ve avuç içlerimde başlayan yanmaya odaklandım.

Bunu yapabilirim.

Avuç içlerim parlamaya başladı ve metinde yazanlara odaklandım: avuç içlerinizin altından yayılan büyüü görselleştirin.

Aniden parlaklık söndü ve içimden küfrettim. Tekrar tekrar denedim. Sonunda, işe yaramış olabileceğini düşündüm, ama bunu riske atmamın imkanı yoktu.

İç geçirdim ve karışımı arkaya attım. Bu kadar.

Gergin hissediyordum... ve artık tanıdık gelen o his beni ele geçirmeye başladı. Bir kez daha felç olmuştum. Çırpınmak, yataktan kalkmak, hatta çığlık atmak istedim. Ama tüm çabalarım boşunaydı.

"Korkma, çocuğum." Kadının sesi net ve yumuşaktı... neredeyse nazikti.

Bu ses kimin?

"Zamanı gelince öğreneceksin. Kader devreye girdiğinde aramızdaki bağı test ediyorum sadece."

Ne...? Düşüncelerimi okuyabiliyor mu?

Bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirim. "Bu durumda evet, okuyabilirim." Neden hareket edemiyorum?

"Bağlantımız çok zayıf; sana sadece derin uykudayken ulaşabiliyorum. Sonunda, tamamen uyanırken de seninle konuşabilmeliyim."

Vücudumu hareket ettirmek için can atıyordum. Kadının sesi nazikti. Ama ona güvenebilir miydim?

Kimsin sen?

Tereddüt etti. "Adım Kayın." Benden ne istiyorsun?

"Ben de henüz bilmiyorum. Sadece bağlantımızın daha güçlü olması gerektiğini biliyorum.

Uyu, Lena."

Ve bir kez olsun, soğuk terler içinde uyanmadım. Bunun yerine, bir kez daha huzur içinde uyudum.

Anneme rüyamı hiç anlatmadım. Çok garipti ve muhtemelen gerçek değildi. Uyku felci olanlar halüsinasyon görürler. Belki de sadece onları duyuyordum. Ama Kayın... Onun adını hatırladığım için şaşırdım.

Yaz Gündönümü Festivali akşamı, annem göz makyajımı ve saçımı bitirdikten sonra yanaklarıma allık sürüyordu.

Yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ön kısımları yüzümü çevrelemek üzere gevşek bırakılmıştı.

"Keşke takılarım olsaydı," diye mırıldandım, annem dudak parlatıcısını sürerken. Her iki kulağımda da iki çelik halka takılı olmasına rağmen, Quill'in bana hediye ettiği muhteşem elbiseyle daha göz alıcı bir şey takmak istiyordum.

"Bu elbise zaten tüm dikkatleri üzerine çekecek," dedi gülümseyerek ve makyaj fırçasını yüzümden çekti. "İşte!"

Sonra elbiseyi giymeme yardım etti. Muhteşem çiçek desenleri hala nefesimi kesiyordu ve aynaya tekrar baktığımda, artık tamamen süslenmiş halde, gözlerimin yandığını hissettim.

"Başyapıtımı mahvetme!" diye bağırdı annem, sonra makyajının bulaşmaması için gözlerinin etrafını hafifçe sildi. "Ya da bunu," diye gülerek ekledi.

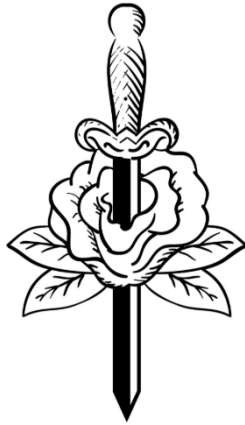
Keşke onun da şık bir elbisesi olsaydı, ama son birkaç yıldır giydiği yeşil saten elbisesini giymişti ve ona çok yakışıyordu. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kakülleri alına yumuşakça düşüyordu.

Saat 21:00'e yaklaşmıştı ve güneş neredeyse batmıştı. "Ne planın var?" diye sordum.

"Birkaç kız arkadaşım ile takılacağım," diye cevapladı. Annemin arkadaşları olduğu için hep kıskanırdım. Ben de bunu çok istiyordum. Ama onun için hissettiğim sevinç, kendim için hissettiğim üzüntüyü her zaman bastırırdı.

"Sonra," diye gülümsedi, "kart oynayıp yatıya kalacağız."

Gözlerimi kıptım.

On Beşinci Bölüm

"Wendi'nin evinde, burada değil," diye güvence verdi.

Yani... bu demek oluyor ki...

"Ben çıkacağım, sizi... baş başa bırakacağım." Öksürdü, sonra bana bir şişe uzattı. Şüpheyi şişeyi inceledim, sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı, elimde ne olduğunu fark edince yüzüm kızardı.

Doğum kontrol iksiri.

"Bir şey olmasını istediğimi söylemiyorum, ama nasıl olduğunu biliyorum."

Tartışmak istedim, ama garip durum beni La'Rune Kalesi'nden atlamak istememe neden olsa da, minnettardım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, göz teması kurmaktan kaçınarak şişeyi aldım. Bir anlığına omzuma dokundu, sonra dışarı çıktı.

Mumiyoyu bir anlığına izledim, sonra mantarını çıkardım. Kokladım, yüzümü buruşturdum, sonra bir dikişte içtim — tadı biraz acıydı ama dayanılmaz değildi. Tadı ağzımda kalmasın diye hemen bir nane yaprağı çiğnedim.

Bu gece gerçekten seks yapacak mıyız? Emin değildim. İsteddiğimi biliyordum biliyordum ama aynı zamanda gergindim. İç Çember'den gelen güzel bir çocuğun benim gibi birini nasıl isteyebileceğini hala anlayamıyordum.

Elbisemdeki desenleri okşarken hafifçe gülümsedim. Quill ile tanıştığımndan bu yana geçen birkaç ayda hayatım hiç bu kadar iyi... bu kadar mutlu olmamıştı. Hayatı bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımı ısırdım.

Onu seviyorum.

Ve ona söylemekten gergindim. Geleceğimizin nasıl olacağını merak ediyordum. Belki bir gün annem ve ben İç Çember'e girebilecek kadar para kazanırız ve belki Quill'in ailesi beni kabul eder.

Sonra, içimi bir hüznün kapladı.

Asla çocuk sahibi olamazdık. Her şeyi riske atardık. Ya o bunu isterse? Şu anda hazır değildim, ama bir gün çocuk sahibi olmak isterdim. Ama çocuğumuz benim gibi olsaydı, annemle aynı

zor durumda kalırdı. Annemin beni sevdiğini biliyordum, ama aynı zamanda onu hayatının aşkından kopardığını da biliyordum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden kopardı, kanepeden kalkıp tozumu silkeledim ve kapı koluna uzandım.

Kapıyı açtığımda Quill gülümsüyordu. Girişimizdeki yağ lambası ona sıcak bir ışık saçıyordu. Siyah düğmeli bir gömlek giymişti, ön kolları ve göğsü hafifçe açıkta, altın rengi tenini gösteriyordu. Lacivert pantolonu benim elbiseyle uyumluydu ve elinde tuttuğu gümüş vazoda beyaz güller vardı. Beni baştan aşağı süzdüğünde gülümsemesi kayboldu.

Gerildim.

Görünüşümü beğenmedi mi?

Beni bir an daha inceledi ve kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Çok güzelsin," dedi yumuşak bir sesle, saçımı kulağımın arkasına iterek.

Rahat bir nefes alıp gülümsedim ve o bana gülleri uzattı. Nefesimi içime çekip, onların harika kokusuna kendimi kaptırdım.

"Güller, en sevdiğim çiçek," diye fısıldadım ve ona sıcak bir gülümseme attım.

"Bu çok nazikçe. Teşekkür ederim, Quill."

Gözlerinde, çözemediğim bir duygu parladı. Eve geri döndüm ve vazoyu yemek masasının ortasına koydum, geri çekilip manzarayı hayranlıkla seyrettim. "Ve bu elbise için teşekkür ederim... Daha önce hiç bu kadar şık bir şeyim olmamıştı."

Yanaklarım yine kızardı ve parmak uçları çıplak sırtımı okşadığında tüm vücudum tüylerim diken diken oldu. Döndüm ve diğer eliyle beni kucakladı ve nazikçe öptü. O uzaklaşırken bile karnımda kelekler dans ediyordu.

"Onu gördüğümde sana almadan edemedim," diye gülümsedi. "Gidelim mi o zaman, Çiçek?" Bana kolunu uzattı ve ben de kolumu onun koluna doladım, saf mutluluk hissettim.

Linora Park'taki festivale vardık. Normalde boş olan çim alan insanlarla, parıldayan ışıklarla, yemek stantlarıyla ve masalarla doluydu. Uzaktan müzik ve kahkahalar geliyordu ve burası adeta... *canlıydı*.

İnsanlar, neşeli melodiler çalan bir grubun önündeki geniş açık alanda dans ediyor, elbiselerini döndürüyorlardı. Quill ve ben buraya ait değildik ve

dans alanına doğru ilerlerken gözlerin sadece Quill'e çevrilmediğini fark ettim. Bana da bakıyorlardı.

Sanki İç Çember'e aitmişim gibi görünüyordu.

"İnsanlar bakıyor," diye fısıldadım.

Quill güldü. "Nasıl bakmasınlar ki? Sen muhteşemsin."

Yanaklarım kızardı ve sonra kurulan yemek stantlarından birini gördüm. Heyecanla Quill'i oraya doğru çektim.

"Nereye gidiyoruz?" diye güldü.

Sıraya girdik ve ben standın arkasındaki adama işaret ettim, buhar çıkan parçalar dağıtıyordu...

"Pizza!" diye bağırdı Quill, gözlerini kocaman açarak. Dönüp bana baktı ve sırıttı.

"Tamam, sevmezsen çok heyecanlanma," diye gülerek boynumun arkasını ovuşturdum.

"Sen beğenirsen, ben de beğenirim."

Sırada ilerledik. "Esasen domates sosu ve peynirle kaplı ekmek. Ama farklı malzemelerle veya sade olarak da yiyebilirsiniz."

"Ne önerirsin?" diye sordu.

"Sade peynir her zaman iyidir. Ama farklı etler veya sebzelerle de alabilirsiniz..." Sorusuna cevap vermediğimi fark ettim. "Ben pepperoni alacağım."

Dudaklarını ısırdı. "O zaman ben de aynısından alayım."

"Taklitçi," diye alay ettim ve onun yanına dirsek attım. O da bana dirsek attı.

Tezgaha geldik, Quill her zamanki gibi sevimli bir şekilde iki dilim pizza sipariş etti. Ödemeyi yaptı, ben şikayet edecektim ama içimden gelmedi. Onun tepkisini görmek için çok heyecanlıydım ve büyük bir bahşış verdiğinde çalışanın yüzündeki ifade kalbimi ısıttı.

Yiyecek satıcılarının kurduğu masalardan birine oturduk. Quill elindeki parçayı ağzına götürdü, sonra donakaldı ve ağzı açık bir şekilde bana gülümsedi.

"Beni merakta bırakma!" diye kıkırdadım.

O bir ısırık aldı ve ben onu meraklı bir ifadeyle inceledim.

Yutkundu ve sanki tadı hakkında ne hissettiğini düşünür gibi dudaklarını yana doğru kıvrırdı.

"Oh hayır, sevmedin."

"Hayır, sadece aileme buraya taşınacağımı söylediğimde nasıl hissedeceklerini düşünüyorum," diye gülümsedi ve çiğnemeyi bitirdi. "Bu harika."

"Dalga geçiyorsun." Ben de bir ısırık aldım. Harikaydı, ama daha önce İç Halka'da yemek yememiştim, karşılaştırma yapamazdım.

"Böyle bir şeyin bizim orada olmamasına inanamıyorum..." Tereddüt etti. "İç Çember'de." Bir ısırık daha alırken dans eden gruplara baktı. Müzik hızlı ve canlıydı, müzisyenler çeşitli enstrümanlar çalıyordu. Dış Çember hakkında ne dersiniz deyin, ama burada kesinlikle yetenekli insanlar vardı.

Dilimlerimizi bitirdikten sonra Quill benimle dans etmek istediğini söyledi. Ayağa kalktık ve el ele tutuşarak o alana doğru yürüdük.

"Ne, dudaklarımdaki sosu yalamayacak mısın?" diye şaka yaptım. Sos olmadığını biliyordum; elbiseye bir şey bulaştırmamak için yemek yerken dikkatliydim.

O sırttı, sonra eğilip dilini dudaklarıma sürttü.

Sonra dudaklarımı ısırdım ve o beni dans edenlerin ortasına çekti. İki elini belime koydu, ben de ellerimi boynuna doladım. Sallanmaya başladığımızda, utanarak güldüm.

"Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç dans etmedim," itiraf ettim.

Bana inanmaz bir gülümseme attı. "Gerçekten mi? Yıllardır bu festivale geliyorsun ve hiç dans etmedin mi?" diye müzik sesini bastırarak yüksek sesle sordu. Kafamı salladım, o da beni kaldırıp döndürdü, bu da benim utanç verici bir çığlık atmama neden oldu. Beni tekrar yere indirdi, düz dişleri görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle. "O zaman başka derslere başlamamız gerekecek galiba," diye alay etti.

"Oh, ha-ha." diye alay ettim.

Birkaç şarkıdan sonra, Quill'e festivalin geri kalanını gezdirdim. Kurulan oyunlardan bazılarını oynadık. Cornhole oyununda onu kolaylıkla yendim ve dartta beni yenene kadar sürekli onunla dalga geçtim, o da bunu yüzüme vurmadan keyif aldı. Daha fazla dans etmek için yola çıkmıştık ki Quill konuştu. "İnsanlar ne içiyor?"

diye sordu, çoğu yetişkinin elinde bulunan kırmızı karışımı fark ederek.

"Dış Çember'de popüler bir şarap, daha uygun fiyatlı.

"Bu, Dış Halka'da popüler, daha uygun fiyatlı bir şarap.

Ama insanlar onu seviyor gibi görünüyor."

"Hiç içmedin mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben on altı yaşındayım."

O sırttı ve elimi tutarak şarap dağıtan standı doğru vals yapar gibi yürüdük.

"Quill, ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Stand'a vardığımızda, şarabı dağıtan kadın bize "*Ciddi misiniz?*" bakışı attı ve Quill gülümsedi, *altın* çıkardı!

Gözlerim birden açıldı, kadınınki de öyle.

"İki bardak olur mu? Bu yeterli mi?" diye sordu nazikçe. Kadın hızla başını sallayıp bardakları uzattığında bayılmak üzere olduğunu sandım.

Elimizde içkilerle uzaklaşırken Quill'e şaşkın şaşkın baktım, o da yanımdan bana göz attı.

"Ne?"

"*Altın mı?* Ne kadar zenginsin sen?"

"O elbisenin sadece gümüş paralarla satın alındığını düşünmüyorsun, değil mi?" "Aman Tanrım... Sana vuracağım!"

Quill güldü ve şarabından bir yudum aldı. Durup kadehini inceledi. "Bu o kadar da kötü değil," dedi.

"Ne, şarap uzmanı mısın?"

"Oldukça fazla içtim," diye cevapladı ve dudaklarının köşesi yukarı kalkarken bir yudum daha aldı.

Kaşlarımı kaldırdım, sonra ben de şarabımdan bir yudum aldım. Garip tadı yüzümü buruşturdu ve Quill yüksek sesle güldü.

"Bana gülme!" dedim, kendim de gülerek. "Bunu nasıl buldun?"

Kıkırdaması hafifledi. "Bu, zamanla alışılan bir tat. Ayrıca, hissettiğin duygu tadı daha da güzelleştiriyor."

Yine kaşlarımı çattım. "Sen alkolik misin?"

Gülümsedi. "Hayır, ama birkaç kez aşırıya kaçtım. Tabii ki ailemin haberi olmadan."

"Yaramaz."

"Hayal bile edemezsin."

Yüzüm kızardı, bakışlarımı kaçırdım ve gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Sonra düşüncelerim dalıp gitti ve yüzüm düştü.

"Ne oldu?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

İç geçirdim, bir yudum daha aldım ve yüzümü buruşturdum. "Keşke benim için para harcamasan," mırıldandım.

"Yine mi bu," diye mırıldandı ve başımın üstüne öpücük kondurdu. "Neden?"

"Çünkü... ben sana karşılık veremem."

"Benimle geçirdiğin her dakika bu iyiliğin karşılığını veriyorsun."

Ona döndüm ve o, içkisini içerken fincanına gülümsedi.

"Benimle geçirdiğin zamanı gerçekten altınla eşleştiriyor musun?" Yumuşak bir gülümsemeyle "Evet" dedi.

Gülümsemeyi tutmaya çalıştım ama başaramadım ve devam eden kutlamalara bakarak gözlerimi kaçırdım. Sonunda yüzüm yine düştü. Quill elini elime koydu ve ona baktığımda beni endişeyle inceledi.

"Ya bana kızarsan?" diye sordum.

"Sana olan hislerimi bilmiyor musun?" Elimi sıktı. "Sana bir şeyler alıyorum çünkü istiyorum. Çünkü sen güzel şeyleri hak ediyorsun. Bunun için neden sana kızayım ki?"

Omuz silktim ve şaraptan büyük bir yudum aldım.

"Henüz düzelmiyor," dedim yüzümü buruşturarak.

Daha iyi oldu.

İlk kadehimi bitirdiğimde, bir tane daha istedim. Quill ikimize birer içki daha aldı ve kadın bizi tekrar gördüğüne çok sevindi.

Sahneye çıkan akrobatların gösterisini izlemeye gittik. Son birkaç yıldır bu gösteride sanatçılar vardı ve ben her zaman onların vücutlarını hareket ettirme şekillerinden büyülenirdim. Dördü birbirlerinin omuzlarına çıkıp kollarını aynı anda kaldırdılar.

Kalabalık alkışladı ve ben gülmemi kontrol edemedim.

"Ah canım, ne yaptım ben." Quill, eğlencesini gizleyemeyerek başını salladı.

İkinci içkimin kalanını yudumladım.

"Biliyorsun, annem beni öldürür...", hıçkırarak, "...beni böyle görürse. Sen de." Parmakla onu işaret ettim.

"O zaman ondan uzak durmaya devam etsek iyi olur," diye güldü. Annemi görmemiştim, ama buradaki onca insan arasında bu garip değildi. İkinci kadehini neredeyse hiç içmemişti, ben de kaşlarımı çattım ve kadehin dibine hafifçe vurdum.

"Bana baskı mı yapıyorsun Lena?" diye sırıttı.

İnledim. "Hey, bunu isteyen sensin..." Bir başka utanç verici hıçkırık. "Ö-özür dilerim," telaşla söyledim.

O güldü, gülüşü vücudumda dalgalar yarattı.

"Biliyor musun, hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim," dedi.
dedi.

"Seni eğlendirebildiğime sevindim," diye mırıldandım ve ona yaklaşarak Yanağına, sonra ağzına öptüm. Bana dumanlı bir eğlenceyle baktı. "Bir tane daha?" Alt dudağımı dışarı çıkararak sordum.

"İnan bana, seni çılgınca sarhoş görmek istesem de, yarın kendini kötü hissetmeni istemem. Bu gece bu kadar yeter."

Kaşlarımı çattım ve o da başımın üstüne öptü.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Festival sabahın ikisine kadar sürdü, ancak bu saatte çoğu aile evlerine gitmiş, eğlenceyi çoğunlukla gençler ve yetişkinler devam ettiriyordu. Müzik yavaşlamaya başladı, şarkı ham ve şehvetli bir ritimle çalarken Quill ve ben tekrar dans pistine çıktık. Bir ara terliklerimi çıkarmıştım ve ayaklarım kesilmiş çimlerin üzerinde sürükleniyordu.

Birbirimizin gözlerine baktık, müziğe uyarak sallanırken gülümsemelerimiz kayboldu. Altın rengi teni gece ışığında parlıyor gibiydi, benim açık tenimle her zaman bir kontrast oluşturuyordu. Kehribar rengi gözleri dudaklarıma doğru kayarken şehvetle dolmaya başladı, belimi sımsıkı kavradı.

"Annem bu gece evde olmayacak," diye kulağına fısıldadım, şarap bana sıvı cesaret veriyordu. Ayıkken asla bu kadar cesur olamazdım.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi. Sanırım o da benim korkusuzluğumdan şaşırılmıştı.

"Vay vay, Çiçek," diye mırıldandı, elini boynumda gezdirerek. "O yokken ne yapmak istersin?"

Onunla yapmak istediğim her şeyi düşününce yüzüm kızardı ve sıvı cesaretimin o kadar da güçlü olmadığını fark ettim. Yumuşak bir kahkaha attı ve ağzımı ağzına çekti. Bir an için sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Etrafımızdaki müzik karışıp uğuldadı ve herkes kayboldu, geriye sadece ikimiz kaldık. Ağzlarımız ayrıldı ve dillerimiz birbirine kaydı, bacaklarımın arasındaki sıcaklık arttı. Küçük bir inilti kaçtı ağzımdan, ama neyse ki müzik o kadar yüksekti ki kimse duymamıştı.

Quill geri çekildi ve o lanet olası tembel gülümsemesiyle bana baktı.

O bir şey söylemeden, elini tutup onu evime doğru çektim.

Oraya çabucak vardık ve ben ona dönünce Quill kapıyı arkamızdan kapattı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacakmış gibi atışını duymamış olması beni şaşırtardı. Yavaşça bana baktı ve

sonra bana doğru yürüdü, çenemi kaldırıp gözlerime bakmak için eğdi. Çok uzundu.

Beni bir anlığına inceledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

"Neden kendini bu kadar küçümsüyorsun?"

Bu soru beni şaşırttı ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bir süre sonra, "Hayatımda kendim ve... başkaları için çok fazla hata yaptım" diye cevap verdim.

"Kendine değer vermemeni haklı çıkaracak kadar kötü bir hata yaptığını hayal edemiyorum," dedi ve ses tonundan, ayrıntıları anlatmamı istediğini anlayabiliyordum.

"Belki sen bana tüm sırlarını anlattığında ben de sana anlatırım."

Sırıttı, sonra başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Zalim, güzel siren," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

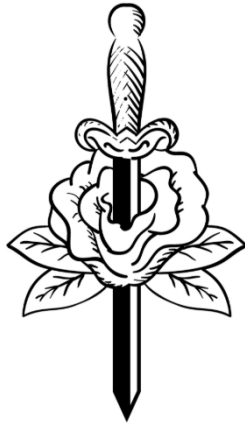
Hareketsiz kaldım, ağzım açık kaldı.

Yüzü kızardı ve yutkundu. "Karşılık vermek zorunda değilsin..."

"*Seni* seviyorum," dedim çabucak, utangaç bir gülümsemeyle. "Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum."

Alnını alnıma dayadı. "Ben de," diye fısıldadı ve ben dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bir süre öylece durduk, yavaşça öpüşerek, daha da hevesli hale gelene kadar, yatak odama tökezleyene kadar.

"Bunu istediğinden emin misin, Lena?" diye dudaklarıma hafifçe nefes nefese sordu. "Evet," diye fısıldadım ve o bana dönmem için işaret etti.

On Altıncı Bölüm

Quill yaklaştı, boynumdaki sıcak nefesi tüm vücudumu titretti. Yavaşça, elbisenin üst kısmını tutan düğümü çözdü ve küçük fermuarı indirdi, sonra eli çıplak sırtımı okşadı.

"Bu elbiseyle çok güzel olacağını biliyordum," diye mırıldandı. "Ama elbisesiz olduğun kadar güzel olamazsın."

At kuyruğumu çözdü, saçlarım bakır rengi dalgalar halinde omuzlarıma döküldü. Elleri omuzlarımin hemen altına indi ve elbiseyi tamamen aşağı çekti, geri kalan kısmı yere düştü.

Keskin bir nefes aldım. Altımda sadece siyah bir iç çamaşırı vardı. Sütyen yoktu.

Ellerini kollarımdan aşağı kaydırđı ve arkamdan boynumu öpmeye başladı. Bir kez daha titreme beni sardı, sırtım göğsüne yaslanmıştı, meme uçları sertleşmişti.

Sol eli daha aşağıya indi, düşük bir homurtu çıkararak kalçamı sıktı, dili hala boynumun etrafında hafifçe dolaşıyordu.

Sağ eli nazikçe göğsümü kavradı, sonra o da aşağıya, iç çamaşırımın önüne doğru indi.

"Sana dokunabilir miyim?" diye nazikçe sordu. "Evet," diye fısıldadım.

Onaylayarak mırıldandı ve elini iç çamaşırına kaydırđı, iki parmağı kolaylıkla hassas bölgeme dokundu. Sırılsıklam olmuşum.

"Tanrım," diye fısıldadı, parmaklarını hassas tomurcukta daireler çizerek. Gözlerim geriye yuvarlandı, başım göğsüne yaslanırken inledim.

Parmaklarını dışarı çıkardı ve ben de onların izinden yukarı doğru... dudaklarına doğru

dudaklarına doğru kaydı.

O iki parmağını dilinin üzerinde kaydırırken, bana sırtarak

"Tadın çok tatlı," diye mırıldandı parmaklarını ağzından çıkarırken. Çenemi tutup beni döndürdü ve ağzını benimkine değdirerek derin ve tutkulu bir öpücük verdi. Dilinin dilime değdiği hissi çok hoşuma gitti.

"Kendi tadını alabiliyor musun, Lena?" diye dudaklarıma fısıldadı.

Başımı salladım ve yüzüm daha da kızardı, o sırttı ve boynumu öptü, eli yine sağ göğsümü kavradı. Başparmağı meme ucumu okşadı, sonra nazikçe sıktı, ben daha yüksek sesle inledim.

Sonra ayrıldı ve geri çekildi, vücudumu inceledi. Dudaklarını ısırarak önümde diz çöktü ve iç çamaşırımı çıkardı. Nefesim kesildi, tamamen çıplak kalmıştım. Her şeyi görüyordu. Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Lanet olası mükemmellik." Ayağa kalktı, gömleğinin düğmelerini açtı ve alçak sesle mırıldandı, "Sana yapmak istediğim onca şeyi hayal bile edemezsin."

Gömleğini yere attığında, kaslarına hayran kaldım. Hiçbir genç gibi görünmüyordu. Hayır, bir erkek gibi görünüyordu, mükemmel bir vücuda sahip bir erkek.

Yaramaz bir gülümseme attım. "O zaman göster bana," diye fısıldadım. O beni şehvetli gözlerle incelerken, elimi göğsünden ve sert karnından aşağı doğru gezdirdim. Elim çektüğimde, pantolonunun düğmelerini açmaya başladı ve ben bakışlarımı başka yere çevirme dürtüsüyle mücadele ettim.

Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı indirdi, penisi serbest kaldı ve ben yine nefesimi tuttum, kendini beğenmiş piç benim tepkime sırtarak baktı.

Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştim ve onu sadece gölette hissetmişim. Kendini kavradı ve okşadı, boyu göbek deliğine kadar uzanıyordu.

Bu... benim içime girecek mi?

Elini indirdi, sonra başını eğdi ve beni şakacı gözlerle inceledi. Tereddüt ettim, sonra elimi onun etrafına doladım, bu da onun keskin bir nefes almasına ve karın kaslarının gerilmesine neden oldu. Tanrılar, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Sol kolumu sırtına doladım ve ben onu yukarı aşağı hareket ettirmeye başladığımda o da beni kendine çekti. Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda inledi, onun zevk sesiyle bacaklarımın arasındaki baskı dayanılmaz hale geldi.

Hiç uyarıda bulunmadan kollarını bacaklarımın altına doladı, beni kaldırıp nazikçe yatağıma yatırırken ben çığlık attım. Geri adım attı ve beni izledi.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sordum sessizce, yüzümde bir gülümseme yayılırken.

Bana eğlenceli bir gülümseme attı. "Lütfen."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, bacaklarımı birbirine sıkıştırdım ve parmak uçlarımı göğüslerimde gezdirdim. Quill'in gözleri bu hareketle büyüdü. "Beni eğittiğin ilk gün. O gün, ilk kez seni düşünerek kendime dokundum."

Gözleri parladı ve itirafım üzerine bir nefes verdi. Elini penisinin etrafına doladı ve öne doğru adım atarken kendini okşadı. Göz kapaklarının ağırlaşmasını, kolundaki damarların belirginleşmesini ve yavaşça kendini tatmin etmesini izlerken nefesim kesildi.

Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Göster bana."

Utanmamamın sebebi alkoldü. Ya da belki de Quill'in bana bakışlarıydı. Parmaklarımı karnımdan aşağıya doğru kaydırıp bacaklarımın arasına koyarken hiç utanmadım.

Üç parmağımı kullanarak klitorisimi okşamaya başladım ve bunu yaparken nefes nefese inlemeler çıkardım.

"Bana göster," diye fısıldadı.

Gülümsemeyi bastırdım, dizlerimi yukarı çektim ve bacaklarımı ayırdım.

Quill'in gözleri karardı. "Lanet olsun, Lena," diye inledi, kendini okşarken. "Çok güzelsin."

Ve ilk kez, gerçekten öyle olduğumu hissettim. Hızımı artırırken sııttım, gözlerim geriye kaydı ve ecstasy arttıkça nefesim daha da hızlandı.

Quill'in yaklaştığını duydum ve gözlerim onun gözlerine takıldı. Yere diz çöküp sırtarak, güçlü elleriyle bacaklarımı nazikçe kavradı ve dudakları artık uyluklarımı öpüyordu.

"Quill, ne yapıyorsun..."

"Şşş."

O, hassas bölgeme sıcak nefesini hissedene kadar öpmeye devam etti. Ben hareketsiz kaldım, sonra o dilini merkezime doğru sürükledi ve ben çığlık attım, elime saçlarını sıkıca tuttum.

Aman Tanrım...

Yukarı doğru yalamaya devam etti ve ben, artık kendimi tutamayana kadar yüzüne sürtünme isteğiyle mücadele ettim. Dilini klitorisime dokundurup, baskı arttıkça o bölgeyi daireler çizerek okşarken onu sıkıca tuttum.

"Lena, nasıl bu kadar güzel tadı olabilirsin?" diye mırıldandı bana, dilinin saldırısı devam etmeden önce.

Sonra parmağını nazikçe içime soktu ve ben zevkten çığlık attım. Hassas tomurcuğu yumuşakça emerek parmağını içeri ve dışarı pompaladı.

Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı, ağzı amımın hemen üzerindeydi. "Seninle tanıştığımız gece ilk kez seni düşünerek kendime dokundum," diye itiraf etti.

Cevap verecek vaktim olmadan, parmağını hızla hareket ettirerek klitorisimi tekrar emmeye başladı. Basınç artmaya devam etti ve sonunda taşı, vücudum parmaklarının etrafında titreyerek parçalanırken, onun adını haykırdım. Geri çekildi ve başparmağıyla baskı uygulayarak, orgazmım geçene kadar küçük daireler çizdi.

Nefes nefeseydim ve ona bakmak için aşağıya baktığımda, dudakları parlak bir şekilde sırtıyordu.

Siktir, bu halini asla unutmayacağım.

Parmağını çıkardı ve üzerime eğildi, gözlerim yine onun uzunluğuna kaydı.

"Hâlâ istiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet," diye cevap verdim anında.

Dudaklarını ısırды ve vücudumu daha yakın çekerek kığım neredeyse yataktan sarkacak hale geldi, sonra penisini aşağı doğru itti, penisinin ucu benim yarıklarımın kaydı. Kalçalarımı kaldırdım ve bu his karşısında inledim. Girişime hafifçe bastırırken ağır ağır nefes alıyordu.

"Bu muhtemelen acıtacak, Lena."

"Biliyorum," diye gülümsedim.

"Sorun değil."

Daha da içeri itti ve ben yanma hissiyle yüzümü buruşturdum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Durmamı söyle, dururum."

"Asla üzülme," diye fısıldadım ve o daha da içeri itti. Yumuşak bir çığlık attım ve o daha derine girmeden önce tekrar geri çekildi.

"Yarıya kadar geldi, Çiçek," diye mırıldandı.

"Hepsini içeri it," diye nefes aldım.

"Sen..."

"Evet."

Çenesini sıktı, sonra itaat ederek tüm uzunluğuyla içime girdi.

Acıdan çığlık attım ve o endişeyle yüzüme baktı. "İyi misin?"

Yüzümü buruşturup utanarak güldüm. "Sanırım... iyiyim."

O tatlı bir gülümsemeyle alnımı öptü ve nazikçe ileri geri hareket etmeye devam etti. O, başparmağıyla klitorisimi bir kez daha okşamaya başladığında, acı sonunda derin bir zevke dönüştü ve yanma hissi azalmaya başladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, çok daha iyi," diye fısıldadım, o hızını artırırken gözlerim geriye yuvarlandı.

İnlemeleri, şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. Kalçalarımı tutarken, giderek hızlanarak içeri girip çıkıyordu, tenin tenle çarpışmasının sesi havayı dolduruyordu. İnlemelerimin sesini kontrol edemiyordum; çok yoğundu.

Quill sonra çekildi, vücudumu kaydırarak beni tamamen yatağa yatırdı ve üstüme çıkarak kaldığımız yerden devam etti. Beni kendine yakın tutana kadar vücudunu indirdi, sonra hareketlerine devam etti, inlemeleri kulağıma çok yakındı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu sıkıca tuttum.

"Tanrım," diye nefes nefese dedi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Hareketlerini yavaşlattı ve yüzünü geri çekerek birbirimizin gözlerine bakmamızı sağladı.

Altın rengi gözleri benim gözlerim arasında gidip geldi. "Seni seviyorum Lena," dedi yumuşak bir sesle ve kalbim, daha önce söylediğinde olduğu gibi eridi.

Elimi uzattım ve yanağını tuttum. "Ben de seni seviyorum, Quill."

Gözleri parladı, gülümsedi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Gözlerin çok etkileyici. Çok güzel bir yeşil tonu."

Yumuşak bir kakhaha attım. "Gözlerim mi? Seninkileri gördün mü?"

Kıkırdadı ve beni tekrar öptü, sonra geri çekildi ve hızını artırdı.

"Quill... lanet olsun!" diye inledim. Beni kendine çekip hızla içime girerken hissettiğim mutluluk gözlerimi kamaştırıyordu. Basınç tekrar arttı ve ben çığlık attım, bir orgazm daha vücudumu sardı. Nefes nefeseydim, onun etrafında titriyor, o boşalırken onun penisini sıkıca sıkıyordum. O yüksek sesle inerken, kendini içime boşaltırken onu sıkıca tuttum.

Bir an orada uzandık, vücudumuz terli ve nefes nefeseydik, sonra o kendini çekip yanıma uzandı, yüzü bana dönüktü. Onun bakışlarına karşılık vermek için döndüm, ikimizin yüzünde de bir gülümseme belirdi.

Kimsenin beni seveceğini ya da genel olarak kimseye yakınlaşacağımı hiç hayal etmemiştim. Kimseyle samimi olacağımı hiç hayal etmemiştim.

Belki birlikte olabilirdik. Belki bir gün ona gerçekte kim olduğumu bile söyleyebilirdim.

"İlk seferin ben olmamı sağladığın için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve benim ilk seferim olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben de senin ilkin miydim?"

Saçlarımı yüzümden çekip gülümsedi. "Öyleydi."

Onun başka bir kadına dokunduğu düşüncesi bile binaları yakmak istememe neden oluyordu, bu yüzden onun başka kızlarla birlikte olduğu varsayımının yanlış olduğunu öğrenince onu nazıkçe öptüm.

Beni kendine çekti, şimdi göğsüne uzanmıştım, eli sırtımda tembel daireler çiziyordu.

"O zaman neden bu kadar... deneyimli görünüyorsun?"

O güldü. "Erkek arkadaşların olması sana birçok şey öğretir, bilmek bile istemediğin şeyler."

Ona baktım. "Edmund ve Hendry mi?"

"Hendry. Diğer bazı arkadaşlarım da bekaretlerini kaybetmişlerdi. Sanırım buradan biraz bilgim vardı." Kızardı. "Ama aslında, sadece tahmin ediyordum."

Alt dudağımı dişlerimle ısırdım. "İyi tahmin ettin, çok iyi."

"Sevindim." Gülümsedi. "Bil diye söylüyorum, ben de tonik kullanıyorum." Gözlerimi kırptım. "Oh, ben de."

İnsanların kendi kontraseptiflerini ürettiklerini biliyordum, ama başarı oranları benim için riske atmaya değecek kadar yüksek değildi.

Sanırım hayatımda ilk kez bir büyücü olduğum için minnettarım.

Parmak uçlarını sırtımda gezdirmeye devam etti. "Seni... seni mutlu ettim mi?" diye sessizce sordum. "Tanrılar, evet," diye inledi ve başımın üstüne öptü. "Ben..."

Onun benim için yaptıklarına karşılık vermesem de...

Ne demek istediğimi anlayan o, çenemi kendine doğru kaldırdı. "Her şey *mükemmeldi*. İstersen bir dahaki sefere başka şeyler de deneyebiliriz. Ama sen mükemmeldin." Alnımı öptü ve ben ona sıkıca sarıldım.

"Bugün geldiğin için teşekkür ederim," dedim ve onun gülmemeye çalıştığını hissettim. "Demek istediğim o değildi, şapşal." Onun yanını çimdikledim, o da beni çimdikledi. "O festivale annemden başka kimseyle gitmedim. Çok..." Diye iç geçirdim. "Çok güzeldi. Umarım sen de eğlenmişsindir."

"Tabii ki bu hariç, hiç bu kadar eğlenmemiştim." Beni sıkıca kucaklayarak tembel daireler çizmeyi bıraktı.

Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum, vücudunun sıcaklığı beni uykuya daldırıyordu.

"Geceyi burada geçirebilir misin?" diye fısıldadım.

Yine alnımı öptü. "Keşke kalabilsem... ama ailem tarafından yakalanmak istemiyorsam, sabaha kadar yatağımda olmam gerek."

Başımı ona doğru eğdim. "Evde olduğunu mu sanıyorlar?"

"Babam öyle düşünüyor. Annem biliyor, ama gece yarısına kadar evde olacağımı söyledim." Saati baktı, saat 1:43'tü. "O yüzden annemle de sorun yaşamak istemiyorum."

Çenemi sıktım ve başımı eğdim. "Ne oldu?"

"Sonsuza kadar bir sır olarak kalmak istemiyorum, Quill," dedim sessizce.

Bir an için hareketsiz kaldı. "Ben de senin öyle olmanı istemiyorum, inan bana."

"Babanın ne düşündüğünü umursamadığını söylediğini biliyorum, ama öyle olsaydı, beni yanına getirip bu işi bitirmez miydin?"

"O kadar basit değil." "Nasıl yani?"

Çenesini gerdi ve ben de oturup göğsümü çarşafıla örttüm. "Hâlâ bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye inanamadan sordum.

"Lena, ben..."

İnanamadan başımı salladım, sonra ona sırtımı dönerek yatağın benim tarafına uzandım.

"Lütfen bana kızma," diye yalvardı ve sesinde incinmişliği duyabiliyordum.

"Beni sevdiğini söylüyorsun... ama beni herkesten gizliyorsun. Hangi evde yaşadığını bile bilmiyorum. Arkadaşların beni tanıyor mu?"

Tereddüt etti. "Şey, bu..."

"Yalan söyleme," dedim sert bir sesle ve ona dönerek.

O içini çekti. "Hayır, bilmiyorlar. Dediğim gibi, durum biraz karmaşık." "Öyleyse söyle bana."

Sessiz kaldı. "Quill..."

"Yapamam!"

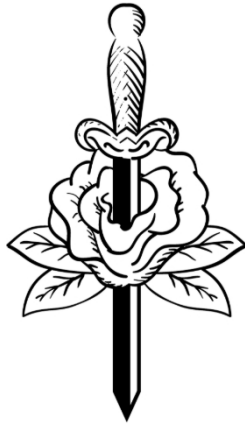
Ben irkildim. Bana hiç sesini yükseltmemişti ve bu, aptal dudaklarımın titremesine neden oldu.

Sakın ağlama, Lena.

Gözlerini kapattı. "Ben... özür dilerim, Lena. Bana güvenmen gerek."

İstiyordum. Ona kendimi tamamen vermiştim ve onu tüm varlığımla seviyordum. Ama bir şeyler... ters gidiyordu. Benim hayatım gizemli bir hayat olsa da, o *benden* bile çok daha kapalı bir insandı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ve ben bunu çözmeye kararlıydım.

On Yedinci Bölüm

Quill beni kucakladı ve ben uykuya dalana kadar saçlarımla oynadı. Sabah uyandığımda, yatağın onun tarafı boştu. Çarşaflara dolanmıştım, yorganım üzerime örtülmüştü. Gitmeden önce yaptığı tatlı bir jestti.

Dün gece... olağanüstüydü. Ama onun gizeminden bıkmıştım ve Perşembe günü geldiğinde onu evine kadar takip edecektim. Bana kızıp kızmayacağı umurunda değildi.

Ama yakalanmamak için ne yapmalıydım?

Yatakta uzanmış düşünürken aklıma bir fikir geldi: görünmezlik iksiri.

Şifa ve dayanıklılık iksirleri üzerinde çalışıyordum, ama annem ve ben hiç görünmezlik iksiri denememiştik. Yine de denemem gerekiyordu. Antrenmana çıkacaktım ve o beni eve bıraktıktan sonra iksiri içip onu takip edecektim.

Yeterince kolay görünüyordu. Cevapları alamamış olsam bile, en azından nerede yaşadığını öğrenebilirdim, çünkü görünüşe göre bu bilgiyi de hak etmiyordum.

Sabah saat yedi biraz geçmişti ve yataktan kalkarken çıplak olduğumu hatırladım. Bir gecelik giydim ve kapımdan dışarı baktım.

Sessizlik.

Annem hâlâ Wendi'nin evinde olmalıydı. Banyoya doğru yavaşça yürüdüm ve her sabah olduğu gibi yüzümü buruşturarak buz gibi duşa girdim.

Sıcak suya sahip olmak... ne kadar güzel olmalı.

Saçımı sıkarak ve banyo havlusu giyerek banyodan çıktığımda, annem kaşlarını çatarak içeri girdi.

"Ee?" diye sordu, pelerinini askıya asarken.

Dudaklarımı ısırdım ve başka tarafa döndüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ilerlerken. "Gerçekten oldu, değil mi?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandım ve yatak odama doğru yürüdüm.

"Nasıl geçti?"

Durdum.

"Harikaydı. Şimdi, başka soru sorma," dedim ve odama kaçtım.

Kazak ve pantolon giyip saçlarımı geriye taradıktan sonra oturma odasına geri döndüm ve annemin kahvaltı hazırladığı mutfığa gittim. Annem bana kızlarla geçirdiği geceden ve kart oynayarak neredeyse yüz kuruş kazanmaktan bahsetti. Ben de ona benim gecemden bahsettim, seks detaylarını hariç. Bu çok korkunç olurdu.

Yine de, bu tür şeyleri konuşabileceğim bir arkadaşım olmasını dilerdim.

"Görünmezlik iksirini öğrenmek istiyorum."

Annem bir an bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra kahvaltı hazırlamaya devam etti.

"Neden bunu öğrenmek istiyorsun? En kolay olanı olan dayanıklılık iksirini bile zar zor yapabiliyorsun."

Ben de homurdandım ve kollarımı kavuşturarak annemin yanındaki tezgaha yaslandım. "Belki öğrenebilirim, ama sen yapıyorsun." Derin bir nefes aldım. "Quill benden bir şey saklıyor. Ailesiyle tanışmama izin vermiyor. Arkadaşlarına bile benden bahsetmiyor ve sen de onun evinin nerede olduğunu bilmediğimi biliyorsun. Karmaşık olduğunu söylüyor ama *neden* karmaşık olduğunu söylemiyor."

"Bunu hep garip bulmuşumdur," dedi annem, pişirdiği yulaf lapasını karıştırarak.

"Ne yapacaksın, onu takip mi edeceksin?"

"Evet. Derslerim bittikten sonra."

"Ama saat 10:00'da İç Çember kapatılacak." "Görünmez olsam da fark etmez."

Kadın iç geçirdi. "Ya bir şey olursa?" "Ne gibi?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı ve kollarını havaya kaldırdı. "Ya onlar bir katil ailesi ya da çete faaliyetlerine karışmışlarsa?"

Gözlerimi devirdim. "Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Ama ne olursa olsun, onun sakladığı şeyi kendi gözlerimle görmeliyim. Bilmeliyim."

Haftayı görünmezlik iksirini öğrenerek ve daha fazla şifa iksiri yaparak geçirdim. Aslında, dayanıklılık büyüsünden daha kolay bir şekilde illüzyon büyüsünü kavradım, ancak görünmezlik iksirim sadece on beş saniye sürdü.

"Saniyelerden fazlasına ihtiyacım var," karışımı içtikten ve etkisiz kaldığını gördükten sonra mırıldandım.

"Sana sağlayabileceğim en uzun süre belki otuz dakikadır," diye inledi annem. "Ve hala bu konuda endişeliyim. Bunlardan çok fazla yapmadım. Bir familiar yaratmayı bilseydim, onu gözetlemek için bir kuş falan yaratırdım." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım baskılarım da benim çok şey öğrenmemi engelledi."

Çarşamba günü, sonunda tam otuz dakikaya ulaştık. Annem ve ben sevinç çığlıkları attık, ama güvenli olması için, bu süre boyunca evden hiç çıkmadım. Aniden ortalıkta görünür olmak istemezdim.

"Her ihtimale karşı sana üç tane yapacağım." Annem iç geçirdi. "Çok endişeleneceğim."

"Ben iyiyim. Quill bana zarar vermez." İçime dönük bir şekilde yere baktım. "Sadece ne sakladığımı bilmiyorum. Beni korkutan da bu."

Perşembe geldi ve her şey normaldi; Quill siparişlerimizi teslim etmeye yardım etti, biz de antrenman yaptık ve her zamanki gibi flört ettik. Büyük kılıcımı kullanmakta iyice ustalaşmaya başlamıştım ve hançerimi de ustaca kullanıyordum. En azından öyle hissediyordum. Onunla birlikte olduğum süre boyunca göğsüm... garip hissettiriyordu.

Onun güvenini boşa çıkaracaktım, ama o ne bekliyordu ki? "İyi misin?"

"Evet, neden?" diye sordum, yaptığım hareketlerden nefes nefese kalmıştım.

Kaşlarını çattı, dudakları yana doğru çekildi. "Bugün her zamankinden daha sessizsin."

"Gerçekten mi? Ben öyle düşünmüyorum."

Onu takip edeceğimi bilmek ve onu gördüğüm anda Cumartesi gecesini düşünmeye başlamam nedeniyle odaklanmak zordu.

Tanrım, şu anda onunla yatmak istiyordum. Ama ona bir daha boyun eğmeyecektim. Neler olduğunu öğrenene kadar.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu sessizce. Kılıcımı indirdim. "Neden kızgın olayım ki?"

Kaşlarını daha da çatarak kılıcını kınından çıkardı ve ben donakaldım.

"Bana vurmaya çalış," diye emretti.

"Ne?" Bir adım geri attım. "Delirdin mi sen?"

"Haftalar önce teke tek dövüşmek istediğini söylemiştin." Beni baştan aşağı süzdü. "Öyleyse, bana vurmaya çalış."

Haklıydı, ama yine de bu düşünce beni korkutuyordu. "Ya sana zarar verirsem?"

O burun kıvırdı ve onun küstahlığı beni kılıcımı kaldırıp dövüş pozisyonu almaya itti.

"Çok iyi," diye övdü.

Daha fazla zaman kaybetmeden silahımı salladım ve Quill de benimkine çarptı. Kolumda titreşimler hissettim ve kılıcı tutmakta zorlandım.

"Bu benim tam gücüm bile değil," diye alay etti, ama gülümsemesi hoştu. "Tekrar."

Geri çekildim, kendimi hazırladım ve tekrar denedim. Bu sefer daha aşağıdan kılıcımı salladım ve Quill kolaylıkla engelledi. Bana emir veremeden, ben tekrar tekrar kılıcımı salladım, o da her hareketi kolaylıkla engelledi.

İçimde öfke birikti ve kılıç sallayıp dururken bağırdım.

"Lena..." diye başladı Quill, ama kılıçlarımız çarpışana ve yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta kalana kadar devam ettim. Kafamı yukarı doğru uzatıp ona öfkeyle baktım, o ise beni endişe ve kaygı karışımı bir ifadeyle inceliyordu.

Homurdanarak onu ittim ve kılıcı arkama koydum. Kızgın olduğum için kendimden nefret ediyordum. Lanet olası evinin nerede olduğunu bile bilmediğim için bana yeterince güvenmediğinden nefret ediyordum!

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi dikkatlice. Ona döndüm ve elimi belime koydum.

"Lütfen şunu bil ki ben..." Sonraki sözlerini düşündü, sonra nefes verdi. "Yakında sana daha fazlasını anlatacağım, söz veriyorum."

"Tamam..."

"Ciddiyim."

Ses tonu ve ifadesinin yoğunluğu neredeyse ona inanmamı sağladı. Beni kendine çekti ve öptü, sonra sıkıca sarıldı. Tereddüt ettim,

sonra ben de onu aynı şekilde sıkıca kucakladım.

"Seni seviyorum Lena. Seni seviyorum," diye saçlarıma fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Lütfen beni affet, Quill.

Quill ayrıldıktan sonra içeri girip evimin kapısını kapattım, sonra birkaç dakika bekledim ve onun güvenli bir mesafeye uzaklaştığından emin olduktan sonra kapıyı tekrar açtım. Annem, görünmezlik iksirinden bir yudum almadan önce bana cesaret verici ve endişe dolu sözler söyledi. İksirin işe yaradığını doğruladı ve ben de kapıyı açıp dışarı çıktım.

Pelerinimin başlığını başıma geçirdim ve gizlice arkadan takip etmeye başladım. Tanrılar, iksirimin etkisiz kalmasını engellesin; umarım bu, kimliğimi yeterince gizler.

Quill Dış Halka'dan geçip merdivenlerden İç Halka'ya çıkarken, ben de uygun bir mesafede onu takip ettim. Yanlışlıkla birine çarparak kimliğimin açığa çıkmasını önlemek için dikkat ettim.

Evi nasıl bir yerdi acaba? Belki anne babasını bile görebilirdim. Kardeşi olmadığını söylemişti ama bu bir yalan da olabilirdi.

İç çekişimi bastırdım.

Neden? Neden bu kadar çok sır var?

Saat kulesinin etrafındaki evlerden birine ya da belki Merkez'in yakınındaki daha zarif evlerden birine doğru yürüyeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, bir ara sokağa girdi.

Garip.

Daha da ilerledi ve başını bana doğru çevirdi. Kalbim durdu, ama o bana bakmadan yoluna devam etti.

Görünmez olabilirdim, ama her ihtimale karşı tedbirli davranmalıyım.

Sokak çıkmazdı, onu çevreleyen beyaz çitin etrafında sadece yemyeşil, büyümüş çitler vardı. Onun sağa doğru gidip çalılarının arasından geçmesini izlerken kaşlarımı çattım.

Ne oluyor?

Bir an bekledim, sonra aynı bitkilerin arasından geçerek çalılarının arkasında gizli bir yol buldum. Quill, çalılarının arasından geçerken çıkardığım hışırtı sesine

sesine dönüp baktı ve ben donakaldım. Etrafına bakındı, sonra yoluna devam etti.

Görünmezlik iksiri, sen benim en iyi arkadaşımısın.

Birkaç dakika boyunca ilerledik, dar yolu çevreleyen bitkilerden başka bir şey yoktu, sonra aniden döndü ve başka bir çalılıktan geçti. Ben de aynısını yaptım ve diğer tarafa ulaştığımda gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

Obsidiyen duvarlar.

Kalp krizi geçirecektim.

Merkezdeyiz! Kalenin hemen yanında! Quill burada ne arıyor?

Sonra onu kaybettiğimi fark ettim. Panik içinde etrafa bakındım. Sonra, bu yeni, düzgün kesilmiş yolu takip etmek üzereyken, birinin bağırdığını duydum. Kafamı yukarı kaldırdım ve duvarın üzerinde duran bir kraliyet muhafızını gördüm.

Kahretsin!

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı muhafız, tatar yayını bana doğrultarak.

"Kaçarsan, ateş ederim!"

Ne yapacağımı bilemeden titreyerek kollarımı kaldırdım ve başka bir muhafız da görev yerinden inip bileklerimi sıkıca tuttu, kelepçe taktı ve beni kaleye doğru sürükledi.

Başım beladaydı, çok büyük beladaydı. Sadece Merkeze gizlice girmiş olmamdan dolayı değil... Eğer çantamda ne olduğunu keşfederlerse...

Fazla düşünmeden kendimi ve çantamı kalenin taş sınırına çarptım ve iksir şişelerini kırdım.

"Delirdin mi sen! Yapma bunu, yoksa kafana kurşun yer," beni tutan adam tısladı.

Muhafız kollarımı sıkıca kavradı ve ben çığlık attım, başımı kaldırıp onun gözlerine baktım. Genç görünüyordu, yani benden büyük. Belki yirmili yaşların ortalarında. Koyu kahverengi gözleri bana bakarken gergin ya da endişeli görünüyordu. Rüzgâr beyaz sarı saçlarını uçuruyordu ve ödüm kopmasaydı muhafızın yakışıklılığını fark edebilirdim.

"Tartışmayın, direnmeyin. Kaleyi gizlice dolaşırken ne düşünüyordunuz bilmiyorum, ama hayatınızı kurtarmak istiyorsanız, sorun çıkarmayın." Sözleri keskin ve sertçeydi.

Dudaklarım titredi, ama başımı salladım ve kalenin yan merdivenlerinden yukarı çıkarken ileriye baktım. Kulede duran muhafız, bizim tırmanışımızı izlerken tatar yayını dikkatlice indirdi.

Kaleyi hiç bu kadar yakından görmemiştim; bu kadar yakından bakınca daha da yüksek ve ürkütücü görünüyordu. Merdivenleri çıkarken nefesimi düzenlemeye çalıştım, muhafızlar birbirlerine bakışlar atıp benim nasıl yakalandığımı kısaca konuştular. Alnımdan ter damlıyordu ve vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Başka bir muhafız önüme geçti ve kalenin kapısı bizim için açıldı. Girişten içeri adımımı attığımda bir merdiven belirdi ve yukarı çıkmaya başladık. Aceleyle geçerken taş duvarları süsleyen aplikler, ortamı ürkütücü ve loş bir hale getiriyordu.

Hapishaneye götürülüyordum.

Yaşlı bir gardiyan, arkadaşlarından biriyle konuşurken gözleri kısa bir süre benimkilere, sonra da yanımdaki gardiyana kaydı.

"Onu nerede buldun, Torrin?" Adam neredeyse gülecekti, ama Torrin onu görmezden gelerek beni hücreme götürdü.

Beni nazikçe içeri itti ve ben dönüp ona baktım. Tüm vücudum titremeye devam ediyordu.

"Kraliçe cezanı belirleyene kadar sabaha kadar burada kalacaksın." Gözlerinde bir anlık sempati belirlediğine yemin edebilirim. Sırılsıklam olan çantamı benden aldı, içindeki tek şey kırık iksirler ve bakırdı. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. "İyi şanslar," diye fısıldadı, sonra kapıyı kapattı ve beni soğuk, karanlık hücrede yalnız bıraktı. Arka duvarda ve kapıda bulunan küçük, parmaklıklılı pencereler tek ışık kaynağıydı. İkisi de kaçmak için çok küçüktü.

Bir an donakaldım, az önce olanlara inanamadan orada durdum.

"Bekle!" diye bağırdım.

Torrin hücre kapımın aralığından içeriye baktı.

"Annem... eve dönmezsem çok endişelenecek. Ona bir not gönderebilir miyim? İyi olduğumu haber vermek için?"

Torrin cevap vermedi ve uzaklaştı.

Bir dakika orada durduktan sonra ağlamaya başladım ve taştan yapılmış "yatağa" düştüm, tabii ona yatak denebilirse. Yüzümü ellerimle kapattım.

Ne yaptım ben? Bana ne olacak, anneme ne olacak? Merkeze gizlice girmenin cezasının ne olacağını bilmiyordum, ama İç Halka için bunun ağır bir para cezası olduğunu biliyordum. Bir yanım bunun sadece parasal bir ceza olmasını umuyordu, ama bu bizim sahip olduğumuz her şeyi elimizden alacaktı. İç Halka'ya izinsiz girme cezasını ödeyemezdik ve Merkez'in cezası daha da yüksek olacağını tahmin edebiliyordum.

Ve bu, hapis cezasının da eklenmeyeceğini varsayarsak. Dış Çember vatandaşlarının, sokağa çıkma yasağı geçtikten sonra İç Çember'de bulundukları için idam edildiklerini hiç görmedim. Ama yakalandığımda kaleye çok yakındım... Nereye gittiğimi bile bilmiyordum!

Ağlamam dinince, kendimi bir top gibi kıvrıldım. Gündüz olduğu için, burada birkaç saat daha mahsur kalacaktım. Düşünmeli ve bir çeşit bahane bulmalıyım.

Bir ara, ağlayarak uykuya daldım. Torrin hücreme geri döndüğünde, birden uyanarak vücudum tekrar titremeye başladı. Gözlerimi ovuşturup hücremin küçük penceresinden dışarı baktım. Güneş hala batmamıştı ama neredeyse batmak üzereydi, yani saat muhtemelen akşam sekiz civarıydı. Bütün gün yemek verilmemişti, midem gurulduyordu.

Belki Kraliçe beni tanır... belki affeder?

Ama ne diyecektim? Gizemli erkek arkadaşımı takip ettiğimi ve Merkeze girmeye niyetim olmadığını mı? Kimse buna inanmazdı. Saatlerce burada tutulmama rağmen, aklıma iyi bir mazeret gelmiyordu.

Torrin bana bir tepsi yemek uzattı: bir sandviç, bir elma, bir pasta ve bir bardak su. Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Bir mahkum için iyi bir yemek gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Al," dedi ve bana bir parça parşömen uzattı. Onu aldım ve bana bir tüy kalem ve kapaklı bir mürekkep hokkası verdi. "Göndermek istediğin her şeyi elbette okuyacağım."

Tereddüt ettim. Ne diyecektim? Tutuklandığımı söylersem, o da hiç sakinleşmezdi. Ama hiçbir şey söylemez ve idam edilirse, beni asla affetmezdi. Yine de, buraya gelip beni kurtarmak için büyüsünü kullanma riskini göze alamazdım.

"Öldürülme ihtimalim ne kadar?" diye fısıldadım.

Torrin kaşlarını kaldırdı. "Pervasızca bir şey yapmadığın sürece idam edilmeyeceksin. Duvarlara vurarak kaçmaya çalışmak gibi şeyler mesela."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Hapis mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Cezanın ne olacağını bilmiyorum."

Kağıda baktım ve yazmaya başladım.

Anne

Quill'in ailesiyle tanıştım. Kazara sokağa çıkma yasağı saatini geçirdim ve onlar da nazıkçe yarın sabaha kadar evlerinde kalmamı teklif ettiler. Lütfen endişelenme. Sabah görüşürüz.

Sevgiler, Lena

Notu Torrin'e geri verdim, o da mektubumu okudu. Ona evimin yerini söyledim ve mesajımı iletmesi için bir gardiyanı çağırmasını izledim.

"Bunu göndereceğim," diye söz verdi. "Dinlen, Lena."

Adımın kullanılmasına şaşırdım ve gözyaşları içinde yemeğimi yedim.

"Lena?"

Gözlerimi açamıyordum ama o sesi duyduğumda rahatladım. Geçmişte iletişim kurduğumuz zamankinden daha uyanık hissediyordum.

Kayın, sen misin?

"Neye bulaştın sen?" Yorumunda neşeli bir ton vardı, bu da beni rahatsız etti.

*Eğer bilmek istiyorsan, bir hapisane
hücresindeyim. "Sevgilini görmek için kaçtın
mı?"*

Yüzümün buruştuğunu hissettim.

Onu nereden tanıyorsun?

*"Birçok şey biliyorum ve endişelenmene gerek olmadığını biliyorum. Yarın her şey
yoluna girecek."*

Göğsümde umut yeşerdi. Ama yine de... *Bunu
nasıl bilebilirsin ki? "Güven bana. Uyumaya
çalış, Lena."*

Sabah geldi ve Torrin beni hücremden alırken kısaca "Günaydın" dedi. Beni başka bir taş merdiven grubuna çıkardıklarında konuşmadı.

bu merdivenler kalenin ana bölümüne çıkıyordu. Gözlerim şişmişti, tıpkı hayatımda birçok kez ağlayarak uykuya daldığım zamanlar gibi.

La'Rune Kalesi'nin dışı çok karanlık ve gotik olmasına rağmen, içi neredeyse tamamen beyazdı ve zeminler güzel mermerden yapılmıştı.

"Notum teslim edildi mi?" diye sessizce sordum.

"Evet."

Boyumun dört katı kadar olan devasa siyah bir kapının önünde durduk.

Torrin kolumu sıktı. "Pervasızca bir şey yapmaya kalkışma."

"Bunu dün de söyledin," dedim titrek bir sesle ve ona dönerek kaşlarımı çattım.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

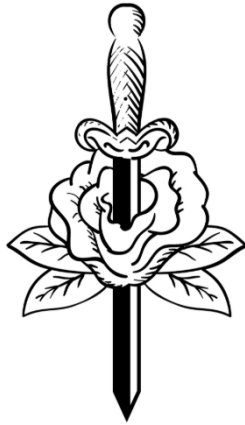
Gözleri benimkilerle buluştu. "O benim arkadaşım."

Bu yoruma sadece gözlerimi kırpabilirdim ve cevap veremedim. Torrin kapıları açtı ve taht odasına girdik. Ayakkabılarımızın sesi geniş, açık alanda yankılandı.

Önümde, Kraliçe Ryia uzun, siyah bir tahtta oturmuş, başını eline dayamıştı. Solundaki koltuk boştu, Kral orada değildi. Birkaç muhafız odanın çeşitli yerlerine dağılmıştı ve birkaçı girdiğimiz kapıyı kapatmak için hareket etti.

Sol duvarda, yerden tavana kadar uzanan pencerelerle çevrili duvarda asılı duran mavi kadife perdeleri ya da ilerledikçe beyazdan siyaha dönüşen mermer zemini fark edemedim. Hayır, Kraliçe'nin yanında, elleri arkasında duran kişinin kim olduğunu fark ettiğimde odadaki hiçbir şeyi fark etme şansım kalmamıştı.

Quill.

On sekizinci bölüm

Beni görünce gözleri büyüdü, benimkiler de öyle.

Quill kraliçenin yanında ne arıyordu? Kimdi o? Bir casus mu? Bir hizmetçi mi?

Hayır, hizmetçi değildi. Quill, altın desenli tamamen siyah bir takım elbise giyiyordu. Bu, normalde giydiği kıyafetlerden bile daha kaliteliydi. Normalde dağınık olan siyah saçları, alnındaki bir bukle hariç, düzgünce geriye taranmıştı. Kafasının üstüne baktım ve hemen dikkatimi çekmediğine inanmadığım bir şey fark ettim.

Bir... taç.

Bayılmak üzereydim. Tamamen kafam karışmıştı. Kraliçe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve çenesini sıkın Quill'e baktı.

"Bu kız, kalenin batı tarafında gizlice dolaşırken yakalandı..." diye başladı Torrin.

"Torrin, lütfen diğer muhafızları al ve bizi kızla yalnız bırak." Solumuzdaki bir muhafız kaşlarını çattı. "Ama Majesteleri..."

"Bu küçük kızdan korkmuyorum. Bana soru sorma. Git," diye buz gibi bir soğuklukla emretti.

Torrin, uzaklaşmadan önce kolumu hafifçe sıktı. Kapı gürültüyle kapanana kadar tek ses, uzaklaşan ayak sesleriydi. Sonra sadece Kraliçe, Quill ve ben kaldık. Titrememi kontrol edemiyordum. Hala cezamın ne olduğunu anlayamıyordum, önümde gördüklerimi ise hiç anlamıyordum.

"Lena, seni tekrar görmek ne güzel," dedi Kraliçe gülümseyerek ve samimi bir ses tonuyla. "Silas bana senden çok bahsetti."

Donakaldım, gözlerim Quill'e kaydı. Gözleri hala fal taşı gibi açılmıştı ve nefesi kesik kesikti. Kraliçe ona baktı ve tepkisini fark etti, gülümsemesi kayboldu. "Ona... ona henüz söylemedin mi?"

Gözleri bir anlığına kraliçenin gözlerine kaydı, yüzünde suçluluk ifadesi belirdi, sonra gözleri tekrar benimkilere döndü.

"Anlamıyorum..." diye fısıldadım.

Ama anlıyordum. Nedenini hiç anlamıyordum, en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama basit gerçeği anlıyordum.

Aşık olduğum Quill Callon değildi. Otacia Prensi Silas La'Rune'du.

Oda dönmeye başladı ve bayılmak üzereydim. Bir gün Quill'e kim olduğumu, *ne* olduğumu anlatmayı düşündüm. Tanrılar, ne büyük bir hata yapabilirdim... Kraliçe'nin dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Onu odana götür. Sonra, ikiniz konuştuktan sonra, geldiği yoldan gizlice geri götürün. Muhafızların orada olmadığından emin olacağım."

O başını salladı, sonra bana doğru yürümeye başladı. Ben geri çekildim, o da olduğu yerde durdu.

"Lena, ben..."

"Hayır!" diye bağırdım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Seninle hiçbir *yere* seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Dudakları titredi, yanakları kızardı. "Lütfen, açıklamama izin ver" diye yalvardı.

Onu bu halde görmek kalbimi parçaladı. Ama çok kızgındım, çok şok olmuştum, başka türlü tepki veremedim.

"Açıklama yapma fırsatın vardı." Kraliçeye sert bir bakış attım. "Majesteleri, suçlamanız yoksa, saraydan evime götürülmek istiyorum."

"Lena..." Silas yaklaştı ve yalvardı. Ben tekrar geri çekildim ve o altın rengi gözlere baktım. Onun incindiğini biliyordum ve beni incitmek istemediğini de biliyordum.

Yoksa bilmiyor muydum? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Prens olduğunu, gerçekte kim olduğunu bilmemi istemiyordu. Ama neden? Kraliçe Ryia bile bana söylememesine şaşırılmış gibiydi.

Onun açıklamasına ya da onu dinlemeye niyetim yoktu. Quill gerçek değildi. Kendim hakkındaki sırrı ona söylemeye bu kadar yaklaşmış olmam beni hasta ediyordu —bu sır, benim halkımı herkesten daha çok nefret eden liderin oğluna —annemi ve beni neredeyse mahvedecek olan sırrı.

Ne kadar aptalım.

Kraliçe bana hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Prens krallıktan uzak tutulmuştu; onun huzurunda bulunma şerefine nail olan herkes, eminim, ayaklarını öpüyordu. Ve sonra bir kez daha kaba davranan ben vardım.

Umurumda değildi. Burada olmamam gerekiyordu.

"Peki." Kraliçe ayağa kalktı ve ben gerildim. Derin mavi, uzun kollu elbisesi mermer zeminde kayarken bana doğru yavaşça yürüdü. "Seni muhafızlardan birine götüreceğim. Silas, sen gidip antrenmanına hazırlanabilirsin."

Ona bir göz attım.

Eğitim. Bu kadar yetenekli olmasına şaşmamalı. Prensın eğitim programı çok sıkıydı. Normal bir gencin muhafız olmak için aldığı eğitimle onun kadar yetenekli olması mantıklı gelmiyordu.

Bana üzgün bir şekilde baktı ve "Üzgünüm" dedi. Gözlerimi kaçıırken dudaklarım titredi.

Ağlamayacağım.

Kraliçe'yi takip ederek büyük çift kapıdan çıktım ve kapı arkamızdan kapandı.

"O sana aşık, umarım bunu biliyorsundur," dedi Kraliçe sessizce merdivenlerden inerken. Bir anlığına ona baktım, sonra ayaklarıma bakmaya başladım.

"Ben de ona aşığım," diye fısıldadım. "Bu yüzden onu artık göremem."

"Neden?"

"Neden mi? O prens. Ben ise... ben." Gözyaşlarıım aktı ve hızla sildim. Onunla konuşurken kendimi bu kadar rahat hissetmeme şaşırdım. Ama Ryia her zaman... samimi bir enerji yayıyordu. "Bu asla yürümez, sen de bunu biliyorsun."

Bir adım daha ilerledik ve muhafızlar ortaya çıktı.

"İnsanların sevdikleri için her şeye rağmen işleri yoluna koymak için neler yapabileceklerini görsen şaşırsın," dedi ciddiyetle. Ona tekrar baktım ve gözlerindeki ifade, bizim durumumuzla bir şekilde ilgisi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama Kraliçe öne çıktı ve yakındaki bir muhafızın dikkatini çekti.

Torrin.

"Lütfen bu vatandaşı Dış Halka'ya geri götürün."

Torrin beni ön kapıdan dışarı çıkardı ve Merkez'den Dış Halka giden merdivenlere doğru yürüdük. Sokağa çıkma yasağı henüz başlamamıştı, ama yine de beni eşlik etti. Eve dönüş yolunun çoğu bulanıktı, kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki, sanki ateşli bir rüyadaymışım gibi hissediyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, ama aynı zamanda her şey mantıklıydı.

"Silas'ı arkadaşım olarak görüyorum," dedi Torrin, kulübemin önüne vardığımızda sessizce. Gözlerim ona kaydı.

"Sana benden bahsetti mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama bir keresinde onu kaleden gizlice çıkarken yakaladım. Kimsenin onu görmemiş olmasına şaşırdım." Beyaz sarı saçlarını eliyle düzeltti, saçları alına dağınık bir şekilde düşmüştü, geri kalan kısmı ise çenesinin hemen altındaydı. "Onu takip etmeye karar verdim ve o zaman gördüm

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bizi görmedin..."

"Uygunsuz bir şey değil!" Kızardı ve başını salladı. "Sizi o parkta gördüm. Birlikte uzanmış, atıştırmalıklar yiyordunuz. Son birkaç aydır neden bu kadar mutlu görüldüğünü anladım." Torrin kollarını kavuşturdu. "Ona ya da kimseye bundan bahsetmedim. Ama seni hemen tanıdım. Anlaşılan o, kraliçeye senden bahsetmiş."

Ne diyeceğimi bilemedim, sadece başımı salladım.

"Böyle gizlice dışarı çıkması tehlikeli." "Onun için mi, benim için mi?"

"Kraliçe senin tarafında olabilir, ama Kral başka bir hikaye." Yakınımdan eğildi, kolumu tuttu ve kulağıma fısıldadı, "Senin ne olduğunu biliyorum, Lena Daelyra."

Bütün vücudum uyuştı ve kolumu daha sıkı tuttu. "Büyü yaparken perdeleri kapalı tut. Kimlerin izlediğini asla bilemezsin." Geri çekildi ve gözlerimin içine dikkatle baktı. "Ben de senin gibiyim."

Cevap veremedim. Nefes alamıyordum.

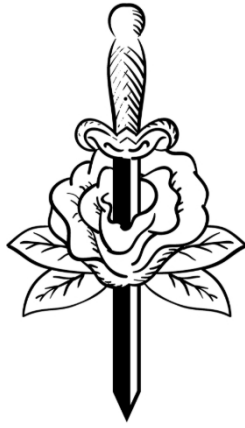
O biliyor. Bir Otacian muhafızı benim bir büyücü olduğumu biliyor.

"Seninle iletişime geçeceğim," dedi Torrin ayrılmadan önce ve evimin kapısını açtığımda annem ağlayarak bana koştu.

"Lena! Tanrım, nerelerdeydin? Sana bir şey oldu sandım! O not..." diye ağlayarak beni kendine çekti. Bu, benim yıkılmam ve annemin kollarında ağlamam için yeterliydi. Endişelenerek benden uzaklaştı.

"Ne oldu sana?" diye sordu, yüzümü tutarak.

Ve böylece, ona her şeyi anlattım.

On Dokuzuncu Bölüm

SILAS

Beni takip ettiğine inanamıyorum.

Odama girip antrenman kıyafetlerimi giymeye başladım. Tunik ve pantolonumu giydikten sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, odamdan koşarak çıkıp ona her şeyi açıklamak istiyordum.

Muhtemelen şimdi benden nefret ediyordur.

Yatağıma oturdum ve deri botlarımı giymeye başladım ki kapı çalındı. Onun olmayacağını biliyordum, ama umutla midemin bulantısını durduramadım.

"Girin," diye mırıldandım.

Kapı yavaşça açıldı ve annem içeri girdi.

"Eh, daha iyi olabilirdi." Kapıyı arkasında kapattı ve kollarını kavuşturdu. "Neden ona söylemedin, Silas? Haftalar önce söyleyeceğini sanıyordum."

Diğer çizmeyi giyerken iç geçirdim. "Söyleyecektim, ama..." Sesi kesildi. "Doğru zamanı bulamadım." Kafamı salladım ve dudağımı ısırdım. "Onu görmek için beklemek zorunda kalmaya dayanamıyorum. Bana çok kızgın olmalı."

"Evet, öfkeli," dedi annem yumuşak bir sesle, kollarını açarak. "Ama seni seviyor, oğlum."

"Beni sevdiğini nereden biliyorsun?" diye mırıldandım.

"Sadece biliyorum." Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. "Ona düşünmesi ve sakinleşmesi için zaman vermek kötü bir şey olmaz."

Annem her zaman anlayışlıydı, her zaman işlerin nasıl ve ne zaman yoluna gireceğini biliyor gibiydi. Yine de iç geçirdim.

Üç aydan biraz daha kısa bir süre önce, annem bana bir teklifle gelmişti. Bir sabah kaleden gizlice çıkıp nihayet

krallık. Küçükken, kız kardeşim Aria kaçırılıp öldürüldüğünden beri, bu tanrının unuttuğu kalede mahsur kalmıştım.

Eğitimim başladığında çok minnettar oldum. Gelecekteki askerlerle birlikte kılıç kullanmayı ve diğer dövüş tekniklerini öğrendim ve orada en iyi arkadaşlarım Edmund ve Hendry ile en büyük ilham kaynaklarımdan biri olan Torrin ile tanıştım.

Onlarla yakın olsam da, Lena ile olan bağımla asla kıyaslanamazdı. Edmund, Hendry ve Torrin beni hala prens olarak görüyorlardı. Beni hala kraliyet ailesinden biri, kendilerinden farklı biri olarak görüyorlardı. Ama Lena hiç öyle görmedi. Asla çekinmedi, eğilmedi ve kesinlikle dilini tutmadı. Bunu çok sevdim.

Bu yüzden ona söylemek istememiştim. Aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyordum. Şimdi beni bu yalanla yakaladığına göre, onun güvenini nasıl geri kazanacağımı bilmiyordum. Ve onu tekrar görebilmek için bir hafta beklemek zorundaydım.

Yüzümü ellerimle kapattım.

"Ona gitmek istediğini biliyorum Silas, ama inan bana, beklesen daha iyi olur."

"Hala neden tüm bunlara razı olduğunu anlamıyorum," dedim sessizce, sonra ellerimi uyluklarıma üzerine koydum. "Kraliyet ailesi kraliyet ailesiyle evlenmelidir. Hayatım boyunca bana böyle öğretilti. Yaşım geldiğinde, Tovagoth'un dört bir yanından prensesler aileleriyle birlikte gelip, krallığımızı güçlendirmek ve bize daha fazla zenginlik, daha fazla güç, daha fazla toprak kazandırmak için ittifak teklifinde bulunacaklar. Bunu da sen bana söylemiştin."

Dış Halka'ya ilk birkaç ziyaretimde Lena'yı sır olarak saklamıştım ve anneme kale duvarlarının dışına çıktığımı kesinlikle söylememiştim. İlk gün eve döndüğümde ona tekrar dışarı çıkmama izin vermesi için yalvardım ve o da bunun tek seferlik bir şey olması konusunda ısrarcı davrandı. Ertesi gün kabul etti. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Lena'yı, kale duvarlarını terk etmeyi, eğitimi, her şeyi itiraf ettiğimde, annem hiç üzülmeydi. Bu hiç mantıklı gelmedi.

"Ne değişti?" Ona daha iyi bakmak için döndüm. "İlk gün dışarı çıktığımda, bunun sonum olacağını düşünmüştüm. Lena'dan bahsettiğimde, onu sadece bir arkadaş olarak tanıttığımda bile, umursamamış gibiydin. Bu, bana öğretilen her şeye aykırı. Bunun için çok mutluyum, ama bu durumu daha az şaşırtıcı hale getirmiyor."

Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve elini yanağıma koydu. "Bu, kaderimde olması gereken şeylerden biri."

Gülümsemesine karşılık verdim ve gözlerimi devirmekten kaçındım. "Hiç kimse *bir şeyin* kaderinde olup olmadığını bilemez."

Burnundan güldü, sonra ayağı kalktı ve elbisesini düzeltti. "Antrenman için avluya git. Torrin geç kalırsan hoşuna gitmez."

Ben başka soru sormadan kapıdan çıktı.

Avlu, on iki ila on yedi yaşları arasında asker adayı çocuklarla doluydu. Ben çok daha önce bire bir eğitime başlamıştım. Çalınan ismimi kullanan adam, ben dört yaşındayken beni eğitmeye başlamıştı. Elbette oyun kılıçlarıyla. O öldükten sonra, ordumuzun en iyileri tarafından eğitildim. Sosyal hayatım, hatta herhangi bir hayatım olmadığı için, eğitimin çoğı zamanımı kaplıyordu. On iki yaşında başladığımda buradaki diğer çocuklardan çok daha ileriydim, ama yine de onlarla birlikte eğitim almak onurlu bir şey gibi geliyordu.

Hendry Bonneveau'nun durduğu yere doğru yürüdüm. Kahverengi, bronz kolları kavuşturmuş, eğitimdeki diğer askerlerimizden biri olan Roland Aubeze'nin ona söylediklerini dinliyordu. Roland, Edmund ve benden bir yaş küçüktü ama çok umut vaat ediyordu.

Roland benim geldiğimi görünce eğildi, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve uzaklaştı. Çoğunlukla alaycı ve şakacıydı, ama çoğı insan gibi, benim önümde bir maske takması gerektiğini hissediyordu.

"Edmund nerede?" diye sordum, avluda onu ararken. "Onu tanıyorsan?"

Muhtemelen yine uyuyakaldıktan sonra buraya koşuyordur."

Bana sırttan Hendry'ye baktım ve onun uyumsuz koyu kahverengi ve açık mavi gözleri yana doğru kaydı. Onun bakışını takip ettim ve tabii ki, sarışın arkadaşımız nefes nefese merdivenleri koşarak çıkıyordu. Merdivenlerde Torrin'in yanından koşarak geçti ve selam verdi. Birkaç saniye daha geç kalacaktı.

"Yetiştim," diye gülümseyerek nefes nefese eğildi. "Yanlışlıkla uyuyakalmışım."

"Tanrım, Edmund, çok tahmin edilebilirsin," dedi Hendry burun kıvrarak. "Arkadaşımı cezalandırmak zorunda kalsaydım, benim için çok garip olurdu."

Hendry bizden birkaç yaş büyüktü ve aktif savaşta olmadığımız için en genç askerleri eğitmek üzere buraya atanmıştı. Onun liderlik rolüne yükselmiş olması tuhaftı, ama sanırım terfi etmeden önce de bize her zaman bir şeyler öğretiyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkan Torrin, Edmund'a onaylamayan bir bakış attı.

Torrin Brighthell ordumuzun en iyilerinden biriydi. Kraliyet ailesinin güvenliğini sağlamakla görevliken, aynı zamanda askerlerimizin eğitimini de denetliyordu. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen, kolaylıkla rütbe atlamıştı. "Edmund Estielot. Yine geç kalmışsın, görüyorum." Edmund utangaç bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Adamların sana zamanında bir yere varacağına güvenemiyorsa, Otacian askeri olmayı bekleyemezsin."

Edmund'un ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü ve başını salladı. "Anladım, efendi."

"Sabah ısınmaları şimdi başlıyor. Ne yapacağınızı hepiniz biliyorsunuz."

"Hepimiz normal gruplarımıza ayrıldık. Isınmalarımız, Lena ile yaptığım ısınmalara oldukça benziyordu."

benim Lena ile yaptığım ile oldukça benzerdi. Torrin, benim ve Edmund'un on altı yaş ve üstü erkeklerden oluşan grubumu yönetti; Kralın generallerinden biri ve kırk yaşında buradaki en yaşlı olan Rurik, on üç ila on beş yaş arası erkekleri yönetti. Hendry ise yeni askerlere eğitim veriyordu.

Isınma hareketleri başlamadan birkaç dakika geçmişti ki, mide bulandırıcı bir çarpma sesi duyuldu ve başım aniden yana döndü. Roland eğilmiş, yüzünü tutuyordu, burnundan kan akıyordu. Üzerinde, onun grubundan üç çocuk daha duruyordu. Eğitimdeki askerler o kadar çoktu ki, isimlerini bile bilmiyordum, ama Roland gibi on beş yaşında görünüyorlardı.

"Hepsi bu mu, yastık ısıracı?" diye tükürdü sarışın olan, yanındaki iki arkadaşı gülüyordu. Roland'ın ela gözleri yanarken, ön koluyla burnunu sildi ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama yanında duran kahverengi saçlı çocuk onu tekmeledi. Rurik sadece izliyordu.

"Onları durdurmayacak mısınız?" Hendry, hafifçe gülümseyerek omuz silken yaşlı askere bağırdı.

"Eğer bu delikanlı dedikleri gibi... yastık ısıırıyorsa, belki de sapkınlığını herkese duyurmaması gerektiğini hatırlatmak için bir dayak gerekir. Adamların korkarsa savaşı etkili bir şekilde yürütemezsin..." Roland'a tiksinti dolu bir bakış attı. "Eh, bilirsin."

Onun sözleri üzerine yumruklarım sıkıldı ve sarışın olan Roland'a bir kez daha yumruk atmak üzereyken, ben ileri atıldım ve onu yakasından tutup geriye doğru fırlattım, beton zemine çarptı. Ben ona öfkeyle bakarken, o bana şaşkın şaşkın baktı, arkadaşları da bana aynı ifadeyle baktılar. Edmund koşarak geldi ve Roland'ı ayağa kaldırdı.

"Hiçbiriniz Roland'a bir daha el sürmeyeceksiniz, anladınız mı?" Kollarını kavuşturup gözlerini kısarak bana bakan Rurik'e döndüm. "Ve yetersizliğiniz ve profesyonelce davranışınız nedeniyle yerinize başka birinin geçmesini sağlayacağım." Yumruklarım titriyordu ama sesim güçlüydü. Hiç böyle bir emir vermemiştim, hiç böyle bir yetki kullanmamıştım. Ama arkadaşımın bu kadar kötü muamele görmesini ve Lena ile olanlardan sonra...

Son sözü her zaman babam söylerdi. Ama umarım Rurik konusunda beni dinlerdi.

"Roland, Torrin ile antrenman yapacak," dedim. Roland'ın bana şaşkın gözlerle baktığını hissettim ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda, bana minnettar bir şekilde başını salladı. Rurik bana inanamayan gözlerle baktı ve o cevap veremedi, ben kaleye geri döndüm. Arkamda kapının açıldığını duydum, ama çok kızgındım, dönüp kim olduğunu görmek istemedim. Birkaç adım daha attıktan sonra bir el omzumu tuttu ve dönüp Torrin'i gördüm.

Koyu renkli gözleri uyarıcı bir ifadeyle bana baktı, ben de onun dokunuşunu omuzlarımdan silkeledim ve yürümeye devam ettim, Torrin de peşimden geldi. "Vaazına ihtiyacım yok, Torrin. O piç kurusu, böyle bir şeye izin verecekse antrenman sahasında olmamalı. Bir çocuk daha idare edebilirsin."

"Sizinle aynı fikirdeyim, Majesteleri."

Durdum, sonra şüpheli bir ifadeyle döndüm. Torrin kollarını kavuşturmuştu, ama bana gülümsüyordu.

"Az önce o kavgada gelecekteki kralımızı gördüm. Çok yol kat ettin. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi kırptım. "Teşekkür ederim."

Omzuma hafifçe vurdu ve çıkmak için döndü.

Rurik ile olan olaydan sonra doğruca babamın yanına gittim.

"Rurik benim en değerli generallerimden biri," dedi babam öfkeyle. Annem onun yanında otururken gözle görülür bir şekilde stresliydi. "Beni utandırıp kralmışsın gibi emirler vermek akıllıca mı sence?"

Annem bana uyarıcı bir bakış attı.

Her zaman *saygılı ol*, derdi.

Boğazımı temizledim. "Sizi utandırmak istemedim, Kralım." Küçük yaşlardan beri babam, ona babam yerine Kralım demem konusunda ısrarcıydı. Babasına da böyle hitap ettiği için bunun saygılı bir davranış olduğunu düşünüyordu. "Rurik kabul edilemez bir şekilde davrandı ve..."

"Senden çok daha deneyimli bir generalin askerlerimize nasıl talimat verdiğini sen kim oluyorsun da yargılıyorsun?"

Beni sınıyordu. Elbette, korkmamı istemiyordu. Bir gün kral olacaksam, onun gibi olmam gerekiyordu.

Sorun şu ki, ben ona hiç benzemiyordum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "O, gelecek vadeden askerlerimizden birine saygı göstermiyor. Onu eğitim grubumuza geçirmek için bir çözüm buldum."

"Çözüm buysa, neden onu görevinden almayla tehdit ettin?"

Yumruklarım titriyordu. "Çünkü onun bunu hak etmediğine inanıyorum!" diye bağırdım. Annem elini ağzına götürdü ve ben de işleri batırdığımı anladım.

"Hak etmek mi?" Kral, tahtından kalkarak hırladı. Siyah saçları ve bronz teni, onunla ortak tek yanıımızdı ve ondan yayılan acımasızlık, benim için asla istemediğim bir şeydi. "Annenin rahminden çıkmaktan başka *hiçbir şey* hak etmedin."

O, elinin tersiyle yüzüme vururken, ben sadece kendimi hazırlamak dışında hiçbir şey yapamadım. Acıdı, ama zayıflık gösterip elimi tutmayacaktım. Babam kulağıma yaklaştı.

"Eğitimini bitir ve kendini savaş alanında kanıtla, o zaman emir yağdırmaya başlayabilirsin. Ama o zamana kadar, herkesin bildiği gibi itaatkar küçük çocuk olacaksın."

Yere bakarak, tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Yüzümdeki küçümsemeyi gizlemek için tüm gücümü kullandım.

"Kendimi açıkça ifade ettim mi?" diye bağırdı.

"Evet, Kralım," diye cevap verdim. O taht odasından çıkarken onunla göz teması kurmadım ve anneme baktığımda, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Hafta her zamanki gibi yavaşça geçti. Neyse ki Roland, Torrin'in rehberliğinde Edmund ve benimle birlikte antrenman yapmasına izin verildi. Ancak Rurik hala oradaydı ve her antrenman seansında bana yönelttiği yakıcı bakışlarını fark etmemek imkansızdı. İlk düşmanımı edinmiştim, ancak bazen babamın da düşmanım olduğunu hissediyordum.

Perşembe sabahı erkendi. Bu günü bekliyor ve korkuyordum. Lena'yı görmeye gidecek ve bana açıklama şansı vermesi için tanrılara dua edecektim. Bu hafta onun kafasını toplaması için zaman vermiş olmasını umuyordum.

Kalbim hızla atarken, her zamanki yolumdan ilerledim. Lena'nın kulübesinin önünde durdum ve kapıyı çalmadan önce nefes aldım.

Bir süre sonra Minerva tereddütle kapıyı açtı, kafasını zar zor dışarı çıkardı, gözleri büyümüştü.

"Burada olmamalısınız, Majesteleri," diye fısıldadı, etrafına bakınarak. Çoğu insanın dışarıda olması için çok erkendi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Onu görmem lazım. Açıklamaya çalışmak için."

Minerva bir an beni inceledi, alt dudağını ısırdı. "Bu sadece kalp kırıklığına yol açar," dedi sessizce.

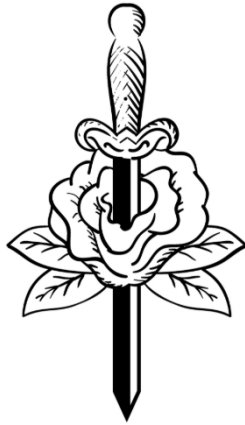
Ona hüzünlü bir gülümseme attım. "Aşk söz konusu olduğunda bu her zaman bir risk değil midir?"

Ağzını hafifçe açtı ve bir süre sonra başını salladı. "Lena nehrin kenarında," dedi, başparmağıyla arkasını işaret ederek.

"Teşekkür ederim," dedim ve selam vererek mülklerinin arkasından nehre doğru yola çıktım. Son birkaç ayda gördüklerime göre, bu nehir Dış Halka'nın sınırının çoğunu takip ediyordu.

Mülklerinin arkasındaki arazi, yaklaşık yirmi metre kadar uzanıp bir tepeye iniyordu ve orada, dizlerini göğsüne çekip suya çakıl taşları atan Lena oturuyordu. Sabah güneşinde parlak turuncu renkteki saçları, arkada bir örgü şeklinde toplanmıştı. Beni görmek istemediğini söylemiş olsa da, yatakta ya da teslimatlarına çıkmış olabileceği açıktı. Bunun yerine beni bekledi.

Böylece, ona doğru yola çıktım.

Yirminci Bölüm

LENA

Bana yalan söyledi — bunca zaman boyunca.

Bir hafta geçmişti ve hâlâ olanları anlamaya çalışıyordum. Evimin arkasındaki nehre küçük taşlar attım ve dalgaların yayılmasını izledim.

Bugün onun ortaya çıkacağı gündü. Hâlâ ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onunla birlikte olamayacağımı biliyordum, ama aynı zamanda onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bir de Torrin ile ilgili her şey vardı. Bir büyücü nasıl Kraliyet Muhafızları'nın saflarına yükselebilirdi? Prensın arkadaşlarından biri olduğunu söylemişti, ama Quill bana sadece Edmund ve Hendry'den bahsetmişti.

Birkaç taş daha attıktan sonra, beynimde düşünceler uçuşurken, arkamda birinin yürüdüğünü hissettim ve arkama baktığımda Quill'i gördüm. Beni izliyordu, elleri siyah pantolonunun ceplerinde ve yüzünde hüznü bir ifade vardı.

Silas. Adı Silas.

Nehre dönüp bir taş daha attım, sonra bacaklarımı kendime doğru çektim. "Git buradan."

Adımlarının yaklaştığını duydum. "Git dedim," diye tekrarladım. Yanıma oturdu, kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Benim istediğim son şeyin onun gitmesi olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Dudaklarımın titremesini ve gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim ve bir an sonra, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Beni kendine çekti ve ben göğsüne yaslanıp ağlarken, başımı okşadı, parmakları saçlarımın arasında kaydı.

"Çok, çok üzgünüm Lena. Yalan söylemek istemedim..." dedi, sesi o kadar acınasıydı ki kalbim parçalandı.

"O zaman neden?" diye ağlayarak başımı kaldırıp ona baktım. "Neden yalan söyledin? Bana güvenmedin mi?" Bunu söyleyerek ikiyüzlü davrandığımı biliyordum, ama kendimi tutamadım.

"Hayır, hiç de öyle değil." Bir eliyle yüzümü tuttu, sonra derin bir nefes aldı. "Annem bir günlüğüne gizlice dışarı çıkmama izin verdi. Sadece bir günlüğüne olacaktı." Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi, sonra iki eliyle yüzümü tuttu. "Sadece bu da değil, sadece İç Halka'ya gitmem gerekiyordu, Dış Halka'ya değil, ve kesinlikle krallığın dışına çıkmamam gerekiyordu. Amacım Otacia'nın bir kısmını deneyimlemek ve görmektir, çok istediğim özgürlüğü biraz olsun tatmak için.

"Sonra seni gördüm." Yumuşak bir gülümsemeyle başparmağını alt dudağıma dokundurdu. "Ne düşündüm biliyor musun? Seni yere itildiğini gördüm ve evet, ilk içgüdüm koşup seni korumaktı. Senin nasıl biri olduğunu tahmin ettim: kendini savunamayan küçük, masum bir kız. Belki de bana hayran olacak başka bir kız." Dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. "Sonra o kızın boğazına hançerini dayadığını gördüm." Nefes nefese güldü. "Tanrım, gözlerindeki o bakış. O anda korkmuş, küçük ya da kırılmış değildin." Gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Sen bir siren gibiydin. Güzel, tehlikeli ve son derece büyüleyici. O zaman kendime sordum, bu ateşli kız kim ve ona nasıl yaklaşabilirim? Oradaki herkes," dedi, Merkezi işaret ederek, "çok yüzeysel. Konuşmalar kasvetli. Çoğu insan... ruhsuz."

Güzel gözleri tekrar benimkilere baktı, yoğun bir şekilde.

"Sana yardım etmek için gitmedim. *Gerçek* bir şeyin tadına bakmak için gittim. Ve kendinizi bu kadar küçümsediğinize inanmadım. Bu lanet krallıktaki herkesten daha özel olduğunuzu bilmediğinize inanmadım. Maske taktığınızı, gerçek benliğinizi sakladığınızı anlayabiliyordum çünkü o olmak sizi korkutuyordu. Bu benim de yaşadığım bir şeydi. Ama bu yüzden sizi kızdırmaktan zevk aldım... sizi kızdırmaktan zevk aldım. Çünkü onun içinden bakıp dışarı çıkmak için yalvaran gözlerini gördüm. Ve onun her şeyini sevdim."

Boğazım daha da düğümlendi, gözlerim yanmaya başladı ve sürekli akan gözyaşlarını tutamıyordum.

Hala yüzümü tutarken, iki gözyaşı damlasını da öptü ve daha fazla konuşmak için geri çekildiğinde altın rengi gözleri benimkilere bakarak yakıcı bir bakış attı. "Sana söylemedim çünkü herkesin yaptığı gibi bana bakmanı istemedim. Bana farklı davranmanı istemedim. Ve sana hakkımda her şeyi anlatmamış olsam da

, sen benim hakkımda en gerçek halimi gördün."

Nefes alamıyordum, çünkü sözleri beni derinden etkilemişti. Aynı sebeplerden dolayı benim de sırrımı sakladığım halde ona nasıl kızabilirdim ki?

"Prens olmamın işleri karmaşıktırdığını biliyorum," diye devam etti. "Ama sana aşığım, Lena Daelyra. Doğrusu, seni gördüğüm andan beri sana aşığım."

Elim boynunun yanına gitti. "Ben de *sana* aşığım, Qu..." Kendimi durdurdum. "Silas..."

"Bana hala Quill diyebilirsin. Lanet olsun, bana öyle demeni seviyorum." Başparmağıyla çenemi okşadı.

"Ama sen öyle biri değilsin. O... *sen* değilsin."

"Quill olmak, seninle birlikte olmak, kendimi en çok kendim gibi hissettiğim anlar," diye beni ikna etti. "Adım tek gerçek olmayan şeydi, ama Silas'tan neredeyse daha çok beni temsil ediyor."

"Anlıyorum... ama sen *prens*sin. Ve ben, sen benim özel olduğuma inansen da, sıradan bir köylüden başka bir şey değilim. Birlikte olmamızın gerçek bir ihtimali yok. Sen on sekiz yaşına girdiğinde... Seninle evlenmen için güzel bir prenses getirildiğinde..."

"*Senden* başka kimseyle evlenmeyeceğim."

"Bir prensesle evlenmek zorundasın, Silas." Bu isim ağzımdan çıkınca hala garip geliyordu. "Nasıl hissedersen hisset, ne istersen iste..."

"Beni dinle," diye mırıldandı, çenemi yukarı doğru kaldırarak. "Evleneceğim tek kişi *sensin*," diye tekrarladı. "Sen de bunu istiyor musun?"

Burnumdan iç geçirdim. "Bir prens nasıl bu kadar hayalperest olabilir?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Gülümsememek için dudagını ısırды, sonra beni kendine çekip öptü. Dudaklarımız değdiğinde içimi bir elektrik akımı sardı ve ben elimden geldiğince bunu bastırmaya çalıştım.

Otacia Prensi'ni öpüyorum. Silas La'Rune'u öpüyorum.

Parmak uçlarım titremeye başladı ve göğsümde tanıdık bir uğultu duyulmaya başladı.

Sessiz ol, diye emrettim sihre, onu bir kutuya kapatarak.

O, hala çenemi tutarken geri çekildi. "Seni bulmakla nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Gözlerimi devirdim ve gülümsemeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Sanırım hala annenden başka kimseye benden bahsedemiyorsun. Neden annem bunu sorun etmiyor? Biraz tuhaf geliyor."

"Henüz değil. Evlenmemiz için bir yol bulana kadar seni gizli tutmam gerekecek," dedi yumuşak bir sesle. "Annem konusunda ben de emin değilim, belki de o ve babam çok... uzak oldukları içindir. Ve senin beni ne kadar mutlu ettiğini görüyor." Başını salladı. "Emin değilim."

"Seni seviyorum," dedim, elimi onun simsiyah saçlarında gezdirerek. "Ama ben asla prenses olamayacağım, Silas. Kesinlikle kraliçe de olamayacağım." Yanağına öptüm. Gelecek yıl Silas on sekiz yaşına girecek ve her şey değişecekti. Krallığa tanıtılacaktı. Özgür olacaktı. "Bir yıl. Bir yıl boyunca ben seninim."

"Sanırım seni ikna etmek için bir yılım var, Çiçek," dedi, kendine özgü tembel gülümsemesiyle. Şakacı bir şekilde dirseğimle onu dürttü, gülerек, o da burnumu çimdikledi. "Tanrım, seni özledim," diye fısıldadı. "Sıkışıp kalmak, seninle konuşamamak dayanılmazdı."

Kollarının arasına sokuldum ve sesim fısıltıya dönüştü: "Gittiğim için özür dilerim. Seni dinlemediğim için özür dilerim..."

"Üzülme. Hak ettim." Kafamı salladım ve o da karşılık olarak kafamın üstüne öpücük kondurdu. "Ve o sefil hücrelerde bir gün geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Düşüncesi bile beni hasta ediyor."

İşte. İşte benim açılımım.

"Harika değildi," dedim dikkatlice. "Ama neyse ki gardiyan nazikti, burayı daha az korkutucu hale getirdi. Adı Tallon muydu?"

"Torrin," diye düzeltti Silas ve bana baktı. "Nazik miydi?" Ne diyeceğimi bilemedim. Şüpheli görünmek istemedim.

"Nazik diyemem ama zalim de değildi. Anneme mesaj göndermeme izin verdi."

Gülümsedi. "Torrin iyi bir adam. Aslında şu anda beni eğiten kişi o."

Dikleştım. "Öyle mi?"

"Evet," Silas kaşlarını kaldırdı. "Neden, ondan hoşlandın mı?" Oturdu. "Ben paylaşan biri değilim, Lena."

Onun yan tarafını çimdikledim ve o da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle şakacı bir şekilde beni itti. Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına sertçe bastırdım ve ikimiz çimlerin üzerine yığıldık. O benim ağzıma gülerек, kollarını bana sıkıca doladı ve birbirimizin dudaklarını ısırmaya devam ettik.

Torrin'in düşüncesi zihnimin bir köşesinde duruyordu.

O bir dost mu olacak? Yoksa kılık değiştirmiş bir düşman mı?

Sabahı konuşarak, sarılayarak ve öpüşerek geçirdik. Neyse ki annem bugün benim için siparişleri halletmeyi teklif etmişti. Bazı eşyaları almak için geri döndükten ve kısa bir süre sonra standımızı işletmek için ayrıldıktan sonra, Silas ve ben hızla odama gizlice girip defalarca seviştik. Onun vücudunun benimkine değdiği hissine, dilinin her hareketine, şeytani gülümsemelerine bağımlıydım. Onunla ilgili her şey başımı döndürüyordu. Prensın benimle yatma fikri beni daha da tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Annem nihayet geri döndüğünde Silas çoktan gitmişti. O içeri girdiğinde ben bulaşıkları yıkıyordum ve bana neler olduğunu anlatmamı istedi, ama bizim buluşmamızı birazcık bile izlemiş olsaydı, barıştığımızı anlardı. Ona Silas'ın söylediği her şeyi anlattım, daha kişisel detaylar hariç, ve o da başını salladı. Torrin'le olanları anlattığımda hala çok gergindi.

"Lena," annem volta atıyordu. "Dinle, o tatlı bir çocuk. Çekici. Nazik. Ama... hala buna inanamıyorum," dedi ve elini alına götürdü. "O bir prens. Kral seninle olan ilişkini öğrenirse, bunun ciddi sonuçları olur. Onun çocuğunu doğurursan, başıma gelme!"

"Anne," dedim kızarak. "Ben... onunla kalamayacağımı biliyorum. Ama krallığın onu tanıması için bir yıl daha var. Ben sadece..." Elimdeki bulaşığı ovmayı bıraktım ve suyu kapattım. "Sadece onunla bu bir yılı geçirmek istiyorum."

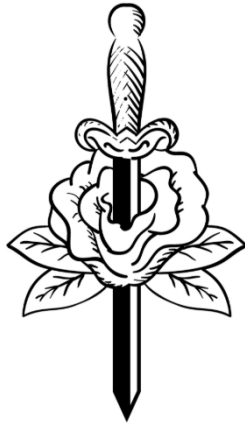
"Ve ondan sonra ayrılmanın daha kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

Annemin sevdiği kişiyi terk etme konusunda ilk elden deneyimi olduğunu biliyordum. "Babamla bir yıl daha geçirebilseydin, bunu yapardın, değil mi?"

Gözleri büyüdü ve sonra iç geçirdi, tepkisi bana beklediğim cevabı verdi.

"Sadece... ona çok bağlanma, Lena." Yanıma gelip bana sarıldı. "Ve lütfen, tanrıların aşkına, özellikle şimdi, hamile kalma." İnledim ve onu ittim. Bu, istediğim en son şeydi.

Neyse ki, her ay içtiğim sürece doğum kontrol iksiri neredeyse yüzde yüz etkiliydi.

Yirmi Birinci Bölüm

Silas'ın kimliğini öğrendiğimden bu yana neredeyse üç ay geçmişti. Onun doğum günü ile benimki arasında sadece birkaç gün fark vardı, ben 21 Eylül'de, o ise 13 Eylül'de doğmuştuk. Kraliyet ailesi her zaman onun gerçek doğum gününde özel bir parti düzenlerdi ve tabii ki sadece Merkez'in üyeleri davet edilirdi, bu yüzden bizimkini benim doğum günümde birlikte kutlamaya karar verdik. Son birkaç ayda, sonunda bana karşı tamamen açık olabildiği için onun hakkında çok daha fazla şey öğrendim.

Bana çocukluğundan hikayeler anlattı, babasının hüküm sürmekle o kadar meşgul olduğu için her zaman uzak olduğunu, oysa annesiyle hayatı boyunca yakın kaldığını anlattı. Onun için ikinci bir baba gibi olan annesinin eski yardımcısının adı Quill Callon'du, bana verdiği sahte isim de buydu. Aynı zamanda köyden kaybolduğu için kız kardeşi Prenses Aria'yı kaçıranın o olduğu söylentileri olduğunu söyledi. Bu kadar korkunç bir olaya karışmış birinin adını kullanmasına şaşırdım, ama annesinin onun yaptığını asla inanmadığını söyledi. Bunca zaman sonra bile hala ondan sevgiyle bahsediyordu.

"Prenses Aria... Sence ne oldu? Ve bu senin için çocukken nasıldı?" diye sordum, başımı kucağına koyup saçlarımla oynarken. Bugün antrenmanı atlamaya karar verdik ve ormanda dinleniyorduk.

"Sadece bazı kısımlarını hayal meyal hatırlıyorum. Beş yaşındaydım, her şey biraz bulanık," dedi kaşlarını çatarak, uzaklara bakarak anılarını hatırlamaya başladı. "Çevremdekilerin paniğini, annemin gözyaşlarını, babamın öfkesini hatırlıyorum. Odamda tutulduğumu ve sürekli muhafızlar tarafından çevrili olduğumu hatırlıyorum. Yirmi dört saat gözetim altında tutuluyordum. Büyüyene kadar bu durum devam etti, ta ki gerçek eğitimim başlayana kadar.

"Olanlara gelince, kuzeydeki ormanda cesedini buldukları dışında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece birkaç aylık bir bebektir..." Başını salladı. "Sadece... korkunç. Annem bana ondan bahsederken her zaman sakın davranırdı, ama kızını kaybetmenin onu mahvettiğini biliyorum."

Dudaklarımı ısırđım. "Ulric'in katilini bulamamasına rağmen huzurlu olmasına şaşırđım."

"Hâlâ deniyor, ama bu kadar zaman geçtikten sonra bu neredeyse imkânsız," dedi ciddiyle, başparmağıyla yanağımlı okşayarak.

Sessizce uzandık. Sessizlik artık bize hiç garip gelmiyordu.

"Devlet okulu nasıl gidiyor?" diye sordu.

Silas'a açıldıktan sonra, artık kendimi tek başıma hapsetme ihtiyacı hissetmediğim için, sonunda diğer insanlarla birlikte okula gitmeye karar verdim. Her zaman keşfedilme korkusu yaşayacağımı biliyordum, ama lanet olsun, çok daha az korkuyordum. Bir sevgilim olabiliyorsa, elbette arkadaşlarım da olabilirdi.

Geldiğim noktaya gülümsedim. "İyi gidiyor. Sadece birkaç hafta oldu, ama birkaç kızla iyi arkadaş olabileceğimi düşünüyorum."

"Erkekler gelinimin peşine düşmeyecek, değil mi?"

Gölerek gözlerimi devirdim. "Tabii, hepsi benim için sıraya girmişler." Sınıftaki bir erkeğin bana baktığını fark ettim, ama burnumda sümük falan olabilirdi.

"Bundan şüphem yok. Umarım senin için düello yapmak zorunda kalmam, ama gerekirse seve seve yaparım."

"Seni şapşal," diye gülerek onun yanını çimdikledim. O da beni sıkıca sarıp, geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Peki," diye onun kucağına oturdum ve ona baktım. "Muhteşem partin nasıldı, Majesteleri?"

Silas yüzünü buruşturdu, sonra sırtıttı. "Sen orada değildin, o yüzden son derece sıkıcıydı."

"Hm," diye mırıldandım, sonra bir şey hatırladım. "Sana doğum günü hediyesi vermek istiyordum," diye mırıldandım ve altımda uzanan uzunluğuna hafifçe dokundum, dokunuşumla sertleşmesine neden oldum. Aslında ona bir hediye vardı, aptalca olsa da, onu kızdırmak için yaptım.

"Öyle mi?" Gözleri heyecanla parladı. Beni öpmek için eğileceğini sandım, ama onun yerine ceketinin cebine uzandı. "Benim de sana bir hediye var," diye devam etti ve bir yüzük kutusu çıkardı.

Oturup, inanamadan o şeye baktım.

O güldü. "Panik yapma, Çiçek. Bu bir nişan yüzüğü değil... henüz." Kutuyu açarken göz kırptı.

Nefesim kesildi. İçinde zarif bir gümüş yüzük vardı. Ortasında büyük bir safir ve yanında iki tane daha küçük safir vardı. Güneş ışığı

yukarıdaki ağaçların arasından süzülerek muhtemelen bir servet değerinde olan bu muhteşem mücevherleri aydınlatıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, Lena," dedi, yanakları kızarak gülümsedi.

"Silas..." Yüzüne bakarak nefes aldım. "Çok güzel... ama kabul edemem." Gözlerine baktım. "Senin benim için para harcamanı istemediğimi söylemiştim."

"Aslında, parayı ben harcamadım," diye sırtıttı. "Anneme doğum gününden ve sana mücevher almak istediğimden bahsettim, o da bana bu yüzüğünü gösterdi."

"Annenin miydi?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak.

"Evet, beğendin mi?"

Şaşkınlıkla yüzüğe bakakaldım, hareket edemiyordum.

O, ensesini ovuşturdu. "Beğenmezsen, yıllar boyunca sana bol bol mücevher almayı planlıyorum. Neyi beğendiğini bana söyle yeter..."

Kendimi ona attım, ona sıkıca sarıldım ve ikimizi de yere devirdim. Nefes nefese gülerek bana sevinçle baktı.

"Senden alacağım hiçbir şeyi sevmeyecekmişim gibi." Onun yanağına öpücük kondururken onu dürttüm. Oturdum ve o da yüzüğü sağ elime taktı.

Ona gülümsedim. "Mükemmel oldu."

"Sanki kaderimizde varmış gibi," diye mırıldandı.

İç geçirdim. "Benim hediyem, senin bana verdiğin kadar iyi değil."

"Sana daha önce de söyledim, senin arkadaşlığın benim için her şeyden değerli."

Dudaklarımı ısırarak çantama uzandım ve tüylü bir kalem ve mürekkep çıkardım.

Silas gözlerini kırptı.

"Bir... tüy kalem." Silas'a utanarak gülümsedim.

Bunun üzerine kahkahayı bastı ve bu manzara yanaklarımı kızarttı. "Bu harika," diye gülerek, elimden eşyaları aldı.

"Senin neden Quill'i seçtiğini bilmeden önceydi... Belki de sen bir... kalem sever falan sanmıştım," diye mırıldandım.

"Şey, bana aldığın her şeyi seviyorum, bu yüzden sanırım bu beni kalem sever yapıyor."

"Pfft." Onun kucağına uzandım, o da eşyaları yanına koydu ve saçımı okşamaya devam etti. Kasıtlı olarak başımı onun kasıklarına sürttüm ve o derin bir nefes alırken ona baktım.

Bana tembel bir gülümseme attı. "Ne yapıyorsun, Çiçek?" diye sordu yavaşça.

Sırttım ve dönerek bacaklarının arasına uzandım. Pantolonunun düğmelerini açmaya başladım, ama eli nazikçe beni durdurdu.

"Ya biri görürse?" diye fısıldadı. "Korkuyor musun, Quill?" diye alay ettim.

Gülümsemesini saklamak için dudağını ısırды, sonra beni bırakıp bıraktı. Gülümsedim ve pantolonunun düğmelerini açmaya devam ettim, fermuarını indirdim ve onu dışarı çıkardım, kızarmamaya çalışarak onu tutarken ona tekrar baktım. Onun

kim olduğunu öğrendiğimden beri, annemin dışarıda olduğunu bildiğimde, antrenmandan önce, bugün hariç, her buluşmamızda birlikte yatmıştık. Annem doğum günüm şerefine beni teslimat görevimden muaf tuttu, bu yüzden bu sabah ilk iş olarak ormana gittik.

. Bugün antrenman yoktu ve henüz seks de yoktu.

Hâlâ ağzımı ona değdirmemiştim. İstiyordum, ama kötü bir iş çıkaracağından korktuğum için yapamıyordum. Ama artık daha fazla dayanamazdım. Ve bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Alt dudağımı dişlerimle ısırдыm. Silas'ın gözleri karardı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Ormanda bunu denemek oldukça riskliydі.

Tanrılar, Torrin, eğer oradaysan, lütfen git.

Sözde büyücünün hala Silas'ı takip edip etmediğini bilmiyordum ve son konuşmamızdan beri ondan hiçbir haber almamıştım.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle ve ben donakaldım. "Bunu yapmamı ister *misin*?"

"Çaresizce," diye sırttı. "Ama sadece sen rahat hissediyorsan."

Gülümsemeyle cevap verdim ve dilimi onun uzunluğu boyunca yukarı doğru sürükledim. Keskin bir nefes aldı, çenesi sıkıca kenetlendi. Onu nasıl hissettirebildiğimi görmekten hoşlanıyordum.

Yukarı ve aşağı birkaç kez daha yavaşça yaladım ve ucuna her dokunduğumda nefesi kesildi. Sonra ağzımı onun etrafına sardım ve başımı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım.

"Oh... oh Tanrım," diye nefes aldı ve saçlarımı sertçe kavradı. Gözleri yuvarlanırken yukarı baktım ve o derin bir homurtu çıkardı. Bacaklarımın arasında baskı oluştu, ama bu benim için değil, onun içindi. Sonuçta ona iyi bir hediye verebileceğimi düşündüm.

Onu emmeye devam ettim, inlemeleri kulağımda cennet gibi geliyordu. Boğulmadan ağzıma onun yarısından fazlasını sığdıramadım, bu yüzden geri kalanını elimle okşamaya başladım ve ağzımı ucuna odaklamaya devam ettim. Dilimin her hareketinde ağzımda zonkluyordu.

"Lena..." diye homurdandı.

O ağızından çıkarken, elim hala onu tutarken, kirpiklerimi kırıştıtararak yavaşladım. "Evet?" Dilim bir kez daha onun üzerinde gezindi ve o inledi. Uzunluğu benim tükürüğümle parlıyordu ve kıyafetlerimi çıkarıp ona binmemek için büyük çaba sarf ettim.

"Sen sarhoş edici birisin," diye fısıldadı yarı kapalı gözlerle. Ben gülümsemeyle cevap verdim, dilimi yukarı aşağı gezdirerek zamanımı aldım. Dudaklarını ısırdı, her geçişimde penisi titriyordu. "O dilinle bana işkence ediyorsun," diye nefes nefese konuştu.

"İşkence mi?"

"Mutlu... işkence..." diye sıırttı, başını geriye eğdi ve saçımı daha sıkı tuttu. Onu tekrar ağızıma aldım ve aynı anda okşadım. İnlemeleri doğrudan kalbime gitti, ellerim karıncalanmaya başladı, göğsüm ısınmaya başladı.

Lanet olası büyü.

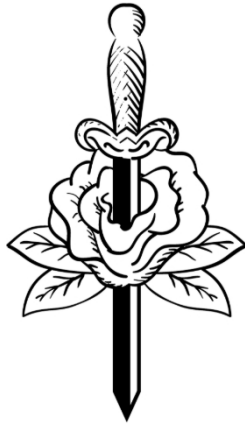
Onu dışarı çıkarmak istedim; elektriği uzak tutmaya odaklanmak istemedim. Ama onu bastırmak zorunda kalmadan önce, Silas saçımı hafifçe çekti, inlemeleri arttı.

"Boşalacağım Lena," diye nefes nefese söyledi ve ben hızımı artırdım, sadece ağızıma boşalmaya başladığında yavaşladım, yüksek sesle inleyerek. Çoğunu yuttum, ama geri çekildiğimde ağızımdan biraz damladı.

Nefesini toparlarken bana hayranlıkla baktı ve ben utangaçça gülümsedim. "Seni hak etmek için ne yaptım?" diye sordu. "Asla bilemeyeceğim." Öne eğildi, başparmağıyla kalan heyecanını dudaklarımın üzerine yaydı. "Sarhoş edici..." diye tekrarladı. "Sana bağımlıyım, biliyor musun?"

"Bu pek sağlıklı gelmiyor," diye alay ettim, başparmağını ve geri kalanını ağızıma çekerek. Başparmağı dışarı çıktığında, yüzümde şeytani bir gülümseme yayıldı. "Ama ben de sana karşı aynı rahatsızlıktan muzdaripim, Majesteleri."

O sıırttı. "O zaman ikimiz de hasta gibiyiz," diye fısıldadı, sonra dudaklarımı yumuşakça öptü.

Yirmi İkinci Bölüm

Başka bir kabus gördüm... tabii buna kabus denebilirse. Kayın'ın sesi duyulduğunda vücudum bir zamanlar gerginleşip paniğe kapılırken, şimdi rahatlamıştı - vücudum hala hareket edemese de.

"Gözlerini aç, Lena."

Emrine uydum ve gerçekten gözlerimi kırpabildiğime, gerçekten görebildiğime şaşırdım.

"Gördün mü? İlerleme kaydediyoruz," dedi mutlu bir şekilde.

Hâlâ hiçbir şey anlamıyorum. "Her şey zamanı gelince anlaşılır."

Her zaman içeri girer, birkaç kelime söyler ve çıkardı. Son zamanlarda bu daha sık olmaya başlamıştı.

"Ona güvenebilirsin, biliyorsun."

Tek yapabildiğim gözlerimi kırpmaktı.

Kim?

"Torrin Brighthell."

Ağzımı açabilseydim, ağzım açık kalırdı, ama bunun yerine gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Torrin'i tanıyor musun? Nasıl?

Yine bir kıkırdama. *"Yatağının başucunda ondan bir not bulacaksın. Onunla buluş."*

Bir an durdum. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmezken ona nasıl güvenebilirim?

O içini çekti. *"Onu dinle."*

Sesi giderek azaldı ve hayal kırıklığıma rağmen uykuya daldım.

Bilincimi yeniden kazanmaya başladığım anda, gözlerim birden açıldı ve kendimi yataktan fırlattım. Tabii ki, sabah 5'i biraz geçte uyandığımda,

komodinin üzerinde bir not vardı. Gözlerimi ovuşturarak küçük parşömeni aldım ve hızla gözlerimi kırıştırdım, ama görüşüm hala bulanıktı.

Batı Ormanı. Sabah 6:00. Geç kalma.

-T

Yataktan atladım ve annemi uyandırmamaya dikkat ederek hızla hazırlanmaya başladım. Genelde pazar günleri erken kalkardık, ama haftanın geri kalanında uyumaya çalışırdık. Torrin bunu biliyor olmalıydı.

Ne zamandır beni izliyordu?

Annem, ormanda yetişkin bir erkekle, hele de Kraliyet Muhafızlarından biriyle buluşmamı muhtemelen onaylamazdı, ama bunu yapmam gerekiyordu.

Aklım, onun Silas'ı ve beni ormanda görmesi ihtimaline kaydı ve gerildim. Bu muhtemelen benim için pervasızca bir davranıştı, ama pişman değildim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, uzun kollu bir tunik, pantolon ve diz boyu çizmeler giydim. Saçlarımı ördüm, kılıcımı sırtıma astım ve hançerimi belime taktım. Silahsız olarak onunla buluşmamın imkanı yoktu.

Güneş yeni doğmuştu, köprüyü geçtim ve ormanda yoluma devam etmeden önce orada görevli olan her zamanki muhafızlara el salladım. İlk ağaç grubunu geçtikten sonra durdum.

Bu orman çok büyüktü. O burada nerede olabilirdi? Cebime sıkıştırdığım notunu çabucak çıkardım ve tekrar baktım.

"Buradasın."

Çıglık attım ve elimdeki hançerle sesin geldiği yöne döndüm ve Torrin ellerini kaldırırken göz göze geldik.

"Vay canına! Özür dilerim."

"Beni çok korkuttun!" Nefes nefese, bir elim göğsümde, diğer elimde hançerimle. O sadece bana bakıyordu.

"Ee?" diye sordum, açıkça sinirlenmiş bir şekilde.

Torrin bugün muhafız üniformasını giymemişti. Onun yerine koyu bordo bir tunik, siyah kol koruyucuları, uyumlu bir koruyucu kemer, koyu renk pantolon ve botlar ve kapüşonu indirilmiş abanoz rengi bir pelerin giymişti. Sırtına bir kılıç bağlanmıştı ve yanlarında gizlenmiş diğer silahları sadece tahmin edebiliyordum.

Kollarını kavuşturdu, sonra sırttı. "Birkaç gün önce burada eğlenmiş gibi görünüyordun."

Yüzüm kızardı; bunun farkındaydım. "Sen, sen yapmadın..."

Ellerini kaldırdı. "Ne olacağını anladığımda, oradan ayrıldım. Kendimi travmatize etmek istemedim," dedi sırtışı kaybolurken sakın bir şekilde.

Hayal kırıklığıyla inledim ve hançerimi kınına koydum. "Neden beni takip ediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Veliaht Prensi korumak için takip ediyorum. Kraliçe'nin emri."

"Gerçekten mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Serpent's Cove'dan gelen adamlar bize saldırdığında neredeydin? Q..." Yüzümü buruşturdum. "Silas saldırıya uğradığında ve onları öldürmekten başka seçeneği kalmadığında?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve kolları yanlarına düştü. "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve avucumu alnıma vurdum.

Benden bilgi almaya çalışıyorsa, ben de ona bu bilgiyi vererek işini kolaylaştırıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandım, kendime bu kadar aptalca davrandığım için kızarak.

"Kraliçe, kalede yaşadığınız küçük tartışmanın ardından Silas'ı gözetlemem için benden yardım istedi." Bir an durakladı. "Uzun zamandır başka bir büyücü görmedim."

Hareketsiz kaldım, sadece başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım.

Rüzgâr platin rengi saçlarını uçurdu ve koyu kahverengi gözleri beni rahatsız edici bir yoğunlukla süzüyordu. Elini hafifçe çevirdi ve kulaklarını gizleyen büyü ortadan kayboldu, doğal, sivri kıkırdakları ortaya çıktı — bir büyücünün kulakları.

Elimi ağzıma götürdüm ve nefesim kesildi.

Doğruyu söylüyordu!

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, gözlerim etrafımıza bakınıyordu. "Sakla onları!"

Elini tekrar hareket ettirerek kendini bir kez daha gizledi ve kulakları tekrar yuvarlaklaştı.

"Söylediklerimde ciddi olduğumu bilmeni istedim." Etrafına bakındı ve bana yaklaştı. "Ben bir casusum," diye fısıldadı Torrin ve midem düğümlendi. "Panik yapmadan önce," diye devam etti, "Silas'ın benim arkadaşım ve iyi bir adam olduğunu söylerken dürüst değildim."

Silas da Torrin için aynı şeyi söylemişti, ama onun bir hain olduğunu bilseydi ne derdi? Bir casus?

"Kimin için?" diye zar zor çıkabildim.

Sesi alçak ve yumuşaktı. "Ames'teki adamlarımız için."

Kaşlarımı çatarak kahverengi gözlerine baktım. Göz bebeklerinde turuncu lekeler vardı, güneş ışığında neredeyse parlıyorlardı. "Öyle bir yer duymadım," diye fısıldadım.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Otacia kadar büyük olmayan, şirin bir köy. Ama oradaki herkes senin ve benim gibi." dedi.

Sadece büyücülerden oluşan bir yer mi? Bu olamazdı. Annem ve ben kıtamız olan Tovagoth'u baştan başa gezmiştik ve böyle bir yerle hiç karşılaşmamıştık. Ama yine de, ana karada henüz görmediğimiz çok yer var, sanırım.

Kollarımı kavuşturarak titrememi durdurmaya çalıştım. "Eğer böyle bir yer varsa," diye ısrar ettim, "neden burada kalıyorsun? Silas seni *yıllardır* tanıdığını söyledi."

Kahverengi gözleri beni dikkatle inceledi. "Ames'te büyük bir kahin yaşıyor. Adı Igon Natarion. Halkımızın geleceğinin benim burada olmamla bağlantılı olduğunu söyledi." Gözleri tekrar etrafı taradı ve sonra sesini fısıltıya indirdi. "Kötü bir şey olacak, Lena. Kehanetçiler geleceği değiştirmeden doğrudan söyleyemedikleri için ne olacağını tam olarak bilmiyorum. Ama halkımızın kaderi Otacia'ya bağlı. Benim burada kalmama bağlı," diye tekrarladı.

"Yani, halkımızı kurtaracak olan sen mi olacaksın? Tek başına mı?" diye sordum inanamadan. Sinirlerimi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben de senin gibi bu yapbozun sadece bir parçasıyım." Ellerimi ellerine aldı ve ben bu harekete karşı hareketsiz kaldım. Başımı yukarı kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdim. Benden bir ayak kadar uzundu. "İşler değiştiğinde... işler ters gittiğinde, o an geldiğinde bunu anlayacaksın, beni bul. Anladın mı?"

"Beni korkutuyorsun." Tüm vücudum korkuyla titriyordu ve sonra en büyük korkum içime sızdı. "Sen... Silas'a zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Torrin geri çekildi. "Asla," diye söz verdi ve yüzündeki ifade neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Silas benim arkadaşım. Ona *asla* zarar vermem. İşler değiştiğinde, bu bizim yaptığımız bir şey olmayacak. Bizim kontrolümüzde olmayacak."

"Peki Silas ne olacak?" diye ısrar ettim. "Ona ne olacak?"

Torrin, hâlâ elinde tuttuğu ellerimi nazikçe sıktı. "Mage türünün kaderini belirleyecek olan Silas olacak. Bu görüldü."

Titrek bir nefes verdim. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Hiçbir kahin tanımamıştım, hatta başka bir büyücü bile tanımamıştım, ama bazı büyücülerin eşsiz yeteneklere sahip olduğu biliniyordu. Benim de annemin de böyle bir yeteneği yoktu.

"Bu tam olarak nasıl olacak?" Silas'ın omuzlarında böyle bir yük olduğunu düşününce boğazımdaki düğümü görmezden geldim. "Kral olarak mı?"

Torrin'in omuzları düştü. "Bundan emin değilim. Bana belirli bir zaman çizelgesi verilmedi."

"Yani, hiçbir şey değişmezse, yaşlı bir adam olarak hala burada olabilir misin?"

Gözleri düşünceli bir şekilde yere baktı, sonra benimkilere yükseldi. "Eğer yapmam gereken buysa."

Kaşlarımı çattım. Torrin, halkına ve bu kaynağa, bu... kahine açıkça sadıktı. "Ona benden bahsetmeli miyim?"

"Hayır," dedi çabucak. "Silas'ın seni sevdiğini biliyorum. Ama çok fazla güç işin içinde. Şu anda bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Henüz değil."

Omuzlarım çöktü. Bütün bunları ondan saklamak midemi bulandırıyor. Ses, Torrin'e güvenebileceğimi söylüyordu. Ama o Otacia'ya, Silas'a ihanet ediyordu. Onlara Torrin'den bahsedersen, Torrin öldürülecekti. Peki Torrin'in onlara benden, annemden bahsetmesini ne engelleyecekti?

Seçeneğim yoktu. Yapsam da yapmasam da lanetlenmişim.

"Silas'a zarar vermeyi aklımdan bile geçirirsen," dedim ölümcül bir sakinlikle, gözlerim Torrin'e bıçak gibi bakıyordu. Ellerini sıktım, ama bu hareketim hiç de şefkatli değildi. "Seni öldürürüm."

Torrin çenesini sıktı ve sonra bana yumuşak bir gülümseme attı. "O zaman aynı fikirdeyiz."

Ona kaşlarımı çattım ve o da uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendim ve o durdu. "Peki... şimdi ne yapacağım?"

"Yaşa," diye cevapladı, omzunun üzerinden bana bakarak. "Dikkatli ol, akıllı ol. Sadece işler değiştiğinde beni bulmanı bilmeni istedim."

"Tıpkı seni bulmam söylendiği gibi."

Torrin'in sesi kafamın içinde yankılanınca vücudum sarsıldı. O gülerek şöyle dedi:

"Seninle konuşmam gerekirse, beni böyle duyacaksın... kafanın içinde." Bana döndü, yüzünde hiçbir ifade yoktu ve benimle telepatik olarak konuştu. *"Tek yapman gereken, cevabını düşünmek."*

"Sen telepat mısın?" diye gergin bir şekilde yüksek sesle sordum.

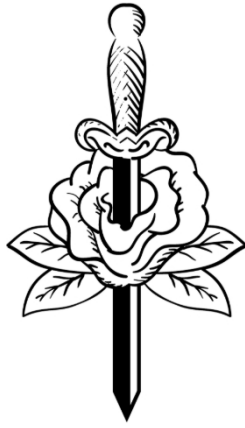
Torrin sırılarak uzaklaşırken ben hızla gözlerimi kırıştıırıyordum.

Adi herif.

"Duydum."

Gözlerim onu ağaçların arasında kaybolana kadar takip etti.

Güzel!

Yirmi Üçüncü Bölüm

ON BİR AY SONRA

6 Eylül'dü, Silas'ın on sekiz yaşına basmadan önce onunla geçireceğim son gün. Otacia Krallığı'na tanıtılmadan önce.

Son birkaç haftayı, hatta *ayları*, onunla geçireceğim son gün olan bu günü korkuyla geçirmiştim.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca, on sekizinci yaş gününden sonra da onunla kalmam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Hatta yalvarmaya bile başvurmuştu. Her şeyden çok onunla olmak istiyordum, ama bu mantıklı değildi. Sadece sosyal statümden dolayı değil, kim olduğumdan dolayı da.

Hâlâ ona söylememiştim. Söyleyemezdim.

Henüz farkında olmasa da, önümüzdeki cumartesi onun onuruna düzenlenecek baloya gelen prenseslerin akınına şahit olacaktı ve beni unutmaması zor olmayacaktı. Ben ise... sanırım sonsuza kadar, nostaljik duygularımla başa çıkmak zorunda kalacaktım.

Mutfak masasında otururken, içimde tuttuğum gözyaşlarından boğazımda ağrı hissetmeye başladım. Onun gelişinden ilk kez bu kadar korkmuştum.

Annem banyodan çıktı, bakır rengi saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde bağladı. Kestane rengi gözleri benimkilerle buluştu ve lanet olası dudağım titremeye başladı. Bana acıyarak baktı ve sandalyeden kalkarken beni kucakladı.

"Bu yıl çok çabuk geçti," diye ağladım. "Veda etmek çok zor olacak."

"Biliyorum," dedi nazikçe, beni sıkıca kucaklayarak. Annem de sevdiğin birini terk etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ancak onun hayatının aşkı aynı krallıkta değil, kıtanın diğer ucundaydı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Son birkaç haftadır beni bu güne hazırlamaya çalışıyordu, ama söyleyeceği hiçbir şeyin acıyı hafifletemeyeceğini biliyordu.

Bir kapı çalma sesi beni geri gerçekliğe döndürdü ve onun kapımızda olduğunu anladım. Annem beni bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı ve ben de gözlerimi sildikten sonra Silas'a kapıyı açtım. Onun ifadesi de benimki gibiydi. Güneş onun arkasında doğmaya başlamış, ılık ufuktan yayılıyordu.

"Merhaba Lena," diye selamladı beni yumuşak bir sesle ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Anneme baktı. "Günaydın Minerva."

Annem sıcak bir gülümsemeyle selamını karşıladı ve bugünün teslimatlarını içeren çantayı getirdi. Annem de geçen yıl Silas'a yakınlaşmıştı. Ona yemek yapmayı öğrettiğimiz zamanlar olmuştu ve heyecanla yardım ederken onu özellikle sevimli bulmuştum. Veliaht Prens hiç kendi başına yemek yapmamış ya da mutfakta vakit geçirmemişti. Küçük şeylerden zevk almasını çok değerli buluyordum.

Hatta bazı sabahlar birlikte kahvaltı yaptığımız da oluyordu, annem hepimizin birbirimizin şirketinden keyif alabilmesi için tezgahı daha geç açmaya karar veriyordu.

Annem ona doğru yürüdü. "Seni evimizde ve hayatımızda ağırlamak bizim için bir zevkti," dedi, neşesiz bir gülümsemeyle. Annemin de gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordum. Sonra bana baktı. "Lena'yı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştin... seni tanıyana kadar."

"Lena ile tanışana kadar mutluluğu bilmiyordum," diye cevapladı, bana bakarken dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. Yüzüm buruştu.

"Gerçekten mi?" dedi, dikkatini tekrar ona çevirip elini nazikçe omzuna koyarak, "Seni oğlum gibi seviyorum. Burada olmamanı özleyeceğim."

Onun sözleri üzerine kızardı. "Burada kalmanın bir yolunu bulmayı umuyorum," dedi, gözlerine tam ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Lena onu kendine çekti, sıkıca sarıldı ve vedalaşarak ayrıldı.

Beni korku kapladı ve Silas tekrar gözlerime baktığında, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama başaramadım. Elim ağzıma götürdüm ve gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarım kontrolüm dışında akmaya başladı.

"Çiçek," diye fısıldadı, bana koşarak sarıldı. "Lütfen, lütfen ağlama."

"Ben..." diye boğuk bir sesle söyledim. "Seni çok özleyeceğim, Silas." Yumruklarım onun krem rengi tunikasının kumaşını buruşturdu. "Bu kadar sevimli olduğun için lanet olsun," diye ağlayarak ve gülerek aynı anda söyledim.

"Lena..." dedi, benden uzaklaşıp alnını alnıma dayadı. "Hiçbir yere gitmiyorum." Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Sana bizim için bir plan yapacağımı söylemiştim, yaptım da."

Kaşlarımı çattım ve yüzünü tamamen görebilmek için biraz geri çekildim. "Neden bahsediyorsun?" Sesim titriyordu. "Seni tanıyacaktık. Bu imkansız."

"Her zaman bir yol vardır. Sana daha önce de söyledim, hiçbir şey beni senden uzak tutamaz." Dudaklarıma yumuşakça öptü.

"Nasıl?" Dudaklarına doğru nefesimi verdim. "Beni boş umutlarla eziyet etme."

Biraz geri çekildi ve saçımı kulağımın arkasına attı. "Annemle bu konuyu konuştum bile. Hâlâ aynı saatte buluşursak, beni görmek için gizlice gelmen güvenli olacak, benim normalde kullandığım yolu kullan. Annem, benim için muhafızların başka yerde olmasını sağladı bile, tek değişiklik senin o yolu kullanman olacak."

Bunu düşündüm. Kraliçe'nin planı onaylaması beni rahatlatmakla kalmadı, aynı zamanda kullanabileceğim bir görünmezlik iksiri de vardı. Son kullandığımda başarısız olmuştu, ama geçen bir yıl boyunca büyü yapma yeteneğimi geliştirdim ve artık iksirin gücüne güveniyordum.

Ayrıca Torrin de benim yanımdaydı.

Bu... işe yarayabilirdi.

"Neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum," diye devam etti. "Muhtemelen kaleden çıkmayı çok sevdiğim içindir," dedi utangaç bir gülümsemeyle, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "Bugün saat 9'da çıkıp sana yolu göstereceğim. Bir kısmını daha önce gördüğünü biliyorum, ama odama nasıl gideceğini bilmen gerekiyor."

"Bu bize birlikte geçirebileceğimiz üç saatten az bir süre bırakıyor..."

Sağ eli saçlarıma kaydı. "Bu son kez değil," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Kalan zamanı sevişerek, yan yana uzanarak ve geleceği konuşarak geçirdik. Kaleye gizlice girme fikri beni korkutuyordu ve Kraliçe bizim tarafımızda olsa da, Kral kesinlikle olmayacaktı.

"Ya baban bizim küçük kaçamağımızı keşfederse?" İç Halka'ya doğru ilerlerken Silas'a sordum.

"Annem bizi korur," diye beni temin etti, ama yüzündeki ifade biraz belirsizlik gösteriyordu. "Perşembe sabahları yolumuz açık olduğu sürece, onun bunu nasıl öğreneceğini anlamıyorum. Ayrıca, kafasında daha önemli şeyler var."

Sokaklarda yürüyen İç Halka vatandaşlarının arasından geçerken bir an sessiz kaldım. "Ne gibi önemli şeyler?"

Silas bana yan gözle baktı, sonra önceki sokağa döndüğümüzde sesini alçaltarak konuştu. "Babam güneydoğu bölgelerini yönetmek istiyor: Faltrun, Forsmont ve Wrendier."

Nötr bir ifade takınmak için çaba sarf ettim. La'Rune'lar, daha iyi savunma ve ekonomi adına, son birkaç on yılda Otacia'nın sınırındaki köyleri ve krallıkları kontrolü altına almıştı.

"Neden?" Silas'ın bana attığı bakış, şüphelerimi doğrulamaya yetti. "Tanrım, Tovagoth'un Yüce Kralı olmak istiyor, değil mi?"

Gizli geçidin bulunduğu sokağa giriyorduk. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum..."

"Kötü mü? Savaşa girmek istiyor gibi geliyor. Faltrun'un tek başına devasa bir ordusu var ve kralının topraklarını öylece teslim etmeyeceğini garanti edebilirim." Babamın geldiği köy olan Renrell, Faltrun'un topraklarından biri olduğu için Faltrun hakkında yeterince bilgim vardı.

"Her şeyin bir bedeli vardır." Silas'ın sözleri kesik kesikti.

Gizlice geçtikten hemen sonra kolunu tuttum, bunu yapmadan önce kimse bizi görmediğinden emin oldum. "Bazı şeylerin bedeli diğerlerinden daha yüksektir. Savaşa girersek senin cephede olmayacağını kim söyleyebilir?"

Silas'ın babasının iktidar hırsı uğruna savaşta savaşması, bu kadar büyük tehlikeye atılması düşüncesi beni dehşete düşürdü.

"Sana bir şey olursa, ben..."

Silas ellerimi nazikçe kavradı ve burnundan içini çekti. "Bazı şeyler benim kontrolüm dışında, babamın kararları da bunlardan biri. Annem bu konuda benimle aynı fikirde olmadığını biliyor... ama benim sözüm

kral için hiçbir anlam ifade etmiyor." Sesindeki acı tonu fark etmemek imkansızdı.

Silas ellerimi bıraktı ve yolumuzda yürümeye devam ederken, aklıma Torrin geldi.

Her ay bir kez onunla görüşüp durumunu kontrol ediyordum, her zamanki casusluk faaliyetlerini sürdürdüğünü ve muhtemelen ona anlatacağım her şeyi zaten bildiğini bilsem de. Kralın tüm bu yerleşim yerlerini fethetme arzusunun farkında mıydı acaba?

Onu sevmeye başlamıştım. Burada, kendimi yakın hissedebileceğim başka bir büyücü olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Bana büyüyü kullanmayı öğretmeye hazır olduğunu söylemişti, ama bireyler olarak maruz kaldığımız risk ve halkımızın kaçınılmaz kaderi bunu engelliyordu.

Bazen Torrin zihnimde benimle konuşurdu; birlikte olmadığımız zamanlarda bile sohbetlerimiz devam ederdi.

Bunu Silas'tan sakladığım için suçluluk duyuyordum, ama Torrin'in yolumuzu güvende tutacağını biliyordum, çünkü Perşembe günlerinin bizim günümüz olduğunu biliyordu. Bunca zamandır bunu garanti etmişti.

"Sana ona güvenebileceğini söylemiştim," dedi Kayin zihnimde. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Silas ve ben ikinci çalıların arasından geçerek ikinci gizli yola ulaştığımızda dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Kayin, görünüşe göre haklıydın. Ancak, o hala her an bana sırtını dönebilir.

Kayin kıkırdadı. *Sen çok endişeli birisin. Ama seni suçlamıyorum.*

Sesi her zaman tanıdık geliyordu. Yine de, onunla bir yıl boyunca konuştuktan sonra, öğrendiğim tek şey onun adıydı.

Kayin ve ben aylar geçtikçe daha da yakınlaştık ve zamanla bağımız güçlendiği için, artık uyanık ve hareket halindeyken onunla konuşabiliyordum, tıpkı Torrin ile zihnimde konuştuğum gibi. Ona kız meselelerini anlatabiliyordum ve o da bana gününün nasıl geçtiğini anlatıyor, çoğunun olaysız geçtiğini vurguluyordu. Tabii ki, asla çılgın detaylara girmiyordu. Aslında oldukça komikti de.

Bana benden büyük olduğunu söyledi, ama yaşı önemli değildi. Yine de o benim arkadaşımdı. Torrin'in onun arkadaşı olduğunu ve Silas'ın güvenliğinin Magekind için çok önemli olduğunu söyledi. Bu beni biraz rahatlatmıştı.

Torrin'e kafamdaki sesi anlattığımda, bana sarhoş olup olmadığını sordu. Bunun için ona karnına yumruk attım.

Sanırım onu da arkadaşım olarak görüyordum.

Ukala tavırlarını bırakınca, Kayin'in birkaç yıldır onunla iletişim halinde olduğunu söyledi. Yakın zamana kadar konuşmaları seyrek olmuştu. Ama benim gibi, son zamanlarda iletişimleri artmıştı.

"O da bir şekilde aynı yeteneğe sahip," demişti Torrin bir gün, düşünceleri okuyup telepatik olarak başkalarıyla iletişim kurma konusundaki eşsiz yeteneği hakkında bana daha fazla bilgi verirken. *"Seninle aynı yeteneğe sahip başka bir büyücüyle karşılaşmak pek sık olan bir şey değil."*

Bir yıl önce bu yolda dolaşırken takıldığım bölgeden geçtik. Bana tırmanmam gereken yeri gösterdi ve muhafızların kör noktasında bulunan bir çıkıntıya çıktık.

"Odam yukarıda," diye fısıldadı ve kalenin sol tarafındaki bir kuleyi işaret etti. "Orada bir balkon kapısı var. Buradan yukarı çıkıp aşağı inmek çok zor değil... en azından bizim gibi dayanıklı olanlar için." Göz kırptı ve bunun sadece egzersizden bahsetmediğini anladım.

Hala neredeyse her hafta antrenman yapıyorduk. Çeşitli silahlar kullanarak yakın dövüşte oldukça ustalaşmıştım. Yay kullanmayı bile öğrenmiştim. Hançer kullanma becerim en umut vericiydi, ama kılıç kullanma becerim de hemen arkasından geliyordu.

Torrin bile ilerlememden etkilenmişti. Ancak, Silas'ı eğittiği için aslında beni de eğittiğini söyleyerek övgüyü kendine almaya çalıştı. Ben de gözlerimi devirdim.

"Ama burada, patikada seninle buluşabilirim." Silas yumuşak bir gülümsemeyle, "Duvara tırmanmana yardım etmek için orada olursam daha rahat olurum," dedi.

"Senin inancın az," diye alay ettim ve aşağı inmeye başladım. "Ee," diye sordum, Silas önce aşağı indi. "Bu doğum günü balonda prenseslerle dans edecek misin?" Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

Sanki Silas buna kanacakmış gibi. O sırıttı. "Kıskandın mı Lena?" "Tabii ki," diye mırıldandım, o kolunu belime dolarken, son çıkıntıdan aşağı inip ikimiz de tekrar çimlere ulaşana kadar bana yardım etti.

O güldü. "Evet. Ama ben tüm zaman boyunca onların sen olmasını dileyeceğim." Alnımı öptü.

"Ben de öyle," diye mırıldandım ve çantama uzanıp bir yüzük kutusu çıkardım. "Doğum günün kutlu olsun, Silas."

Ağız açık kalarak kutuyu benden aldı ve açtı.

"Bu bir alyans değil, henüz," diye alay ettim, geçen yıl bana söylediği cümleyi tekrarlayarak. Bana verdiği yüzük hala sağ elimdeydi. "Bildiğin gibi, pek bir şey değil." Sade bir gümüş yüzüktü ve gösterişli olmasa da, onu almak için aylarca para biriktirmem gerekmişti. "Bir şekilde benimkine uyduğunu düşündüm..."

Yüzüğü parmağıma taktı, tam uydu ve bana eğlenerek baktı. "Peki, bunu nasıl bu kadar tam uyduracak hale getirdin?"

Gülümsedim. "Benim yöntemlerim var."

Neyse ki, daha fazla ısrar etmedi. Torrin'den, bana uygun boyutta bir yüzük bulmak için odasına gizlice girip bakmasını rica etmişim. Sinirlendiğini anlayabiliyordum, ama şikayet etmedi.

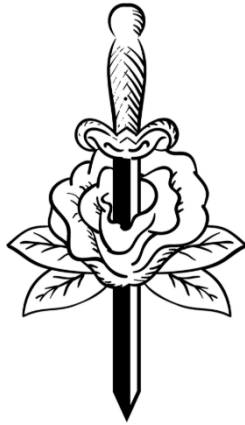
Silas yüzüğü inceledi. "Sen çok tatlısın." Beni kendine çekti ve öptü, sonra birkaç saniye daha kollarında tuttu. Kucaklaşmamızın verdiği sıcaklığı ve onun güzel kokusunu tadını çıkardım. "Oh, seni ne kadar seviyorum," diye fısıldadı ve uzaklaştı. "Birkaç hafta sonra, *senin* doğum gününü kutlayacağımız, çok daha önemli olan tarihte bana gel."

"Öyle mi?" diye eğlenerek sordum. "Aklında ne var?"

Sırıtarak, "Her türlü ahlaksızlık," dedi ve popomu sıkarken alay etti. Ben de gülerek dudaklarına hafifçe öptüm.

"En sevdiğim şey," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve elimi dudaklarına çekip yumuşakça öptü. "O zamana kadar."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Perşembe sabahı geldi. 13 Eylül. Prens Silas La'Rune'un on sekizinci doğum günü. Otacia halkı enerjiyle doluydu, mümkün olduğunca kaleye yakın bir yerde toplanmışlardı. Dış Halka'dan gelenlerin Merkeze girebilecekleri tek gün buydu, ancak bizler İç Halka'nın sınırında, oldukça geride tutulmuştuk. Sarayın hemen dışında, hayali bir bando neşeli melodiler çalıyordu, tüm o konuşma seslerine rağmen notalar duyulabiliyordu.

Heyecan dolu sesler etrafta yankılanıyordu ve insanlar izlemek için birbirlerine sıkışırken ben de annemin yanına yapıştım. Kutlama nedeniyle bugünkü dersler iptal edilmişti, bu yüzden her yaştan insan buradaydı.

Obsidiyen duvarları inceledim ve kalenin ihtişamı ve gotik mimarisi karşısında bir kez daha hayran kaldım. Önce tehditkar gargoylları, sonra da ön girişe oyulmuş La'Rune ailesinin armasını uzun uzun inceledim: kalkan üzerinde dört resim vardı; bir baykuş, bir pelikan, bir kuzgun ve bir anka kuşu. Sanat eseri ilginçti; pelikan, kuzgun ve anka kuşunu baykuştan koruyor gibi görünüyordu. Onu incelerken, anka kuşunun neden korunmak zorunda olduğunu merak ettim. Ölümsüz bir kuş neden korunmaya ihtiyaç duysun ki... hem de bir pelikandan?

Dış ve İç Halka vatandaşları arasında duran Torrin ile göz göze geldim. Düşüncelerimi okuduğunu biliyordum.

Beni bu kadar geride tutmak ne kadar kaba. Bana VIP geçiş kartı alamadın mı?

Torrin burnunu çektirdi.

Müzik durduğunda bakışlarım kalenin en üst balkonuna kaydı; etrafımdaki sesler sessizleşti.

Dört kraliyet muhafızı çıktı, ardından Kraliçe ve Kral çıktı. Ryia, uzun şeffaf kollu, vücudu saran muhteşem mavi bir elbise giyiyordu. Ulric ise her zaman savaşa hazır görünmek isteyen, siyah, ağır zırhını giymişti. Uzun siyah saçları ve sakalları, korkutucu kişiliğini daha da güçlendiriyordu. İkisinin de başlarında taçları parlıyordu.

Ulric ve Kraliçe, halka hitap etmek için balkonun önüne yürüdüler. Kral, derin ve boğuk sesiyle, "Oğlumuzu prensiniz olarak karşılamaya katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz," dedi. "Sevgili kızımız Aria'nın bizden çok erken ayrılmasının üzerinden neredeyse on üç yıl geçti. Bu yıllar boyunca, oğlumuzu güvende tutmak ve onu olabileceği en iyi savaşçı yapmak için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

Keşke krallık Ulric'in gerçekte ne kadar berbat bir baba olduğunu bilseydi.

Kral, kalabalığa dönmeden önce hafifçe gülümseyen Ryia'ya döndü.

Konuştığında sesi güzel ve netti. "Oğlumuz Silas La'Rune'yi, prensinizi tanıtmaktan mutluluk duyuyoruz."

Silas ortaya çıktığında kalabalık coştı. Silas'ın simsiyah saçları düzgünce taranmış, başında kraliyet tacı vardı. Babası gibi çoğunlukla siyah olan zırhı, plaka zırh ve koyu mavi pelerinle süslenmişti. Tezahüratlar o kadar yüksekti ki, iştme yeteneğimi kaybedebileceğimi düşündüm.

"Sen de benim gibi," diye inledi Torrin.

Kafamdan çık!

Torrin gözlerini devirdi, ben ise gözlerimi Silas'a çevirdim.

Geniş bir gülümsemeyle sırtıyordu. Gözleri kalabalığı tararken beni aradığını biliyordum, ama binlerce insan toplanmışken ve biz bu kadar gerideyken, beni görmesi imkansızdı. Yüzündeki gülümseme o kadar parlaktı ki, o anda, ben bu günü korkuyla beklerken, onun bu günü hayal ettiğini fark ettim — sonunda özgür olacağı günü.

O öne çıktı ve kalabalık, konuşmasını bekleyerek sessizleşmeye başladı.

"Otacia vatandaşları, size hizmet edebilmek benim için bir onur ve ayrıcalıktır." Sesi her zamanki gibi güçlü, zarif ve seksi idi. Etrafımdaki kızlar onu hayranlıkla seyreliyorlardı ve ben hepsine ters ters bakmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. "Kız kardeşim Aria'nın kaybı, krallığımızda sonsuza dek silinmeyecek bir yara izi olarak kalacak." Merhum prensesin adı geçince sesler daha da sustu. "Kaleye geldiğimden beri, olabileceğim en iyi prens, olabileceğim en iyi lider olmak için kendimi geliştirdim ve ailem gibi size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum."

Daha fazla tezahürat oldu ve ben de katılmaktan kendimi alamadım. Silas'ın kim olduğunu öğrendiğim günden beri onu prens olarak görmemiştim. Ve ne prens ama! Silas La'Rune'un hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Hâlâ onun benim olduğuna, beni istediğine inanamıyordum.

En azından şimdilik.

İç geçirdim ve bu düşünceyi kafamdan attım.

"Şimdi yeni bir döneme giriyoruz; Otacia'nın her zamankinden daha güçlü olduğu bir döneme. Savunmamızı güçlendirmek için daha fazla toprak kazandığımız, ticaretin ekonomimizi canlandırdığı bir döneme." Gerçek bir prens, gerçek bir lider gibi konuşuyordu. Boğazını temizledi. "Dış Çember'dekilerin, krallığımızın başarısının meyvelerini henüz tam olarak toplayamadıklarını biliyorum."

Bu yorum üzerine, Kral arkadan Silas'a sert bir bakış attı.

"Ama size söz veriyorum, sevgili Dış Halka vatandaşları," diye devam etti, "koşullar iyileşecek ve sizler refah içinde yaşayacaksınız. Bunu en önemli hedeflerimden biri olarak görüyorum." Etrafındaki Dış Halka vatandaşları sevinç çığlıkları attılar, üst sınıflar ise sadece alkışladılar. Kral, Silas'a attığı sert bakışını kalabalığa çevirdi, ama kaşları çatık kalmaya devam etti. Kraliçe gülümsüyor ve alkışlıyordu.

Umarım Silas bu sözleri yüzünden başı belaya girmez.

"Oh, eminim girecek," dedi Torrin zihnimde.

Ona tekrar kafamdan çıkması için bağırarak istedim, ama sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

Ona zarar verecek mi?

"Kral ile Prens arasında neler olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama ilişkilerinin pek de iyi olmadığını biliyorum. Senaryodan sapmasının iyi sonuçlanacağını sanmıyorum."

Bunu biliyordum. Silas bana, babasıyla hiç yakın olmadıklarını, babasının ondan Kral gibi davranmasını beklediği gibi, kendisinin de Silas'a Prens gibi davrandığını söylemişti. Baba ve oğul, dikkate alınmasa da ikincil öneme sahipti.

Kral öne çıktığında yutkundum ve midemin düğümlendiğini hissettim. Neyse ki, somurtkanlığı kaybolmuş, yerine her zamanki kayıtsızlığı gelmişti. Ryia da yürümeye başladı ve üçü, Silas ortada olmak üzere yan yana geldiler.

"Merkez'in vatandaşları, Silas'ın reşit olmasını kutlamak için kalede düzenlenecek törende sizleri görmek için sabırsızlanıyoruz," dedi Ulric ve kalabalığın önünden heyecan dolu sesler yükseldi. Tabii ki, sadece en zengin ve en seçkin kişiler davet edilmişti.

"Bugün burada toplandığınız için hepinize teşekkür ederim. Size hizmet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Silas gülümsedi ve selam verdi, ardından büyük bir alkışın ardından üçü, muhafızlarının eşliğinde kaleye geri döndü.

Dış Çemberi kapatan muhafızlar bizi geri götürmeye başladı ve hepimiz evlerimize doğru yola çıktık.

Silas'tan kutlama balosunu zaten biliyordum, ama daha az ilgi çekmek daha iyi olsa da, gidemediğim için üzülmeyen edemedim. Bu, her şeye rağmen, onunla hayal ettiğim bu hayatın mümkün olmadığını bir kez daha hatırlattı.

O gün öğleden sonra, sonbahar rüzgarı beni daha kalın giysilere sarınmaya zorlamadan önce, son sıcak günlerin tadını çıkararak, kulübemizin dışında bahçemle ilgileniyordum.

Silas'ın bana aldığı açık mavi bir elbise giymiştim, fazla dikkat çekmeyecek kadar sade ama yine de çok güzeldi. Dizlerimin hemen altında biten elbise, bel ve göğüs kısmı dar ve iki ince askıyla tutturulmuştu. Çalışırken saçlarımın yüzüme gelmemesi için at kuyruğu yapmışım.

Otları kesip sepetime koyarken, birdenbire nefes nefese soluklanma sesleri duymaya başladım. Alnımı sildim, gürültünün geldiği yöne baktım ve Otacian askerlerinin yolumuzdan aşağı doğru ilerlediğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızla sendeleyerek evimin önüne koştum ve etrafımdakiler gibi diz çöküp aynı pozisyonu aldım.

Alnımdan ter damlıyordu. Yere bakıyordum, fısıltı sesleri ve atların nalları kaldırım taşlarına çarptığı sesleri duyuluyordu.

Askerler neden buraya geliyorlardı?

Diz çökmüş pozisyonumda kaldım ve atlar kulübemin önünde durduğunda gerildim. "Burası Minerva ve Lena Daelyra'nın evi mi?" diye tanıdık bir ses sordu. Hızla başımı kaldırıp baktığımda Silas'ın parlak siyah bir atın üzerinde sırtarak oturduğunu gördüm.

Ona şaşkın şaşkın baktım, sonra elimden geldiğince gülümsememi bastırdım. "Evet," diye cevapladım ve ayağa kalktım. Solumdaki bir asker yanımıza gelerek kapımızın önüne iki büyük paket bıraktı.

"Kraliyet ailesinden hediyeler. Ailenizin başarılı işini onurlandırmak için bu akşamki kutlamaya davetlisiniz."

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi hissettim ve Silas'ın arkasında, aynı derecede muhteşem beyaz bir atın üzerinde duran Torrin ile göz göze geldim.

"Görünüşe göre baloya geleceksin."

Gözlerim tekrar Silas'a kaydı. "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedim, derin bir nefes alarak, derin bir reverans yaptım.

Başımı kaldırdığımda, uzattığı koluyla karşılaştım. Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim, ama o sadece gülümsemeye devam etti. Tereddütle elimi eline kaydırdım ve o eğilerek elimi kaldırdı ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Dışarıda olan ve daha önce hiç görülmemiş bir şeye tanık olan komşularımın nefeslerini tuttuğunu duyabiliyordum.

Kraliçe'nin bazen bizi şerefliendirmesi yeterince çılgınca bir şeydi, ama Prens, hem de özgürlüğünün ilk gününde? Üstelik alt sınıftan bir köylünün elini öpmek...

Sanırım Silas bunu, Dış Halka'nın kendisi için öncelikli olduğunu söylediği gibi, sözünün arkasında olduğunu göstermek için de yaptı.

Yüzümün aydınlandığını, yanaklarımın aynı anda yandığını hissettim ve Silas dudaklarını çekerek bana o lanet olası tembel gülümsemesini attı. Dudaklarının vücudumda olmasına alışkındım... ama tüm bu insanların önünde...

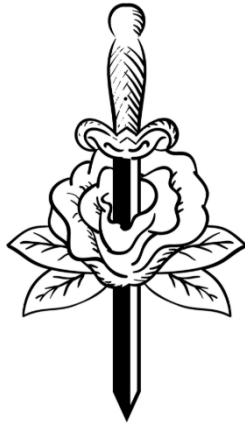
Daha geniş gülümsemeden edemedim.

"O zaman bu gece görüşürüz," dedi o, ve adamlarıyla birlikte dönüp Merkeze doğru yola koyuldu.

Onlar gözden kaybolana kadar önüme baktım, birçok komşum koşarak gelip bana ne olduğunu sordu.

Pazar günü sona ermek üzereydi; prensin tanıtımı nedeniyle başlangıç saati ertelenmişti. Annem bunu duyduğunda inanmayacaktı!

Kutuları yemek masasının üzerine koymaya karar verdim. İçine bir göz attım ve iki muhteşem elbiseyi görünce o kadar çok gülümsedim ki yanaklarım ağrıdı. Bahçe işlerinden kalan kirleri temizlemek için duşa girdim. Baloya sadece birkaç saat kalmıştı, hazırlanmak için her anı değerlendirmem gerekiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Titremem durmuyor," diye fısıldadım. "Benim de."

Annem ve ben, davetiyelerimizi muhafızlara göstererek İç Halka'ya çıkan merdivenleri çıktık. Davetiyelerimize bir göz attılar, sonra başlarını sallayarak bizi içeri aldılar. Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra İç Halka'ya hiç girmedim. Dış Halka'daki kadınların kaleye eşlik edildiğine inanamayan sakinler, bize şaşkın bakışlar ve hayret dolu gözlerle baktılar. Dış Halka'daki kadınlar onlara üstündü.

Silas, anneme ve bana iki muhteşem elbise hediye etmişti. Anneminki koyu bordo renkteydi ve uzun kolları ve dar bel kısmı ona çok yakışıyordu, ancak elbisenin kabarık eteği tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Bu, daha önce giydiğimiz hiçbir şeyden çok daha şıktı ve her ne kadar muhteşem olsalar da ikimiz de biraz aptalca hissettik. Ancak, baloya vardığımızda oradakilere uyum sağlayacağımızı biliyorduk.

Benim elbisem... Tanrım. Derin zümrüt renginde, kolsuz bir elbiseydi. Eteği anneminki gibi kabarık, ama üst kısmı korseli idi. Silas geçen yıl beni çok şımarttığı için bedenimi öğrenmişti, bu yüzden göğüslerim elbiseye mükemmel uydu.

Korsenin ve eteğin üzerine gümüş iplikten yapılmış karmaşık desenler işlenmişti. Elbisenin tamamını parlatacak olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama en loş ışıktaki bile tüm elbise parlıyordu.

Bu elbise bir prenses için uygundu.

Annem bir kez olsun saçlarını tamamen açık bırakmıştı, ben ise yarısı yukarıda, taç örgülü bir stil tercih ettim, turuncu saçlarım yüzümü gevşekçe çerçevesiyordu. Öğleden sonrasını makyajımızı mükemmelleştirmekle geçirdik —göz farı, maskara, allık ve ruj— ve ikimiz de hiç bu kadar güzel görünmemiştik. Göz kapaklarımın çevresine sürdüğüm koyu kahverengi ton, yeşil gözlerimi daha da parlak hale getirdi.

Bizi merkeze kadar eşlik etmek için gelen, daha önce hiç görmediğim bir güvenlik görevlisi vardı, bu yüzden annem ve ben yol boyunca sessiz kaldık, etrafımızdakiler görünüşümüze hayretle bakarken ara sıra birbirimize eğlenceli bakışlar attık.

Kaleye girişimiz ilk deneyimimden gerçekten farklıydı. Yüksek siyah merdivenlerden yukarı çıkarak, yükselen binanın girişine ulaştık. Kapılar ardına kadar açılmıştı ve mücevherler ve en güzel kıyafetler giymiş çiftler ve aileler içeri girip davetiyelerini gösterdiler.

Benim yaşımda genç kızları olan birçok ailenin olması dikkat çekiciydi. Bunun üzerinde durmaya vaktim olmadı, çünkü içeriye götürüldük ve büyük kanatları ve kuyruğu açılmış, karmaşık detaylarla oyulmuş bir anka kuşunu tasvir eden devasa bir mermer heykel tarafından karşılandık.

Sola yönlendirildik ve başka bir çift kapıdan içeri girdiğimizde, büyüleyici altın balo salonunu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tavanda melekler, kerublar ve şaşırtıcı bir şekilde sivri kulaklı varlıklar resmedilmişti. La'Rune Kalesi yüz yıldan fazla bir süre önce inşa edilmişti, bu yüzden bu duvar resminin benim türüm için derin bir nefretin başlamasından önce yapıldığını tahmin ediyorum. Yine de, üzerinin boyanmamış olması şaşırtıcıydı. Ortasında yine aile arması vardı.

Zemin açık kahverengi, damalı ahşaptan yapılmıştı ve o kadar parlaktı ki, üzerine yağ sürülmüş gibi görünüyordu. Duvarlar boyunca sıralanan altın şamdanlar, tüm balo salonuna sıcak bir ışık yayıyordu. Annem ve ben ilerlemeye devam ettik ve bazı katılımcıların hayretle bakan gözleriyle karşılaştık. Merkezden gelenler, bize hayretle bakıyorlardı!

Çeşitli taze meyveler ve tatlıların bulunduğu masalar vardı ve ben kendimi yemek yemeye karşı koymak için zorladım. Gözlerim odanın arkasındaki tahtlara kaydılar. Ulric tahtlardan birinde oturuyordu ve sarayından biri kalabalığı izlerken kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kutlamalardan pek hoşnut görünmüyordu.

Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Cildi oğlu gibi bronzlaşmıştı, uzun saçları da aynı derecede koyuydu. Ancak gözleri neredeyse siyahtı, Silas'ın altın rengi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Yüzünde yumuşak hatlar yoktu ve gözlerimiz buluştuğunda hızla bakışlarımı kaçırdım.

Odaya bakınmaya devam ettim, ta ki gözüm tanıdık bir yüze takılana kadar.

bir

yüz *Silas.*

göre Bir kız ve bir adamla sohbet ediyordu, muhtemelen kızın babasıydı.

ne

kadar

odanı

n

içind

e göz

gezdi

rmey

e

deva

m

Her yerde bizim yaşımda kızlar olduğu için, muhtemelen bir prenses adayıydı. Artık zırh giymiyordu, Silas tamamen siyah, benimki gibi gümüş ipliklerle süslenmiş, karmaşık detaylara sahip şık bir takım elbise giyiyordu.

"Bize birer içki alayım," dedi annem ve uzaklaştı.

Silas'ın gözleri etrafı taradı ve beni gördüğünde bana en parlak gülümsemesini gösterdi, bu da kız ve babasının bana bakmasına neden oldu.

Bu kadar bariz olma!

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Baba kaşlarını çatı, kız ise sadece bana bakakaldı, gözleri elbiseye hayranlıkla bakıyordu.

Silas bana doğru yürüyerek geldi. Onun tacını ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Safirler güzel bir desen halinde yerleştirilmişti ve odadaki yumuşak ışık onları parıltıyordu.

"Çok güzel görünmüyorsun?"

"Biraz daha dikkat çekmemeye çalışabilirsin," diye fısıldadım, sessizce konuşan ve bizi izleyen insanlara bakarak.

"Bence senin güzelliğine hayran kaldılar."

Küçük bir gülümseme attım. "Saçmalama. Bizim alt sınıftan olduğumuz çok açık."

"Senin için seçtiğim elbiseyi mi eleştiriyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece..." Odaya göz gezdirdim ve orada bulunan tüm çekici kızları saydım. Elbisem kesinlikle en sevdiğim elbiseydi ve bu gece güzel göründüğümü hissediyordum, ama yine de.

"Hala ne kadar özel olduğunu göremiyorsun." Dilini şaklattı. "Ne yazık."

Yüzüm kızardı. Müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başladılar — kemanlar, cellolar, flütler ve daha fazlası — ve güzel, yavaş bir şarkı başladı. Silas elimi tuttu ve beni dans pistine çekince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çiftler zarifçe dans etmeye başladılar ve Silas sol elini belime doladı, beni kendine çekerek sallanmaya başladık.

"Ne yapıyorsun?" diye gergin bir şekilde fısıldadım.

"Dans ediyorum, sonuçta bu bir balo. Ne bekliyardun ki?" Bana sırtarak baktı, ben de gözlerimi devirdim. Beni kendine çekti. "Tanrılar, keşke şu anda seni öpebilseydim," diye mırıldandı.

"Silas," diye fısıldadım ve o beni döndürdü, bu da beni kıkırdatmaya neden oldu, sonra tekrar bana yaklaştı.

Altın rengi gözleri parıltıyordu ve o kadar... mutlu görünüyordu ki.

Gözlerinin kaymasını izledim ve bakışlarını takip ettim. Kraliçe ve Annem konuşuyor olmalı, ama şimdi ikisi de bize "*Kes şunu!*" diye bağırarak geniş gözlerle bakıyorlardı.

Silas öksürdü ve dansımıza devam ederken aramıza biraz mesafe koydu.

Gerçeklik bir kez daha yüzüme çarptığında gülümsemem kayboldu. Onunla asla böyle bir hayat yaşayamazdım. İkimiz de ne kadar istesek de. Gözlerine baktım ve onun ifadesi benimkini yansıtıyordu.

"Bunu çözeceğiz, Çiçek," dedi alçak sesle.

Dudaklarımı sıkarak gülümsedim ve o kulağıma eğildi. "Bu elbiseyi neden seçtiğimi biliyor musun?" Geri çekildi ve ben başımı salladım. Gülümsedi. "Rengi bana senin o muhteşem gözlerini hatırlattı."

Dudaklarımı ısırdım. "Şu anda seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Hoşuma gitmeyen bir şekilde şarkı bitti ve Silas beni bıraktı. Eğilerek elimi ağzına götürdü ve nazikçe öptü. Etrafımdaki bayanların eşlerine reverans yaptığını gördüm, ben de beceriksizce aynısını yaptım.

"Bu dans için teşekkürler, Lena," diye fısıldadı. Birbirimizi incelerken aramızda inkar edilemez bir enerji vardı. Aşk, özlem, arzu... ama başka bir babanın araya girip Silas'tan kızıyla dans etmesini istemesi bu enerjiyi bozdu.

Utangaç bir şekilde selam verdim, sonra annemin yanına doğru yürüdüm, yarı yolda Silas'ın gözlerinin benimkilere dikildiğini gördüm, o kızla dans ediyordu. Bu beni kızdırmamalıydı; onun da bunu istemediğini biliyordum. Ama onun kollarında başka birini görmekten nefret ediyordum.

Hâlâ Kraliçe ile konuşan annemin yanına gittim. "Lena,"

diye selamladı Ryia. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"O zevk bana ait, Majesteleri." Annem beni şaşırtarak bana şampanya uzattı. Kadehi aldım ve bir yudum içtim, içecek hafif ve ferahlatıcıydı.

"Sen ve Silas eğleniyordunuz galiba." Kraliçe'nin sözleri üzerine annemin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Ben garip bir gülümsemeyle içkimi yudumladım, Ryia ise hafifçe güldü. "Bunun ikiniz için de kolay olmadığını biliyorum. Ama bugün burada olabildiğiniz için mutluyum." Anneme başını salladı, sonra uzaklaştı.

Annemle konuşmak için yanına gittim, ama arkadaşım gözüme çarptı. Torrin Brighthell tatlı masalarından birinin yanında nöbet tutuyordu.

Sırıttım. Prensle konuşmak gerçekten şüphe çekici olurdu, ama bir muhafızla konuşmak? Torrin çok sıkılmış görünüyordu ve Silas'ın eşlik etmediği için ben de öyle olurdum. Ya da sadece kıskançlık duyardım. Her neyse, dikkatimi başka yere çekmem gerekiyordu.

Kadehimi bitirdim ve göz teması kurmaktan kaçınmaya çalışan ama başaramayan Torrin'in yanına doğru yürüdüm. Yanına vardığımda bana kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun?" diye hoş olmayan bir ses tonuyla sordu. Ellerimi belime koydum, ama cevap veremedim, yine tısladı. "Merkez'in hanımları böyle hareketler yapmaz."

Ellerim yanlarıma düştüğünde kaşlarımı çatı ve ona orta parmağımı gösterme dürtüsüne direndim. Bu kesinlikle Merkez'e yakışır bir davranış olmazdı. "Özür dilerim, Torrin Bey," diye mırıldandım ve eğildim. Torrin'in yüzünde artık kısmen gizlenmiş bir eğlence ifadesi vardı.

"İnsanların bizim herhangi bir şekilde bağlantılı olduğumuzu bilmelerine izin vermemeliyiz," dedi sessizce.

Gözlerimi devirdim. "Önemli olan tek kişiler zaten seni tanıdığımı biliyorlar. En azından seni." dedim, sonra tereddüt ettim. "Benimle dans eder misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne?"

Yüzümün kızarmasını engelledim. Sanırım içim beni cesurlaştırmıştı. "Kraliçe'nin kraliyet hizmetinden bir muhafız, lütfen benimle dans eder misiniz?"

Torrin'in yanakları kızardı ve Kraliçe yanıma geldi. Torrin buna karşılık olarak dikleşti. "Devam et, Torrin," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"Ama Majesteleri, ben..."

"Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Git şimdi. Bir muhafız eksik olsa da sorun olmaz."

Torrin kolunu koluma takıp beni dans pistine götürürken, ona teşekkür etmek için başımı salladım. Oraya vardığımızda, bir eliyle belimi kavradı, diğer eliyle de elimi tuttu ve ben de boş elimi omzuna koydum.

Onun gergin ifadesine gülümsedim.

"Fazla dans etmez misin?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Senden daha iyi dans ettiğime *eminim*."

Bundan şüphem yoktu. Yine de sırtıttım. "Bakalım lafta mı kalacak?"

Bir sonraki şarkı başladığında, Torrin'in aslında mükemmel bir dansçı olduğunu görünce şaşırdım. Beni bir dizi hareketle yönlendirdi ve o beni döndürürken ben de ayaklarımın takılmaması için uğraştım.

"Yetişmekte zorlanıyor musun?" diye alay etti.

Ona dilimi çıkardım ve o gülümsemesini zorlukla bastırdı. Beni son bir kez döndürdü ve hareketli müzik bittiğinde, eli kalçamdaydı, diğer eli ise bir kez daha benim elimle iç içe geçmişti.

Sırıtarak selam verdi ve ben de reverans yaptım. Sürpriz bir şekilde, elimi tutup üstüne öptü.

Bu resmi bir hareketti, ama içimden bir ses Torrin'in o öpücüğü biraz daha uzun tuttuğunu söylüyordu.

"Dans için teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama gelecekte dans derslerine ihtiyacın olacağını düşünüyorum."

Omzuna hafifçe vurdum. "Kaba," dedim, sonra gülümsedim. "Ama doğru."

Öksürdü, sonra kendi alanına geri döndü. "Geri dönmeliyim," dedi, gözleri benimkilere bakarak.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim ve o da görevine dönmeden önce sadece başını salladı.

Birkaç yakışıklı beyefendiyle konuşan annemin yanına dönmeye başladım, sonra onun keyfini kaçırmak istemediğime karar verdim. Odaya bakındım ve Silas'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. Belki de Torrin ve ben birbirimize çok rahat davranıyorduk, çünkü annem dışındaki herkesin bildiği kadarıyla teknik olarak sadece bir kez karşılaşmıştık.

Torrin ile bu şekilde iletişim kurmaya o kadar alışmıştım ki, neredeyse cevabımı düşünmeye başlayacaktım, ama ona sadece göz kırptım. Kaşlarını çatmış hali kayboldu ve gözleri kollarındaki yeni kıza kaydı.

Ugh.

"Kıskanma. Senin olmanı istediğini biliyorsun." Gözlerim tekrar yerine geçen Torrin'e kaydı. *Annem meşgul. Ne yapacağımı bilmiyorum.* Torrin tatlı masasına anlamlı bir bakış attı.

Ben burnumu çektim, sonra oraya doğru yürüdüm.

Hala tatlı masasının nöbetini tutman komik geliyor.

Bunun arkasındaki çıkış için olduğunu biliyordum, ama yine de ona sataşmayı seviyordum. Ondan birkaç adım uzaktaydım, ama yine de birbirimizin zihninde konuşuyorduk. Bir tabağa iki brownie ve dev bir şekerli kurabiye koydum. Oh, bir de birkaç parça karamel ve birkaç parça çikolata.

"Birisi bu zavallı tatlıları senin açgözlü ağzından korumak zorunda."

Başımı çevirip Torrin'in gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırıldığını gördüm.

Seni piç. Sen de yiyemediğin için kıskanıyor musun?

Torrin sırttı, sonra en yakınındaki tabaktan bir bonbon aldı ve ağzına attı.

Çiğnerken çenesini izledim, kahverengi gözleri alaycı bir gülümsemeyle yemek yerken kısılmıştı. Kendimi bir anlığına ona çok uzun süre bakarken buldum, uzun boyuna, geniş omuzlarına, yüksek elmacık kemiklerine ve keskin çene hattına. Tatlıyı yutarken hareket eden boynuna.

O gerçekten yakışıklı.

Torrin'in gözleri büyüdüğünde tüm vücudum gerildi ve onun düşüncelerimi duyduğunu fark ettiğimde benimkiler de aynı şekilde büyüdü.

Hay aksi!

Hemen gözlerimi kaçırdım ve annemi kesmenin o kadar da önemli bir şey olmadığına karar verdim. Tabağımı sıkıca tutup hızla uzaklaştım.

Torrin'in düşüncelerimi okuyabilmesi çok utanç vericiydi. Ne düşünüyordum ki, böyle bir şey düşünerek?

"Yeterince tatlı yedin mi?" Annem tabağıma bakarak alay etti. Neyse ki, ben yaklaşırken adam uzaklaşmıştı.

Hafifçe güldüm. "Paylaşabiliriz diye düşündüm." Bu doğru değildi; tüm tatlıları tek başıma yiyebilirdim. Şimdi midem bulanıyordu.

"Önemli değil."

Torrin'in sesiyle tüm vücudum gerildi. Ona dönüp bakamadım bile.

"Birine karşı hislerin olmasa da onun çekici olduğunu kabul edebilirsin, Lena."

Terlediğimi hissettim. Bu konuşma dayanılmazdı.

Silas'ı seviyorum. Sadece onu istiyorum.

"Biliyorum," dedi Torrin zihnimde yumuşak bir sesle.

"Lena, iyi misin?" Annemin sesi beni irkitti. "Boşluğa bakıyordun."

"Oh... evet, evet, iyiyim."

Gözlerimi kısa bir süre

kapattım.

Ben izin vermedikçe lütfen kafamın içinden çık.

Torrin cevap vermedi, ama dinlediğini düşündüm.

Ben hayal edilebilecek en tatlı, en lezzetli şekerlemeyi ağzıma tıktırırken Kraliçe yanıma yaklaştı.

"Lena," diye gülümsedi. "Sana galerimizi göstermek istiyorum."

Gözlerimi kırptım, sonra hızlıca ikramı yuttum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve dişlerimin arasına çikolata yapışmamış olması için tanrılara dua ettim.

Bu galerinin bulunduğu yere doğru yürürken, Silas ile göz göze geldim. O kaşlarını kaldırdı, ben de omuzlarımı silktilim.

Balo salonuna açılan diğer çift kapıdan çıktık ve galeriyi görünce neredeyse nefesim kesildi. Beyaz taş duvarlara düzgünce dizilmiş düzinelerce muhteşem sanat eseri vardı.

"Etrafına bak," dedi Ryia. "En beğendiğin hangisi, bak."

Başımı salladım ve yavaşça odanın etrafında dolaşmaya başladım. Kraliyet ailesi, vahşi yaşam veya doğayı tasvir eden çeşitli tablolar asılıydı. Odanın ortasına birkaç mermer heykel yerleştirilmişti, eserler o kadar karmaşıktı ki, tasvir edilen insanlar neredeyse gerçek gibi görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca çeşitli eserlere hayranlıkla baktıktan sonra, bana en çok hitap eden eserin önünde durdum. Bu, kale kapıları kadar büyük bir tablo idi. Çarpıcı kırmızı, turuncu ve sarı renkler alevleri tasvir ediyor, mavi ve mor renkler ise özenle yerleştirilmişti. Canlı ateş, siyah bir duman bulutu gibi görünen şeyin etrafında dönüyordu. Eserin açıklaması şöyleydi: *Aşıkların ateşi ile ölüm.*

"Bu eser bana babam tarafından hediye edildi," dedi Ryia. "Faltrun'da yetenekli bir ressama yaptırmıştı. Esere *Yeniden Doğuş* adını vermişti."

Tuvalin üzerine kullanılan boyanın tüm dokusunu gösteren detaylara dikkat ettim. Altındaki ürkütücü sözlere rağmen çok güzeldi.

"Bu benim favorim," diye karar verdim.

Kraliçe burnundan güldü. "Öyle olacağını biliyordum." Kaşlarını çattım. "Nasıl yani?"

Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çünkü bu, Silas'ın da en sevdiği resim."

Akşam boyunca lezzetli ikramlar yiyip, şampanya içip, annemle dans ettikten sonra balo sona erdi ve insanlar dağılmaya başladığında Silas'ın yanına gittim.

"Selam," dedi tembel bir gülümsemeyle. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım. Gülümsemem kayboldu. "Keşke veda etmek için sana sarılabilsedim."

O da hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de öyle isterdim." Gözleri daldı, sonra tekrar benimkilere döndü. "Torrin'le dansın neydi öyle?"

Kalbim bir an durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Sadece onunla çok rahat görünüyordun."

Sinirlerimi kontrol altına aldım ve şampanya kadehimi kaldırdım. "Alkol cesaret verir."

Bu tamamen yalan değildi. Keşke ona Torrin'den bahsedebilseydim...
kendimden.

Silas yorumuma gülümsedi, sonra eğildi. "Seni sarhoşken gerçekten seviyorum, biliyor musun?"

Dudaklarımı ısırarak vücudumu saran sıcaklığı hissettim. "Beni kızdırmak acımasızca, Majesteleri."

Silas geri çekilirken sırttı, elimi tutup bir kez daha öptü. "Harika bir akşam geçir, Lena."

Annem ve ben kalenin önüne geldik ve eşlik edilmek için bekledik. Hayal kırıklığıma uğradım, bu sefer şoförümüz Torrin'di.

Harika.

İkimize de başını salladı, sonra yürümeye başladı, biz de hemen arkasından onu takip ettik. Annem ve ben ne kadar eğlendiğimizi, kraliçenin ne kadar güzel görüldüğünü ve Silas'ın ne kadar yakışıklı olduğunu konuştuk. Annem Torrin'e partiyi beğenip beğenmediğini sordu. Konuştuğu çekici yabancıyla o kadar meşgul olmuş ki, bizim dansımızı tamamen kaçırmış. Torrin sadece "*Bir muhafız için olabildiğince iyiydi*" dedi.

Zaman çabuk geçti ve evimize vardığımızda Torrin konuştu. "Lena, seninle konuşabilir miyim?"

Donakaldım, sonra ona dönüp başımı salladım.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi annem, garip bir şekilde, sonra içeri girdi.

Bir an sessizce durduk, zavallı ben onunla göz teması kuramıyordum. Konuşmadan önce parmak uçlarının uyluklarında gergin bir şekilde dans ettiğini fark ettim.

"Zihnini kurcaladığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Ben... insanların gerçekte ne düşündüğünü bilmek, sadece tahmin etmekten daha iyi hissettiriyor."

Sanırım bu şekilde iletişim kurmaya alıştım." Sesi... üzgün geliyordu. Gözlerine baktım.

Ve gerçekten pişman görünüyordu, ama bu onun suçu değildi. Keşke aklıma gelmeseydi dediğim bir düşünceye kapılana kadar iletişim şeklimizden memnundum. O ana kadar gayet iyi sohbet ediyorduk.

"Ne düşündüğünü söyle," diye yalvardı ve aptal kalbim çarpıntıya başladı.

"Ben... Sanırım sana *çok* yakınlaştım," diye fısıldadım ve kaşları çatıldı. "Silas'ı seviyorum..."

"Biliyorum."

"Ve sana olan hislerimin..." Tereddüt ettim. "Karmaşık hale geldiğini fark ettim."

Torin'in gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. Ben Silas'a aşkıttım. Sadece Silas'ı istiyordum. Ama Torin'e karşı hissettiğim çekiciliği inkar edemezdim. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum.

"Bana laf atmana ya da benimle dalga geçmene gerek yok," dedim, istemediğim kadar acı bir sesle. "Sadece... sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Birkaç kez gözlerini kırptı, yüzünde bir kaşlarını çatma belirdi, sonra başını eğip başını salladı. Birkaç saniye daha sessiz kaldık.

Sonunda, o güzel kahverengi gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Anlıyorum. İyi uykular, Lena."

O kaleye geri dönerken ben sadece ona baktım ve arkadaşımın aramıza mesafe koyduğum için kalbim sıkıştı.

"Lena."

Ses beni ürküttü ve gözlerimi açtım.

Ne kaba bir uyanış ama.

Gözlerim saate kaydı: 1:15. Onun için normalden erken bir saatti.

K a y in'in sesi titriyordu. "*Değişim geliyor Lena, korkunç, berbat bir değişim. İki gün içinde Torin'i bul. Geceleyin. Ames'e git.*"

Midem düğümlendi ve yataktan kalkarken paniğe kapıldım.

Ne? Otacia'yı terk etmek mi? Neden?

Sesi her zamankinden daha sessizdi. *"Torrin yapılması gerekenlere yardım edecek. Ayrılma zamanı geldiğinde onu bul. Ames'e güvenle ulaşmanı sağlayacak."*

Ne halt ediyordu bu kadın?

Ne yapılması gerekiyor? Ne olacak?

Sessizlik.

Kayın?

Uzun bir süre cevap vermedi.

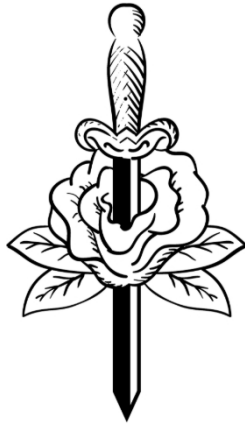
"Magekind'i kurtarmak için bu olmalı. Zamanı geldiğinde tekrar konuşuruz."

Silas'ı sordum, ama bana cevap vermedi. Torrin, Prens'in halkımızın kaderini belirleyeceğini söylemişti. Ama bu ne anlama geliyordu? Ona cevap vermesi için yalvardım, ama isteklerimi görmezden geldi.

O gece uykuya dalmakta zorlandım, gelecekte duyduğum korku yüzünden gözyaşlarım akıyordu.

Ertesi sabah, haber tüm krallığa yayıldı. Her şeyi değiştiren bir haberd.

Kraliçe Ryia suikasta kurban gitmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Nasıl? Bu nasıl olabilir?" Sabahın ilk saatlerinde annemle birlikte haberi duyduğumuzda tam anlamıyla paniğe kapıldım. Aklım otomatik olarak en kötüsüne gitti. Torrin ve Kayın... Bir şeylerin olacağını biliyorlardı. Dün gece beni uyarmıştı. O biliyordu!

Torrin kraliçeye saygı duyuyor ve onu önemsiyor gibi görünüyordu. Hepsi rol müydü? Kraliçeyi öldürmek isteyenlerle arkadaş mı oldum?

Torrin'in böyle bir şeye razı olması imkansızdı... Kesinlikle imkansızdı.

Sonra midem bulandı.

Silas...

Sevgilim için kalbim parçalandı, sonra ona zarar verilebileceği endişesi beni sardı. Hemen pelerinimi giymeye gittim, ama annem kolumu tutup beni zorla geri çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Onu görmem gerek. Bana ihtiyacı var."

"Lena, daha önce kalede çok sayıda muhafız vardıysa, şimdi daha da fazla olacaktır." Onu bırakmaya çalıştım, ama o beni daha sıkı tuttu. "Güvende olamazsın. Silas bile kralın öfkesini durduramaz, özellikle de kraliçe..." Cümlesini bile bitiremedi.

"Görünmezlik iksiri kullanabilirim..."

"Ya sen oradayken biri odasına dalarsa?" "O beni korur," dedim sertçe.

"Ama sen bunu ister miydin?!" diye bağırdı annem.

Hızla gözlerimi kııptım. Annem haklıydı. Silas'ın benim yüzümden cezalandırılmasını istemezdim. Ama yine de, onun acısını paylaşmadan onu nasıl terk edebilirdim?

Annem içini çekti, sonra yavaşça beni bıraktı. "Akşama kadar bekle."

"Ama..."

"Ve lütfen, lütfen dikkatli ol. Seni kaybedersem..." Gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Beni kaybetmeyeceksin," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece... Onu kederinde yalnız bırakamam."

Onu görmek için beklemek beni öldürüyor olsa da, akşamın en iyisi olacağına katıldım. Düşüncelerim Torrin'e geri döndü.

"İşler değişip ters gittiğinde, o an geldiğinde anlayacaksın, beni bul. Anladın mı?"

Eğer bu konuda bir şekilde parmağı varsa... onu kendi ellerimle öldürürüm.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, sonunda yolumuza devam ettim ve çıkıntıya tırmandım, nefesimi toplamak için bir süre durdum. Silas'ın odasında olup olmadığını bilmiyordum. Saat neredeyse 9 olmuştu, ama bu şartlar altında, antrenmanda, kralın yanında ya da başka bir yerde uyumak zorunda kalmış olabilirdi.

İç geçirdim. Görünmezlik iksiri içmiş olmama rağmen, etrafta hiçbir muhafız olmadığından emin olmak için bölgeyi inceledikten sonra, yukarı çıkmaya başladım. Adımlarıma dikkat ediyordum ve Silas'ın balkonuna son tırmanışı yapmaya hazırdım ki, bir güç beni aşağı çekti.

"Burada ne yapıyorsun?!" diye bir ses tısladı.

Başımı çevirip Torrin'i gördüm. Yüzünde şiddetli bir öfke vardı, ama ona saldırıp hançerimi boğazına dayadığımda bu öfke şaşkınlığa dönüştü.

"Sen..." diye homurdandım ve onu kale duvarına doğru ittim. "Bunda parmağın olmadığını söyle." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, ama yüzümde başka hiçbir zayıflık belirtisi yoktu. Silas onların arkadaş olduklarını söylemişti, ama onu ihanet mi etmişti? En çok sevdiği insanlardan birini elinden mi almıştı? Lanet iksirin işe yaramadığını fark edecek zamanım bile olmadı. "Söyle!"

Torrin şaşırdı. "Neden hep benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun? Delirdin mi sen?" Hareket etmek istediğinde, hançerimi boğazına daha sert bastırdım.

"Hareket edersen seni öldürürüm," diye bağırdım. "Kim o? Kayın kim, Torrin?"

Çenesini sıktı, öfkeli kahverengi gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı.

"KİM?" diye bağırdım.

"Sessiz ol!" diye tısladı. "Siktir," diye mırıldandı yenilgiyle. "Bilmiyorum ve sen boynumu kesmeden önce, ciddiylim. Kayın, Igon gibi bir kahin olduğunu iddia ediyordu. Bir şekilde *benim* yeteneğimi kullanarak seninle, benimle konuşabiliyordu. Meğer bu ortak bir yetenek değilmiş, bir şekilde... ödünç alınmış bir yetenekmiş."

"Lanet olsun, Torrin! Ve sen bu sese güvendin mi?" Ben de ona güvenmiştim. Aptalın tekiydim.

O gerildi. "Sadece bir kahin bilebileceği şeyleri biliyordu. İnan bana, onu hiçbir kanıt olmadan öylece inandım." O içini çekti ve koluma nazikçe dokundu.

Elini ittim. "Sana güvenmeni sağlayan bilgi neydi?"

Ne zaman öğrendin?"

Dudaklarını ısırdı, bana söylemek istemediği belliydi, sonra içini çekti. "Kayın üç yıl önce bana Silas La'Rune'un on altı yaşında Ruh Bağı bulacağını söyledi. O, Dış Halka'da yaşayan kızıl saçlı bir kız olacaktı... ve bir Büyücü olacaktı."

Vücudum dondu ve ona inanamayan gözlerle baktım. "Ruh Eşi mi? Anlamıyorum..."

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmıştınız, Lena. Ruh Eşliği bağı, Tanrıça Celluna'nın bir armağanıdır..." Kayın yüzünü buruşturdu. "Kayın ayrıca, tanrılar ve tanrıçalar hakkında pek bilgili olmadığını da söylemişti."

Gözlerimi genişlettim. Büyücülerin taptığı tanrılar hakkında çok az şey bildiğim doğrudu, ancak onların insan tanrılarıyla aynı isimleri paylaştıklarını biliyordum. Kendi kültürüm hakkında da çok az şey biliyordum. Annem ve ben, keşfedilmekten o kadar korkuyorduk ki, mirasımızla ilgili konuşmaları en aza indirgemiştik.

Ve Ruh Bağlantısı... Bu, Silas'ın benim gibi birine neden çekildiğini açıklardı. Tabii böyle bir şey gerçekten varsa.

"Seni gördüğümde ona güvenebileceğimi anladım, Lena," diye devam etti Torrin, hançerim hala boynuna dayalıyken. "Igon, Ames'ten ayrılmadan önce bana, birinin bana kaderimi söyleyeceğini söylemişti. Kim ya da ne olduğunu özellikle belirtmemişti. Ama Kayın, onun söylediği gibi konuştu. Bana yol gösterdi."

"Neden?" diye ısrar ettim. "Neden sana tüm bunları anlattı? Ve eğer gerçekten Kraliçe'nin tarafındaysa, neden bunu öngöremedi? Neden engel olmadı?"

"Bilmiyorum." Gözleri çaresizlik içinde benimkilerle buluştu. "Ben de senin kadar şok oldum. Kayın dün gece bana

benim yeteneğimi kullanarak istediğini başardığını söyledi. Ve zamanı geldiğinde benimle tekrar konuşacağını söyledi." Gözlerimin içine yoğun bir şekilde baktı. "Sana *yemin ederim* Lena, Kraliçe'nin öldürüleceğini hiç bilmiyordum."

Titredim. "Kayın bana yarın seninle Ames'e gitmemi söyledi. Sana da söyledi mi?"

"Söyledi."

"Yani Kraliçe'yi öldüren o muydu? Peki ya Silas? Onun güvende olduğunu nereden bileceğiz?" Dudaklarım titriyordu. "Onun güvende olmadığını düşünürsem *hiçbir yere* gitmeyeceğim..."

"Biliyorum," diye nazikçe sözümü kesti. "Kraliçe'nin ölümünden sorumlu kişi çoktan yakalandı. Ayrıntıları bilmiyorum, ama görünüşe göre Kral, kadın intihar ettikten kısa bir süre sonra olay yerini keşfetmiş."

Midem düğümlendi.

"Bir... kadın mı?" Torrin'in boynuna dayadığım silahımı gevşettim.

Çenesi gerildi. "Kim yakalandı, bana söylenmedi." "Yani, o olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Yükselen siyah kaleye baktım. Kayın kalede tutsak mıydı?

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım ve hançerimi indirdim.

"Ben de." Torrin, bıağımın bastırđıđı boynunu ovuşturdu. "Ryia'yı on yedi yaşımdan beri tanıyorum. Bana sekiz yıl boyunca iyilik yaptı." Başını salladı. "Kayın bunun olacağını açıkça biliyordu. Kaderinde vardı. Korkunç, yıkıcı... ve kaderinde vardı."

Ona kaşlarını çattım, ama sonra gözlerinde dolan gözyaşlarını fark edince yüzüm yumuşadı.

Onun kaybından gerçekten etkilenmişti. Ya da harika bir aktrd. İkincisine inanmak istemiyordum.

Onu kucaklamak istedim. Ama Silas'ı daha çok kucaklamak istedim.

"Dikkatli ol. Sen bitirene kadar ben nöbet tutacağım."

Ona minnetle başımı salladım ve balkona ıktım.

Silas'ın odasına dikkatlice baktım. Yatağının kenarında oturmuş, yüzünü ellerine gömmüştü. Hâlâ resmi kıyafetlerini giyiyordu, rahat bir şey giymeye zahmet etmemişti.

Derin bir nefes aldım, sonra penceresine hafifçe vurdum. Anlaşılır bir şekilde irkildi ve gözlerime baktı. Gözleri donuklaşmış, hafif pembe bir renk almıştı ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. Çenesini sıktı ve öfkeyle balkon kapısına doğru yürüdü.

Karmaşık kilitlerin tıklamasını duydum, sonra kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

"Burada ne işin var?" diye soğuk bir sesle sordu, bana dönerek, bakışları yoğundu.

"Ben... ben senin iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim, ben..."

"Annem az önce suikasta kurban gitti... Kimin yaptığını biliyoruz ama başka biriyle çalışıp çalışmadıklarını bilmiyoruz. Ya da neden yaptıklarını." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Burada olman çok tehlikeli. Sana bir şey olursa Lena, ben..." Sesi kırıldı.

Ellerimi yüzüne koydum, başını bana doğru çevirdim ve hızla dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yavaşça ayrılmadan önce birkaç yavaş, tutkulu öpücük paylaştık.

"Buraya gelip seni teselli etmem gerekiyordu." Bir elimle yanağını okşarken, diğer elimle göğsüne dokundum. "Çok, çok üzgünüm Silas."

Dudakları titriyordu, gözlerinde yaşlar birikiyordu, ama onları dökmemek, kendini savunmasız hissetmemek için çok uğraşıyordu. O duyguyu herkesten daha iyi biliyordum, ancak birçok kez bu konuda feci şekilde başarısız olmuşum.

Yüzünü okşamaya devam ettim. "Benim önümde kendini bırakabilirsin. Neye ihtiyacın varsa, her şeyi dışarı çıkar," diye fısıldadım.

Çenesindeki kaslar gerildi ve sonra kendini bana doğru itti, dudaklarımız bir kez daha çarpıştı, ama bu sefer daha açgözlüydü, daha güçlüydü. Beni uyluklarımdan kaldırıp yatağına taşıdığı anda ve nazikçe yatırdığında nefesim kesildi.

İfadesi hem yürek parçalayıcı hem de şehvet doluydu. Bana yoğun bir arzu ile bakıyordu, ama gözlerindeki yaşlar dökülmek için yalvarıyordu. Yine de, odasını aydınlatan yağ lambalarına doğru yavaşça yürüdü ve ben onun dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyarak zorlukla nefes alırken, lambaları kapatmaya başladı.

Hepsi söndüğünde, odayı sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Silas yavaşça gömleğini çıkardı, başından geçirerek mükemmel kaslı vücudunu ortaya çıkardı.

Yutkundum. Son bir buçuk yılda daha da güçlenmiş ve zayıflamıştı. Sanırım ben de öyleydim. Silas, benim ona para harcamasına karşı çıkmama rağmen, annemle beni her zaman iyi beslediğinden, ben de güzelce dolgunlaşmışım.

Yatağa, bacaklarımın arasına sürünerek girdi ve eliyle çenemi tutup yana doğru eğdi, böylece boynumla omzum arasındaki boşluğu ısıarak öpebildi.

Hafifçe ısırdı ve ben hafif bir acı hissederek tısladım. Sonra yavaşça boynumu yalamaya başladı. Gözlerim geriye devrildi ve yumuşak bir inilti çıkardım. Devam etmeden önce dudaklarının cildimde gülümsediğini hissedebiliyordum. Parmakları pantolonumun düğmesine kaydı ve ben de hızlıca yardım ettim, vücudumu onun için açarken alt dudağını ısırdım. Ben gömleğimi ve sütyenimi çıkarırken o pantolonumu çıkardı ve sonra tamamen çıplak kaldım.

"Sıra sende," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadım ve ondan kötücül bir gülümseme aldım.

Pantolonunun düğmelerini açtı ve devasa boyunu ortaya çıkarmak için yeterince aşağı indirdi, pantolonun bel kısmı göbek deliğinin hizasında duruyordu.

Bir homurtu çıkardım. "Hepsini."

Yumuşak bir kahkaha attı ve pantolonunu tamamen çıkarmak için yataktan atladı.

Üzerime geri sürünerek geldi ve gözlerime baktı, ama ben onun yüzünü ayrıntılı olarak görmek istiyordum. Ay ışığı tam arkasında olduğu için beni muhteşem bir şekilde görebiliyordu. Ne yazık ki ben aynı şeyi yapamıyordum.

Yavaşça öne doğru kayarak onu yatağa ittim ve üstüne oturdum. Gözleri şimdi yaramaz bir heyecanla doluydu. Bu bakış, aşağı doğru kayarak onun uzunluğunu ağzıma almam için bana ilham verdi. Dilimi onun etrafında gezdirdim, tam da onun sevdiği gibi ucuna odaklandım.

"Siktir..." diye fısıldadı ve ben yumuşak bir kahkaha attım. "Ne?" diye sırıttı.

"Ne kadar müstehcen bir dil, Majesteleri," diye onun penisine karşı mırıldandım.

Bana tembel bir gülümseme attı. "Bu seni rahatsız mı ediyor, Çiçeğim?"

"Yaptığın hiçbir şey beni rahatsız etmez."

Onu tekrar ağzıma aldım ve o başını geriye eğdi. Çıkardığı inilti beni ıslattı. Zaten onun üstüne çıkıp onu sürmek istiyordum.

Ağzımdaki penisinin pürüzsüz derisinin hissini tadını çıkararak okşamaya devam ettim. Elini saçlarıma kaydırdı ve beni

daha da aşağı itmeye başladı. Boğulmamak için çok uğraştığ ama her zamanki gibi, ben ğürmeden önce o ancak yarısına kadar girebiliyordu. ekildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, zürüm onun sağ eliyle yanaklarımı tutup bana bakmamı sağlamasına neden oldu.

"Üzülecek bir şey yok, Lena. Kesinlikle, seks konusunda hiç yok." Yüzümü bıraktı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Beni sür."

İki kez sormasına gerek yoktu. Üstüne ıktım, elleri belimi kavradı ve onu içime yönlendirdim, heyecanım onun ucunu ıslattı.

Bu sefer yavaşça girmedi. Tüm gücüyle içime girdi ve ben onun göğsüne yığılırken çığlık attım.

"Sessiz ol," diye kulağıma fısıldadı ve beni sikmeye başladı. "ığlıklarını duymaktan ne kadar hoşlansam da, durmak zorunda kalırsak çok sinirleneceğim."

Boynunu ısırıp derisini emdim. O zevkle inlerken, içime girip çıkmaya devam etti.

"Tanrım, Lena, çok ıslaksın."

Hızını yavaşlattı, tamamen dışarı çıktıktan sonra yavaşça tekrar içeri girdi. İnlememi tutamadım; çok iyi geliyordu. Ama olabildiğince sessiz olmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra, bu yavaş işkenceye dayanamadım. Oturdum ve ona sürtündüm, sonra kıçımı yukarı aşağı hareket ettirdim. O tısladı ve gözleri geriye yuvarlandı.

Onun üzerinde zıplarken manzarayı takdir ettim. Başı geriye yaslanmışken adem elması çıkıntı yapıyordu ve ter, mükemmel şekilli karın kaslarından aşağı damlıyordu. Nefesinin kesilmesini, zevkini uzatırken karnının kasılmasını izledim.

Sihirimi kontrol altında tutmak büyük bir çaba gerektiriyordu; onu görmekten, ona olan aşkımdan dolayı içimde biriken elektrik, vücudumun her yerine kıvılcımlar gönderiyordu.

O çok yakışıklıydı. Hayal edilebilecek herkesten daha yakışıklı ve mükemmeldi. Yukarı aşağı zıplarken klitorisimi ovmaya başladım ve Silas, göz bebekleri büyümüş, gözleri yarı kapalı bir şekilde beni hayranlıkla izledi. Sonra yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi.

"Seni tatmam lazım, Lena."

"Silas..."

O oturdu ve bizi ters çevirdi, sırtım şimdi yatağa yaslanmıştı ve Silas bacaklarımın arasındaydı. İtiraz edemedim; ben de en az onun kadar istiyordum.

O, uyluklarımın yanlarını öpmeye başladığında bacaklarım tamamen açılmıştı. Sırtım istemsizce kavis yaptı. Kahretsin, onun alaycı tavırları beni çılgına çeviriyordu. Klitorisime sıcak nefesini hissedebiliyordum, sonra da yanlarımı yaladı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. "Quill..." diye fısıldadım.

Bir anda, dilini merkezime doğru sürükledi ve ben yüksek bir inilti kaçırınca ağzımı kapattım. Etrafımı yaladı, sonra dikkatini sinir demetine verdi ve dilini hızla hareket ettirdi.

Lanet olsun.

Hiç eskimiyordu. Aslında, ikimiz de birbirimizi en iyi şekilde nasıl memnun edeceğimizi öğrendikçe, zamanla daha da iyiye gidiyordu. Serbest elimi alıp saçlarını okşadım, sıkıca tuttum. Beni yalarken çıkardığı sesler beni çıldırtmak üzereydi.

"Ne kadar güzel tadı olduğunu biliyor musun, Çiçek?" diye mırıldandı. Bu sözler üzerine göğsümün derinliklerinden bir inilti çıktı ve o, benim amımı yalamaya devam etmeden önce bana gülümsediğini hissettim. Sol elim de diğerine katıldı, ikisi de şimdi onun simsiyah dalgalarına dolanmıştı. Yüzüne sürtünmeye başladım ve o da karşılık olarak homurdandı.

Bunun hiç bitmemesini istedim. Ama orgazmım yaklaşıyordu ve bunu reddetmek istemedim.

Silas iki parmağını içime daldırdı, gözleri saf şehvetle üzerimde dolaşıyordu ve vücudum eridi.

"Ay ışığında çıplak halin çok güzel, Lena. Bu manzaraya sonsuza kadar bakabilirim." Parmaklarını yukarı doğru kıvırdı, hassas bir noktaya dokundu ve bu hisle içimde bir elektrik patlaması oldu. Çılgılık attım ve vücudum milyonlarca parçaya ayrılırken dili klitorisimin etrafında daireler çizdi, boşalma o kadar hoştu ki avucuma ağlayarak inledim.

Nefes nefese, kendini içime daldırdı ve orgazmdan sonra içimdeki penisinin hissi tam da ihtiyacım olan şeydi. Kalçalarını pompalayarak içeri girip çıkmaya başladı ve ben kollarımı ve bacaklarımı onun gövdesine doladım.

"Silas, çok iyi hissettiriyorsun," diye inledim, gözlerim bu lezzetli zevkten kapanıyordu. Silas başparmağını klitorisime bastırdı ve daireler çizmeye başladı, inlemelerim daha da yüksek sesli hale geldi. "Sessiz kalmak çok zor."

"Biliyorum," diye nefes nefese söyledi. Başparmağını daha hızlı hareket ettirdi, penisi beni gererken mükemmel bir ritim tuttu.

"Evet, aynen böyle." Ekstazi gözlerimi kör ediyordu ve farkına varmadan, bir orgazm daha içimi kapladı. Silas bağırırken ben de inliyordum, kendi boşalmasını bulup içime boşalması için sadece birkaç pompa daha gerekiyordu.

Birkaç saniye geçti, sonra yanıma yığıldı ve beni göğsüne doğru çekti, ikimiz de terliyor ve nefes almaya çalışıyorduk.

"Bu," diye nefes nefese konuştu, "harikaydı."

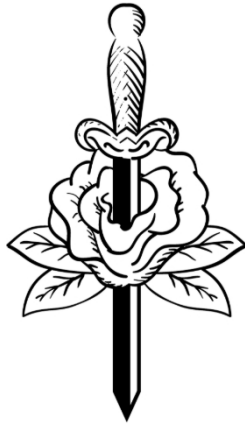
Bu, şimdiye kadar yaptığımız en iyi seksti. Ve geçen yıl kaç kez seviştiğimizi düşünürsek, bu çok şey ifade ediyordu. Eğilip yanağına öptüm ve o da bana yıldız ışığı gibi parıldayan gözlerle baktı.

"Sana çok aşığım Lena," diye fısıldadı ve beni nazikçe öptü. "Ben de *sana* çok aşığım," diye fısıldadım. Saçlarımı okşadı ve çenesini başımın üstüne koydu.

O kadar rahatlamıştım ki bayılabilirdim. Ama seks Silas'ın dikkatini başka yöne çekmiş olsa da, onun içinde hala karanlık, ağır duygular olduğunu biliyordum. Biraz yana kayıp başımı yukarı kaldırdım, Silas da bana baktı.

Bir an için birbirimizi sadece seyrettik. Sonra gözlerinde yaşların biriktiğini, çenesinin bir kez daha sıkıldığını gördüm ve sonra tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Bu manzara kalbimi parçaladı.

Başparmağımı yanağına hafifçe sürerek gözyaşını sildim. Dudakları titremeye başladı ve onu kendime yaklaştırdığımda, sonunda kendini bıraktı ve göğsüme yaslanarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

SILAS

Küçük bir çocuk olduğumdan beri hiç kimsenin önünde gerçekten ağlamamıştım. Bu bana acınası geliyordu. Babam bu manzaradan hiç hoşlanmazdı, beni zayıf olarak nitelendirirdi. Ama artık daha fazla dayanamıyordum, yakın olduğum tek kişiyi de kaybettikten sonra. Onun göğsüne yaslanıp ağladım, Lena beni kucakladı, elini saçlarımın arasında gezdirip beni sevdiğini tekrar tekrar fısıldadı. Onun yumuşak fısıltıları ve okaliptüs ile nane karışımı cennetsi kokusu beni rahatlattı.

O, başıma gelen en güzel şeydi.

Kadere pek inanmazdım. Yıllarca bu kalede mahsur kaldığım için, hayatın her zaman kasvetli ve boş olacağını düşünüyordum. Ve sonra, duvarların dışına çıktığım ilk gün onu buldum. Sanki kader bizim birlikte olmamızı istiyordu.

Annem de onu çok sevmiştir. Kim sevmezdi ki?

Nefesim düzelmeye ve gözyaşlarım azalmaya başlayınca, geri çekilip Lena'ya baktım, onun yüzü de buruşmuştu. Hayatta olduğum sürece onun bir daha öyle görünmesini istemedim. Kendimi toparlayıp oturdum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Ne olduğunu biliyor musun?" diye nazikçe sordu.

Burnumu çektim, sonra onu göğsüme doğru çektim. "Kimin yaptığını biliyoruz. Annemin yardımcısı Amatta." Burnumdan iç geçirdim. "Onu küçük bir çocukluğumdan beri tanıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Ama yine de, onu çok iyi tanımıyor olmalıyım..." Zihnim, şimdiki ana dönmeden önce, muhtemelen gözden kaçırdığım tüm işaretleri aniden hatırladı. "Bir şeylerin ters gittiğini hissetmeliydim. Bir şeyler yapmalıydım."

"Bu senin yükün *değil*, Silas. Bu senin hatan *değil*." "Babam onun bir cadı olduğunu iddia ediyor..."

Lena'nın bana karşı gerginleştğini hissettim. Ondan korkuyor. Haklı olarak. Ama onun yanına asla birini yaklaştırmam. Asla.

"Bunu neden düşünüyor?" diye sordu sessizce.

"Sanırım olayın hemen ardından oraya geldi. Avuçlarından sihir yayılıyordu. Muhafızlar onu hücreye götürmeden önce onu zapt edebildiğini söyledi. Sanırım kız oldukça direndi. Ama neyse ki başka kimse yaralanmadı." Yanağımın içini ısırdım.

"Sence onun motivasyonu neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Annem, tüm kalede en onurlu insandı. Cadılar söz konusu olduğunda bile, onları krallığımızdan kovmaya gönülsüzdü. Onun iyiliği... hak etmeyen insanlarda bile iyiliği görebilme yeteneği... bu onun zayıflığıydı. Ve şimdi o yok."

"Annen harika bir insandı." Göğsümü okşadı ve annemden bahsederken "idi" dediğini duyunca ağlama isteğine direndim. "Sen... sen tehlikede değilsin, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"Güvenliğini sağlayacak bir yol olmalı," diye ısrar etti.

"Senin buraya gizlice girmen beni daha çok endişelendiriyor." Gözlerime yansımayan bir gülümsemeyle şakacı bir şekilde yanağını çimdikledim. "Senin hakkında sadece annem bilmeliydi... ama yine de. Amatta başka biriyle çalışıyorsa, belki de kaleyi gözetliyorlardır ve..."

Görünürde gergindi ama benim için zorla gülümsedi. "Lütfen benim için endişelenme. Bir köylü kızı için endişelenecek çok şeyin var." O da benim yanağımı çimdikledi. Altın yeşili gözlerine baktım ve gözlerim dolgun dudaklarına kayd.

Tanrılar, o çok güzel.

"Sen benim için her şeysin, Lena. Bir gün, bu krallığı benimle birlikte yöneteceksin. Senin için *her zaman* endişeleneceğim."

Gülümsemesi kayboldu ve yanağımı okşadı. "Bu çok güzel bir rüya," diye mırıldandı. "Ama gerçek değil, Quill." Dudakları titredi ve yüzünü bir kez daha göğsüme gömdü.

Onu ikna edecek gücüm yoktu, ama onun benim kraliçem, karım, eşim olacağını biliyordum - krallıktaki hiç kimse bunu görmese de, eşim olması zaten gerçektir.

Saçlarını okşadım ve alnını öptüm, kokusunu tekrar içime çektim. Bir mırıldanma çıkardım. "Sana kokunun ne kadar güzel olduğunu hiç söyledim mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sadece bin kez," diye alay etti. Eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. "Asla ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı, sonra oturdu, bakır rengi bukleleri göğüslerine zarifçe düştü. Ne manzaraydı ama. "Ama gitmek zorundayım," diye devam etti, eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Elimi ipeksi saçlarında gezdirdim ve onu aşağı çektim, o da kıkırdadı. "Korkarım bu gece daha fazla olmaz, Majesteleri."

Sırtarak inledim, o da yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Ay ışığı onun muhteşem vücudunu daha da belirginleştiriyordu. Geniş kalçaları, mükemmel poposu, göğüsleri. O bir şaheserdi. Nasıl olur da kendini muhteşemden daha az bir şey olarak görebilirdi? Bu benim için her zaman anlaşılmaz bir şey olmuştu.

"Neye bakıyorsun?" Gülümsedi, ama cevabı zaten biliyordu. Yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm ve bacaklarımın arasına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye alay ettim, ama onu tekrar sahiplenmek yerine şifonyerime doğru yavaşça yürüdüm ve ev kıyafeti pantolonumu giydim.

"Yazık." Utangaç bir gülümsemeyle pantolonunu bağladı, sütyenini ve tişörtünü giydi.

Ona doğru yürüdüm ve onu kucakladım. O gittiği anda, kederin beni bir kez daha saracağını biliyordum. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Çiçek," diye mırıldandım. "İlgilendiğin için teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok." Beni sıkıca sarıldı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bir süre sessizce durduk, birbirimizin kollarında kaybolmuş olarak. Lena sonunda benden ayrıldığında, boğazımda bir yumru oluşmaya başladı.

"Sana bir şey vermek istedim..." diye başladım. Lena'nın kaşları çatıldı ve ben komodininin yanına gittim. En üst çekmeceyi açtım ve annemin en sevdiği kolyesini çıkardım. Gümüş kolyenin üzerinde, elmaslarla çevrili beş mavi safir vardı.

Lena'ya göstermek için kolyeyi kaldırdığımda, o da nefesini tuttu. "Silas..."

"Onu almanı istiyorum. Lütfen, Lena." Ona dönmesini işaret ettim ve o tereddütle itaat etti. Kolyeyi başının üzerinden geçirdim ve ensesinde toka ile kapattım, mücevherler köprücük kemiğinin hemen altında sallanıyordu.

Bana döndü ve parmak uçlarıyla safirlere dokundu. Ona çok yakışmıştı. "Çok güzel," dedi, sonra gözyaşlı gözlerle bana baktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Dudakları titredi. "Teşekkür ederim, Silas. Buna sahip olduğum için onur duyuyorum."

Onu bir kez daha kucakladım. Tekrar ağlamamak için büyük çaba sarf ettim. *"Seninle birlikte olmaktan onur duyuyorum."*

Yavaşça balkon kapısına doğru yürüdük. O dışarı çıkarken kapıyı onun için açık tuttum.

"Lütfen, lütfen dikkatli ol," diye yalvardım.

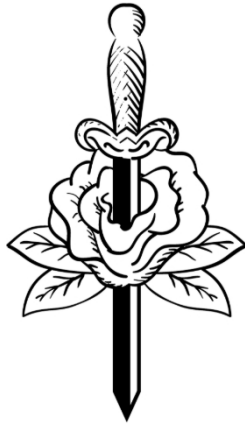
"Her zaman." Parmak uçlarına yükseldi ve uzaklaşmadan önce bana son bir öpücük verdi. Onu gözden kaybedene kadar izledim ve odama geri döndüm.

Tüm duygularım bir kez daha içime çöktü ve yastığıma yüzümü gömene kadar ağlamamayı sağlamak için her şeyi yaptım.

Annem, zavallı annem. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi acımasızca öldürüldü. Sanki *o* hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki onun ölümü pek çok insanı etkilemeyecekmiş gibi. Beni etkilemeyecekmiş gibi.

Amatta'dan nefret ediyordum. Lena'ya zarar vermekle tehdit eden o vahşiler ve o tavernanın önünde öldürdüğüm adamdan sonra, hayatımda ilk kez hissettiğim gerçek, derin bir nefretti bu. Onları öldürmekten zevk aldım, tıpkı Amatta'yı öldürmekten zevk alacağım gibi.

Bunun bedelini ödemeli.

Yirmi Sekizinci Bölüm

LENA

Ben kalenin yanından aşağı inerken Torrin yolun çıkışında duruyordu. Bana ayak uydurarak yanımda yürümeye başladı ve ara sıra etrafımıza bakarak herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Silas, Ryia'nın katilinin yardımcısı Amatta olduğunu söyledi," diye mırıldandım. "Onun bir büyücü olduğunu."

Torrin başını bana doğru çevirdi. "Ne? Amatta'nın büyücü olması imkansız."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Torrin konuşmak için ağzını açtı ama emin olamadığını fark edince inledi. Kendimizi büyülemek bizim için çok kolaydı. "Eğer aklından geçen buysa, o Kayin olamaz. Konuşma tarzları bile farklı. Ses tonunu kastetmiyorum. Davranışları, her şey tamamen farklı."

"Ama onunla birlikte çalışıyor olabilir." Gerildim. "Kayin'in başka kimlerle konuştuğunu kim bilebilir?"

Torrin'in yüzü soldu. "Ben... hayır." Başını salladı. "Kayin, Igon ile çalıştığını söyledi. O ise Kraliçe'nin suikastını asla desteklemezdi. Kral'inkini belki. Ama Kraliçe'ninkini değil."

"Ya yalan söylediyse?" diye ısrar ettim.

Beni inceledi, sonra gözlerini öne doğru çevirerek yenilgiyi kabul edercesine omuz silkti. "Güvenmek zorundayız."

Yürüyüşümü durdurdum ve sonra hayal kırıklığıyla kollarımı havaya kaldırdım. "Körü körüne güvenemem! Onun söz konusu olduğunda olmaz."

"Sesini alçalt!" Torrin, kollarımı tutarak tısladı. "Kayin ve Igon, halkımızın kaderini Silas'ın belirleyeceğini ısrarla söylediler," dedi sakın bir sesle. "Kayin ile olan bağımız şu anda... şüpheli olsa da, Igon'a tüm kalbimle güveniyorum."

Gözyaşlarımı zorla tuttum. "Buna inanabilmek istiyorum," diye fısıldadım.
Kollarımı nazikçe sıktıktan sonra bıraktı. "*Bir şeye güveneceksen, bana güven,*" dedi zihnimde, ben çantamdaki ekstra iksirleri içip çitlerin arasından geçerek İç Halka'ya çıktığımda.
Kayın'ın sözleri beni etkiledi.
Ona güvenebilirsin, biliyorsun.

Ertesi gün kalabalıklar toplanmaya başladı, Kraliçe Ryia'yı öldürdüğü iddia edilen büyücü Amatta'nın duruşmasını izlemek için Merkeze akın ettiler. Silas ve ailesinin iki gün önce burada kutlama yaparken, iki gün sonra aynı yerde yas tutuyor olmaları gerçek dışı geliyordu.

Aslında tam olarak aynı yerde değildi. Şimdi dikkatimiz kalenin solundaki giyotinideydi.

Kralın varlığı beni ürpertti. Hiç ağlamamış bir adam gibi görüldüğünü fark ettim, ama gözyaşları yoktu. Yanında Silas vardı, aynı karanlık ifadeyle, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Ona koşup yanına gitmek istedim.

Amatta muhafızlar tarafından dışarı çıkarıldığında kalabalık bağırmaya ve hakaretler yağdırmaya başladı. Ağzı tıkanmıştı, gözleri yaşlarla dolmuş, yüzünden sümükler akıyordu.

Platforma vardıklarında, gardiyanlar onu giyotinin yanına koymadılar. Bunun yerine, onu tahta bir kazığa bağladılar. Vücuduna ip bağlarken, şiddetle çırpınıyordu.

Korkudan titriyordu.

Ne... ona ne yapacaklar?

Kral muhafızlarla konuşurken, vatandaşlar Amatta'ya taş atmaya başladı ve bir taş kafasına çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkardı. İnsanlar kafasından kan damlarken alkışladılar ve ben kendimi iğrenç hissetmekten alıkoyamadım.

Annem elimi sıkıca tuttu ve ben başka yere baktım. Daha önce olduğu gibi, kalabalığın gerisindeydik ama *her şeyi* görebilecek ve duyabilecek kadar yakındık.

Kral, heybetli boyu ve iri cüssesiyle öne çıktı ve konuşmadan önce kalabalığı susturmak için elini kaldırdı.

"Bu cadı, kraliçenizi soğukkanlılıkla öldürdü. Sevgili, tatlı Ryia'mızı. Tanrıların lütfuyla, bu canavarın daha fazla masum insanı öldürmesini engelleyebildim.

daha fazla masum insanı öldürmeden durdurmayı başardım."

Amatta, ağzına tıkalı olmasına rağmen çığlık atarak çırpınıp durdu, ama söylemeye çalıştığı sözler anlamsız bir karmaşaydı. Silas ona tiksintiyle baktı.

Kralın iddiasına rağmen, Amatta'nın kulakları yuvarlaktı. Belki de hayatta kalmak umuduyla büyüsünü kaldırmayı reddetmişti.

"Büyücüler, krallığımızda yerleri olmadığını bilsinler diye kurallar koyduk, ama yine de varlıklarıyla topraklarımızı kirletmeye devam ediyorlar. Ve şimdi, kraliçenizi öldürdüler."

Kalabalık nefretle bağırdı ve ben annemin elini sıkıca sıktım. Yanlış... Bu yanlış geliyordu.

"Bu yüzden, Otacia vatandaşları, tüm cadılar için ölüm emri vereceğim."

Sessizlik.

"Onların türünü bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmanın zamanı geldi."

Bütün vücudum uyuştı. Kulaklarım tıkanmıştı. Kralın dudaklarından dökülen sözler kafama girmedi.

Hayır

Hayır!

Ulric konuşmasını bitirince bir meşale yaktı, gözleri Amatta'ya sabitlenmiş halde, ve meşaleyi Silas'a uzattı.

Tanrım... Silas'a bunu yaptıracak mı?

Amatta hala titriyordu, tüm gücüyle vücudunu sallıyordu, ama Silas yaklaşıncı yenilgiye uğramış bir şekilde çöktü. Silas, onun altındaki odunları yakmadan önce bir an tereddüt etti ve ağzı tıkanmış olmasına rağmen, korkunç çığlıkları tüm krallığı doldurdu.

Alevler bacaklarından gövdesine, yüzüne kadar yayıldı. Duman yukarı doğru yükseldi ve yanık etin mide bulandırıcı kokusu havayı kapladı.

Silas, omurgamdan aşağı ürperten, onda hiç görmediğim bir soğuklukla, gözlerinde kayıtsızlık ile izliyordu. Kalabalık gürledi ve önümüzdeki bu barbarca eyleme inanamayıp elimle ağzımı kapattım. Annem bileğimi çekti ve *"Duygularını gösterme"* diyen bir bakış attı.

Torin'i göremiyordum ama panik dolu sesini duyuyordum.

"Bu gece. Bu gece gitmeliyiz."

İşte bu. Kayın bizi bunun için uyarmıştı. Büyücüler... Artık sadece sürgün edilmeyecektik. Varlığımız tamamen sona erecekti.

Bunu kabul edemezdim. Gitmek zorunda olduğumu kabul edemezdim. Sevdığım evimin bu kadar hızlı ve bu kadar çok değişmiş olabileceğini kabul edemezdim. Annem elimi sıktı

elimi sıktı ve eve aceleyle giderken şüpheli görünmemek için elimizden geleni yaptık. Kahverengi saçlı kadının çılgınlıkları, vücudu eriyip yok olurken yavaş yavaş kayboldu.

"Bu gece gidiyoruz," dedi annem telaşla, kapımızı çarparak bizi kulübemize kilitledi. Tartışmadım bile. Donakalmıştım.

"Kralı duydun," diye devam etti, vücudu titreyerek eşyalarımızı toplamaya başladı. "Bize ölüm emri verildi, Lena. Böyle hasta bir liderin hüküm sürdüğü bir krallıkta kolay av olamayız. Kayın adlı kadın sana bu konuda uyarıyor olmalı."

"Ama... ama Silas..." Kendimi bir kabuk gibi hissediyordum. Bu gerçek olamazdı. Bu olamazdı.

"O kötü piçin oğlu," diye hırladı.

"Ee, ne olmuş?" Gerçeklik yavaş yavaş kafama dank etmeye başladığında yumruklarımı sıktım. Artık tüm büyücüler için ölüm emri vardı. Yakalanırsak, ölürüz. "Bu kaybı yaşadıktan hemen sonra onu terk etmemiz umurunda değil mi?" Mantıklı tarafım, başka seçeneğimiz olmadığını biliyordu. "Peki... ona... gidiyorum diyeceğim... kim olduğumuzu söyleyeceğim?"

Bana doğru döndü. "Kesinlikle olmaz!" Omuzlarımı kavradı. "Onu sevdiğini biliyorum, ama bu riski alamayız." Toplanmaya devam etti. "Öldüğümüzü göstereceğiz. Evimizi ateşe vereceğiz. Sahte cesetler yaratacağım, böylece burada öldüğümüzü düşünecekler."

"Ne dediğinin farkında mısınız?!" diye sordum inanamadan.

"Bu basit bir sürgün ve kaçış değil. Bu gerçekten ölüm kalım meselesi." Gözünden düşen bir gözyaşını sildi. "Silas'ı çok seviyorum Lena. Daha önce de söylediğim gibi, o benim için bir oğul gibidir. Ama o bir prens. Bizim kaçamadığımız gibi o da kaderinden kaçamaz. Burası artık güvenli değil ve Silas'ın senin güvenliğini her şeyden çok isteyeceğini biliyorum."

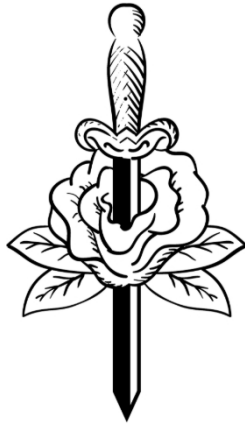
Ben de bunu biliyordum. Ama hiçbir açıklama yapmadan gitmek... onun benim öldüğümü sanmasına neden olmak...

Torrin'i bul. Ames'e git.

O günün sonunda geldiğini düşünmek midemi bulandırdı. "Gitmeden önce onu görmem gerek."

"Lena..."

"Hayır! Onu görmeden gitmeyeceğim!" diye bağırdım. "Son bir kez."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Saat 11'i geçmişti ki, sonunda Silas'ı görmek için gizlice içeri girdim, vücudumda görünmezlik iksiri dolaşıyordu. Torrin her zamanki yerinde değildi, ama yolculuğumuz için eşyaları topladığını biliyordum.

Muhafızlar etrafta dolaşıyordu, ama bu iksirin gücüne güveniyordum. Son başarısızlığım kabul edilemez olduğu için tarifi mükemmel bir şekilde uyguladım.

Dikkatlice çıkıntılara tırmandım ve penceresine ulaşp içeriye baktığımda, o orada değildi.

Kahretsin.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Torrin? Torrin, beni duyuyor musun?

Birkaç saniye bekledikten sonra bir cevap duydum.

"Evet, ne oluyor? Eşyalarını topladın mı?"

Evet, hazırlandım. Silas'ı görmeye çalışıyorum ama odasında yok. "Kaleye mi gittin?!"

Kafamın içinde bile Torrin'in sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. Yumruklarımı sıktım. Neden kimse anlamıyor? Gözlerimin yandığını hissettim.

Onu bir kez daha kucaklamadan bırakamam. Yapamam.

Torrin'in yanıtında bir gecikme oldu.

"Anlıyorum..." dedi yumuşak bir sesle. *"Kral ve Otacia'nın gözde generalleri toplantıda. Silas da orada."*

Sırtımı kalenin soğuk taşına yaslayıp, gözlerim aşağıya kaymadan önce yıldızlı gece gökyüzüne baktım. Çoğu insan uyuyordu, ama aşağıdaki evlerde yanan birkaç ışık, bu yükseklikten yıldızlar gibi parılıyordu. Bu, burada geçirdiğim son geceydi... Hâlâ inanamıyordum.

Ne hazırlıyorlar?

Bir başka duraklama.

"İyi bir şey değil, Lena. İyi bir şey değil. Saatler geçti, bu yüzden bir saat içinde biteceğini düşünüyorum."

Yüzümü ellerimle kapattım. *Çok korkuyorum, Torrin.*

"Biliyorum," sesi şefkatle doluydu. "Ames'e giderken seni ve anneni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Solumda bir hareket hissettiğimde irkildim ve gözlerimi oraya çevirdiğimde Torrin'in omzuna bir çanta asmış olarak yanımda durduğunu gördüm.

Etrafına bakındı ve beni göremediğini anladım.

"Sanırım buradasın. Sesin burada daha yüksek geliyor."

Öyleyim.

Çantamdan çıkardığım tersine çevirme iksirinden bir yudum içtim, böylece tekrar görünür hale geldim. Torrin'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, iksirin işe yaradığını anladım. Gökyüzüne bir bakış attım ve o da yanıma oturdu.

Gitmelisin. En son istediğim şey senin yakalanman.

"Benimle gel," dedi yumuşak bir sesle. "Hemen gidebiliriz." Ona döndüm, yüzündeki ifade benimki kadar gergindi.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye fısıldadı o da, sonra, beni şaşırtarak, beni kucakladı. Donakaldım, sonra onu elimden geldiğince sıkı bir şekilde kucakladım. Gözyaşlarım akmaya başladı ve onun göğsüne sessizce ağladım.

"Onu gördüğünde kendini tutabilecek misin?" diye fısıldayarak sordu Torrin.

Bilmiyorum... Bilmiyorum...

Ben ağlamaya devam ettim, Torrin ise saçlarımı okşadı. Onu son bir kez görmeden nasıl tamamen çöküntüye uğramadan durabilirdim ki? Ona gerçeği söylemeden?

"Ona bir not bırakabilirsin," dedi Torrin nazikçe. "Onu görmeye geldiğini, ama odasında olmadığını yazabilirsin."

"Ona sarılmam lazım," diye boğuk bir sesle söyledim. "Ona dokunmam, onu öpmem, sesini duymam lazım... Son bir kez."

Onun kollarından kurtuldum ve gözlerimi silerken hıçkırarak ağladım. *Bunu yapabilirim*

Torrin başını salladı. "Seninle kalacağım."

Torrin ile yarım saat bekledim ve o beni sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Konuşmanın durumu daha da kötüleştirdiğini söyledim ama o, Silas'ı görene kadar her şeyi içimde tutarsam

, yıkılacağımı söyledi.

Ben de ona bizim hakkımızda anlattım. Zaten bildiği hikayeleri anlattım. Silas'a Dış Halka'yı gezdirdiğim günü anlattım. Kaçak geçirdiğim çocukluğumu ve hayatım boyunca beni engelleyen korkuyu anlattım. Göz teması kurarak tüm hikayeyi dinledi.

Silas'ın odasında yağ lambalarının yandığını fark ettiğimde, gözlerimi sildim, ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım.

"Bunu yapabilirsin Lena." Ellerimi tuttu. "O senin Ruh Bağın. Bu son değil."

Başımı salladım, birbirimizin ellerini sıktık ve pencereye doğru yürüdüm. Torrin, Silas'ın onu göremeyeceği bir yere çekildi.

İçeriye bakıp sevdiğim kişiyi gördüğümde, ne kadar yorgun ve bitkin göründüğünü fark ettim. Beni pencerede gördüğünde gömleğinin düğmelerini açıyordu. Hızla kapıya doğru yürüdü, kilitleri açtı ve beni içeri aldı.

"Lena, yapmamalısın..."

Kendimi onun kollarına attım ve o da beni sıkıca kucakladı. Torrin'in sözlerini kafamda tekrarladım.

O senin Ruh Bağın. Bu son değil.

"Biliyorum, buraya gelmemeliydim. Ama ben..." Veda etmem gerekiyordu. "Seni görmem gerekiyordu."

Beni sıkıca sarılmaya devam etti. "Keşke seni her gün böyle sarılabilsen," diye fısıldadı. "Bu kaosun içinde beni ayakta tutan tek şey sensin."

O senin Ruh Bağın. Bu son değil.

"Sensiz yaşayamam," diye fısıldadı.

Donakaldım. Neden... neden, tam da bu zamanda böyle bir şey söylesin ki?

"Öyle deme..." diye sessizce yalvardım.

"Bu doğru. Hayatımdaki tek iyi şey sensin. Eğer sen olmasaydın, yaşamak için bir isteğim olmazdı..."

"Hayır," dedim sertçe, geri çekilip gözlerine bakarak. "Yaşama isteğini bana bağlayamazsın, Silas. Kimseye bağlayamazsın. Çünkü hayat adil değildir ve trajedi her an yaşanabilir." Yüzüne dokundum, başparmağımla mükemmel elmacık kemiklerini okşadım. Kehribar rengi gözleri yaşlarla doldu, benimkiler de öyle. "Ne olursa olsun..." Dudaklarım titredi, ama gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Pes etmeyeceksin. Kırılmayacaksın." Kendimi sakın tutmak için tüm gücümü kullandım. "Bana söz ver."

Çenesi tıklayıp, altın rengi gözleri düşünceli bir şekilde benimkilerle buluştu.

"Lütfen, bana söz ver Silas."

Alnımı öptü. "Senin için, benim Çiçeğim, söz veriyorum," diye fısıldadı.

O senin Ruh Bağın. Bu son değil.

Geri çekildim ve gözyaşlarımı tutmaktan boğazım yandı.

"Gitmeliyim. Her şey bu haldeyken, seni ne zaman tekrar görebileceğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Seni her saniye özleyeceğim."

Bu son değil.

"Ben de özleyeceğim." Onu kendime çekip tekrar sıkıca sarıldım. Kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onu çok derinden incitecektim ve tek istediğim, onun benim iyi olacağımı bilmesiydi. Hala hayatta olacağımı. Onunla burada kalmaktan başka bir şey istemediğimi bilmesini istedim.

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadım. "Her zaman."

"Her zaman, Lena." Beni kollarında salladı. "Seni her zaman seveceğim."

Dudaklarımı son bir kez dudaklarına değdirdim, öpücük yavaş ama yoğun. Dilinin dilimde, kollarının bedenimde, yüzünün ellerimde hissettiğim her saniyenin tadını çıkardım. Öpüşmemiz bittiğinde, yüzünü inceledim, her çizgisini, her detayını ezberledim.

Bu son değil.

Balkona doğru çekildim ve Silas kapıyı benim için açtı. "Lütfen dikkatli ol," diye yalvardı, tıpkı önceki gün yaptığı gibi.

"Ben iyiyim," dedim yumuşak bir sesle, yarın bu sözleri hatırlamasını dileyerek, bir şekilde hayatta olduğumu bilmesini umarak. Parçalanmadan veda edemeyerek, "Tekrar görüşene kadar," diye fısıldadım.

Silas gülümsedi ve ben de dönmeden önce zihnimde onun bir fotoğrafını çektim. Torrin kollarımı yakalamadan önce balkonu dolaşıp yolu geçtim. Gözlerimden yaşlar akarken ona baktım.

"Aferin Lena."

Başımı salladım ve çantamdan iki iksir çıkardım, birini Torrin'e uzattım. Yudumladık ve ikimiz de görünmez olduk.

Eve dönüş yolu, gözyaşlarım sessizce akıp dururken zihinsel ve görsel olarak bulanık geçti.

Onu terk ediyorum. Kim bilir ne kadar süreliğine...

Evime girdiğimizde, tersine çevirme iksiri içtik. Annem çanta hazırlıyordu ve bizi görünce donakaldı. Torrin yavaşça ilerledi ve ben arkamdan kapıyı yavaşça kapattım, sonra kapıya yaslanıp yere kayarak sonunda ağlamaya başladım.

"Lena..." Annem bana koşarak geldi ve beni teselli etmeye çalıştı, ama bu asla yeterli olamazdı. Sanırım o da bu duyguyu biliyordu, ama babamı öldüğünü düşünmesi için kandırmamıştı.

Ağlamaktan nefes alamıyordum. Hiç bu kadar üzülmemiştim. "Ben... onsuz yapamam," diye ağladım. "Tanrılar, o çok üzülecek."

"Şşş... şşş..." Annem beni kendine çekti.

"Onu seviyorum..." diye ağladım, o da beni sallıyordu. "Onu seviyorum." Vücudumun soğuduğunu hissettim, daha önce hiç hissetmediğim kadar soğuktu, karın içinde çıplak ayakla hayatım için koştuğumda bile bu kadar soğuk hissetmemiştim.

Annem beni tuttu, beni sakinleştirmeye devam ederken ileri geri salladı. Vücudum titremeye başladı.

Kahretsin. Donuyorum.

"Tanrım, Lena..." Torrin başladı, sonra annem çığlık attı ve geriye düştü. Kafamı kaldırdım ve kucağıma baktığımda boğazım düğümlendi.

Ellerim ve kollarım buzla kaplıydı. Ellerimin dayandığı yerdeki zemin de buzla kaplıydı, kollarım ve bacaklarım zemine yapışmıştı.

Torrin aceleyle yanıma gelip diz çöktü.

"Tanrılara şükür bu daha önce olmadı," diye mırıldandı, avuçlarını kollarımın yanına tutarken, her ikisinden de hafif bir alev çıkıyordu.

Nefesi m kesildi. "Ateş kullanıyorsun," dedim, dişlerim soğuktan titriyordu.

"Gerçekten," diye mırıldandı. "Sadece kıpırdamadan dur. Sana zarar vermeyeceğim." Yavaşça

avuçlarını ileri geri sallayarak beni yerinde tutan buzu yavaş yavaş eritti. Ateş büyü, edinilmesi en zor elemental büyü türüdür. Torrin'in bu büyüyü kullanabilmek için çektiği acıyı düşünmek bile istemiyordum.

"Onu kontrol etmeyi öğreneceksin. Merak etme," diye başladı annem.

Sonra kendimi düşündüm. "Ben... ben buz büyüsüne sahibim." Bu bir sorudan çok bir açıklamaydı. Annem başını salladı ve ben Torrin'e baktım, kahverengi gözleri elindeki işe odaklanmıştı. Buz büyüsü, büyük yıkımlarla elde edilen bir elemental büyü türüdür. Annem de buz büyüsünü kullanıyordu, ama ona bu gücü neyin verdiğini hiç sormamıştım. Yolculuğumuzda soracaktım.

Kollarımdan su damladığını hissettim ve bir süre sonra onları buz kalıbından kurtarmayı başardım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve daha da ağladım. Utanacak durumda bile değildim; Torrin, annem dışında, beni herkesten daha fazla ağlarken görmüştü.

"Üzülme," dedi Torrin yumuşak bir sesle. Titremeye devam ettim ve birkaç saniye sonra bacaklarım da kurtuldu. Ağlamam sakinleşmeye başladığında Torrin annemle konuştu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana haber verin."

Annem yemek masasının üzerinde duran çantalara baktı. "Alacağımız her şey hazır. Rahatça sığabilecek kadar çok iksir sakladım." Torrin'e döndü. "Ames'e yolculuk ne kadar sürer?"

"Yaklaşık iki ay."

Mümkünse kalbim daha da sıkıştı. İki ay kaçak hayat. İki ay yerde yatıp, yiyecek bulmak için mücadele etmek.

"Bize ben bakarım."

Başımı kaldırıp Torrin'e baktım, o da başını sallayarak bana yardım etti.

Aya

k. Bir dakika sonra, kuru giysiler giydikten sonra, odamın kenarında durdum.

Odamın kenarında durdum. Annemin, yatağında yatan benim bir kopyasını yaratmasını izliyordum. Oldukça rahatsız edici bir manzaraydı. Ben geçen yıl temel büyücülük becerilerimi geliştirmeye odaklanırken, annem ileri düzey büyüleri öğrenmeye yoğunlaşmıştı ve illüzyon yaratma yeteneği de bunlardan biriydi.

"Takıların..."

"Hayır. Kolye ve yüzük bende kalacak." Silas'ın bana hediye ettiği çeşitli giysiler, elbiseler ve gece elbiselerinin asılı olduğu dolabıma baktım. Bir kez daha ağlamayı bastırdım. Hepsi küle dönüşecekti. Bir daha asla giyilemeyeceklerdi.

Annem kendi kopyasını yaratırken Torrin ile oturma odasında bekledim ve annem gözleri yaşlı bir şekilde ortaya çıktığında Torrin bana döndü.

"İkinizin odalarını ateşe vereceğim, böylece kimse cesetlerin gerçek olmadığını anlamayacak. İşimi bitirince, bu iksirleri içeceğiz." Hepimizin elinde tuttuğu cam şişeleri işaret etti. "Ve deli gibi kaçacağız."

Annem yanıma gelip başını salladı ve Torrin annemin odasına, sonra da benim odama gitti. Ateşin çıtırdamaya başladığını duyduğumda Torrin bize doğru geldi.

"Konuşmak çok riskli, bu yüzden ikinizden biri iletişim kurmak isterse, düşünün. Gerekirse ben iletirim."

Başımızı salladık, sonra iksirleri hızla içip kulübemizden son kez çıktık. Kusurlu taşlarını, bakmak için çok zaman harcadığım bitkileri, her zaman sevdiğim sarmaşıkları içime çektim.

Evim. Sahip olduğum ilk gerçek evim.

Arnavut kaldırımlı yolda koşarken, çıkışa varmadan hemen önce bir çığlık duyduk. Biri yangını fark etmişti. Dönüp baktığımda, artık alevler içinde kalan evimizi gördüm ve midem bulandı.

"Her şey yoluna girecek."

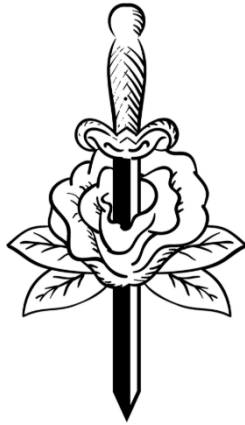
Umarım haklısındır, Torrin.

Merdivenlerden aşağı indiğimizde, köprüyü geçip Güney Ormanı'na vardığımızda iksir tam da etkisini yitiriyordu. Gölgelelerin arasına daldık. Her nefesim ciğerlerimde cam parçaları gibi acıtıyordu.

Kendime son bir kez geriye bakma izni verdim, uzaktaki kalenin ışıkları karanlıkta bir fener gibiydi.

Bu son değil.

PART TWO:
NOW

Otuzuncu Bölüm

BEŞ YIL SONRA

Eğitim çukurundaki tahta bir bankta uzanmış, Merrick ve Elowen'ın dövüşünü izliyorum, aralarındaki atışmalar beni çok eğlendiriyor. Merrick parmak uçlarını kaldırdı, havada buz parçalarını döndürdü ve fırlattı, Elowen ise elinden geldiğince kaçmaya çalıştı, her bir parçayı hızla atlattı, ta ki biri kolunu çizene kadar.

"Ah!" diye inledi, altın kahverengi kolundan kan damlarken. "Buzla baş edemiyorum."

Elini taze yaraya koydu ve avucundan sıcak bir ışık yayıldı, yarayı saniyeler içinde iyileştirdi. Bana gülümsedi.

Elowen Astair, Ames'in en iyi şifacısıydı. Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen, bu alanda yaşlı ya da genç, herkesi geride bırakmıştı. Benim dakikalarca, bazen saatlerce uğraştığım işleri o neredeyse hiç zaman harcamadan hallediyordu. Tabii ki yaranın ciddiyetine bağlı olarak.

Merrick burnunu çekti. "Sonunda itiraf ettin," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Elowen cevap olarak dilini çıkardı. Onların şakalaşmaları beni her zaman eğlendirirdi, üvey kardeşlerin dinamikleri benim asla anlayamadığım bir şeydi.

Merrick ve Elowen'in babası Vicsin Astair, Ames'in Lordu seçildi. Annem, Torrin ve ben nihayet buraya vardığımızda, bizi kollarını açarak karşılayan Vicsin'di. Normalde acıma duygusundan hoşlanmazdım, ama onun nezaketine minnettardım. Vicsin, Ames'in Yüce Lordu Igon'un altında yer alıyordu, ama yine de çok saygı görüyordu.

Merrick aynı zamanda Torrin'in kuzeniydi. İkisi de parlak platin saçlara sahipti, ancak Merrick'inki Torrin'in beyaz sarısından daha gümüşü bir renkteydi. Torrin ve Elowen kan bağı olmasa da, Merrick onu aynı şekilde seviyordu.

Ames, oldukça küçük bir kasaba olduğu için sadece yaklaşık yüz elli kişi yaşıyordu. Ama buradaki herkes birer büyücüydü. Bu... rahatlatıcıydı.

Kasaba çok uzak olduğu için, geldiğimizde kalabileceğimiz bir ev bile yoktu. Vicsin, karısı Heildee ve Elowen'in annesi ile birlikte evinde bize sığınacak bir yer teklif etti. Neyse ki annem, Torrin ve beni barındıracak fazladan yeri vardı. Annem ve ben bodrumda yatarken, Torrin'in odası tavan arasındaydı.

Torrin'in Otacia'ya gitmeden kısa bir süre önce ailesinin ortadan kaybolduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Kimse onlara ne olduğunu, kendi istekleriyle mi gittiklerini, kaçırıldıklarını mı yoksa öldürüldüklerini bilmiyordu. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, cevapların bulunmaması Torrin'i çok üzüyordu. Odası, Vicsin'in evinde eskisi gibi duruyordu ve amcası onu eve kabul etmekten çok mutluydu.

Merrick ve ben çabucak yakınlaştık. Ames'e yolculuktan dolayı hasta olarak gelmiştim ve o tüm zaman boyunca yanımda oldu. Onun bir kısmının kapalı olduğunu anlayabiliyordum ve bu anlamda birbirimizle bir bağ kurduğumuzu hissediyordum. Ailesindeki gerginlik hakkında asla ayrıntılara girmek istemedi, ama bana Vicsin'in annesini Heildee ile aldattığını ve bunun sonucunda Elowen'in doğduğunu söyledi. Babası hamileliği öğrendikten sonra annesini terk edip kalbini kırdı ve annesi beş yıl sonra intihar etti. Merrick bunun için babasından nefret ediyordu ve hala da ediyor.

Elowen'ı da nefret ediyordu, babasının sadakatsizliğinin onun suçu olmadığını bildiği halde. Biz geldiğimizde Merrick on dokuz, Elowen on dört yaşındaydı ve ikisinin neredeyse hiç konuşmadığını görünce şaşırdım. Ama her şeye rağmen, ben hasta olduğumda Torrin'le birlikte beni rahatlatmak için birlikte çalıştılar. Son beş yılda hepimiz birbirimize oldukça yakınlaşmıştık.

Beş yıl...

Otacia'dan ayrılalı... kaçmaya başladığımdan bu yana beş yıl olmuştu. Kulübemde, nehir kenarında dinlenirken ya da pazardaki tezgahımızı işletirken geçirdiğim beş yıl.

Silas'tan ayrılalı beş yıl oldu.

Onu düşünmeden geçen bir gün, bir dakika, bir saniye bile olmadı.

Torrin'i son gördüğümde bu yana da bir yıldan fazla zaman geçmişti... Ames'ten veda bile etmeden aniden ayrıldığından beri.

Bir yıl oldu...

Bu düşünceyle başımı salladım. Bunu düşünmek istemiyordum.

Merrick, Elowen'ın yanına yavaşça yürüdü ve onun pixie kesimindeki açık pembe saçlarını karıştırdı. Elowen, onu itip kakmadan önce, alnına düşen saçlarını

alınının üzerine sevimli bir şekilde düşecek şekilde geri taradı. İkisinin görünüşleri arasında bir benzerlik vardı, ama benimki gibi açık tenli olan Merrick'in teni, Elowen'in kahverengi teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. İkisi de mavi gözlüydü, ancak Elowen'in gözleri daha pigmentliyen, Merrick'in gözleri neredeyse griydi.

Merrick su tulumundan bir yudum aldı, sonra ağzını sildi. "Ne dersin Lena, sıra sende mi?"

Bankta oturduğum yerden kalkarken sııttım. Birkaç basamak aşağı inerek çukura doğru ilerlerken Elowen'in minyon figürünün yanından geçtim. "Geçen seferki gibi ağladığını duymak istemiyorum."

O güldü, bir yudum daha su içti ve sonra saçlarını bağladı. Saçları, her zamanki at kuyruğu şeklinde olmadığında omuzlarından birkaç santim aşağıya kadar uzanıyordu. Siyah, uzun kollu, boynu dramatik bir V şeklinde olan ve kaslı göğsünü ortaya çıkaran bir gömlek giyiyordu. Gömleğin altına gri pantolon ve siyah botlar giymişti; renkli olmayan kıyafetler onun her zamanki tarzıydı. Her zamanki yayını ve ok kılıfını takmamıştı. Bugünkü antrenmanımızda buna gerek yoktu.

Ames halkının tamamının *açıkça* büyücü olması çok ilginçti. Buraya ilk geldiğimde, bu kadar çok sivri kulaklı insan ve bu kadar çok insanın özgürce büyü yapmasını görünce şok olduğumu ve ağzımın açık kaldığını hatırlıyorum.

Kasaba halkının çoğu silah kullanmayı bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu. Ama Merrick ve Elowen meraklanmıştı, özellikle de kuzenlerinin son sekiz yılda tam bir savaşçı haline geldiğini düşünürsek. Bu da bizi birbirimize bağlayan bir başka şeydi. Elowen hançer kullanmayı öğrenmeyi seçti ve Merrick kılıç kullanabilirdi ama yay kullanmayı tercih etti, çünkü tek vuruşta düşmanı öldürebilecek buz okları yapabiliyordu.

Bana gelince, büyü hakkında, onu kullanma ve onunla savaşma konusunda bilmem gereken her şeyi bana Torrin öğretti. Yıllarca beni eğitti. Bazen, arkadaşlarımızı eğittiğimde benimle dalga geçerdi, ama onların onun teknikleri olduğunu söylediğimde hemen gülümsemesini bastırırdı.

Seni özliyorum...

Torrin, onu son gördüğümde beri zihnimde konuşmamıştı, ama ben yine de kafamın içinde onunla konuşmaya devam ediyordum, bir şekilde, bir şekilde dinlediğini umarak. Yetenekleri belirli bir mesafeye kadar uzanabiliyordu, ben kulübemdeyken La'Rune Kalesi'nden benimle konuşması, yapabileceği en uzak mesafeydi. Yine de umutluydum.

Merrick parmaklarını kırıstırdı ve dövüş pozisyonu aldı. Ben sııttım, uzun örgümü omzumun üzerinden attım ve eylem planımı düşündüm.

Merrick, benim gibi buz büyüsü yeteneği kazanmıştı. Ames'teki bir avuç büyücü de aynı yeteneğe sahipti. Sanırım hayatında böyle bir acıyı yaşamak o kadar da nadir bir şey değil.

Düşünmeden, bana bir buz ok attı. Avucumu uzattım ve göğsümü delmeden önce ateş büyüsüyle parçayı erittim. Merrick homurdandı ve bana beş parça daha attı, ben de ellerimi çevirerek bir ateş çemberi oluşturdum ve hepsini anında erittim.

Merrick kollarını kavuşturdu. "Ve *ben* ateşe karşı koyamam."

Elowen koltuğunda kıkırdadı. "Kimse Lena'ya karşı koyamaz."

Bu doğrudu. Torrin öldükten sonra, Igon dışında Ames'te ateşi kullanabilen tek büyücü bendim. Yıllar önce bu yeteneği keşfetmiş ve onda ustalaşmışım. Duygularıma bağlı olarak, bazen onu kontrol etmek zor olabiliyordu, buzda olduğu gibi. Ama yetenekli olduğumu kabul edebilirdim.

Merrick dişlerini dudak halkasına sürttü, sonra saldırısına devam etti. Kolaylıkla buz parçalarını erittim ve diğerlerinden zarıfçe kaçtım. Hayal kırıklığıyla inledi ve bana doğru koştu. Kolayca bir güç kalkanı kullanıp onu geri püskürtebilirdim, ama bu haksız bir hareket olurdu. Kaçtım ve ayaklarımla onu yere devirdim, kıcının üstüne oturdu.

Elowen kahkahayı bastı ve Merrick ona sert bir bakış attı.

Dilimi şaklattım. "Bana saldırmak asla işe yaramazdı."

O içini çekti ve avuç içlerine yaslandı. Öğleden sonra güneşi Elowen'in arkasındaki pencereden içeri girerken, siyah bir kedi pencereden atladı. Mor gözleriyle ona bakmadan önce uzuvlarını gerdi.

"Seni okşasam tuhaf olur mu?" Elowen her zamanki neşeli sesiyle sordu ve kedi, aynı mor gözleri parıldayan, abanoz tenli bir kadına dönüştü.

"Evet, bu tuhaf olur," diye gülümsedi, sonra Merrick ve bana baktı.

"Lena hâlâ seni hırpalıyor mu, Merrick?" diye alay etti.

"Lütfen, ben de tam onu göğsünden vuracaktım," dedi, ona bakarken beni delmeye çalışarak. Tabii ki, ben de onu zamanında yakaladım ve onu da erittim. Merrick inledi ve sırt üstü uzandı, utançtan yüzünü elleriyle kapattı ve ben gülmekten kendimi alamadım, kızlar da bana katıldı.

"Evet, ha-ha," diye mırıldandı Merrick, elini sallayarak reddederek. "Neden buradasın, Viola?"

O, yumuşak bir hareketle ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu, koyu mor örgüleri göğsünün hemen üzerinde sallanıyordu. "Arkadaşlarımla takılamaz mıyım?"

Buraya ilk geldiğimde Viola Sonnet'i Merrick'in arkadaşlarından biri olarak tanıştırdılar. Herhangi bir elemental büyü yeteneği açığa çıkmamış olsa da, bir büyücü gibi şekil değiştirebilme yeteneği onu Ames'in en güçlü büyücülerinden biri yapıyordu. Pürüzsüz, kahverengi teni ve badem şeklindeki gözleri onu güzel yapan tek şey değildi. Gerçekten güven yayıyordu. Onu kıskanıyordum.

"Bugün antrenman yapmak istemediğini sanıyordum," diye mırıldandı Merrick yerdeki pozisyonundan, sivri kulaklarındaki çeşitli piercingler süzülen güneş ışığını yansıtıyordu.

"Sana söyledim, Igon daha önce benimle konuşmak istedi." Dikkatini bana çevirdi. "Aslında, şimdi seninle konuşmak istiyor, bu yüzden buradayım, *Merrick*." Ona yan gözle baktı.

"Neden beni istiyor?" diye sordum, kollarımı gererek.

Viola omuz silkti. "Osrel'in bugün izinli olduğunu ve ofisindeki rafları toz almada yardım istediğini söyledi. Sonra bir süre Warlock folklorunu tartıştık. Tam çıkmak üzereydim ki seni çağırmamı istedi."

"Tamam," dedim ve sııttım. "O zaman benim yerime geçebilirsin, Merrick'in kışını tekmeleyebilirsin."

Merrick gözlerini devirdi ama gülümsemesini korudu.

"Neye dönüşmemi istersin? Aslana mı? Ayıya mı?" Viola ona doğru yürürken alaycı bir şekilde sordu.

"Bir balık," diye mırıldandı Merrick yerden kalkarken.

Kıkırdadım ve Elowen'e gülümsedim, sonra Igon'un kulesine doğru yola çıktım. O, Ames'in lideri, bizim Yüce'miz ve çok anlayışlı yaşlı bir adamdı. Torrin'den onun hakkında o kadar uzun süre hikâyeler dinledikten sonra, neredeyse beş yıl önce onunla ilk kez tanışmak tuhaftı.

Kulenin spiral merdivenlerinden yukarı çıkıp en üst kattaki ofisine girdim. Pencereleler açıktı ve Mayıs ayının başındaki esinti odanın her yerine hoş bir şekilde esiyordu. Duvarlar yüzlerce, hatta binlerce kitapla kaplıydı ve odada hafif bir vanilya kokusu vardı. Bir zamanlar buraya gizlice girip, onun kitaplarında bulunan çeşitli büyüler ve sihirleri gözetlemiştim. Neyse ki, beni yakaladığında merhamet gösterip sadece güldü. Başka biri bunu yapsaydı, sanırım hoşnutsuz olurdu. Ama nedense, ilgimden hoşlandı ve hatta daha sonra bana ders vermeye başladı.

"Ah, Lena." Masasında oturmuş, kısa gümüş sakalını okşuyordu. Igon altmışlı yaşlarındaydı ama hala formundaydı. Zindeydi ve

dürüst olmak gerekirse, annemin yaşlarındaki kasabadaki birçok kadın, onun yanından geçerken kıkırdamalarından anlaşıldığı kadarıyla, ona ilgi duyuyordu. Bunun farkında mıydı, değil miydi, belli etmiyordu.

Boğazını temizledi. "Söylesene canım, Oquerene hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Oquerene mi? Hepimizin geldiği diyor, değil mi?" Kısa bir süre önce bana ödünç verdiği kitaplardan birinde okumuştum. Büyü kitabı değildi, sadece halkımızın eski masallarıydı.

O başını salladı. "Bugünün büyücülerini o diyardan, göklerin üstündeki bir krallıktan geldiği söylenir. Masallarda bahsedilen, nesli tükenmiş olduğu söylenen tüm yaratıkların yaşadığı bir yer..." Bir an durdu, sonra gülümseyerek gözlerime baktı. "Böyle bir yeri hayal edebiliyor musun?"

"Kulağa... çok güzel geliyor," mırıldandım. "Ama gerçek olamayacak kadar fantastik."

O güldü. "Bazıları Oquerene'nin aynı zamanda Tanrıların ülkesi olduğuna inanır. Yaşam Tanrıçası Ravaiana'nın, orada yaşayanların zamanın etkilerinden muaf olmasını sağladığına inanırlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oradaki insanlar sonsuza kadar yaşayabilir miydi? Böyle bir şey okuduğumu hatırlamıyorum."

Igon güldü. "Sonsuza kadar değil, hayır. Hastalık veya şiddetten etkilenebileceklerini düşünüyorum. Ama Tanrıça onları layık görürse, belirli bir yaşın ötesine geçemezler."

Kaşlarımı çattım. Igon, halkımız hakkında bilgim olmadığını öğrendiğinde, kültürümüz hakkında bana elinden geldiğince çok şey öğretmekte ısrar etti. Bana tanrılardan bahsetti; en azından büyücülerinin inandığı tanrılardan, çünkü onlar insanların taptığı tanrılardan farklıydı. En büyük farklardan biri, insan tanrılarının bizi sadece izlemesi, bizim tanrılarımızın ise güçlerini insanlıkla paylaşması ve bir zamanlar gezegende yaşayan çeşitli sihirli insan türlerinde kendini göstermesiydi. Çoğu öldürülmüştü, ama büyücüler hayatta kalmıştı.

Igon, hayatımda neredeyse bir baba gibi özel bir rol üstlenmişti. Son beş yılda bana çok şey öğretmişti.

Gözlerim, Igon'un kütüphanesinin arkasında duran Tanrıça Ravaiana'nın büyük heykeline kaydı. "Birini böyle bir armağanı hak etmeye layık kılan şey ne olabilir?"

Igon gülümsedi. "Bunu Tanrıça'ya kendin sormalısın."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdadım. "Başka bir alem olduğuna göre, oraya gitmek mümkün müydü?"

Topaz rengi gözlerinde, ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir ışıltı belirdi. "Altmış bir yıllık hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da *her şeyin* mümkün olduğudur." Masasının üzerine serdiği haritaya tekrar baktı. "Gel buraya," dedi ve ben de öyle yaptım, masasının karşısına oturdum. Elleri yüzüklerle süslenmişti ve parmağını, zamanla sararmış büyük parşömen üzerine koydu.

"Bu, Tovagoth'taki diğer krallıklar tarafından kullanılan ana haritalardan biri." Parmağı, Ames'in kuzeybatısındaki, gayri resmi olarak bizim yerleşim yerimizin bulunduğu bölgeye kaydı. "Buradaki alanı görüyor musun?" diye sordu ve haritada muhtemelen kendisi tarafından eklenmiş benzersiz bir sembolle işaretli bir alanı gösterdi. Bu sembol, aşağıya doğru uzanan bir kuyruklu bir girdap ve yanında benim çözemediğim çeşitli sembollerden oluşuyordu. "Burası Rozavar Dağı'nın bulunduğu yer. Immeron adında bir adam tanıyorum. O ve ailesi bu dağın tepesinde yaşıyor."

Haritaya dokunmak istedim, ama ellerimi kucağımda birleştirdim. "Orası soğuk olmalı," diye mırıldandım.

Buna gülerek, parlak, beyaz dişlerini gösterdi. Gülümsemesi her zaman... tanıdık gelirdi. "Tam tersi. Yani, dağın etekleri öyle. Ama zirvede, hava durumu sihirle kontrol ediliyor — adamın karısının yeteneği sayesinde. Aslında yukarısı çok keyifli."

"Gittin mi?"

Buna karşılık, haritaya bakarak neredeyse yorgun bir şekilde gülümsedi. "Gittim. Buradaki sembol," dedi ve girdabı işaret ederek, "sadece büyücüler görebilir, ama dağın eteklerinde. Onaylanırsa, doğrudan zirveye ışınlanırsın."

"Bu inanılmaz," diye mırıldandım ve ona baktım. "Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye dikkatle sordum.

"Orada yaşayan arkadaşlarım uzman büyücüler, demirciler. Yıllar boyunca bana birçok yetenekli eser yaptılar: silahlar, mücevherler ve zırhlar. Immeron, doğuştan kolu olmayan karısı için tamamen işlevsel bir kol bile yaptı. Oldukça mucizevi," diye gülümsedi, sonra öne eğildi. "Belki onun hizmetlerine ihtiyacın olur diye."

Ona kaşlarını kaldırarak baktım. Bir kahin böyle bir şey söylediğinde, bunun arkasında daha fazlası vardır. Bu aynı zamanda, geleceği değiştirebileceği için bana söyleyemediği bir nedeni olduğu anlamına da geliyordu.

Ames'e vardığımda Torrin beni Igon'la tanıştırdı. Kayin'i dinlememizin doğru bir şey olduğunu bilmek bana büyük bir rahatlık verdi, ancak o bizim onun adını bilmemize şaşırmıştı. Kayin'in kim olduğu veya nereden geldiği konusunda hiçbir fikir vermedi, bir kahin olarak bunun bizim bilemeyeceğimiz bir bilgi olduğunu söyledi.

Kraliçe'nin suikastının ne kendisinin ne de Kayin'in parçası olduğu bir şey olmadığını garanti etti ve bu konuyu konuştuğumuzda gözlerinin dolduğunu yemin edebilirim. Kraliçe bir La'Rune olsa da, halkımıza karşı önyargıyı durduramasa da, iyi bir kalbi vardı ve bunu herkes biliyordu.

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim ve haritaya geri dönerek Rozavar Dağı'nın yerini ezberledim.

"Ateşi kontrol etmen nasıl gidiyor?" diye sordu, aramızda birkaç saniye sessizlikten sonra.

"İyi. Hatta harika." Kafamı haritadan kaldırdım, sonra sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturarak homurdandım. "Ama hala özel bir yeteneğim yok."

Igon'un gözleri parladı ve parmaklarını masaya vurdu. "Sen sandığından daha özelsin," dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım, sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika... sen... benim yeteneğimi gördün mü?"

Gülümsedi ama cevap vermedi.

"Ne zaman alacağım?" diye ısrar ettim.

"Zamanı geldiğinde. Ve bu konuda daha fazla konuşmayacağım!" diye güldü.

Hayal kırıklığıyla inledim, sonra dirseğimi masaya koyup yanağımı yumruğuma dayadım. "Bu işkence gibi değil mi? Bu kadar çok şey bilmek ve hiçbir şey söyleyememek?"

Kehribar rengi gözlerinde hüznün belirdi ve omuzları çöktü, içini çekti. "Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Kimseye dilemeyeceğim bir yetenek."

Igon gizemli bir adamdı; onun kulesinde çok zaman geçirmiş olan ben bile onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Otuz altı yaşında Ames'e gelmişti. İnsanlar ona hemen ısınmıştı, sanırım çoğu onu uzun zamandır tanıyormuş gibi hissettiklerini söylüyordu. Hiç evlenmemişti. Hiç çocuğu olmamıştı. Nedenini hep merak etmiştim ama sormaya cesaret edememişim.

Diğer elimi nazikçe alıp onun elinin üzerine koydum. Her gün taşıdığı yükü hayal bile edemiyordum, gerçekte ne kadar çok şey bildiğini hayal bile edemiyordum.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı, sonra diğeri eliyle elimi nazikçe sıktı. "şimdi, bana acımaya başlama, insanların sana öyle davrandığında nefret ettiğini biliyorum."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim, sonra dik oturdum, ellerimiz birbirinden ayrıldı. "İgon?"

Gülümsemesi kayboldu. "Evet?"

Benim gülümsemem de kaybolmuştu ve konuşmadan önce dudağımı ısırđım. "Sen... Torrin hakkında bir şey gördün mü?"

Yüzünde bir yumuşaklık vardı. "Eğer sorduğın buysa, o hayatta."

Omuzlarım çöktü ve yere baktım. "Bu kadar uzun süre uzak kaldığına inanamıyorum. Sonuçta burası onun eviydi."

Sessizlik oldu ve İgon titrek bir nefes verdi. "Benim yüzümden."

Bunu duyunca başımı hemen kaldırdım. Yanlış duymuş olmalıyım. "Ne dedin?"

İfadesi nötr kalmıştı, ama gözlerinde suçluluk görebiliyordum. "Onu gönderen benim, sayılır."

Sözleri kafama dank edince, acı içinde masayı kavrayarak ayağı fırladım. Torrin gittiğinde hemen İgon'a gitmiştim, o zaman bana hiçbir şey bilmediğini söylemişti.

"Bana yalan söyledin," diye dişlerimi sıkarak söyledim. O anda İgon'a karşı duyduğum tüm sempati ve sıcaklık kaybolmuştu. "Neden? Ona ne söyledin?"

İgon parmaklarını birbirine kenetledi. Sadece bana bakıyordu.

İçimde alevlerin yandığını hissedebiliyordum ve yumruğumu masasına vurdum, masanın üstündeki küçük süs eşyaları da buna karşılık olarak tıkırdadı. "Lanet olsun, İgon! Bana yalan söyledin!" Kütüphanesini yerle bir etmemek için tüm gücümü kullanıyordum. "Nedenini söyle!"

Bana birkaç saniye baktı ve ben patlamak üzereyken konuştu. "Sana karşı olan duyguları arttığı için gitmesini söyledim."

Onu yanlış duymuş olmayı o kadar çok istiyordum ki, birkaç kez gözlerimi kırptım. "Beni istediğı için gitmesi için onu zorladın mı?" diye sordum, karanlık bir sakinlikle. Sesim öfkemi yansıtmasa da, gözlerim ve titreyen uzuvlarım yansıtıyordu.

İgon yüzünü buruşturdu. "Zorlamak doğru kelime değil. Güçlü bir şekilde tavsiye ettim," dedi dikkatlice. "Ruh bağının kim olduğu biliniyor Lena. Torrin değil."

Titrek bir nefes verdim.

Sakin ol, sakin ol.

Ellerim ahşabı o kadar sıkı kavramıştı ki, parmaklarım ahşaba iz bırakmış olsa bile hiç şaşırırmazdım. "Ames onun eviydi, benim değil. Kiminle birlikte olduğumu bu kadar önemsiyorsan, gitmesini önerdiğin *kişi ben* olmalıydım." İnanamadan başımı salladım. "Prens evli. Ruh Eşim'in kim olduğu önemli değil!"

Bir yıl önceki evlilik haberi beni tamamen mahvetmişti, bu doğruydı. Ama Silas benim öldüğümü sanıyordu. Elbette hayatına devam edecekti.

Igon gerildi. "Kızgın olduğumu biliyorum..."

"Kızgın mı? Ben öfkeliyim." diye bağırdım. "Ne, hayatımın geri kalanında hiç bir partnerim olmayacak mı? *Sen* hayatın boyunca yalnız kalmayı sorun etmiyor olman, herkesin öyle olduğu anlamına gelmez."

Igon bu sözlerim karşısında gerçekten irkildi, sonra kapıyı işaret etti. "Çık dışarı," dedi sakın bir sesle. "Biraz sakinleş. Sonra her şeyi daha net göreceksin."

Dişlerimi gıcırdattım. "O nerede?"

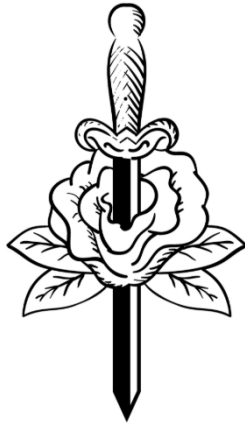
"Sana söyleyemem."

"Nerede O?" diye bağırdım ve yumruklarım alev aldı, Igon'un masası yanmaya başladı. Gergin bir şekilde geri çekildim ve Igon küfrederek masasının içindekileri yere attı ve çılgınca lavaboya koştu, bir kovayı suyla doldurdu. O da ateş kullanabilirdi, ama başka bir büyücünün alevlerini sakinleştirmek imkansız olmasa da zor bir işti.

Ben sadece orada durdum, ağzımı sıkıca kapatarak alevleri inceledim. Pişmanlık duymam gerekirdi, ama duymadım. Birazcık ateş çıkarmak bile öfkemi dindirmemişti.

Igon kovayı masasının üzerine boşalttı ve alevleri başarıyla söndürdü. Bana hayal kırıklığıyla baktı.

"Bunu affetmeyeceğim," diye tısladım ve odadan çıktım.

Otuz Birinci Bölüm

Öğleden sonrasının geri kalanını Ames sınırının hemen dışındaki nehirde ateş topları atarak geçirdim. Tanrılar, ne kadar kızgındım.

Zavallı Torrin... Neden benimle konuşmadı? En azından nereye gittiğini söylemek için...

İç geçirdim. Muhtemelen gitmesine izin vermeyeceğimi bildiği içindi. Lanet olası piç. Ona her şeyimi borçluydum — annemle benim buraya güvenli bir şekilde gelmemizi, eğitimimi, yeni evimi. Aslında kovulmayı hak etmiyordu.

Ve ne için? Silas hayatına devam etmişti. O benim Ruh Bağım olsa bile, insanlar kaderindeki eşleri olmayan insanları sever ve onlarla evlenirler.

Öfkeyle bağırarak defalarca patlamalar yaptım. Alevler hala içimde yanıyordu; gücümü serbest bırakmak acıyı dindirmek için yetersizdi. Gözyaşları yüzümden akıyordu ve görüşüm bulanıklaşıp düzgün göremediğimde durdum, kollarım yanlarımda sarkmıştı.

"İyi misin?" diye sordu bir ses yumuşak bir şekilde.

Yavaşça döndüm, gözlerimden yeni akan gözyaşlarını silerek. Annem orada duruyordu, yüzünde endişeyle bana bakıyordu. Bahar havası etrafımızda esiyordu, annemin kâkülleri ve omuzlarına kadar uzanan bakır rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Hayır. Hayır, iyi değilim." Dudaklarım titredi ve nehre geri baktım. Annem yanıma geldi ve ikimiz de sessizce nehre baktık, sonra annem elimi tuttu.

"Ne oldu?" diye nazikçe sordu.

Serbest elimle burnumu sildim. "İgon pis bir yalancı.

Olan biten buydu."

Annemin başı hızla döndü ve ben kendimi çevredeki tüm ağaçları ateşe vermemek için zor tuttum.

"Bana, bunca zaman sonra Torrin'i gönderenin kendisi olduğunu söyledi."

Annem nefesini tuttu, elini ağzına götürdü. "Anlamıyorum... neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Mizahsız bir kahkaha attım. "Sanırım beni mutlu eden herkesin benden uzaklaştırılması gerekiyor." Bu yorumla yanaklarım kızardı. Geçen yıl Torrin ile aramızda olanları kimseye anlatmamıştım. Neyse ki annem ısrar etmedi. "Görenlerin nasıl olduğunu bilirsin," diye devam ettim. "Sana hiçbir şeyi doğrudan söyleyemezler. Nerede olduğunu bile söylemiyor..." Dudaklarım titredi ve elbette, daha fazla gözyaşı aktı. Kafamı salladım. "İgon, Torrin'in bana olan sevgisini takdir etmedi, çünkü o benim Ruh Bağım değil." Yine kuru bir kahkaha attım. "Torrin, herkesin ondan istediği şeylere çok sadık, asla kendisi için bir şey yapmıyor. Evinden ayrılmak istemediğini biliyorum. Sonunda buraya geri döndüğümüzde çok mutluydu. Ve şimdi o gitti... ve hepsi benim suçum."

Annem elimi sıktı. "Hayır, Lena. Bu senin hatan değil." Kafamı sallamak istedim, ama o diğer elimi de tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi. "Torrin kendi kararlarını verebilen yetişkin bir adam." Ne söyleyeceğini düşünür gibi bir an durakladı. "Ben..."

"Söyle gitsin," diye mırıldandım, yere bakarak.

"Sadece Ruh Bağları'nı düşünüyordum... ve nasıl... Silas'ı senden alıkoyacak hiçbir şeyin olamayacağını," dedi sessizce.

Donakaldım. Gözyaşlarımın akmaya devam etmesinden nefret ediyordum.

"Ondan uzak durdum," diye cevap verdim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Bu benim hakkımda neyi gösterir?" "Bunun o kadar basit olmadığını biliyorsun. Senin için bu bir ölüm kalım meselesi.

Torrin için öyle değildi."

Gözlerimi sildim ve kalbim acıyor olsa da içimdeki ateş sönmüş, daha doğrusu buz tutmuştu. "Artık önemi yok. Silas artık başkasına ait. Onu asla elde edemeyeceğim."

Annem beni kucakladı, ben de zayıf bir şekilde karşılık verdim. Kasabaya dönmek için kendimi yeterince toparlayana kadar bir süre daha nehir kenarında kaldık.

Ames'e geldiğimizden beri, Astair ailesiyle akşam yemeği yiyorduk. Merrick, babasından nefret ettiği için onlarla akşam yemeğini hep atlıyordu

ama o ve ben yakınlaştıkça, ben de orada olacağım için katılmaya karar verdi. Elowen de Merrick'in arkadaşlığından çok hoşlandığı için bunu gerçekten takdir etti.

Heildee ve Vicsin yemekleri neredeyse bitirmişlerdi, Merrick ve ben de yemek odasındaki büyük meşe masayı hazırlamayı bitiriyorduk. Annem genellikle Heildee'ye yardım ederdi, çünkü ikisi de yemek yapmayı severdi, bazen de Elowen, Merrick veya ben akşam yemeği görevini üstlenirdik. Torrin ve ben de birkaç kez birlikte yemek yaptık.

Annemin son birkaç haftadır kasabada Phillip adında bir adamla görüşmeye başladığını biliyordum ve muhtemelen bu akşam da onunla birlikte olduğunu düşündüm. Yeni bir ilişki olsa da, annemin birini bulmasına sevindim. Pencereden dışarı baktım ve turuncu güneş ışığı Astair evine doluyordu, bu da güneşin yakında batmaya başlayacağını gösteriyordu.

"Elowen nerede?" diye Merrick'e sordum.

"Fabel'in kolunu tedavi ediyor. Sanırım bugün ağaca tırmanırken kırmış," diye cevapladı. Fabel, Ames'teki birkaç çocuktan biriydi.

Sadece başımı salladım ve birkaç dakika daha sessiz kaldık.

"İgon ne istiyordu?" diye sordu Merrick, her tabağın yanına çatal bıçak takımı yerleştirirken. "Sonrasında çukura geri dönmemen beni şaşırttı."

Omuz silktim ve herkes için bardakları masaya koydum. "Sadece canım istemedi "

Sessizlik oldu ve Merrick'e baktığımda, normalde buz mavisi olan gözleri dönüyordu, şimdi koyu kömür rengindeydiler. Birinin duygularını okuduğunda gözleri bu renge dönüşürdü.

"Bana yalan söyleyemezsin Lena," dedi dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken. Kalbim hızlanmaya başladı. Merrick de liderimizin kuzenini sürgüne gönderdiğini öğrenince mutlu olmayacaktı. "Ne oldu?"

Cevap veremedim, dışarıdan gelen çığlık sesleri Merrick'i ve beni irkitti. "Ne oluyor?" Birbirimize baktık ve dışarı fırladık.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Heildee mutfaktan, ama biz çoktan kapıdan çıkmıştık.

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Merrick ve ben, bir ordu askerinin kasabaya sızarak dışarıda kalan masum insanlara silahlarını doğrulttuğunu gördüğümüzde aynı anda gözlerimizi kocaman açtık.

Otacian askerleri. Bizi bulmuşlardı.

"Elowen'i bulmam lazım," dedi Merrick titreyerek.

"Git, ben savaşıyorum," diye onu teselli ettim ve o Fabel'in evinin yönüne doğru koşmaya başladı.

Birkaç dakika içinde Ames tam bir kaosa dönüştü. Askerler akın akın gelmeye devam ediyor, yakalayabildiklerini yakalamaya, yakalayamadıklarını öldürmeye çalışıyorlardı. Sayıları bizimkinin iki katından fazlaydı, ama büyü çok güçlüydü. Kazanabilirdik. Kazanmak zorundaydık. Otacian askerlerinin ve Ames halkının kanı çoktan dökülmeye başlamıştı.

Çılgınca etrafa baktım, tanıdık yüzler evleri için savaşıyordu. Otacia öldürme emrini verdiğinde, diğer bölgeler de onu takip etti. Mümkün olduğunca çok sayıda büyücüyü canlı yakalamayı hedeflediler

— Kral, tüm vatandaşlarının gözü önünde bizi öldürmekten zevk alıyor gibiydi.

Ama halkımız gururluydu. Öleceksek, eğlence için değil, evlerimizi ve birbirimizi korurken ölecektik.

İleriye doğru koştum, bana silahlarını sallayan askerlerden kaçtım ve gerektiğinde güç alanlarını kullandım. Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim, ama bunun değişeceğini hissediyordum. Elowen'i, Merrick'i ve annemi de görmedim.

Neredeler?

Panik içinde soluma döndüm ve bir asker bana kılıcını kaldırıyordu.

Ona bir güç alanı uyguladım ve geriye sendeledi.

Geniş gözleri bana odaklanmıştı, bacakları titreyerek ayakta durmaya çalışıyordu. Tanrılar, on altı yaşından büyük olamazdı. Bu çocuğun beni yakalamasına izin vermeyecektim, ama onu öldüremezdim de.

Sadece gözlerimi kırptım ve bir buz parçası boğazını delip geçti. Gözleri şişti, kanı akarken yere yığıldı. Kafamı Merrick'e çevirdim, o da benimle kısa bir süre göz teması kurduktan sonra, kendisine ve Elowen'e saldıran iki adamı savuşturdu.

Onlara doğru koşmaya başladım, ama bir adam tüm gücüyle beni itti ve geriye doğru savruldu. Düşüp kuyruk kemiğimin üzerine düştüm, bu darbe nefesimi kesti ve sırtımda bir acı hissettim. Adrenalin vücudumu kapladı, kolumu yüzümün üzerine kaldırdım ve bana gelen her türlü darbeyi engellemek için bir güç kalkanı oluşturdum. Beni öldürmeye çalışan adamla göz göze gelme fırsatını yakaladım ve her şey durdu.

Sıradan bir bakış değildi. Altın rengi gözler.

Kılıcı vurmak üzereyken donakaldı, gözleri o kadar genişlemişti ki beyazları tamamen görünüyordu.

"Lena?" diye inanamadan fısıldadı.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Silas," diye fısıldadım.

Hiçbir şeyi sindirecek vaktim olmadı, çünkü gözümün ucuyla karanlık bir siluet gördüm — bir aslan — bize doğru koşuyordu. Silas şoktan o kadar etkilenmişti ki, kendisine doğru gelen tehdidi fark etmedi ve kıpırdamadı.

Ama ben fark ettim.

"Hayır!" diye bağırdım ve onun önüne atıldım, kollarımı çaprazlayarak o kadar güçlü bir sihirli kalkan oluşturdum ki, Viola ona çarptığında geriye fırladı ve normal şekline dönüştü. Örgüleri yüzünün önüne düştü, çimlere ve toprağa tutunarak tamamen durdu. Başını kaldırdı.

Şaşkındı. Öfkeliydi.

Hızla Silas'a geri döndüm, o da aynı bakışla bana bakıyordu, hala kılıcını tutarken titriyordu. Tacını, siyah Otacian zırhını ve lacivert pelerinini giymişti.

Onun bakışları benimkilere saplanırken, Igon'un kulesinin tepesindeki boynuzlar çalmaya başladı ve başım o yöne doğru döndü. Olamazdı...

Teslim olma emri.

Ames'in büyücüleri, çınlayan sese inanamadan birbirlerine baktılar. Onları iyi durduruyorduk. Neden şimdi teslim olalım?

Silas'a baktım ve diğerleri gibi ben de dizlerimin üzerine çöküp ellerimi havaya kaldırdım. Kralımız olmasa da, özellikle de bizimki öngörü gücüne sahip olduğunda, Yüce'mizi takip ediyorduk.

Silas tek kelime etmeden kılıcını kınına soktu, bileklerimi kavradı ve gümüş kelepçeleri taktı.

Başımı kaldırıp kelepçeleri inceledim. Her iki kelepçede de, kilitlendiğinde parlayan kırmızı bir mücevher vardı. Bir boşluk hissi beni sardı.

Büyüm... Nasıl olduğunu bilmiyordum ama... *gitmişti.*

Tüm halkımız büyü silici kelepçelere takılırken zaman yavaşça akıyordu. Bu aletin ne işe yaradığını anladıklarında tüm büyücülerin yüzlerinde panik belirdi.

Hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Kendimizi koruma yeteneğimiz olmadan, kaçma şansımız neredeyse hiç yoktu. Igon ne düşünüyordu?

Ve annem neredeydi?

Neyse ki hepsi hayatta olan Fabel'in ailesine bakarken, Silas önümde diz çöktü. Tereddütle gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldim.

"Liderin nerede?" diye soğuk bir sesle sordu.

Yüzünü inceledim. Çok... farklı görünüyordu. Kuzgun rengi dalgalı saçları, onu son gördüğümde daha kısaydı. Eskiden çene hizasına kadar uzanan saçları, şimdi boyun çizgisi ve yanlarda kesilmiş, üst kısım daha uzun ve gevşek duruyordu. Dudaklarını düzgün bir şekilde kesilmiş sakal çevreliyordu ve sol elmacık kemiğinin üstünden ağzına kadar uzanan uzun bir yara izi vardı.

Ve boynu... zırhı nedeniyle sadece küçük bir kısmı görünüyordu, ama yoğun bir şekilde dövmele olduğunu anlayabiliyordum.

Çok yakışıklıydı. Ama gözlerinde hiç şefkat yoktu.

Cevap veremeden, bir asker Vicsin'i yanımıza yere attı.

"Baba!" Elowen'in çılgınlığını duydum. Gözlerim ona kaydı ve başka bir asker, babasının yanına koşmasını engellemek için kollarını tutuyordu. Onun bu kadar yakınında olduğunu fark etmemiştim bile. Vicsin kan öksürdü.

"Seçilmiş yetkilileri," dedi asker. Silas'tan en az yirmi yaş büyük görünüyordu, alnında kırısklıklar vardı ve sakalında gri saçlar vardı.

Silas bir an daha gözlerime baktı, sonra ayağa kalktı, Vicsin'in yanına gitti ve onu tiksintiyle inceledi. "İstihbarat, liderlerinin yaşlı bir adam olduğunu söylemişti."

"Hayır, ben onların lideriyim," diye mırıldandı Vicsin, ağzından kan damlarken.

Igon'u kurtarmaya çalışıyordu.

"Adın ne?" diye sordu Silas.

Vicsin ona nefret dolu gözlerle baktı. "Vicsin Astair."

Silas başını yana eğdi. "Yalan söylenmesinden hoşlanmam, Vicsin," dedi yumuşak sesiyle kötü niyetle. Bir parçam, bu sözlerin bana da yönelik olduğunu düşünmeden edemedi. "Bana onun yerini söyle, seni bağışlamayı düşüneceğim."

Elowen ağlıyordu, aynı asker ona yardım etmesini engelliyordu. Adamın yüzünü pek göremiyordum, ama ifadesi neredeyse... sempatik görünüyordu. "Lütfen, lütfen ona zarar verme!" diye ağladı. Silas ona baktı, karanlık ifadesi değişmedi.

"Otacia'daki diğerleriyle birlikte öldürülmem için beni bağışlayacak mısınız?" diye tükürdü Vicsin.

Silas dilini şaklattı, bakışlarını tekrar Vicsin'e çevirdi ve başını Elowen'e doğru eğdi. "Belki o seni mantıklı davranmaya ikna edebilir?" Elini kaldırdı ve onu tutan asker, onu öne getirmeden önce durakladı.

"Onu dizlerinin üzerine çöktür," diye emretti Silas ve asker itaat etti. Bütün vücudum titriyordu, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

Elowen olmaz... tatlı Elowen olmaz.

Silas kılıcını kınından çıkardı ve ona doğru yürüdü. O ağlarken bıçağı boynuna dayadı.

"Ona dokunma," diye bağırdı Vicsin. Dikkatim, onu tutan askere karşı direnirken boşuna homurdanan Merrick'e yöneldi.

"Bana ihtiyacım olan şeyi söyleyemezsen, korkarım başka seçeneğim kalmayacak." Silas'ın sesi son gördüğümünden daha kalındı, ya da belki de empati eksikliği sesini farklı kılıyordu. Aşık olduğum o nazik adam... ortada yoktu. Hiç yoktu.

Vicsin çaresizlik içinde Elowen'e baktı. "O öldü. Sorumluluk bana verildi," diye yalan söyledi.

Silas yine dilini şaklattı, hala Elowen'e bakarken kılıcı daha sıkı kavradı.

Onu öldürecek.

"Kuleye gitmiş olmalı!" diye bağırdım. Silas durakladı, sonra başını bana doğru eğdi. "Lütfen, lütfen onlara zarar verme," sesim titredi.

Yüzünde bir duygu belirtisi gördüğüme yemin edebilirim, ama farkına varamadan çok çabuk kayboldu. Başını Vicsin'e doğru uzattı.

"Gördün mü, o kadar da zor değildi, değil mi?" Elowen'in boynundan kılıcı çekti ve Elowen rahatlamış bir şekilde yere yığılırken, silahını Vicsin'e doğrulttu.

Elowen çığlık attı, ama Silas saldırmadan önce Igon kuleden çıktı. Silas hareketsiz kaldı, sonra yavaşça kılıcını indirdi.

"Merhaba, Prens Silas," dedi Igon hoş bir ses tonuyla.

Silas gülümsedi, ama sıcak bir gülümseme değildi. "Sen Igon olmalısın." "Tek ve gerçek," dedi tembel bir gülümsemeyle, kollarını iki yana kaldırarak

"Ama artık pek bir faydam olacağını sanmıyorum."

Igon bakışlarını bana çevirdi ve zihnimde benimle konuşmaya başladı.

Ancak ateş sayesinde anka kuşu küllerinden yeniden doğabilir.

Sadece gizemli mesajdan değil, Igon'un bir şekilde zihnimde konuşabildiğinden dolayı da hızla gözlerimi kıptım.

Bu gücü ne zaman elde etmişti?

Ona soru sormadan Silas konuştu.

"Yeter. Nerede?" diye ısrar etti. "Silah nerede?"

Silah mı? Neyden bahsediyor bu adam?

Igon onu bir an inceledikten sonra, "Çok geç olmadan onu bulamazsın," dedi.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim." Silas dişlerini gösterdi. "Yerini söylemek için bir şansın daha var, yoksa sonun gelir."

Igon sessiz kaldı ve birkaç saniye geçmeden Silas kılıcını göğsüne sapladı.

"HAYIR!" diye bağırdım ve içgüdülerim devreye girdi. Silas kılıcını çekip Igon'un dizleri yere çarptığında kan fışkırırken, Igon'un yanına koştum. "Hayır, hayır..." Onun ölümcül yarasını incelerken ağladım. Onu iyileştiremezdim; bu lanet kelepçelerle onu tutamazdım bile.

Igon'un genişlemiş gözlerine baktım ve daha önceki kavgamızı düşünerek ağladım, "Üzgünüm... Çok üzgünüm."

O başını salladı ve elini yanağıma koydu. "Sen..." Nefes almakta zorlanırken konuşmaya çalıştı. "...bizim kurtarıcımız olacaksın, Lena Daelyra." Bakışlarını Silas'a çevirdi... ve *gülümsedi*, gerçek, samimi bir gülümseme... rahatlamayla mı karışmıştı? "Seni affediyorum, evlat."

Silas'ın yüzünde şaşkınlık belirdi ve Igon tekrar bana döndü. Eli yanağımdan kaydı ve titrek bir eliyle cebine uzandı.

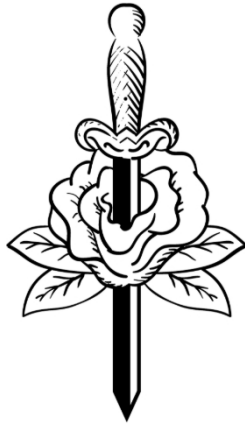
"Bir... hatıra," diye fısıldadı ve bana bronz bir pusula uzattı. Ağzından kan akmaya başladı ve o pusulayı elbisenin cebine koyarken ben daha da ağladım.

O, halkımıza döndü. Birçoğunun yüzü, bu kadar sevilen, bu kadar nazik bir adamın sonunu izlerken buruştu. "Lena Daelyra, yeni Yüce'niz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Igon son gücünü kullanarak bileklerimi tutarken etrafımda nefes kesen sesler duydum.

"*Oquerene'yi bul,*" diye zihnimde konuştu. "*Kayın'i bul.*"

Topaz rengi gözlerinden hayatın kayboluşunu izledim ve o yere yığıldığında, ben de yıkıldım.

Otuz İkinci Bölüm

Ben Igon'un cesedi üzerinde ağlarken, etrafımızdaki herkes donakalmıştı. Hâlâ az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

Ben, yeni Yüce mi? Neden?

Çoğu büyücünün hayatları boyunca açamadıkları bir element olan ateşi kullanabiliyordum, ama yine de özel bir yeteneğim yoktu; doğuştan herhangi bir yetenekle doğmamıştım. Igon bir kahindi. Elowen acıyı ortadan kaldırabiliyordu. Merrick bir empatiydi, lanet olsun, ve Viola bir şekil değiştiriciydi. Hepsi öğretilmeyen veya öğrenilemeyen yeteneklere sahiptiler. Ve sonra ben vardım. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Igon bugün erken saatlerde bir yeteneğe işaret etmişti... ama bu kelepçeler tüm büyüü ortadan kaldırdığına göre, bu yetenek bana ne fayda sağlayabilirdi ki?

"Siz... sizi piçler. Ne yaptınız?" Vicsin, Silas'a saldırmaya çalışırken homurdandı ve ona doğru fırladı. Bir anda, Vicsin'in gözleri dışarı fırladı, onu yere atan asker kılıcını boğazına sapladı.

Nefesimi tuttum ve ayağa kalkarken, askerin kılıcını çekip yaradan kanın fişkırmaya başlamasını dehşetle izledim.

Elowen yürek parçalayan bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerim Merrick'e kaydı, o ise... donakalmış görünüyordu. O kelepçelerin ona takılmış olmasına minnettardım; aksi takdirde Elowen'in hissettiği her şeyi hissederdı ve bu onu mahvederdi.

Elowen'ı tutan asker eğildi ve onu duyamıyordum ama ağzının kulağına "*Üzgünüm*" diye fısıldadığını gördüm. Elowen ağlamaya devam etti.

"O bana zarar veremezdi, Rurik," diye mırıldandı Silas.

Rurik omuz silkti. "Riske girmek istemeyiz, Majesteleri." Son sözlerinde bir acı vardı. Bu adamı tanıdığımı fark ettim; yıllar önce Torrin beni La'Rune Kalesi'ndeki hücreme götürdüğünde o da oradaydı.

Silas sadece homurdandı ve askerlerine bizi arabalarına bindirip köyü aramalarını emretti.

"Hendry, birkaç adam al ve bu kuleyi ara. İhtiyacımız olan bilgiyi içerebilecek her şeyi al," dedi Silas, farklı renk gözleri ve kahverengi tenli bir askere. Asker sadece başını salladı ve kuleye doğru yöneldi.

Hendry. Gençken bana onunla ilgili hikayeler anlatmıştı.

Igon'un onlara değerli gelebilecek ne tür bir bilgiye sahip olduğunu, bu "Silah" hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bir kahin olarak onların geldiğini gördüğüne göre, onu saklamış ya da atmış olmasını umuyordum.

Yine de hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Neden bize uyarıda bulunulmadı ya da hazırlık yapılmadı?

Silas bana döndü ve kolumu sıkıca tuttu. Beni diğer tüm büyücülerin toplandığı yere sürüklerken, acıdan yüzümü buruşturdum.

Bazılarının onun, bazılarının benim halkımdan olduğu çeşitli cesetlerin üzerinden geçtik. Tanıdığım farklı yüzleri görünce kalbim sıkıştı, birkaç saat önce gülüp, gülümsüyor ya da havanın tadını çıkarıyor olan insanlar. Sonra kimi görmediğimi fark ettim.

"Annemi gördün mü?" diye sessizce sordum. Cevap vermedi, sadece beni çekmeye devam etti. Köyün çıkışına neredeyse varmıştık ki bir ses beni çağırdı ve ben döndüm.

"Anne," diye fısıldadım.

Saç çizgisinde kanıyordu, ama iyiydi, hayattaydı. Kelepçelenmiş ve bir asker tarafından tutuluyordu, önünde ise Phillip'in cesedi yatıyordu. Yüzünden gözyaşları akıyordu ve Silas'ı görünce gözleri büyüdü. Sonra gözleri kısıldı, yüzünde onaylamayan bir bakış belirdi ve ona baktığımda, gözleri hızla ondan kaçtı ve beni sürükleyerek uzaklaştırdı.

Sevdiğim adam, annemi ya da beni asla incitmek istemezdi... ama bizim gerçekte ne olduğumuzu hiç bilmiyordu. Yine de bunu hayal bile edemezdim...

Serbest eliyle elbisemin cebine uzandı; onun yakınlığı nefesimi kesmişti. Igon'un bronz pusulasını çıkardı.

Tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde izler bıraktı. "Onu geri ver," dedim sakın bir sesle.

Bana bir kez baktı, yüzü ifadesizdi ve "Hayır" dedi.

Silas, Cadı Avcısı. Onun ününü biliyordum; yıllar boyunca ateşin etrafında anlatılan hikayeleri duymuştum. Sadece onlara inanamıyordum.

Artık inanabiliyordum.

Tüm büyücüler artık tek bir büyük grup halindeydi. Yerde kalan cesetlerin sayısına bakılırsa, geriye yüzten az büyücü kalmış olmalıydı. Sıranın önünde birkaç at vardı, Silas şimdi onlardan birine binmişti, ve birkaç araba.

Kalabalığa göz gezdirdim ve Elowen'i görünce ona doğru koştum.

Hareketsiz duruyordu, başı aşağı eğikti, bilekleri diğerleri gibi bağlıydı. bize. "Elowen, ben... çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Mavi gözleri yere sabitlenmiş halde burnunu çekti. Birinin bizi izlediğini hissettim ve yan tarafa baktığımda, Elowen'ı tutan askerin birkaç metre öteden bizi gözlemlediğini gördüm. Gözleri zümrüt yeşiliydi ve nazik görünüyordu... neredeyse kibardı - bugün Otacian'da gördüğüm hiçbir bakışa benzemiyordu, belki o genç çocuk hariç.

"Annem de öldü..." diye mırıldandı ve ben ona doğru döndüm. "Cesedinin üzerinden geçtim... O öldü."

"Tanrım..." diye fısıldadım. "Çok üzgünüm, Elowen. Keşke sana sarılabilsedim."

Buna karşılık bana zayıf bir gülümseme gösterdi. Elowen yere bakarken dikkatimi Silas'a çevirdim. Adamlarına bir şeyler söylüyordu, ama bu mesafeden sözlerini anlayamıyordum.

Arkamızda birinin yürüdüğünü duyunca ayağımı kaydırdım ve dönüp Merrick'i gördüm, mavi gözleri okunamazdı. Elimi omzuna koymak istedim, ona da sarılmak istedim. Ama bu kelepçelerle hiçbir şey yapamazdım.

"Nasıl..." diye başladım.

"Ben iyiyim," dedi Merrick sessizce. Elowen gözyaşlı gözlerle ona baktı ve onun sessizliği karşısında uzaklaşmaya karar verdi.

"Onun öldüğüne üzüldüğümü söyleyemem," diye mırıldandı Merrick, ben tekrar ona dönünce. Serin rüzgâr, yüzünün önünde sallanan gümüş beyazı saçlarını uçurdu ve gözleri bir an için donuklaştı, sonra benim bakışlarımla buluştu. "O adamdan nefret ediyordum. Ama Elowen için üzülüyorum, şu anda onun duygularını hissedemesem de." Titrek bir nefes verdi. "Tanrılara şükür hissedemiyorum. Aynı şey buradaki tüm yas tutan insanlar için de geçerli..."

Kelepçeli ellerimi kaldırdım ve başparmağımla yanağını okşadım. "Ne düşündüğünü biliyorum, Merrick. Ve hayır, baban hakkında hissettiklerin yüzünden korkunç biri değilsin."

Çenesini sıktı ve gözlerimin içine bakarak bana yumuşak bir gülümseme attı.

"Bazen onun yeteneğine sahip olup olmadığını merak ediyorum," dedi nazikçe.

Ben de gülümsedim. Torrin'den ve onun zihin okuma yeteneğinden bahsettiğini biliyordum. Otacia askerlerinin önünde onun adını asla anmazdık. Torrin, Otacia'dan kaçtıktan sonra başına ödül konmuştu.

Elimi indirdim ve etrafı gözden geçirmek için döndüm, sonra Silas'ın yakıcı bakışlarıyla karşılaştım.

Buz gibi bir öfke.

Merrick ve benim...

Merrick'i seviyordum. O benim dayanağımdı, beni gerçekten anlayan biriydi, ister benim hissettiğim her duyguyu hissedebildiği için olsun, ister ruh ikizimiz olduğu için olsun. İkimiz de genç yaşta çok şey yaşadık. Torrin gibi o da bana göz kulak oldu ve ona her zaman minnettar kalacağım.

Merrick, kuzeni gibi çok yakışıklı bir adamdı. Soğukluğu ve alaycı tavırlarının ardında, nazik ve sevgi dolu biriydi. Maskeleyi çok iyi bilirdim. Merrick, Ames'e geldikten yaklaşık bir yıl sonra, bana olan duygularını ifade etmişti. Onu reddetmek çok zordu...

Çünkü belki de iyi bir çift olabilirdik. Ama kalbim başka birine aitti. O zamanlar başka bir erkek düşüncesi bana ihanet gibi geliyordu. Silas'tan sonra, onun evlendiğini duyduğum güne kadar kimseyle yatmadım. Sadece dikkatimi başka yere çekmek, saf yıkımdan başka bir şey hissetmek istedim. Merrick'in dostluğu benim için çok değerliydi, ne kadar çekici bir fikir olsa da onunla yatmayı düşünemedim.

Ve Torrin...

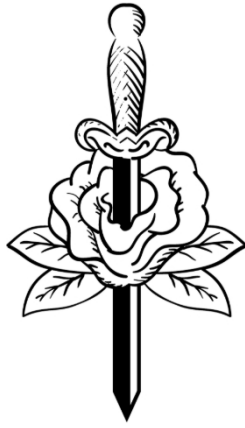
Bunu düşünmek istemedim.

Atını kuzeye çevirirken gözleri başka yere kaydı. Majestik, abanoz rengi yarattığın güzelliği onunla mükemmel bir uyum içindeydi.

Merrick'i gözaltına alan asker, Roland adında bronz tenli, kahverengi saçlı bir adam, bizimkilere seslendi. "Şimdi hepinizin asılacağı krallığımıza doğru yolculuğa çıkacağız. Bunu bir merhamet olarak görün." Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Serseri.

"Yürüyüş başlasın!"

Otuz Üçüncü Bölüm

Annem, Torrin ve ben Otacia'dan Ames'e seyahat ettiğimizde, yolculuk neredeyse iki ay sürmüştü. Bu kadar insanla bu kadar uzun bir yolculuğu nasıl yapmayı planlıyorlardı? Hepimizi nasıl besleyeceklerdi?

Belki de bizi ölüme terk edeceklerdi.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı.

Ormanlardan ve tepelerden geçerek, güneş tamamen batana ve ay tepemizde parlayana kadar ara sıra kısa molalar vererek, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi yürüyüp durduk. Sonunda durduğumuzda saat gece yarısı civarı olmalıydı.

Otacia askerleri kendi kamplarını kurmaya başladıklarında, arkamda birbirlerine nerede uyuyacağımızı soran sesler duydum. Silas ve adamları, kurdukları çadırlarda, yanan ateşlerin ve pişirilen etlerin kokusuyla rahatlamışken, biz karanlıkta birbirimize sokulmuş duruyorduk. Bizim sıcak ve rahat olup olmadığımız umurlarında değildi. Onlar için biz, yakında ölecek olan, önemsiz hayatlardık.

Kendi dişlerim de dahil olmak üzere, herkesin dişlerinin takırdamasından dolayı uyuyamıyordum. Ay ışığında rahatsız bir şekilde yatan tüm halkıma baktım, çoğunun sessizce ağlamasını görmezden gelemezdim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sonuçta ben onların Yüce Lideriydim.

Yorgunluktan titremeyen bacaklarımla ayağa kalkmaya çalıştım. Silas'ın bulunduğu yere doğru, kalp atışlarımla hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak, tedirgin bir şekilde kampın yolunu tuttum.

Yoluma devam ederken çamurda kayarak sendeledim ve neyse ki düşmeden kendimi tutabildim.

Odaklan, Lena.

Nefes nefese ve sendeleyerek kampa vardım, askerler ayağa kalktılar ve ben geldiğimde anında silahlarını çektiler.

Alaycı bir kahkaha attım. "Bunlarla benden korkuyor musunuz?" diye sordum, kelepçelerimi işaret ederek.

Silas oturmaya devam etti ve kaşlarını çatarak beni inceledi, bir bardaktan bir şey içiyordu — muhtemelen alkol — çünkü kamp alanı alkol kokuyordu. "Ne istiyorsun, cadı?" Roland adındaki adam alaycı bir şekilde sordu. Kaslı vücuduyla bana doğru büyük adımlarla yaklaştı, birkaç santim ötemde durdu. Boynumu uzattım boynumu uzatıp onun ela gözlerine baktım.

"Halkım donuyor. Ateşe ihtiyacımız var," dedim açıkça. Roland bana yarım bir gülümseme attı ve adamlarından bazılarına baktı. Bu kadar pislik olmasaydı onu çekici bulurdum.

"Duydunuz mu beyler? Cadının talepleri var." Bana döndü, ben de çenemi daha da yukarı kaldırdım. "Olmaz. Ama," diye fısıldadı kulağıma, "istersen seni sıcak tutabilirim." Başını geri çekti ve öfke beni sardı.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Silas ayağa kalkmadan önce, bu dayanılmaz pislik sadece sırttı ve etrafındaki adamlar donakaldı. İlginç bir şekilde Roland rahat kaldı. Gözlerindeki eğlenceyi görmek için yüzüne yumruk atmak istedim.

"Hendry, Edmund, birkaç ateş yakın," diye emretti Silas. "Donarak ölürlerse, ifade verecekleri kişi sayısı azalır."

Hareketsiz kaldım ve Roland'ın omzunun üzerinden baktım. Silas'ın ifadesi... boş, duygusuzdu. Gözlerim Roland'a döndü, o da ayaklarımın yanındaki yere tükürdü, homurdandı ve oturduğu yere geri döndü.

Ne hoş.

Tiksintiyle sırtına baktım ve sonra arkanı döndüm. Ondan intikamımı alabileceğim gün, gerçekten de güzel bir gün olacaktı.

Hendry ve Edmund kollarında odunlarla benimkilerin yanına doğru yürümeye başladılar, ben de onların arkasında yürüdüm. Hendry'nin neye benzediğini artık bildiğime göre, Elowen'e nezaket gösteren sarışın adam Edmund olmalıydı.

İkisi de odunları benim halkımın yanına, yaklaşık otuz fit kadar uzağa attılar ve çömelip ateş yakmaya başladılar. Bir kez daha gülmekten kendimi zor tuttum. Bu ateşleri yakmak benim için üç saniye sürerdi. Ama bunun yerine, onların zor yoldan yapmasını izledim.

Odunlara çentikler açtılar, sonra kendi ateşleri için kullandıkları çarkları avuçlarının arasında duman çıkmaya başlayana kadar yuvarladılar. Halkım onları izlerken birbirlerine fısıldaştı ve birkaç dakika sonra ateşler sonunda yandı.

Odun çatırdamaya ve alevler yükselmeye başladığında, Hendry'nin aydınlatılmış yüzünü daha iyi görebildim. Kahverengi teni Elowen'inkinden belki bir ton daha koyuydu ve saçları yanları traşlıydı. Üstte, düz, koyu kahverengi saçları kaşlarına kadar uzanıyordu. Bu ışıktaki sol gözü neredeyse siyah, diğer gözü maviydi. Alevlerin parıltısı, yüzünün keskin hatlarını tamamlıyordu.

Buradaki herkes bu kadar güzel mi?

Kollarımı kavuşturdum.

Güzel ama ruhları çürümüş erkekler.

Yine de ateşlere minnettardım. Halkım yavaşça yaklaşarak, ellerini mümkün olduğunca uzatarak ısınmaya çalışıyordu.

"Daha fazla odun getireceğim," diye mırıldandı Hendry, sesi derin ve netti.

"Teşekkür ederim," dedim ona, toplayabildiğim kadar nazik bir sesle, ki bu pek fazla değildi.

Bana başını salladı. "Hadi, Edmund," diye diğer adama seslendi. Benimki kadar açık tenli Edmund'a baktım. Miğferi çıkarıldığı için, kısa sarı bukleler yüzünün etrafına yumuşakça düşmüştü. İkisi de uzaklaştılar.

Elowen'in yanına gittim. Edmund, Hendry ile birlikte odun almaya giderken Elowen ona bakıyordu. Büyücüler şimdi ateşin etrafını sarmışlardı.

"O diğerleri gibi değil," dedi yumuşak bir sesle, gözleri ona sabitlenmiş halde.

Küçük bir kahkaha attım. "Sen de mi empati kuruyorsun, El?"

O, askere bakmaya devam etti. "Beni teselli etmeye çalışmasına gerek yoktu. Neredeyse... yaptığı şeyden dolayı kendini *kötü* hissediyor gibi görünüyordu."

"Şey, sanırım bizim büyücüler gibi," diye cevapladım, Edmund'un yaktığı ateşin sıcaklığında keyifle. "Elbette kötü olanlar da var, ama iyi olanlar da çok. Eminim bu askerlerin bazıları sadece emirleri yerine getiriyor, evlerini korumak istiyorlar. Eminim hepsi kötü katil makineler değildir." Aklım az önce gördüğüm o genç çocuğa gitti.

Zavallı çocuk... O sadece bir çocuktu.

"Eh, onları Cadı Katili yönetiyor, yani kötü katil makineler değillerse bile, öyle olmaları için yetiştiriliyorlar," dedi sessizce.

Çenemi sıktım ve hala kamp yerinde oturup adamlarıyla içki içip konuşan Silas'a baktım. Hepsi de yemek yiyor ve bardaklarından içiyorlardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir süre bakışlarımız kesişti, sonra yere indirdi.

"Belki o da öyle değildir..." diye fısıldadım, Quill'in hala eski hali olduğunu umarak. Sevdiğim adamın hala burada olduğunu umarak.

Elowen kaşlarını çattı ve sonra arkamdan bir ses konuşmaya başladı.

"Onu bu yüzden mi korudun?" diye bağırdı Viola. Elowen'in yanına gidip kollarını kavuşturdu. Elowen ona geniş gözlerle baktı, sonra bana bakakaldı.

"Onu 'korudum' da ne demek?"

Aklım bir bahane bulmaya çalışırken içimi bir ürperti kapladı. "Aynen dediğim gibi," diye devam etti Viola. "Lena onun önüne atlayıp güç alanıyla onu korumamış olsaydı, prensin kafasını vücudundan ayırırdım." Bana yavaşça yaklaştı. "Neden? Neden yaptın bunu?"

"Çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Çünkü sen bunu yapsaydın, hiçbirimizin hayatta kalma şansı olmazdı, Viola."

Dudaklarını kıvırdı. "Hepsini durdurabilirdik."

"Bundan saniyeler sonra teslim olma sesi duyuldu," dedim sert bir sesle. "Ve bu savaşta hepsini öldürseydik bile, Kral Ulric intikam için öfkesini üzerimize salardı ve bunu atlatacak kadar sayımız yoktu. Katledilirdik."

Bütün bunları düşünmüş olmama şaşırdım, ama tamamen yanlış da değildi. Silas'ı öldürmek bizi kurtarmazdı.

"Bu... mantıklı," diye fısıldadı Elowen, ayaklarına bakarak.

"Neye karşılık?" Viola bana hor gören bir bakış attı. "En azından savaşma şansımız olurdu. Büyü olmadan, katledileceğiz."

Ona cevap vermeye başlarken, bir ses bizi böldü. "Affedersiniz, Yüce Efendi?"

Dönüp baktığımda, yanımda küçük bir kızla birlikte duran bir çift gördüm. Adları Xaro, Iliera ve Sari idi. Ames'in bu kadar küçük olmasının güzel yanı, herkesin birbirini tanımasıydı, ama ben onları aslında Otacia'dan tanıyordum. Silas'la birlikte olduğum sabah sürgün edilen çiftti. Onların da Ames'e geldiklerini ve sonunda hayal ettikleri çocuğu sahibi olduklarını öğrendiğimde çok mutlu olmuşum.

Sari'ye odaklandım ve öfkem yeniden kabarmaya başladı. Annesi'nin elbisesine tutunurken dudakları titriyordu, minik elleri de diğerleri gibi kelepçelenmişti. O sadece küçük bir kızdı... ama artık kalıcı bir travma yaşamıştı. Buradaki diğer birkaç çocuk gibi. Bu kabul edilemezdi.

"Sari aç ve biliyorum ki diğerleri de öyle," dedi babası Xaro, biraz garip bir şekilde. "Ne zaman yemek alabileceğimizi öğrenebilir miyiz diye merak ediyorduk. Sanırım bizi aç bırakmak istemezler, değil mi?"

Yanağımın içini ısırdım. Silas, donarak ölürsek bir şey söyleyemeyeceğimizi söylemişti. Açlıktan ölmek de aynı sorunu yaratmaz mıydı?

Otacıan kampına tekrar baktım. Yedikleri miktara bakılırsa, hepsinin bol miktarda yiyeceği vardı. Ama neredeyse yüz büyücüyü beslemeye yetecek kadar mı? Şüpheliydim.

Ama sormak zorundaydım.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye gülümsedim ve Xaro başını salladıktan sonra ailesini ateşin yanına götürdü.

İçimden iç geçirdim ve tekrar yola koyulmak üzereyken, Hendry ve Edmund başka bir odun yığınıyla gelip ateşe attılar ve ateşi büyüttüler. Elowen Edmund'a yaklaşmadan önce sadece birkaç adım atabildim.

"Affedersiniz," dedi. Elleriyle pantolonunu silkelerken gözlerine baktı. "Bize yemek verilecek mi?"

Elowen'in sesi çok yumuşak ve tatlıydı. Merrick dışında ona kötü davranan birini hiç görmedim. Ama sanırım kardeşler böyle davranır.

Merrick demişken, Edmund cevap verirken o da bize doğru büyük adımlarla yaklaştı. "Mahkumlar üçüncü güne kadar yemek almazlar," diye cevapladı nazıkçe, yüzünde empati dolu bir ifadeyle. Küçük kıza baktı ve çenesini sıktı, sonra Elowen'e dönerek, "Üzgünüm," dedi.

Elowen hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü ve Merrick, komik bulmadığı halde bir kahkaha attı. "Üzgün müsün?"

Edmund gerildi, sonra kaşlarını çatı. "Evet. Keşke herkese yetecek kadar olsaydı."

"Kırılmak üzere olan domuzları beslemenin ne anlamı var?" Merrick acı bir şekilde tükürdü. "Bizi de yemeyi planlamıyorsan tabii?"

Edmund cevap vermedi. Sadece kaşlarını çatarak Merrick'e sert bir bakış attı.

"Lütfen... kavga etmeyin," diye fısıldadı Elowen, gözleri şimdi aşağıya bakıyordu. Edmund, arkadaşına bakınca öfkesi geçti. Hendry hızla Edmund'a doğru ilerledi, kolunu tuttu ve "Gidelim," diye fısıldadı, sonra da uzaklaştılar.

"Ne oluyor, Elowen?" diye bağırdı Merrick. "Ben sadece..."

"Sadece ne? O pisliklerden birinin empati kuracağını mı sanıyorsun? Muhtemelen seni asmadan önce bedenini ele geçirmek istiyordur."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, başını kaldırarak yüzünden akan gözyaşlarını ortaya çıkardı ve öfkeyle uzaklaştı.

"Çok hoş, Merrick." Viola başını salladı ve onun peşinden gitti.

Merrick ve ben bir an sessizce durduk, gözleri ateşe, önümüzdeki alevler gözlerinde yansıyor.

"Onu korumaya çalıştığını biliyorum," diye teselli ettim.

"Sence o, kız asılmadan önce onu kurtarmak için durur mu?" diye gergin bir şekilde sordu. "Onun yerine geçmek ister mi?"

Gözlerimi kıptım.

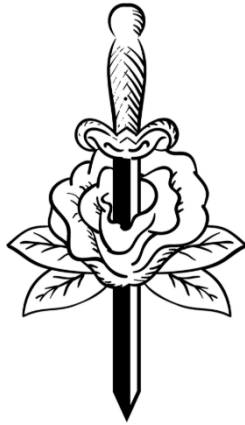
"Hayır," diye devam etti, yumruklarını sıkarak. "Ona birazcık iyilik yapacak, böylece geceleri biraz daha rahat uyuyabilecek ya da halkımızın katledilmesine yardım ettiği için kendini o kadar kötü hissetmeyecek. Siktir et onu," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Orada tek başıma kaldım. Tek istediğim, top gibi kıvrılıp ağlamaktı. Kendi arkadaşlarım arasındaki çatışmayı bile çözemiyorken, halkımızı nasıl kurtarabilirdim ki?

İleri adım attım ve ellerimi önümdeki ateşin üzerine tuttum. Aileler biraz uyumaya çalışmak için etrafa dağılmış yatıyorlardı. Neyse ki ateşler oldukça büyümüştü, ama maalesef hala üşüyen birçok insan vardı.

Biraz dinlenmenin en iyisi olacağına karar verdim. Kalabalığın arkasında, annemin yanında soğuk zeminde yan yatarak uykuya dalarken, Silas'ın bana doğru baktığını gördüm. Aramızda mesafe olmasına rağmen, gözlerimizin buluştuğuna yemin edebilirim.

Hala orada mısın, Quill?

Otuz Dördüncü Bölüm

Ames'ten ayrılalı yedi gün geçmişti, bu da Edmund'un Elowen ve Sari için iki parça ekmek çaldığı birkaç sefer hariç, iki kez yemek yediğimiz anlamına geliyordu. Bunu Hendry ile ateş yakarken yapmıştı ve her iki seferde de sadece o kadarını çalabildiği için bana içten bir özür dilemişti.

Sözleri beni şaşırttı, ama çaba gösterdiği için minnettardım. Hendry ona onaylamayan bir bakış attı, ama onu ispiyonlamaya çalışmadı. Merrick hâlâ onun "iyi adam" rolünü yutmuyordu, ama bir yanım Edmund'un iyi bir adam olduğuna inanıyordu. Belki Hendry de, ona yardım etmesine izin verdiği için.

Otaciens'in bizi götürdüğü yol, tatlı su bulunan bölgelerden geçiyordu, bu yüzden neyse ki biraz su içebilmiştik. Yine de kendimi zayıf ve bitkin hissediyordum. Ve halkımın da öyle olduğunu biliyordum.

Ve kirliydik. Günlerce yerde uyuduğumuz için kirle kaplıydık ve kokuyorduk. Saçlarım yağlıydı ve bir haftadır örgülüydü. Tuvalet ihtiyacımızı gidermek en kötüsüydü, ama günlerce yemek yemediğimiz için, neyse ki, en fazla yapmam gereken şey işlemekti.

Fort Laith'e varmamıza bir gün kaldığı söylendi. Fort Laith, askerlerin uzun eve dönüş yolundan önce dinlenip toparlanabilecekleri bir Otacian karakoluydu. Orada, yürüyüş yeniden başlayana kadar daracık hapisane hücrelerinde kalacaktık. Söylenene göre, yıllar boyunca inşa edilmiş birçok dinlenme durağı vardı.

Otacian karakolunun Ames'ten sadece sekiz gün uzaklıkta olduğunu ve benim bunu hiç bilmediğimi öğrenmek midemi bulandırdı. Silas'ın bize pusu kurmak için en iyi yolu ve oraya gidip gelmek için en iyi rotaları bulmak için ne kadar zaman harcadığını merak ettim. Ames ne zamandır onun radarındaydı?

Geçen hafta boyunca bana neredeyse hiç bakmamıştı. Aramızda tek kelime bile konuşulmamıştı... Zaten başkalarının önünde kendimiz hakkında konuşabileceğimiz bir ortam da yoktu.

Öne baktım, Silas aygırıyla önde gidiyordu, Roland solunda, Rurik sağında.

Rurik tam bir pislikti, en azından dilini tutabilen Roland'a kıyasla bile... hafifmeşre anlarına rağmen. Rurik bu yürüyüş sırasında birçok kadına küfür etmiş, azarlamış ve alay etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, bana henüz bunu denememişti. Muhtemelen, taciz ettiği her kadını savunduğum için onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğimi bildiği içindi.

Son sabah geldi ve yine yürüyorduk. Geçici hapishanemize ulaşmayı iple çektiğime inanamıyordum. Bacaklarım çok ağrıyordu ve açlıktan kaynaklanan yorgunluk beni yere yığılmaya zorluyordu.

Silas'ın adamlarının çoğu at üstündeydi; onların daha yüksek rütbeli askerler olduğunu düşündüm. Edmund ve Hendry dahil bir avuç kadar da yaya olanlar vardı. Onlar için şanslıydılar, biz beton zeminleri beklerken, onlar yaklaşan molada rahatlayıp içki içebileceklerdi.

Yürümektense bu daha iyidir herhalde.

Aniden, solumuzdaki ormanda dalların kırılma sesi duyuldu. Rurik başını o yöne çevirdi. Onun elinden silahı alıp boynunu kesmek için can atıyordum.

Bir rüzgâr esti ve dalların çıtırdaması bize bir şeyin yaklaştığını haber verdi. Silas yumruğunu kaldırdı ve herkes durdu. Rüzgâr tekrar esti, normalden çok daha soğuktu ve vücudum titremeye başladı.

Yanlış. Bir şeyler çok yanlış.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ormandan korkunç çığlıklar atan birçok figür fırladı. Avuç içlerinden karanlık sihirli küreler askerlere doğru fırladı ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığımda kalbim durdu.

Ölümsüzler.

Daha önce hiç görmemiştim, bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Onlardan birinin görülmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti. Bu da, Kral Ulric'ten bile daha kötü bir düşmanın olduğu anlamına geliyordu.

Bir büyücü.

Küreler askerlerin vücutlarının çeşitli yerlerine çarptığında askerler çığlık attılar. Artık lanetlenmişlerdi.

Yüzyıllar boyunca anlatılan efsanelere göre, Undead'ler karanlık bir necromancer tarafından yaratılmıştı. Bu necromancer, kendinden önceki necromancerlar gibi onları tamamen diriltmek yerine, sadece kısmen diriltmişti; ruhları bir arafta sıkışıp kalmıştı. Başka bir deyişle, tamamen onun iradesine boyun eğeceklerdi. Bu büyücünün gücüne maruz kalanlar, yaşayanları kendileri gibi yaratıklara dönüştürme yeteneğine sahipti ve güçlerinin tek bir vuruşuyla lanetlerini yayarak efendilerinin sayısını artırıyorlardı.

Ancak bu, büyülerinden etkilenen büyücüler için bir efsaneydi. İnsanlar acı verici bir şekilde ölür, karanlık bedenlerine yayılırken ruhları sonsuza dek kaybolurdu. Hangi kaderin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Böyle bir lanet yaratan büyücünün yükselişinden sonra, bu uygulama yasaklandı ve kanlarında bu yetenek bulunanlar öldürüldü.

Nasıl biri hayatta kalabilmişti?

Silas hızlıca harekete geçti, adamlarına saldırı emri verdi ve atını savaşın olduğu yöne çevirdi.

Ölümsüzlerin görünüşü ürperticiydi. Derileri ve dudakları renksizdi... tıpkı bir ceset gibi. Saçları ince ve cansızdı, gözleri ise beyazları bile tamamen siyahtı. Derilerinin her yerinde siyah, mürekkep gibi desenler vardı ve ayaklarının etrafında siyah bir sis yayılıyordu.

O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, bazı askerler kaçarken, bazıları ise küre vücutlarına çarpmadan önce hareket edemiyordu. Hatta atlara bile saldırdılar, Roland'ın atı onu yere düşürmeden önce havaya uçtu. Roland yere sertçe çarptı, sonra ayağa kalktı.

Kendimi çaresiz ve donmuş hissettim, ama bir an sonra, Undead'lerin büyücülere saldırmadığını fark ettim. Sadece Otacians'lara saldırıyorlardı.

Neden?

Önümde, başka bir küre bir askere çarptı ve o yere düşüp kasılmaya başladı; dehşet çığlıkları duyularımı alt üst ediyordu.

Roland benden sadece birkaç adım uzaktaydı, kılıcı önündeki bir Undead'i delip geçmişti, ama arkadaki Undead'i görmemişti.

O onu öldürecekti.

Neden umursadığımı bilmiyordum, ama kendimi "Roland!" diye bağırırken buldum.

O keskin bir şekilde döndü, saldırmak üzere olan yaratığı görünce ela gözleri fal taşı gibi açıldı. Savuşturmak için zamanı yoktu.

Düşünmeden, yere düşen askerin bıraktığı kılıcı hızla aldım. Kelepçeler yüzünden kılıcı tutuşum biraz garipti

, ama kılıcı hızla eğip yaratığın sırtına sapladım, siyah kanı Roland'ın ön tarafına sıçradı.

Roland bana bakarken nefes nefese kalmıştı. Başka bir yaratığın attığı bir küre Edmund'un sağ bacağına, ardından sol koluna isabet ettiğinde, bir şey yapmak için yeterli zaman yoktu. Edmund yere düşerken Elowen çığlık attı.

Yaratık, enfekte olmuş uzuvlarını tutarak hıçkıran Edmund'un üzerine yavaşça yaklaştı. Undead tarafından işaretlenmenin verdiği acının dayanılmaz olduğu söylenirdi.

Yaratığın ona sırtıttığını gördüm ve onu işkenceye maruz bırakıp acısını uzatmayı planladığını anladım. Etraftaki askerler kendi hayatlarını kurtarmakla meşgul oldukları için onu durduramadılar.

"Hey!" diye yaratığa bağırdım. Boynunu uzatıp bana baktı. "Gel de yakala beni, çirkin piç!"

Kafasını yana eğdi, avını değerlendiriyordu. Bir anda önümde belirdi, ama saldırmadan önce Silas'ın kılıcı boynunu deldi ve siyah kan fişkırdı.

Yere düşerken çığlık attı, hızla seğirdi ve sonra hareketsiz kaldı. Nefes nefese, Silas'ın altın rengi bakışlarıyla, sonra da Silas ve bana geniş, yaşlı gözlerle bakan Edmund'un bakışlarıyla karşılaştım. Kaderinin farkında mıydı?

Çevremizi hızla gözden geçirdim. Kalan askerler sonunda Undead'lerin geri kalanını öldürmeyi başarmışlardı. Saldırıda birkaç at öldürülmüştü, Roland'ınki de onlardan biriydi.

Dikkatim tekrar Edmund'a kaydı. Donakaldım, her şeye rağmen kalbim parçalanıyordu, onun ağlamasını izlerken.

O ölecekti.

"Kılıcı bırak, kaltak," diye bağırdı Rurik.

Kılıcın hala elimde olduğunu unutmuştum. Yavaşça, kinle ona döndüm ve ona karanlık bir gülümsemeyle cevap verdim, "Zorla beni."

Pervasızca bir şey yapmaya hazırdım ama Silas'ın omzuma koyduğu el beni durdurdu. Gözlerim ona kaydı, tutuşu sıkıydı ama acı verici değildi. Bana uyarıcı bir bakış attı, ben de Rurik'e sert bir bakış attım ve silahı bıraktım.

Edmund'un çığlığı, birbirimize bakışmamızı kesintiye uğrattı. Silas omzumdan elini çekti ve hızla ona doğru koştu, sonra yanına diz çöktü.

Onu muayene ederken yüzü soldu. "Siktir..." diye mırıldandı Silas.

"Öleceğim..." diye hıçkırdı Edmund.

"Korkak," diye mırıldandı Rurik.

Roland ona şiddetli bir bakış attı, Silas ise Edmund ile göz teması kurarak elini tuttu. Arkadaşını incelerken gözlerinde parlayan gözyaşlarını gördüğüme yemin edebilirim.

Elowen koşarak geldi ve Edmund'un diğer tarafına diz çöktü. "Ona yardım etmeme izin ver," diye yalvardı.

"Elowen," diye azarladı Merrick, buz gibi gözleri uyarılarla doluydu.

Onu görmezden geldi ve Edmund'un sağ pantolonunu dizinin üstüne kadar sıyırdı. Undead'inkiler gibi siyah mürekkep lekeleri, bacağının sadece yarısını kaplıyordu. "Dizinin altında ve henüz yayılmamış. Bacağını kesersek yaşayacak." Edmund, Elowen sağ eldivenini ve kol koruyucusunu çıkarırken hıçkırığını bastırdı, sonra dikkatlice gömleğinin kolunu sıyırdı ve ön kolunun yarısına kadar uzanan aynı siyah izleri ortaya çıkardı. "Kolu da aynı."

Silas itiraz etmeden önce, "Lena ateş kullanabilir." diye devam etti. Bana doğru başını salladı. "Yaraları yakarak kanamayı durdurabilir. Ben sadece en iyi şifacımız değilim, aynı zamanda acıyı da dindirebilirim." Kelepçeli ellerini işaret etti. "Sadece... bunların çıkarılması gerekiyor."

Rurik alaycı bir şekilde güldü. "Bizi aptal mı sanıyorsun?"

Elowen çenesini sıkarak dişlerini gösterdi. "Aksi takdirde ölecek, seni pislik!" diye tükürdü. Merrick ve Vi bana şaşkın gözlerle baktılar. Hiçbirimiz Elowen'in küfür ettiğini duymamıştık.

Silas bana dönüp, ne yapacağını düşünürken çenesini oynattı. Edmund'un çılgınlıkları daha da yıkıcı hale geldi ve kolunu sıkarken çılgılık attı, kontrolsüz bir şekilde ağladı.

"Lütfen..." diye ısrar etti Elowen.

Hendry arkaya geçip Silas'ın omzuna elini koydu ve onun da gözlerinde yaşlar belirdiğini görebiliyordum.

Bize izin vermeyecekti.

Siktir et.

"Onu kurtarmanın bir yolu varken adamlarından birinin ölmesine izin mi vereceksin?" diye tartıştım.

"Sakat bir adamın bize ne faydası olur ki?" dedi Rurik açıkça. "Bir bacağı ve bir kolu eksik..." Omuz silkti. "Yararsız olur."

Dudaklarım hırlayan bir kaş çatışına dönüştü. "Sen zavallı bir pisliksin," diye hırladım. Silas'a döndüm. "Onu kurtaralım. İş biter bitmez bunları tekrar takabileceğine söz veriyorum," diye yalvardım, bağlı bileklerimi işaret ederek.

"Majesteleri, bunu kabul edemezsiniz..."

Silas ayağa kalkarken elini kaldırdı ve başka bir askerin sözünü kesti. Gözlerini benden ayırmadan, benimle yüz yüze gelene kadar yürüdü. Yanımda duran Roland, beni anlayamadığım bir ifadeyle inceledi.

"Eğer sen..." Silas başladı. "Söz veriyorum," dedim sakın bir şekilde.

"Fazla zaman kalmadı!" diye bağırdı Elowen.

Silas, kelepçeleri birbirine bağlayan metal çubukta bulunan okuyucuya hızla başparmağını koydu. Her kelepçeyi işaretleyen kırmızı taşlar, kelepçeler açılırken ışıklarını kaybetti.

Onu bir anda öldürebilirdim ve bunu biliyor muydun diye merak ettim. Silas Elowen'in kelepçelerini çıkarırken, Edmund'un yanına koşup diz çöktüm.

Derisindeki siyah kıvrımlar yayılıyordu, şimdi dizinin hemen altına kadar inmişti.

"Bacağı, işaretlerin bittiği yerin hemen üstünden kesilmeli," dedim.

hızlıca söyledi. Silas'a baktım. "Ben mi yapayım, sen mi?" "Ben," diye cevapladı ve kılıcını kınından çıkardı.

Edmund titriyordu. Bir insanın bu kadar çok gözyaşı tutabileceğini hiç bilmiyordum.

"Siktir, siktir, siktir!" diye panikleyerek şiddetle titriyordu.

"Şşş," Elowen iki elini Edmund'un şakaklarına koydu. "Bana bak," diye fısıldadı. Elleri yumuşak, beyaz bir ışık yaymaya başladı ve Edmund'un nefesi yavaş yavaş düzelmeye başladı.

Elowen'e hayretle baktı. "A-ağrı, o... o gitti," diye nefes aldı. Elowen ona yumuşak bir gülümsemeyle baktı.

Silas, sapında safirlerle süslenmiş uzun oniks bir kılıç olan kılıcını çekti ve Edmund'un bacağına bakarak durakladı.

"Siyahın bittiği yerin hemen üstünde," diye tekrarladım.

"Çok korkuyorum," dedi Edmund, Elowen'e utanarak gülerek.

"Hiçbir şey hissetmeyeceksin, söz veriyorum." Başparmağını Edmund'un yanağına sürttü. "Sadece gözlerini benden ayırma."

Silas derin bir nefes aldı, sonra kılıcını salladı ve Edmund'un bacağı vücudundan temiz bir şekilde kesilirken kırmızı ve siyah kan karışımı dışarı döküldü.

Hızla hareket ederek, kanla ıslanan bacağının kalan kısmını kaldırdım ve elimi yaranın hemen üzerine getirdim. Avucumdan ateş çıkmasını istedim ve kanama durana kadar yarayı yaktım.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu Elowen.

Silas başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "En azından acı hissetmiyorum."

İkisinin de yanakları kızardı. Bu... tatlıydı. Ama eminim ki başka kimse böyle düşünmemiştir.

Bacağını nazikçe yerine koydum. Kanının metalik kokusu bile beni hasta ediyordu, ama lanetli kanın çürümüş kokusu bambaşka bir boyuttaydı.

"Sırada kolu var," dedim Silas'a, nefesimi düzenleyip ağzımdan nefes alırken.

Mideni bulandırma.

Dikkatini tekrar Edmund'a çevirdi. Elowen, Edmund'un kolu yere değene kadar eğilmesine yardım etti. Silas çenesini sıktı, sonra tekrar kılıcı salladı ve bıçak, ön kolu kopmadan önce eti ve kemiği delip geçti. Yarayı hızla koterize ettim ve sonunda işi bitirdim, ama o iğrenç koku ve kanlı manzara, kolunu yere koyup dönüp kusmam için yeterliydi. Silas'ın yanımda gerildiğini hissettim, ama hiçbir şey yapmadı.

İşimi bitirdiğimde ağzımı sildim ve ayağa kalktım. Rurik kıkırdadı. "O kadar küçük bir şey seni hasta ediyorsa, o kadar da sert bir adam değilsin."

Ona sert bir bakış attım, yüzümde şeytani bir sırıtiş yayıldı.

"Bunu söylemen komik, çünkü seni saniyeler içinde yerde ölü olarak bırakabilirim." Elim bir kez daha ateş püskürmeye başladı ve Rurik'in yüzünde korku belirdi. Silahlarını kaldıran askerlere bakarak alaycı bir şekilde güldüm.

Gözlerim, kılıcını kaldırmaya tenezzül etmeyen Silas'la buluştu. Nedense, onlara zarar vermeyeceğimi biliyordu. Belki de Rurik'i öldürsem bile, diğerleriyle savaşmak zorunda kalacağımı ve halkımdan birinin boynuna bir kılıç dayandığında teslim olmak zorunda kalacağımı biliyordu.

İyi bir plan değildi.

"Ben sözümün eri bir kadını." Çenemi yukarı kaldırarak bileklerimi uzattım.

Edmund yumuşak bir sesle konuştu, Elowen'in avuç içleri hala başının iki yanında dururken, "Teşekkürler, Lena," dedi.

Gözlerimi kırptım, sonra ona başımı sallayıp hafifçe gülümsedim, Silas ise bir kez daha beni alıkoydu.

"Ölümsüzlerin gerçek olduğunu bilmiyordum... sadece bir efsane olduğunu sanıyordum. Nereden geldiler?" Elowen titrek bir sesle sordu.

Düşünmek için yanağımın içini ısırdım. "Asıl soru, onların efendisi kim?"

Silas kılıcındaki kanı sildi ve kılıcı kınına geri koydu. "Aylardır bu yaratıklarla uğraşıyoruz. Sen sanki onlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

Kaşlarını çattım. "Necromancy, herkesin öğrenebileceği veya kullanabileceği bir büyü türü değildir. Bu, doğuştan sahip olunan bir güçtür. Bir büyücüyü yarı yarıya diriltmek... bir Undead yaratmak için... kalpsiz, ruhsuz olmalısın. Sevememeli ve pişmanlık duymamalısın." Gerildim. "Tam bir canavar olmalısın. Ve dışarıda bir necromancer olduğunu düşünürsek..." Titrek bir nefes verdim. "... bu, dünyaya babanızdan bile daha büyük bir tehdit olduğu anlamına gelir."

Silas'ın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Başka bir asker, "Bu şeylerin sadece bize saldırması komik, değil mi Majesteleri?" dedi.

Yumruklarımı sıktım. "Neden bize saldırmadıklarını bilmiyorum. Büyücüler insanlar gibi ölmezler." Gözlerimi yere saçılmış cesetlere diktim. "Biz de onlardan birine, Undead'lerden birine dönüşerek efendilerinin sayısını artırıyoruz." Roland kollarını kavuştururken, Rurik bana öfkeyle baktı. "Karanlık bir necromancer'ın bizim tarafımızda olacağını da bir saniye bile düşünmeyin. Bu kadar hasta biri, herkesi öldürmeden önce ortadan kaldırılmalı. Necromancy uygulamak benim halkım tarafından yasaklanmıştır."

"O zaman sizi cadıları öldürerek dünyaya bir iyilik yapıyoruz gibi görünüyor," dedi Rurik.

Elowen konuşmaya başladığında onu hayalarına tekmelemek üzereydim.

"Edmund will still be in a lot of pain, even with the wound" "Koterize edildi," dedi dikkatlice. "Onu birkaç gün uyutacak güçlü bir uyku iksiri yapabilirsek, uyandığında acı çekmeyecek kadar iyileştirebilirim."

"Onu uyutmak için sihrini kullanamaz mısın?" diye sordu Roland.

Elowen başını salladı. "Sadece büyücüler bunu yapabilir. Belki bir büyücü, bu yeteneğe sahipse yapabilir. Ama burada bu güce sahip kimse olmadığına göre, hayır."

Silas kaşlarını çattı. "İyileşmesi ne kadar sürer?"

"Bu kadar kötü bir yara mı?" Bir dakika düşündü. "Muhtemelen tamamen iyileşmesi bir veya iki hafta sürer."

Elowen'in yalan söylediğini hemen anladım; daha önce böyle bir yara ile karşılaşmamış olsak da, birini iyileştirmek için hiç bu kadar uzun sürmemiştir. Belki bu bize bir plan yapmak için zaman kazandırabilirdi.

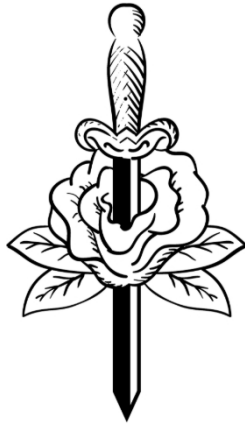
"Majesteleri, Fort Laith'te toparlanmayı planladığımızı biliyorum, ama iki hafta beklemek? Ailelerimiz..."

"Savaş alanında bu adamlar senin ailen," dedi Silas sert bir sesle. "Edmund'a iyileşmesi için gereken zamanı vereceğiz, sonra da yolumuza devam edeceğiz."

Silas, Elowen'e değil, bana döndü. "İksir

için neye ihtiyacımız var?"

Ve sanki tarih tekerrür ediyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

"Lavanta, kediotu kökü ve papatya."

Silas kaşlarını kaldırdı ve ben iç geçirdim. "Sonra içimizden biri onu büyüleyerek ona güç verebilir."

"Ah," dedi. "O şeylerin kendi başlarına bir şey yapacağını düşünmek aptalca," diye mırıldandı. Ben onun parçaları birleştirip annemin tüm bu zaman boyunca Otacia'da büyülü iksirler sattığını fark etmesini izledim.

"İçimizden biri ele geçirdiğiniz eşyalar arasında onları arayabilir," dedim.

"Hiç bitki almadık," diye cevapladı Hendry.

"Peki... haritada tam olarak neredeyiz?" diye sordum.

"Sen aslında..." Rurik konuşmaya başladı, ama Silas elini kaldırıp ona uyarıcı bir bakış attı ve sonra tekrar bana döndü.

Tanrım, bu adam gerçekten sinir bozucuydu.

"Harita, Hendry."

Hendry arabalardan birine doğru yürüdü, bir çantayı karıştırdıktan sonra bir parça parşömen çıkardı ve elinde açtı. Bir süre sonra onu bana getirdi.

"Buradayız," dedi ve ben konumumuzu incelerken parmağıyla işaret etti.

Fort Laith yakındaydı, ama kalenin Rozavar Dağı'na ne kadar yakın olduğunu fark edince neredeyse nefesim kesildi. Igon'un çizdiği sembol yoktu, ama aynı harita olduğu için konumunu hatırlıyordum.

Igon'un bana o yerden bahsetmesinin bir nedeni vardı, ancak o zaman bana söyleyememişti. Sığınabileceğimiz yer orası olmalıydı.

Kendi kendime gülümsedim.

Igon... sen harikaydın.

Oraya gitmemiz gerekiyordu; bunu içimden hissediyordum. Ama neredeyse yüz büyücüyü oraya fark edilmeden götürmek... en azından iddialı bir plan sayılırdı. Ve bu, bizi kurtarmanın bir yolunu bulduktan sonra olacaktı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Roland.

Yüzümdeki ifadeyi çabucak sildim ve tekrar bulunduğumuz yere odaklandım.

Annemle bu bölgede seyahat ettiğimizi biliyordum, ama o bitkileri bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacaktı.

Tabii ki...

İç geçirdim ve yüzümde bir buruşuklukla yavaşça Viola'ya döndüm.

"Kesinlikle hayır," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Viola..."

"Hayır!"

Derin bir nefes aldım, sonra sesimi alçaltarak konuştum. "Artık senin Yüce'n benim, Viola. Bu da benim emirlerime uyman gerektiği anlamına geliyor. İhtiyacım olan otları bulacaksın ve hiçbir askere ya da Prens'e saldırmayacaksın."

Onun kin dolu bakışı vücudumu ürpertti. Kahretsin, o çok korkutucuydu. Ama korkumu belli etmeyecektim. Korkmayacaktım.

Omuzlarımı dik tuttum ve çenemi kaldırarak onun alaycı bakışlarına karşılık verdim, çünkü o benden birkaç santim daha uzundu. Birkaç saniye daha birbirimize bakiştık, sonra Viola öfkeyle pes etti.

Silas'a başımı salladım. "Viola ihtiyacım olan otları bulabilir."

O da kaşlarını kaldırdı ve tanrılarım, ona olan ilgim hala eskisi kadar güçlüydü.

Tithara bana yol göster.

Bilgelik Tanrıçası'na sessizce dua ettikten sonra, başımı Viola'ya doğru eğdim. "O, neredeyse kafanı koparan aslan," diye açıkladım ve Silas'ın gözleri yuvarlaklaştı. "O her şeye dönüşebilir, bu yüzden mükemmel koku alma yeteneğine sahip bir kurt işimizi görür diye düşünüyorum."

Ona doğru bir adım attım ve onun hafifçe gerginleştğini fark ettim. "Bunları yeni taktığını biliyorum, ama orada olmam iyi olabilir, eğer benim emirlerime karşı gelmek gibi bir aptallık yaparsa onu durdurabilirim," diye fısıldadım, onun duymaması için.

Silas beni süzdü, bu hareket diğer zamanlarda gözleri üzerimde dolaştığı zamankinden farklıydı. "Kelepçesiz iki cadı yeter," dedi soğuk bir sesle.

Bu çok acı vericiydi.

Ben kaşlarımı çattım ve Silas Viola'ya doğru adım attı. Aralarında geçen bakışlar saf kötülük doluydu. Sanki ikisi de birbirlerinin ölmesini her şeyden çok istiyorlardı.

Onu yakıcı bir bakışla izledim.

Lütfen aptalca bir şey yapma, Viola.

Silas onu bıraktı ve Viola bir anlığına bana baktıktan sonra, simsiyah kürklü korkunç bir kurda dönüştü. Ametist rengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Otları, Viola," diye bağırdım.

Bana hırladı, sonra burnunu yere daldırıp kokladı ve koşarak uzaklaştı. Silas aceleyle bir avuç askeri çağırdı ve Viola'yı takip etmeleri için onlara emir verdi. Eminim ki, Viola'nın daha fazla adamımızı bulup bir ordu getirmesini istemiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Artık neredeyse hiç büyücü kalmamıştı.

Viola ve adamlar otları bulmak için ayrılalı saatler olmuştu. Geri kalan askerler, zamanlarının çoğunu ölülerini gömmekle geçirirken, benimkiler yere oturup beklemeyi tercih ettiler.

Bana bakmaya bile cesaret edemiyorlardı. Bana bakanlar ise ya hayal kırıklığı ya da kızgınlıkla bakıyorlardı. Benim itaatkar davranmam ve her fırsatı değerlendirip saldırmamamdan dolayı bana kızgındılar. Ama Silas'a olan hislerimi bir kenara bırakırsak... bu *bana doğru* gelmiyordu. Ya da akıllıca.

Roland'ın bakışlarını yakalamaya devam ediyordum. Normaldeki alaycı bakışları değildi, ama sanırım ifadesinin anlamı her şey olabilirdi. Belki de onu kurtardığım, Edmund'u kurtarmaya yardım ettiğim için şaşırmıştı.

Elowen, Edmund'a tutunmaya devam etti ve acı çekmediğinden emin oldu. Bir ara, başa çıkıp çıkamayacağını görmek için ona durmasını söyledi, ama Elowen elini çektiği anda, acı içinde neredeyse ağlayacaktı. Undead'in lanetinin dokunduğu yerlerdeki yaraların normal yaralar gibi olmadığını ve acının çok daha şiddetli olduğunu ona açıkladım.

Elowen ona karşı çok sevgi doluydu. Sonunda başını göğsüne yaslayarak uykuya dalmasına yardım etmeye çalıştı ve bir saat sonra Merrick uykuya daldı.

İkisini gören Merrick çenesini sıkıp uyluklarını sıkıca kavradı. Edmund'un ölmesini dilediğini anlamak için empati yeteneğine sahip olmama gerek yoktu.

"Neden Viola'ya askerlere saldırmamasını emrettin?" Merrick yanıma otururken soğuk bir ses tonuyla sordu. "Onunla gidenleri katledip geri dönüp geri kalanlara pusu kurabilirdi. Ben sadece..." Başını salladı. "Anlamıyorum, Lena."

Alt dudağımı dişlerimle çektim.

Çünkü bir zamanlar onların liderine aşıktım.

Bunun acınası bir bahane olduğunu biliyordum. Ama bu da bir etken olsa da, misillememizi engelleyen tek neden bu değildi.

"Viola şekil değiştirmiş haliyle daha güçlüdür, ama yenilmez değildir. Adamlarının çoğunu öldürebilir, ama hepsini değil. Hayatta kalamaz."

Merrick gözlerime baktı.

"Belki..." diye devam ettim. "Belki bizim iyi yanlarımızı görürler, canavar olmadığımızı anlarlar." Nefes verdim. "Seçimlerimin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum, Merrick. Ama lütfen bana güven. Bizi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ama bunu doğru şekilde yapmalıyım."

Rüzgâr gümüş beyazı saçlarını uçurdu ve gözleri şüpheyile benimkilere baktı. "Peki bu doğru yol nedir?"

Kırılan dalların ve hışırdayan yaprakların sesleri dikkatimizi çekti ve ses yaklaştıkça, yanıımızdaki ağaçlık alana doğru döndüm ve Otacian askerlerinden birinin elinde otlar gördüm. Viola normal haline dönmüştü, kelepçelenmişti ve onu ileri götürürken her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

Grubumuza doğru ağır adımlarla yürüdü ve geçerken omzuma itti. Bunun için ona kaltak derdim, ama öyle olmadığını biliyordum. Öfkeliydi ve onu anlıyordum.

Silas, askerın elinden otları aldıktan sonra bana doğru yürüdü ve kelepçelerimi tekrar çözdü.

Onun kehribar rengi gözlerine bakmadan önce onları döndürdüm. "Kaynar su dolu bir tencereye ihtiyacım var."

Uyku iksirleri bir tür dayanıklılık büyüsü kullanıyordu. Eskiden benim için zor bir büyü türüydü ama artık bu konuda çok başarılıyım.

Hendry'nin benim için yaktığı ateşin üzerinde bir tencere su kaynıyordu. Sadece birkaç ons sıvı gerekiyordu. Otacian askerleri, ben tencerenin önünde diz çökerken etrafımı sardılar ve herhangi bir şey yapmaya kalkışırsam vurmaya hazır ellerle bana dik dik bakıyorlardı.

Çalışmak için havan ve havaneli yoktu ve genellikle mümkün olduğunda kurutulmuş otlar kullanmak en iyisiydi. Neyse ki, bu iksirin etkinliğini etkilemiyordu; Edmund sadece otların daha büyük parçalarını yutmak zorunda kalacaktı. Hepsini suya atmadan önce elimden geldiğince ezip parçalamaya çalıştım.

Bir süre sonra avucumu uzattım.

Akciğerler. Dayanıklılık büyüsü akciğerlerden gelir.

Gücü elde etmek için içime yönelirken gözlerim yavaşça kapandı. Akciğerlerimde bir uğultu hissettiğimde, gözlerim açıldı ve ellerimden parlak yeşil bir sis çıktığını gördüm. Kaynayan suya düşerken parıldadı ve karışımı tüm gücümle doldurdu. Birkaç gün uyuması en iyisi olurdu. Çok uzun olmamalıydı, çünkü Elowen'i savunan başka biri olması faydalı olurdu.

Karışımı aşılama işini bitirdiğimde, yavaşça yumruğumu sıktım ve sis kaybolurken ciğerlerimdeki his de yok oldu. Silas'a baktığımda, tiksinti dolu ifadesi tüm vücuduma bir acı dalgası yaydı.

Gerçekte ne olduğumu öğrenirse benden tiksineceğinden hep korkmuştum; bunun gerçekleşmemesini ummuştum.

"Onlara güvendiğinden emin misin?" Hendry, bir askerin bana gergin bir şekilde uzattığı kupalardan birine karışımı dökerken azarladı. İzin istemeden, Edmund'un daha çabuk içebilmesi için buz büyümü kullanarak karışımı soğuttum. Kimse şikayet etmedi.

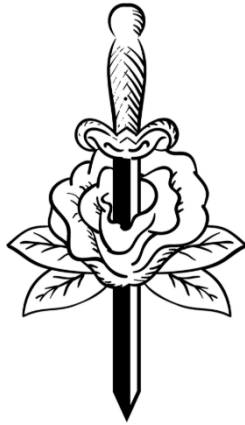
Edmund, Hendry'ye "Güveniyorum" derken Elowen'in gözlerine baktı.

Ayağa kalktım ve iksiri getirdim, Edmund'a vermeden önce eğildim. "Genellikle otlar öğütülür, böylece çok fazla fark edilmezler. Korkarım bu biraz daha... tüketmesi hoş olmayan bir şey olacak." Karışımı incelerken minnetle başını salladı, sonra bir dikişte içti. Yüzünü buruşturdu ve birkaç saniye sonra Elowen'in kollarında bayıldı.

Elowen derin bir nefes aldı. Yeteneğini bu kadar uzun süre kullanmak yorucu olmalıydı ve şimdi onu iyileştirmeye devam etmek zorundaydı.

Silas, Hendry ve Roland'a Edmund'u arabalardan birine kaldırmalarını emretti, Elowen de onunla birlikte arabaya tırmandı ve yaralarını tedavi etmeye başladı. Sonra Roland'a işaret etti, Roland da o kötü kelepçelerle bana doğru adım attı. Direnmedim, Roland kelepçeleri takarken sadece bileklerimi uzattım. Yüzündeki ifade okunamazdı.

"Fort Laith'e varmamıza bir gün kaldı," diye bağırdı Silas adamlarına. "O yaratıkların tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı gözlerinizi dört açın."

Otuz Altıncı Bölüm

Fort Laith korkunç bir yerdi, iki büyük gözetleme kulesi olan taştan yapılmış bir binaydı. Bizi esir alan askerlerin sayısı, kalenin dışına konuşlanmış olanlar ve içeride olduğunu tahmin edebileceğim sayı ile birlikte, buradan kaçmak neredeyse imkansızdı.

Bu duvarların içinde neler olacağına dair korkuma rağmen, soğuk zeminden başka bir yerde, herhangi bir yerde uyuyabileceğim düşüncesi bile dizlerimin titremesine neden oldu.

Girişteki devasa demir kapılara doğru götürüldük, Silas ve adamları ilerlerken askerler ona selam verdiler. Silas ve at süren birkaç asker attan indi ve birkaç kelime konuştuktan sonra, iki asker Edmund'u içinde bulunduğu arabadan çıkardı, Elowen de onunla birlikte çekildi.

Dişlerimi sıktım. Onu, bir sineği bile incitmemiş tatlı Elowen'i, öyle çekip sürüklemelerinden nefret ediyordum. Onun yanında olamamaktan nefret ediyordum.

Biz büyücüler kapılardan geçtik ve daha fazla milislerin sıralandığı geniş bir taş koridor ortaya çıktı. Birkaç adım sonra, tek tek taş merdivenlerden aşağı indirildik. Aplikler neredeyse hiç ışık vermiyordu, ama görebilmemiz için yeterliydi.

Aşağıya vardığımızda, halkım çoktan hücrelere tıkılmıştı. Kapılar, giriş kapısı gibi demirden yapılmıştı ve her birinin üstünde küçük, parmaklıkları bir pencere vardı. Yaklaşık yirmi kadar hücre vardı ve her birine bir avuç büyücü yerleştirilmişti.

Ben hariç. Benimkine itildiğinde, kapı hemen kapandı. Kelepçeli ellerimi vücuduma yakın tutarak yavaşça döndüm. Oda, La'Rune Kalesi'nde uyuduğum odaya benzeyen taştan bir "yatak" ve tek bir tuvalet dışında hiçbir şeyin olmadığı sade bir odaydı.

Dışarıdaki zemin çok daha rahat olduğunu fark edince uzanmaya karar verdim ve sessizce ağlayarak uykuya daldım.

Saniyeler sonra, uyanarak irkildikten sonra, tek tek temizlenmek için götürüldük. Sanırım bunu takdir edebilirdim. Yıkanmamız için bodrumda bir dizi duş vardı. Tabii ki izlenirken. Soyunmak beni küçük düşürüyordu, ama üzerimi kaplayan kir yıkanmak için yalvarıyordu.

Duş alan ilk kişilerden biriydim ve ne yazık ki Roland bizi izleyen kişiydi.

"Bok gibi kokuyorsun," dedi açıkça.

Ona kaşlarını çattım. "Ne bekliyordun ki?"

Kraliçe'nin kolyesini çıkarıp ona uzattığımda gülümsedi; Silas'ın yıllar önce bana verdiği yüzük sağ el parmağımda kalmıştı. Kıyafetlerimi çıkarmak için uzandım, ancak kelepçeler yüzünden bunun zor olduğunu fark ettim.

"Yardıma ihtiyacın olacak," dedi Roland. Bıçakla elbisemi yırtıp, parçalanmış kumaşı yere düşene kadar aşağı çektiğinde yüzüm kızardı. Sonra sütyenimi çıkardı ve iç çamaşırımı da çıkarmak için elini uzattığında onu durdurup kendim yapabileceğimi söyledim. Geri çekildi ve tamamen çıplak kaldığımda gözlerine bakmayı reddettim.

Daha önce kokuyorsam, şimdi kesinlikle kokuyordum. Kırmızı ve lanetli kan ile vücut kokusunun karışımı tamamen dayanılmazdı.

"Duşun içinde sabun var, ama ısıtıcı yok, yani su soğuk olacak," dedi.

Omuzlarım çöktü.

Tabii ki ısıtma yoktu.

Ames'te ılık suya alışmıştım. İçeri girdim ve musluğu çevirdim, buz gibi su fişkırdı ve utanç verici bir çığlık attım. Roland buna karşılık yüksek sesle güldü.

Dönüp ona ölümcül bir bakış attım.

"Ne?" dedi yarı gülümseyerek. "Ben domuz gibi çığlık atsaydım sen de gülerdin."

Ona orta parmağımı gösterdim, gülümsemesi genişledi ve ben su akıntısına geri adım atarken yüzümü buruşturdum. Ayaklarımın dibinde kan ve kir karışımı dönmeye başladı, altımdaki beyaz fayanslar hızla kayboldu. Dişlerim takırdamaya başladı, ama lanet olsun, bu pisliği üzerimden atmak çok iyi geldi. Ben

uzanıp örgümü tutan saç bandını çıkardım ve Roland'a uzattım.

"Bunların suda kalabilmesine şaşırdım," diye mırıldandım, kelepçeleri işaret ederek.

"Su onları bozabilseydi, pek iyi bir alet olmazdı."

Roland'ın gözlerini benim vücudumdan başka her şeye dikmiş olmasına şaşırdım.

Teşekkürler, sanırım.

Örgümü çözdüm, sonra başımı suya daldırdım ve soğuktan nefesim kesildi. Tuvalet malzemelerinin bulunduğu yere döndüm — yani, tek bir kalıp sabunun bulunduğu yere.

"Şampuan yok mu?"

"Burası spa değil, Ginger Snap," diye karşılık verdi.

O sırtırken ben ona öfkeyle baktım. Tanrım, ona bir tokat atmak istedim. Sabunu tuttum ve başıma ulaşmaya çalışırken sabun elimden kayıp yere düştü.

"Hapishanede sabunu düşürmemek gerektiğini duymadın mı?" diye alay etti, ben eğilmeye çalışırken. Sabuna ulaşmadan birden ayağa fırladım ve ona şaşkın gözlerle baktığımda, kahkahayı patlattı.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm.

"Sadece takılıyordum. Biraz espri anlayışı göster." O pislik yine sırtıttı

Eğilip sabunu almadan önce kıcımlı ondan uzaklaştırdım ve bir kez daha sabunu kafama götürmeye çalıştım.

İnledim. Bu imkansızdı. "Bunda da yardımım gerekebilir."

"Neden yardım edesin ki?" diye mırıldandım.

Kollarını kavuşturdu. "Senin kokunu tahammül edemiyorum," diye cevapladı.

Birkaç saniye ona kızgın bir şekilde baktım, sonra iç çekerek sabunu uzattım. Roland artık tam zırhını giymiyordu, sadece gri uzun kollu bir tunik, kahverengi pantolon ve botlar giymişti. Askerlerin önce duş alabildikleri belliydi, çünkü temiz görünüyordu ve temiz kokuyordu. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, Silas'inki kadar bronzlaşmış tenini ortaya çıkaran Roland, sabunu ellerinde köpürttükten sonra sabunu yere bıraktı ve bana dönmemi işaret etti.

Tereddütle, onun dediğini yaptım.

Roland, 1,90 m boyundaki Silas kadar uzun değildi. Muhtemelen birkaç santim daha kısaydı, ama yine de benden uzundu.

parmak uçlarıyla kafa derimi masaj yapmaya başladı ve vücudumda ürperme yayıldığında gerildim. Derin bir nefes verdim.

Bu çok iyi geliyor.

Roland gerçekten gayret gösterdi ve kafamı iyice ovuşturdu. Saçımı bir kez durulamamı söyledi, sonra daha taze sabunla tekrar yıkadı.

"Vücudunuza da yardım edebilirim," dedi dikkatlice kafamı masaj yaparken. "İstedığınız bölgeleri es geçeceğim."

Başımı ona doğru eğdim ve o, hala sabunla kaplı ellerini geri çekti. Kendini beğenmiş ya da acımasız görünüyordu. Samimi görünüyordu. Kafam karıştı.

Başımı çevirdim ve o saçımı yıkamaya devam etti. "Peki," diye mırıldandım.

Saçımı ikinci kez duruladıktan ve Roland ellerindeki köpüğü yıkadıktan sonra, bir sonraki aşamaya hazırlanırken kalbim hızlandı.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ee?"

Nefes aldım. "Göğüslerim, kasıklarım ya da popom değil," dedim olabildiğince açık bir şekilde.

Yine yarı gülümsedi ve elini bir kez daha köpürttü. "Sırtından başlayacağım."

Omuzlarımdan başladı ve bana dokunduğunda gerildim, tutuşu sıkıydı ama acı verici değildi. Hayır, *iyi* geliyordu. Ellerini omuzlarımın üzerinde hafifçe gezdirmiyordu, masaj yapıyordu ve bu harika bir duyguydu.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum, uyluklarımın arasında bir baskı hissetmeye başlamıştım.

Ne oluyor Lena?

"Yerde uyuduğun için omuzların ağrıyor olmalı. Benimkiler kesinlikle ağrıyor."

Omuzlarımı yoğurmaya devam etti ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı, bu da beni gerginleştirdi. Roland küçük bir kahkaha attı.

"Artık masaj yapma. Hadi şunu bitirelim." Kızardım ve ona dönük olmadığım için minnettardım. Uzun süredir dokunulmamak, görünüşe göre kafamı karıştırmıştı.

"Nasıl istersen, Ginger Snap." "Bana

öyle deme."

Yine yumuşak bir kahkaha attı ve ona baktığımda, ela gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Duşun geri kalanı çabucak geçti. Elindeki sabunu aldı ve sırtımın geri kalan kısmına, karnıma, bacaklarıma ve ayaklarıma sürdü, istediğim bölgeleri es geçerek onlara bakmaya bile tenezzül etmedi. Sonra sabunu bana uzattı ve o bölgeleri kendim yıkamama izin verdi, ardından duş bitti. Bana kaşındırıcı bir havlu, kahverengi bir tişört ve pamuktan yapılmış bir pantolon verildi; tüm mahkumlara verdikleri kıyafetlerdi bunlar.

"Herkes'e yetecek kadar var mı?" diye sordum.

"Köyünüzde kaç kişi olduğunu tahmin etmiştik, bu yüzden yeterli olmalı."

"Bunu bir süredir planlamış olmalısınız," diye mırıldandım.

"Evet," dedi sessizce.

Roland bir askere gelip giysilerimi almasını söyledi. Onları bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

"Kolyeyi alabilir miyim?" diye patladım. Bana döndü. "Lütfen?"

Asıldığımızda, kalan değerli eşyalarımıza el konulacaktı. Roland'ın nezaketini gösterip, benimkine biraz daha uzun süre sahip kalmama izin vermesini umuyordum.

Neyse ki beni dinledi ve Ryia'nın kolyesini çıkardı, tereddüt ettikten sonra kolyeyi boynuma taktı.

Daha sonra Roland beni hücreme geri götürdü ve ikimiz de içeri girdiğimizde durdu. "Giyin, sonra Prensle konuşman isteniyor." "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. Sözlerim zerine sertleşti, sonra dönüp odadan çıktı ve hücre kapısının yanındaki duvara yaslanarak, bana biraz mahremiyet tanıyarak görevimi tamamlamamı bekledi. Her şeyi zaten görmüştü, ama bu hareketinin anlamını anlamasam d a bunu takdir ettim.

Havluyla salarımlı sıkıştırarak elimden geldiğince kuruturken i geçirdim ve sonra pantolonumu giydim. stm giymeye hazır olduğumda kaşlarımlı çattım.

Gömleği nasıl giyeceğim?

"Roland?" diye sordum uysalca.

Roland içeri girerken, ben o çirkin pantolonla stsz bir şekilde orada duruyordum.

"Nasıl giyeceğim..."

Bana doğru yürüdü ve metal halkaya başparmağının izini koydu, çubuk ikiye ayrıldı ve geri çekildi, kelepçeler artık bileklerimde

bilezikler gibi kaldı. Her iki bileğimdeki kırmızı taşlar hala parlıyordu.

"Ayrılışlar da çalışmaya devam edebilirler mi?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak.

"Bu şekilde sizlerle başa çıkmak daha kolay. Hiçbirinizin sallanmaya başlamasını istemiyorum."

Yumruklarımı sıktım ve ona alaycı bir bakış attım. "Yani duş alabilirdim mi diyorsun?" diye dişlerimi gıcırdatarak sordum.

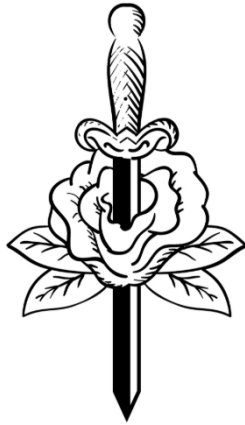
O sırttı ve ben yumruğumu yüzüne savurdum. Ne yazık ki, yumruğumu eliyle yakaladı ve güldü.

"Tam da senin düşündüğüm kadar büyük bir pislik olmadığını düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandım.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye alay etti, gülüşü parlak dişlerini ortaya çıkardı. "Ama benim pisliğim büyük," diye göz kırparak mırıldandı.

"Sen hastasın," diye tükürdüm, yumruğumu geri çekip tişörtümü başımdan çıkardım.

O kıkırdadı ve üstüm giyindiğinde kelepçeleri tekrar taktı. "Hadi, Prens bekliyor." Bunun üzerine midem düğümlendi ve korku beni sardı. Onunla yüzleşme zamanı gelmişti.

Otuz Yedinci Bölüm

Oldukça büyük bir odaya götürüldüm. Duvarlar, kalenin geri kalanı gibi taştan yapılmıştı. Silas kapıya sırtını dönmüş, önündeki büyük ahşap masada bazı belgeleri karıştırıyordu.

Roland arkamdan kapıyı kapattı ve odada sadece Silas ve ben kaldık. Bağlı bileklerimle, bir zamanlar sevgilimin sırtına bakakaldım. Siyah saçları düzgünce taranmış ve yeni giysiler giymişti; beyaz kenarlı kısa kollu siyah bir tunik, beline bir kemer, pantolon ve botlar. Altın rengi ön kolları görünüyordu ve boynu gibi onlar da yoğun bir şekilde dövme idi. Dakikalar yıllar gibi geçiyordu ve ne zaman bana döneceğini merak ediyordum.

Sonunda döndüğünde, gözleri duygularını gizleyemiyordu: kafa karışıklığı, incinmişlik, inanamama, *öfke*... çok fazla öfke.

Altın rengi bakışları benimkilere saplandı. "Ben... anlamıyorum," diye fısıldadı. "Nasıl hayattasın?"

Sessiz kaldım.

Nasıl cevap verebilirdim ki?

"Yanan kulübeni gördüm. Yanmış cesedini gördüm.

Nasıl... nasıl hayattasın?!"

Yükselen sesine irkildim. Ona bunu nasıl açıklayabilirdim? Hiçbir kelime yeterli olmazdı. Onu ihanet etmişim. Onu ne kadar inciteceğini biliyordum, sadece ayrılmam değil, onun beni öldü sanması da.

"Biz..." Titrek bir nefes aldım. "Gitmek zorundaydık. Ben... ben istemiyordum." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Kral Ulric bize ölüm emri verdi. Orada kalmaya devam edemezdik."

Torrin'den bahsetmeye çok korkuyordum. Otacia halkının Torrin Brighthell'i bir suikastçı olarak gördüğünü, benim "öldüğüm" gece kaçtığı için kraliçenin ölümünde parmağı olduğunu düşündüklerini duymuştum. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu. Ona söylersen, benim de bu olayın bir parçası olduğumu düşünebilirdi. Torrin'in de benim de bu olayla hiçbir ilgimiz olmamasına rağmen.

"Yani çözümün beni senin öldüğüne inandırmak mıydı?" diye alaycı bir şekilde sordu, bal rengi gözlerinde yükselen öfkesi yansıyor. "Bunun bana bunca yıl neye mal olduğunu biliyor musun? Annemi kaybettikten hemen sonra seni de kaybetmek..." Yüzündeki öfke yerini tiksintiye bıraktı. "Ve sen *bir cadısın*. Bunca zaman bana yalan söylediğine inanamıyorum. Sana bu kadar *yakın* olduğuma inanamıyorum."

Kalbim parçalandı, ama hemen ardından acı öfkeye dönüştü. "Yalan söylenen tek kişi sen değilsin, Silas. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Tipik, bencil bir cadı," dedi, sesi sertleşmişti.

Görünüşü tanıdık olsa da, bir yabancıya bakıyordum. Artık kendimi tutamazdım.

"Silas, Cadı Avcısı, artık sana böyle mi diyorlar? Sana kim olduğumu hiç söylemediğim için *çok* minnettarım. Senin sevgin, korktuğum gibi şartlıydı. Beni nefret etmek için yetiştirildin, asla anlayamazsın." Parmak eklemlerimde gerginlik oluştu. Keşke bağlarımın kurtulabilseydim. "Bir kişinin eylemleri yüzünden soykırım yapıyorsun," diye alay ettim. "Sanki hiçbir insan cinayet işlememiş gibi."

Silas beni inceledi, ifadesi değişmedi. "Annen öyle değildi," diye devam ettim. "Seni böyle görse *dehşete* kapılırdı."

Gözlerinde bir şey parladı ve bana doğru atıldı, boğazımı sıkıca kavradı. Nefes almakta zorlandım.

"Onun hakkında konuşmaya *cüret etme!*" diye bağırdı, göz bebekleri öfkeden büyümüştü.

Elini benden çekmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Nefes almaya çalışırken gözlerimden yaşlar boşaldı.

"Lütfen... dur!" diye boğuk bir sesle söyledim.

Elini boynuma doladı ve daha da sıkı sıktı, sonra bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Sadece bir kelime söyleyecek kadar nefesim

vardı. "Quill," diye ağladım.

Onun gözleri genişledi — insanlığı titriyordu geri geri onun bakışına.

Boğazımı bıraktı ve hızla geri çekildi. Nefes nefese kalarak öne eğildim.

Yukarı baktığımda, gözleri fal taşı gibi açılmış, donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Ben hala nefesimi toparlamaya çalışırken, o yutkundu ve üzerindeki tozu silkeledi.

"Geçmişin önemi yok," dedi yumuşak bir sesle, gözlerini kısarak. "Neden onların yeni liderisin?"

Onu gördüğümde titredim ve tiksindim. "Bilmiyorum," diye nefes nefese söyledim. "Silahı nereye saklıyor?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Diğer büyücüler nerede?" Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"İstihbaratım, Igon'un sizin türünüzden binlerce kişiyi tutan bir yer bildiğini söylüyor.

Nerede?" diye ısrar etti.

"Eğer böyle bir şey bilseydi, hepimiz de orada yaşıyor olurduk, sence de öyle değil mi?"

Çenesi takıldı. "Bilgi saklamak sana bir fayda sağlamaz Lena."

Yüzünü inceledim. Sakalları kesilmişti ve elmacık kemiğinden dudak köşesine uzanan yara izi, kalan az miktardaki sakallarına kadar uzanıyordu.

"Bilsem bile, sana hiçbir şey söylemem." Sesimin titrememesi için tüm gücümü kullanmam gerekti.

O bir adım öne çıktı ve tüm vücudum gerildi, sırtım kapıya yaslandı. "Hoşuna gitse de gitmese de," dedi, sesi ölümcül bir sakinlikteydi. "O bilgiyi senden bir şekilde alacağım. Ve bir dahaki sefere," eğilip kulağıma fısıldadı, "bu kadar nazik olmayacağım."

Geri çekildi ve soğuk gözleri benimkilere kilitlendi. Bu manzara omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. Bir gün beni korkutacağını hiç düşünmemiştim.

Kapıyı yumrukladı ve Hendry çıktı, bu sefer Roland yoktu. "Onu hücrelerine götür," diye emretti ve Hendry kolumu tutarken duygularımı bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Majesteleri," dedi Hendry. "Leydi Erabella sizi görmek istiyor."

Silas bana bakmadı. Sadece "Peki. Teşekkürler, Hendry" diye cevap verdi.

Silas odadan ilk çıktı, Hendry de beni peşinden sürükledi. Hemen önümüzde, çenesinin hemen altına kadar uzanan sarı saçlı bir kadın, bronz tenine çok yakışan muhteşem mavi bir elbise giymiş, ilerliyordu.

Erabella.

Otacia Prensi'nin bir yıl önce kendine bir eş bulduğu haberini duymuştum. Bu haberi Torrin, Merrick, El ve bana Viola'nın verdiğini hatırlıyorum. Kendimi rahatça mazur gösterip, Ames'in hemen dışındaki göle doğru yola çıktığımı ve dizlerimin üzerine çöküp, içimdeki ateş beni yakarken hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırlıyorum.

Yıllar önce bu gücün kilidini açmıştım, ama o anda kontrol edemiyordum.

Aynı gece Torrin...

Bunu düşünemezdim.

"Mahkumu ondan uzak tutun," dedi Silas, sanki ben vahşi bir köpekmişim gibi.

"Evet, Majesteleri."

Kız, kahverengi gözleriyle bana bakarak yüzünü buruşturdu. Silas'a bakarak gözleri parladı. "Merhaba, aşkım."

Silas onu kucakladı ve öpüştüler.

Tuhaf, buna kadar olan tüm acı verici olaylar arasında, nedense bu en çok canımı yaktı. Ve o anda, o gün köyde ölen kişinin o olduğunu anladım.

O öldü. Gerçekten öldü.

Gözyaşlarım akmaya başladı ama öfkem onları tuttu.

"Seni özledim," diye fısıldadı. Silas, benimle göz teması kurmadan Hendry'ye baktı. "Onu götür. Hemen."

Hendry beni çekti, ama ben direnmedim. Bu kabustan uzaklaşmak istiyordum.

Beni hücreme geri itti. Kapı çarptı ve o kısa sessizlik anında, sonunda kendimi bırakabildim.

O taş yatakta ne kadar süre yattığımı bilmiyordum, ama vücudum kurşunla dolu gibi hissediyordum. Hareket etmek için hiç istek duymuyordum.

Tanıdığım Silas'ın hâlâ burada olduğuna inanmam aptallıktı. Çok şey değişmişti. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Adamlarımı buradan nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyordu.

Gözlerimi silerek otururken, hücre kapısının açılmasıyla irkildim. Rurik ve tanımadığım üç asker içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordum ve Rurik'in mide bulandırıcı sırıtışını görünce korku beni sardı. Diğer adamlar da aynı açgözlülükle bakarken, o yavaşça ilerledi ve ben titreyerek ayağa kalkıp geri çekildim.

Rurik dilini şaklattı. "Yürürken çok... korkusuz görünüyordun," dedi ve daha da yaklaştı. Gümüş rengi saçları uzun ve dağınıktı, bıyığı dudaklarıyla birlikte yukarı doğru kıvrılıyordu. "Ama burada tamamen çaresizsin."

Bir anda boynumu kavradı ve kafamı taş duvara çarptı. Gözlerim karardı ve beni bıraktığında yere düştüm. Yanıma eğildi ve kulağıma üflediği sıcak nefesi midemi bulandırdı. "Seni kırmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

O benim ayaklarımdan tutup beton zemine doğru çekince başım zonklamaya başladı. Ben çığlık attım, o da yüzüme yumruk attı. Sertçe. Bir çıtırtı duydum, vücudumu saran acı ve burnumdan akmaya başlayan sıvı, burnumu kıldığını gösterdi.

"Önce seni biraz hırpalamamız gerekecek."

"Lütfen, ben..." diye başladım ama başka bir adam beni o kadar sert bir şekilde yanıma tekmeledi ki nefesim kesildi. Tekmeler yanıma, yüzüme gelmeye devam etti. Rurik beni boynumdan yakaladı ve kafamı yere vurdu, hemen ardından kan tadı geldi. Diğer eliyle gömleğimi yırttı ve çıplak göğsümü avuçladı.

"Dur!" diye yalvardım, ağzımdan kan akıyordu. Elimden geldiğince vücudumu çırpındım ama nafile, beni yerde tuttu ve boynumun derisini emdi. Çırpınırken hıçkırarak ağladım.

Silas... onları o göndermiş olmalı...

"Onu yere bastırın!" diye bağırdı bir başkası ve Rurik öyle yaptı.

Ne olacağını biliyordum, ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar yalvarsam da, onların tutuşunu kıramadım. Ağlamaya devam ettim ve Rurik elini ağzıma koydu.

"Şşş, direnmezsen çok daha iyi olur."

"Hadi ama, böyle daha heyecanlı," diye başka bir ses katıldı. Bilincimi kaybetmeye başlamıştım, yaralarımın acısı dayanılmaz hale gelmişti. Rurik pantolonumu çıkardı ve kemerini çözmeye başladı.

Hayır, hayır, hayır!

Toplayabildiğim tüm gücümle saldırdım, ama iki adam bacaklarımı tutup iki yana ayırdı ve Rurik eğilip içime girerken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bağırdım, ama o durmadı. Tekrar tekrar içime girdi. Defalarca.

Hayatımda ilk kez ölmek istedim. Vücudum gevşerken ağladım, bana yapılan saldırıyı durdurmanın hiçbir yolu olmadığını kabul ettim.

Ama ölmek istememe, gözlerimi kapatıp tüm bu acıyı silmek istememe rağmen, içimde hayatta kalmak isteyen bir parça vardı. Tüm bu katliam ve nefreti aşmak için. Halkımı kurtarmak için.

Sen yıkılmayacaksın.

Bunlar, ayrılmadan önce Silas'a söylediğim sözlerdi. Seyahat sırasında hastalandığımda Ames'e giderken kendime sayısız kez söylediğim sözlerdi.

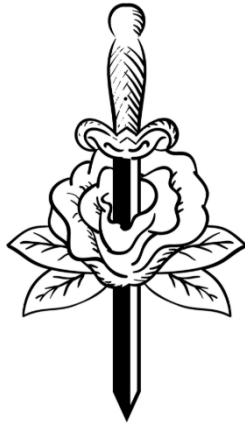
Ateşimi aldığım gün kendime söylediğim sözlerdi.

"Sikim nasıl hissettiriyor, seni cadı sürtük?" Rurik kulağıma homurdandı, kalçamı acı veren bir şekilde kavradı. "Senin türün bir hata, tam bir rezalet olabilir," diye homurdandı ve bana daha sert bir şekilde girerken, ben onun korkunç bakışlarını tutarken gözyaşları yüzümden akıyordu. "Ama amın harika hissettiriyor."

Orada ne kadar süre yattığımı, kulağıma ne kadar süre pis sözler fısıldadığını, kapının açılmasından önce ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Kapıda tamamen çılgına dönmüş Silas'ı gördüm.

"Onu bırakın!" diye bağırarak bize doğru koştu. "Bırakın! HEMEN!"

Hemen benden kalkmaya başladılar, ama dünya kararmadan önce hatırlayabildiğim tek şey bu.

Otuz Sekizinci Bölüm

SILAS

"Yorgun görünüyorsun," Era, odamıza girdiğimizde mırıldandı ve saçlarımı yüzümden çekip aldı. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

"Yorgun demek yetersiz kalır."

Erabella benimle ve adamlarımla birlikte Fort Laith'e gelmişti; aksi takdirde, birbirimizi tekrar görmemiz aylar sürerdi.

"Beni yeterince beklettin."

"Affet beni," diye fısıldadım ve onu nazikçe öptüm. "Bu kadar kirli halimi görmek hoşuna gitmezdi."

Kıkırdadı. "Doğru. En azından temizlenmiş olduğunu görmekten mutluyum." Gülümsemesi kayboldu. "Nasıl gitti? Kimseyi kaybettin mi? Edmund hakkında duyduğum şey ne?"

Ellerimi onun kollarında gezdirirken iç geçirdim. "Kırktan biraz fazlasını kaybettik.

Ölümsüzler bize saldırmasaydı daha az olurdu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ölümsüzler!" diye haykırdı, elleri yanaklarına gitti. Ben başımı salladım, o ise başını salladı. "Artık bu görevlere katılmanı istemiyorum Silas. Baban ne derse desin umurumda değil. Ölümsüzler senin için çok tehlikeli, kendini riske atmana izin veremem."

"Kendim cesaret edemeyeceğim bir yolculuğa adamlarımı gönderirsem nasıl bir lider olurum?"

Kaşlarını çattı. "*Hayatta* olan bir lider."

İnledim, sonra ona yumuşak bir gülümseme attım. "Her zaman ne söyleyeceğini bilirsin, değil mi?"

Gülümsedi ve beni öptü.

Dudakları beni her zamanki gibi rahatlatmadı. Olan biten her şeyden dolayı hala inanılmaz derecede gergindim.

"Bir duş daha almam lazım, kafamı boşaltmam lazım," dedim ve ana banyomuzu işaret ettim.

O başını salladı ve ben uzaklaşmaya başlarken, "Sorguladığın kadın kimdi?" diye sordu.

Bu sözler beni gerdi ve ona sırtımı dönmüş olduğum için minnettar oldum. "Liderleri." Şifonyere gidip havlu ve giyecek bir şeyler aldım.

"Yaşlı bir adam olduğunu sanıyordum?"

"Çok şey oldu. İşimi bitirince sana daha fazlasını anlatırım."

O da başını salladı ve ben banyoya girdim.

Giysilerimi çıkardıktan sonra duşa girdim, sıcak su kaslarımı gevşetti. Su damlarken sinirlerimin yatışmaya başladığını hissettim.

Lena ile olan tartışmamdan başka bir şey düşünmeye çalıştım, ama başaramadım. Özellikle de boynunu tuttuğumda gözleri. Bana bakışı... Gözlerindeki korku. Bana bir canavar gibi bakıyordu.

Bu yanlış bir varsayım değildi. Ben kesinlikle onun tanıdığı adam gibi biri değildim. Yakınından bile geçmiyordum. Yine de ona elimi sürmemeliydim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, şampuan köpükleri vücudumdan aşağı damlıyordu.

Bana Quill dedi... sanki eskiden olduğum kişiye ulaşmak istercesine o ismi *haykırdı*. O isim dudaklarından çıktığında tüm vücudum uyuştı. O, benim o halimin hâlâ var olduğuna gerçekten inanıyordu.

Artık buna inanmadığından eminim.

Gözlerindeki yaşları ve Era ortaya çıktığında onun yüzüne bakamadığımı düşünmeye başladım. Onu incitmek istedim, ama onun tepkisini görmek için bile cesaretim yoktu.

Düşüncelerim, o soğuk hücrede otururken nasıl hissediyor olabileceğine kaydı ve göğsümde bir sıkışma hissettim.

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Benim hakkımdaki tüm iyi şeyler çok uzun zaman önce yok olmuştu. Ama onun ağlayıp korktuğunu düşünmek, kalbimde kalan azıcık parçayı da paramparça etti.

O bir cadı. Bütün bu zaman boyunca kim olduğu hakkında yalan söyledi.

Çelişkili düşüncelerim beni yiyip bitirirken iç geçirdim.

Evet, ama ben de öyle yaptım. Beni kaleye kadar takip edip, yakalandıktan sonra gerçek kimliğimi öğrenmeseydi, ona sırrımı ne zaman söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ne yapacaktım? Büyük bir büyücü grubunu bulup krallığımızı yok edeceği söylenen Silah'ı durdurmak için bir umut varsa, bu bilgiye ihtiyacım vardı. Ama Lena'ya, onun türünden diğerlerine yaptığım gibi işkence ederek bilgi almazdım. Yapamazdım.

Onun ölmesine de izin veremezdim. Ne olursa olsun, o benim başıma gelen tek iyi şeydi. Onunla geçirdiğim yıllar hayatımın en mutlu yıllarıydı.

Belki de bu beni zayıf yapıyordu.

Duş almaya zaman ayırdım, düşüncelerim karmakarışık. Sonunda bittiğinde, belime bir havlu sardım. Sırtımı gizlemek için, uyumak için rahat olan beyaz pamuklu bir kazak giydim. Sırtımı kimseye göstermedim, Era'ya bile.

Banyodan çıkıp odaya girdiğimde, Erabella çıplak bir şekilde yatakta uzanmış, bana şeytani bir gülümseme atıyordu.

Havlu altında penisim sertleşti ve ben de ona aynı ifadeyle karşılık verdim. Sonra, neredeyse anında, suçluluk duygusu beni sardı.

Hayatımın aşkı hayattaydı. Hayattaydı ve yalnızdı. Onun öldüğünü sandığımda hayatıma devam etmek yeterince zordu, ama şimdi hayatta olduğunu bildiğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

Era yüzümdeki değişikliği fark etti. "Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle otururken. "Duş işe yaramadı mı?"

Burnumdan nefes verdim. "Sadece... çok uzun bir gün oldu."

Yatağın yanındaki yeri okşadı ve ben de yanına oturdum. Ellerini gömleğimin üzerinden sırtımda gezdirdi ve omuzlarımı ovmaya başladı. Bu hareketin verdiği zevkten dolayı içimden bir ses çıktı.

"Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldadım.

Yanağıma öptü ve elini göğsümden aşağı kaydırды, sonra havlunun altından penisimi kavradı, bu da beni keskin bir nefes almaya zorladı.

"Sen de beni benim seni özlediğim kadar özledin mi?" diye mırıldandı.

Siktir.

Döndüm ve yüzünü ellerimle kavrayarak onu tutkuyla öptüm.

"Seni mutlu edeyim," dedi yumuşak bir sesle ve yataktan atlayarak önümde diz çöktü. Gülümsayarak havluyu çıkardı, beni ağzına aldı ve emmeye başladı.

Başımı geriye attım ve inleyerek elimi saçlarında gezdirip onu sıkıca kavradım.

Lena'yı düşünemem. Şimdi olmaz. Ben evli bir adamım.
Ama dudaklarını, gözlerini, sesini düşünmekten kendimi alamıyordum. Hatta o sivri kulaklarını bile.
Ve bunun için de kendimi suçlu hissettim.

Uyuyamadım. Era ile seviştikten sonra, yanımda sızdı, kısa sarı saçları yüzüne sevimli bir şekilde düşmüştü. Uyurken çok tatlı görünüyordu, normaldeki baştan çıkarıcı görünüşünün tam tersiydi. Badem şeklindeki gözleri her zaman diğer erkeklerin dikkatini çekiyordu, ama ben umursamıyordum. Gözleri asla başka yere kaymazdı.

Şakaklarımı ovuşturdum.

Ama benimki kayıyordu. Diğer kadınlara değil, evliliğimizden önceki cinsel açıdan ahlaksız yıllarım bazen aklıma gelse de, Erabella'ya her zaman sadık kaldım. Hayır, düşündüğüm tek diğer kadın Lena'ydı.

Yatağında otururken, mahvolmuş hayatımı düşünürken dirseklerimi dizlerime dayadım ve parmak eklemlerimi ısırdım.

Lena'yı çok korkuttum. Ona dönüştüğüm canavarın bir parçasını gösterdim. Elimi boğazına koydum. Ona çok kızgındım ve o anda tek istediğim, onun bana verdiği acıyı ona tattırmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, yaptığım şey beni de çok korkuttu.

Derin bir nefes alıp, Era'yı rahatsız etmemek için dikkatlice yataktan atladım. Siyah pantolon ve temiz bir çift bot giydim.

Ona özür dilemem gerekiyordu. Bu beni korkak yaparsa da umurumda değildi. O bilgiyi bir şekilde yine de elde edecektim. Ama ona zarar vermeyecektim.

Sessizce odamdan çıktım, kapıyı dikkatlice kapatarak ve hapishaneye inmeye başladım.

Aydınlatıcılar spiral merdiveni zar zor aydınlatıyordu ve aşağıya indikçe sıcaklık düşmeye başladı. Yarıya kadar indiğimde çığlıklar duymaya başladım.

Bir kadının sesi... Ne oluyor lan?

Aceleyle kalan basamakları koştum ve kadının çığlıkları gittikçe yükselirken sesi takip ettim.

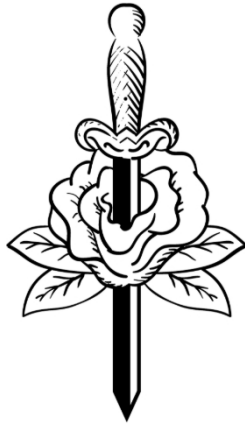
Çıglıkların geldiği hücreye ulaştım ve kapıyı açtım.

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi hissettim. Rurik, Jones, Daerin ve Geoff Lena'nın üzerinde dikiliyorlardı. Lena'nın pantolonu yırtılmış, üstü ikiye bölünmüş ve göğüsleri ortaya çıkmıştı. Ve Rurik...

Ona tecavüz ediyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, şişmiş gözlerinden korku dolu bir bakış ve gözyaşları akıyordu. Burnundan kan akıyordu.

İçimde daha önce hiç hissetmediğim kadar karanlık ve şiddetli bir öfke hissettim. "Onu bırakın!" diye bağıarak ileri koştum. "Bırakın! HEMEN!"

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Efendim, biz..."

Alt kademedeki iki gardiyan, nihayet bu hücreden gelen kargaşayı duyarak arkamdan geldi. Rurik'i Lena'nın üstünden çekip onu dövmeye başladığımda beni durdurmaya çalışmadılar. Kendimi zorlayarak durmadan önce sadece birkaç yumruk attım.

Önce Lena. Sonra da bu pisliklerin hepsini öldüreceğim.

"Bu vahşileri bu hücrede tutun," diye gardiyanlara bağurdım, öfkem onları tedirgin etti. Uzun zamandır bu kadar öfkeli olmamıştım. "Onlarla kısa süre içinde ilgileneceğim."

Hemen dikkatimi Lena'ya çevirdim ve onun uyanık olmadığını fark ettim.

Hayır.

Kafamı göğsüne koyduğumda paniğe kapıldım, sonra rahat bir nefes aldım.

Hâlâ nefes alıyordu. İyi.

"Elowen'i getirin. Onun iyileştirmesine ihtiyacımız var, Hendry'ye onu getirmesini söyleyin."

Sessizlikle karşılandığımda, gözlerimi genişçe açıp kaşlarımı kaldırarak muhafızlara baktım. Ne söylemem gerektiğini biliyordum.

"İhtiyacımız olan bilgilere sahip. Tekrar etmemi mi istiyorsunuz?" diye soğuk bir sesle sordum.

"H-hayır, efendim."

"İyi," diye mırıldandım. "Onu örtecek bir şey getirin."

İçlerinden biri bu görevi yerine getirmek için koştu ve Lena'yı kollarımın arasına aldığımda yüzünü inceledim.

Siktir.

Gözleri morarmış, burnundan kan akmaya devam ediyordu. Muhtemelen kırılmıştı. Diğer gardiyanla birlikte hücreden çıkıp yeni tutukluları içeri kapattık.

"Efendim, neredesiniz..."

"Onu odama götürüyorum," diye tersledim. "Görünüşe göre, lanet hapishanelerim yeterince iyi korunmuyor."

Muhafız, hatasını fark ederek yutkundu.

"Burada kal. Karışma. Yoksa sen de onlarla birlikte orada olursun." O sertleşti, sonra hızla başını salladı.

Onu örtmek için bir çarşaf verdikten sonra, aceleyle oradan ayrıldım, spiral merdivenleri çıkıp odama döndüm. Erabella yataktan fırladı, benim pek de nazik olmayan girişim onu uyandırmıştı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Erabella, yataktan kalkarken gözlerini ovuşturarak.

"Dört adamım bu mahkumu dövdü ve ona tecavüz etti," dedim, sesim titriyordu.

"Bilinci kapalı. İyi olacak mı bilmiyorum."

Lena'yı nazikçe yatağa yatırdım, Era'nın önünde saçlarını yüzünden çekme isteğiyle mücadele ederek. Gözlerim boynuna kaydı. O piçler gömleğini yırtıp attıkları için boynu çıplaktı.

Ve bu manzarayı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kolye. Annemin kolyesi.

Bunca zaman geçmesine rağmen hala takıyordu. Gözlerim eline kaydı ve sağ elinin yüzük parmağında hala ona verdiğim yüzüğü taktığını fark edince boğazımda bir düğüm oluştu.

Tıpkı benim de onun bana verdiği yüzüğü hala taktığım gibi.

"Yatağı kana bulayacak!" diye şikayet etti Era. "Neden burada?"

Telaşlı ve kızgındım. "Erabella! Sana yaptıklarımı açıklamak zorunda değilim! Bu gece Batı Salonu'nda kalacaksınız."

"Ama..."

"Tartışma bitmiştir!" diye bağırdım.

Sinirli ve kafası karışık bir şekilde odadan çıktı.

İkimiz yalnız kaldığımızda, sonunda Lena'nın saçlarını geriye taradım ve odanın ışığında yüzündeki tüm izleri ve morlukları inceledim. Gözleri, loş hücrede fark ettiğimden daha da şişmiş ve morarmıştı. Boynunda öpücük izleri ve ısırık izleri vardı, kolları da morluklarla doluydu.

"Tanrım..." diye fısıldadım, hissettiğim öfkeden vücudumun daha fazla titremesini engellemeye çalışarak.

Onu nasıl dokunmaya cüret ederler? Onu nasıl taciz ederler?

Artık duramazdım; tüm vücudum titremeye başlamıştı ve işkence etme ve öldürme ihtiyacım kaçınılmazdı.

Muhtemelen bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor. Kahretsin!

Çarşafı geri çektim ve gözlerimi üzerinde gezdirmemeye çalıştım, ama lanet olsun, vücudu her zamanki gibi güzeldi. Gençken de çarpıcıydı, ama şimdi daha da kadınsı görünüyordu. Era'nın geceliklerinden birini şifonyerden çıkardım ve dikkatlice ona giydirdim. O istemediği sürece kimse onun çıplak vücudunu görmemeliydi.

Yanağımın içini ısırdım ve kendimi onun kelepçelerini çıkarırken buldum. Hissetmiş olması gereken çaresizlik... Uyanıp kendini savunabileceği bir yol olduğunu hissetmesini istedim. Karşı koyabileceği bir yol. Denemesini istediğimden değil.

Giydirip yorganın altına soktuktan sonra, kapımda bir vuruş duydum ve Hendry, mavi gözlü bakışları hemen Lena'ya kayan pembe saçlı büyücüyle birlikte içeri girdi.

Gözleri büyüdü ve gözyaşları akmaya başladı. "Ona ne yaptın?!" diye bağırdı.

"Lütfen, ben yapmadım. Onun iyileşmesi lazım," diye yalvardım.

"Merrick'e ihtiyacım var," diye homurdandı, sesi alışılmadık şekilde alçaldı. "Merrick bana getirilene kadar KİMSEYİ iyileştirmeyeceğim."

Anlamadım. Ama umurumda da değildi. Lena'nın iyileşmesi gerekiyordu.

"Hendry, git bu Merrick denen adamı getir," diye emrettim. O başını salladı ve Elowen ve ben Lena'ya bakarak orada kaldık. Uzun bir süre tam bir sessizlik içinde orada durduk. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Sadece Lena'nın sığ nefeslerini saymaya devam ettim.

Alnımı sildim, saç çiziminde ter damlaları oluşmuştu.

"Tanrılar..." diye fısıldadı sonunda, sessizliği bozarak. O başını sallarken ona baktım. "Edmund'u ve muhtemelen daha fazla insanını kurtardıktan sonra... ona bunu mu yaparsın?" Bana döndü. "Neden? Gerçekten bu kadar kötü müsün?"

Bu söz üzerine sertleştim. "Sana söyledim. Bununla hiçbir ilgim yok." Ona içtenlikle baktım. "Yemin ederim."

"Göreceğiz," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, Hendry uzun boylu, solgun bir adamı yakalayıp geri geldi. Hendry veya benim kadar uzun değildi, belki birkaç santim daha kısaydı. Bana kötücül bir bakış attı ve Lena'yı yatakta görünce bu bakış daha da sertleşti. Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı ve Hendry'den kısa bir süre uzaklaşıp tekrar ona sarıldı.

"Bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor, Merrick. Bana bunun doğru olduğunu söyle," diye fısıldadı Elowen.

O başını salladı, sonra bana baktı. "Bunları çıkarmam lazım," dedi ve bileklerini işaret etti. Dudak halkası, yağ lambalarından gelen ışıktaki parıldarken, gözlerine ulaşmayan karanlık bir gülümseme attı.

Yanağımın içini ısırdım ve Hendry'ye başımı salladım. Hendry isteksizce kelepçeleri çıkardı. Riskli bir hareketti. Bu adamın ne tür güçleri olduğunu bilmiyordum. Ama Hendry ve bana saldırırsa bile buradan canlı çıkmasının imkânsız olduğunu biliyordum.

Hendry kelepçelerini çıkarırken durakladı, sonra kollarını yanlarına indirip bileklerini döndürdü. Bakışlarını bana odaklayarak, buz rengi gözleri dumanlı kömür rengine, neredeyse siyaha dönmeye başladı. Bu beni birkaç adım geri çekilmeye zorladı.

Bu çok ürkütücü.

"Şimdi ona bak," dedi soğuk bir sesle. "Ve düşün."

Kaşlarımı kaldırdım ama dediğini yaptım. Onu bir kez daha inceledim, yine nefeslerini saydım. Aklım yıllar önce onun kulübesine geri dönüyordu... yanmış evin içinden geçip odasında yanmış cesedi gördüğüm an. Hayatımın aşkı... en iyi arkadaşım... gitmişti.

Nefes verdim ve mutlu bir şey düşünmeye karar verdim. Onu ilk gördüğüm an, flörtöz şakalarımız, ilk öpüştüğümüz an, ilk seviştiğimiz an... ve ondan sonraki tüm anlar.

Bana Outer Ring'i, yani evini gösterdiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını düşündüm. Denizci gibi küfürlü konuşmasını ve onu kızdırdığımda bana orta parmağını göstermekten çekinmemesini.

Onu ne kadar çok sevdiğimi.

Çenemi sıkarak gözlerimi ona çevirdim ve o da sanki yeni uzuvlarım çıkmış gibi bana baktı. Sonra gözlerini kısarak, "Lena'ya olanlarla bir ilgin var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye homurdandım.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" "Hayır."

"Ona zarar vermek mi istiyorsun?"

Durakladım ve morarmış vücuduna baktım. Ona karşı hissettiğim öfke, zihnimin derinliklerinde küçük bir kıvılcımdan ibaretti. Hâlâ ihanete uğramış, kafası karışık ve incinmiş hissediyordum. Ama hayır, ona zarar vermek istememiştim. Ve bunu yapmaya çalışan herkesi öldürürdüm.

"Hayır."

Merrick gözlerini kırptı ve gözlerindeki karanlık kayboldu, buz gibi rengi geri döndü. Elowen'e döndü.

"Ben..." Devam etmek istedi, ama ağzı açık kaldı, hiçbir kelime çıkmadı. Sonra ağzını kapatıp iç geçirdi. "Doğruyu söylüyor. Ona zarar vermek istemiyor. Niyetleri saf."

Elowen birkaç kez gözlerini kırptı, sonra başını salladı. "Bunları çıkarmam lazım," dedi ve kelepçelerini kaldırdı.

"Elbette." Önce Merrick'inkileri tekrar kilitledim ve o, beni öldürebileceği her yolu hayal ettiğini gösteren bir bakışla beni izledi. Sonra Elowen'inkileri açtım ve o hemen Lena'nın yanına koştu.

"Bizi yalnız bırakabilirsin," dedim Hendry'ye. Kafamı Merrick'e doğru eğdim. "Bunu geri getir."

"Silas..."

"Soru sorma," dedim sertçe. Beni yalnız bırakma fikri onu tedirgin ettiğini biliyordum.

Hendry'nin farklı renkli gözleri kısıldı ve sonra başını salladı. Onlar ayrılırken, Elowen hemen Lena'ya şifa büyüsü yapmaya başladı, avuçlarından sıcak altın rengi bir ışık yayılıyordu.

"Ona tam olarak ne oldu?" diye fısıldadı, dövülmüş vücudunu incelerken.

"Dört adamım. Benim emrim değildi," dedim açıkça.

Kuru bir kahkaha attı. "Ama cadılar kötüdür." Bu söz beni hiç etkilemedi.

"O iyi olacak mı?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Ravaiana bizim tarafımızdaysa, evet," diye cevapladı bir süre sonra. Yaşam Tanrıçası'nın bizim tarafımızda olmasını umuyordum. Tabii eğer gerçekse. "Ama bu biraz zaman alacak. Edmund'un da bir şifacıya ihtiyacı var. İkisi arasında gidip gelmem gerekecek."

Gözlerinin altındaki morlukları ve ne kadar bitkin göründüğünü fark ettim. Günlerdir hiç durmadan çalışmış ve çok az uyumuştum.

"Dinlenemediğin için üzgünüm," diye mırıldandım ve ona oturması için bir sandalye çektim.

O sadece başını salladı, gözlerime bakmadan sandalyeye oturdu.

Lena'ya bakmaya devam ettim, bana verdiği tüm o korkunç duyguları içime çekerek.

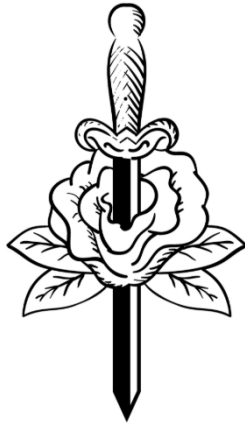
Yapacağım şey için enerjiye ihtiyacım vardı.

Kanla lekelenmesini umursamadığım kıyafetleri bulmak için şifonyerimi karıştırdım, sonra banyoda üstümü değiştirdim. Elowen için endişelenmedim, bence o kaçmaktan çok Lena'yı önemsiyordu. Ayrıca, çok uzağa gidemezdi.

Banyodan çıktığımda, Hendry içeri girip beni baştan aşağı süzdü. En sevdiğim hançeri aldım ve kapıya yöneldim.

"Hendry, burada kal ve başka kimsenin içeri girmesine izin verme," diye emrettim. "Evet, Majesteleri. İyi misiniz?" diye dikkatlice sordu.

"İyileşeceğim."

Kırkınıc Bölüm

Bu noktada öfkeden kpryordum — tünel gr.

ldrmek benim için bir terapi haline gelmişti, hastalıklı bir terapi. Kendime, dünyayı kötülükten arındırdığımı söylüyordum, bu da hayatları sonlandırmaktan zevk almamı normalletiryordu.

Doğrusu, onların kötü olup olmadıkları umurumda değildi. Her şeye o kadar duyarsızlamıtım ki, öldürmenin heyecanı tek iyi hissettiren şeydi.

Yavaa spiral merdivenden aşağı szldm, avına doğru yaklaşan bir avcı gibi.

Beni mahveden sadece annemin ya da Lena'nın ölümü değildi. Hayır, bunların hepsi babamın yapmıştı. Benim zayıflığımı, öldürmeye karşı tereddütlerimi hissetmiti. Beni, hala uykularımı kaçıran bir şekilde kırdı, sonra da beni u anki katil makineye dönüştürdü.

Lena'nın sevdiği adamın her parçası yok olmuştu. Ama ona zarar verenleri ezmek için elimden gelen her şeyi yapmazsam lanetlenirdim. Sanırım bu kısım hiç değişmedi.

Hücre kapısının önünde durdum, sesler kaderlerine hazırlanırken sessizleiyordu. Bu adamlar beni en vahşi halimle grmlerdi, ya da öyle sanıyorlardı.

Hiçbir şeyden haberleri yoktu.

Kapıyı yavaşça açtım, bu hasta pileri sinirlendirmek için kapının çıkardığı gıcırta sesini uzatmaya zen gösterdim.

İçeri girdiğimde, idrar kokusu duyularımı bastırdı ve ben kıkırdadım. Büyük, güçlü adamlar korkudan altlarına iemilerdi. Acınası bir durum.

Gözleri benimkilerle bulutuğunda titreyen, bedenlerinde eytanlar barındıran adamları gözlemledim. Yüzümde kötücül bir sırıtı belirdi.

Rurik'i sona saklıyorum.

"Lütfen, Majesteleri," diye ağladı Rurik. "Bir sorun olacağını bilmiyorduk!"

Eğildim, yüzümde bir hırıltı belirdi, dilerimi gösterdim.

"Mahkumlar konusunda tek bir kuralım var," dedim karanlık bir sakinlikle.

Gözleri daha da büyüdü ve daha fazla gözyaşı akmaya başladı. "S-cinsel saldırı yok..." Ellerimi yumruk yaptım. "Sadece bilgi almaya çalışıyorduk! O senin..." Yumruğumu yüzüne doğru salladım, ağzından kan ve dişler fıskırdı.

Rurik, Roland'a yapılan haksızlığı savunduğundan beri ondan nefret ediyordum. Artık Roland'ın yanında durmaya dayanamıyor olsam da, o bunu asla hak etmemişti. Babam Rurik'i bunun için hiç cezalandırmadı, hatta onu terfi ettirdi. Bunu sırf bana inat etmek için yaptığından emindim.

Dilimi şaklattım. "Beni daha çok sinirlendiren şeyin itaatsizlik mi yoksa acınası yalanlar mı olduğunu bilmiyorum." Nefret dolu bir sırıtış attım ve o da altını ıslatacak gibi görünüyordu. "Aslında biliyorum."

Yüzünü o kadar çok dövmeye başladım ki, sanki bir kaya parçası onu deforme etmiş gibi görünüyordu. Önceden çirkin olmasa da, artık kesinlikle çirkindi.

Diğer adamlara da aynı muameleyi yaptım, tekrarlanan yumruklar yüzünden parmak eklemlerim ağrıyordu. Moraracaklarını biliyordum.

Sonra Rurik'e döndüm, o kadar çok titriyordu ki sanki yanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama başını dik tutmaya çalıştı.

Pfft. Ne kadar onurlu.

Gülümsemem genişledi. "Oh, Rurik, bunun başına gelecek tek şey olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Sözlerim üzerine sertleşti, gözleri büyüdü.

Cevabından korktuğum soruyu sormak için ona döndüm. "Kaçınız onun içine girdi?"

Jones daha fazla kan öksürdü. "Sadece Rurik," diye boğuk bir sesle söyledi.

Sadece birinin ona tecavüz etmeyi başardığına sevindiğimi söyleyemezdim, ama ne kadar az olursa o kadar iyiydi.

Başımı Rurik'e doğru çevirdim. "Onlara ne yapacağımı izlemeni istiyorum. Ağlayıp durmam için yalvarışlarını izle, sıradaki senin olduğunu bilerek... ve yapabileceğin hiçbir şey olmadığını."

Jones'a doğru yürüdüm, hançerimi çevirerek, sonra pantolonunu indirdim. Kontrolsüz bir şekilde titriyordu, yüzünden sümük ve gözyaşları akıyordu.

Rurik'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım. "Tamamen çaresiz, tamamen umutsuz olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum." Hızlı bir hareketle,

hançerimi tek seferde kasıklarına sapladım, çığlık atarken gözleri yüzünden dışarı fırladı.

Bu beni gülümsetti. O bayılana ya da belki de ölene kadar, kan yere akarken, tekrar tekrar bıçakladım. Sonra sıradakine geçtim.

Bir sonrakinin pantolonunu indirdim. "Lütfen, Yo..." Kasıklarına sapladığım bıçak Geoff'u susturdu ve ben, gözlerini kapatıp yüzünü çevirmiş, acı içinde kıvranan Rurik'e baktım.

"Rurik, gözlerini aç," diye alay ettim. Onun itaat etmesini bekledim, sonra dönüp Geoff bilinçsiz ya da ölü olana kadar bıçaklamaya devam ettim.

Aynı şeyi bir kez daha tekrarladım, Daerin de diğerleri gibi yere yığıldı. Ölümlerinden emin olmak için sonunda hepsinin boğazını kestim, kan gömleğime ve yere sıçradı. Sonunda Rurik'in yanına gittim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, yüzümdeki sadistçe sırıtışım hiç bozulmadan. "Dürüst ol."

"Bunu bitirmeye hazırım," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

Başımı salladım, sonra odadan çıkıp bir sandalye getirdim. Sandalyeyi Rurik'in yanına koydum ve ona oturmasını emrettim.

Onun titremesi, ben onun bileklerini kolçaklara kelepçelerken de devam etti. Sonra hançerimi çıkardım ve parmaklarını tek tek kesmeye başladım.

Çığlıkları kulağıma müzik gibi geliyordu. Yaptıklarından sonra hiçbir acı onu tatmin edemezdi. Ama yine de, bu zevkliydi.

Zamanımı aldım, bir parmağını kesip sonra tepkisini izledim. Ama hepsi kesildiğinde, bilinci gidip geliyordu.

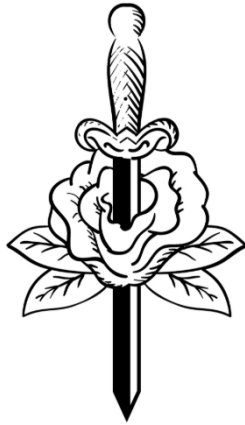
Onun yanağına bir tokat attım. "Benimle kal, Rurik. En iyisi henüz gelmedi." Onun pantolonunu indirdim ve hançerimi bir kez daha çevirdim. "İzle," emrettim.

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve tereddütle döndü. Onun organını elimle tutup kestim, boğazından mide bulandırıcı çığlıklar çıktı ve sonra gevşedi.

Dilimi şaklattım.

Yazık.

Kesilen penisini alıp ağzına soktum. "Sana yakışan bir son, değil mi?"

Kırk Birinci Bölüm

LENA

Gözlerim yavaşça açılmaya başladı ve etrafımı fark etmeye başladım. Bulunduğum gölgelikli yatağın dört direğine odaklandım, koyu kırmızı perdeleri açılmıştı.

Vücudum ağrıyordu... Neden vücudum ağrıyordu?

Başımı çevirdim. Elowen yanımda oturuyordu, avuçlarından altın rengi bir ışık yayılıyor ve koluma doğru süzülüyordu. Gözlerim onunla buluştuğunda "Lena!" diye bağırdı.

"Elowen? Neredeyim ben?" diye sordum sersemlemiş bir şekilde.

Kahretsin, başım ağrıyor.

"Prensın karargahındayız," diye fısıldadı.

Silas'ın adını duyunca midem düğümlendi ve birdenbire olan biten her şeyi hatırladım. Rurik'i, o adamları ve...

Bunu o yaptı. Silas yaptı.

"Elowen, buradan çıkmalıyız! Beni öldürecek!" Hendry'nin yanında durduğunu umursamadan yataktan kalkmaya çalışırken titriyordum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum, ama büyüm olmadan...

Gözlerim bileklerime kaydı.

Kelepçe yoktu.

Kapı yavaşça açıldığında ve Silas ortaya çıktığında, yatakta otururken donakaldım. Giysileri ve elleri kanla kaplıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve korku beni ele geçirdi.

"O bilgiyi senden bir şekilde alacağım."

Onun sözlerini hatırlayarak, yaralarımın hala var olduğunu fark etmeden hızla yataktan atladım. Çılgılığımı bastırdım ve yerimden kıpırdamadım.

"Benden uzak dur!" diye bağırdım, sesim kısılmıştı.

Bana farklı bir şekilde, neredeyse yenilmiş gibi baktı.

"Duş alacağım," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi kıptım ve o, sanırım banyosuna doğru yürüdü. "Onlara göz kulak olur musun, Hendry?"

"Neden her yerin kan içinde?" diye sordum, cevaptan korkarak. Benim halkımdan daha fazlasını incitmiş miydi?

Bana döndü, yüzünde yoğun bir ifade vardı. "Sana zarar verenler cezasız kalmadı, Lena."

Ona sert bir bakış attım ve Hendry ayaklarını kaydıldı. "Onu kelepçelemeli miyim? Ya bana ateş topları atarsa?"

Silas, koyu saçlı arkadaşına bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "O zaman dikkatli olsan iyi olur." Kapı kolunu tuttu ve banyoya girdi. Bir dakika sonra, akan su sesi duyulmaya başladı. Hendry orada durdu, gerekirse saldırmaya hazırды.

Ne hissedeceğimi... ya da neye inanacağımı bilmiyordum, ama sihrim vardı. Tanrılar, onun damarlarımdan tekrar akmasını hissetmek çok güzeldi. Silas'ın benim güçlerimin ne kadar güçlü olduğunu fark edip etmediğini bilmiyorum. Hendry'nin ne kadar çabuk öldürülebileceğini.

Ya da belki de bunu yapmayacağımı düşündü.

"Lena, oturmalısın. Hâlâ iyileşmeye ihtiyacın var," dedi Elowen.

Yenilgiyi kabul ederek oturdum ve üzerime bir kez daha battaniyeyi çektim. Düşünmem gerekiyordu. Bizi buradan çıkarmak için bir plan yapmam gerekiyordu. Elowen beni çabucak iyileştirebilirdi, ama bunu yaparsa, Edmund'un yaralarını iyileştirmek için zaman harcadığını fark ederlerdi. Belki de bu zaman, bir plan yapmak için tam da ihtiyacım olan zamandı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, avuç içleri vücudumun üzerinde gezerken, iyileştirici büyüünün altın rengi parıltısı odayı aydınlatıyordu.

Toplanıp ağlamamak için büyük çaba sarf ettim. Ya da bu odayı ateşe vermek için. Bunun yerine, başımı salladım. "Benden aldığı bilgileri elde etmek için bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum..." diye mırıldandım, dudaklarım titreyerek bana karşı geldi.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Elowen nazikçe.

Başımı ona doğru çevirdim. "Neden bahsediyorsun?"

"Seni gördüğümde ben de aynı şeyi düşündüm. Belki de sende olduğunu düşündüğünü bilgiyi elde etmek için sana işkence ediyordu. Bu yüzden, Merrick'i bana getirirse seni iyileştireceğimi söyledim." Elowen elimi tuttu.

. "Silas yalan söylemedi. Saldırıya hiçbir ilgisi yoktu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Ve nedense sana zarar vermek de istemiyor. Merrick, Silas'ın yaydığı duygulardan dolayı kafası karışmış gibiydi, ama bunu o yapmadı Lena," diye beni teselli etti.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden omuzlarım çökmüş bir şekilde başımı salladım. Elowen, su kesilene kadar beni iyileştirmeye devam etti ve birkaç dakika sonra Silas yeniden ortaya çıktı. Siyah saçları dağınık ve ıslaktı, beyaz bir kazak ve siyah pantolon giymişti, ayaklarında deri botlar vardı.

"Hendry," dedi sakın bir sesle. "Lütfen Elowen'ı Edmund'a geri götür. Ona tekrar ihtiyacımız olduğunda sana haber veririm."

"Efendim, kelepçeleri takılı değil." Uyumsuz gözleri bana, sonra tekrar Silas'a kaydı. "Sizi bırakamam."

Ona eliyle gitmesini işaret etti. "Her şey yoluna girecek. Bu bir emirdir. Şimdi git."

Elowen'e yalvaran bir ifadeyle baktım, beni yalnız bırakmasını istemiyordum. Elowen elini omzuma koydu.

"Her şey yoluna girecek, Lena," diye fısıldadı. Silas'a, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle baktı. "Ona elini sürersen, Edmund'u ölmesine izin veririm."

Silas şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra eğildi. "Söz veriyorum."

Garipti, sanki Silas'ın eski hali yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bu bir oyun olmalıydı.

Hendry tereddüt etti, sonra Elowen'ı dışarı çıkardı ve Silas'la beni yalnız bıraktı. Yataktan indim, avucumdan ateş çıkıyordu.

"Bir adım daha yaklaşma," diye tısladım, o bana yaklaştıkça.

Adımlarını dondurdu. "Sana bunu *asla* kimseye yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Ya da başka birine."

"Tabii. Sanırım kazıkta yakılmak çok daha merhametli bir şey," dedim soğuk bir sesle.

O, somurtarak, "Artık öyle yapmıyoruz," dedi. Bir an sessizlik oldu. Ne söyleyeceğini bilmediğini düşündüm.

"Neden hücreme geldin?" diye sordum. "Çılgınlıklarım mı uyandırdı seni?"

"Ben geliyordum..." Burnundan içini çekti. "Daha önce olanlar için özür dilemeye geliyordum."

"Özür dilemek mi?"

"Sana el kaldırdığım için," dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım, elimdeki ateş daha da parlak yanıyordu. "Senin ve adamlarının ortak bir özelliği gibi görünüyor."

Altın rengi gözlerinde acı gördüğümde şaşırdım. "Kızgınım Lena. Çok kızgınım."

Bir adım öne çıktı ve alevlerim parladı. Olduğu yerde donakaldı.

"Silahı bulmam gerekiyor, Lena. Krallığım buna bağlı." Gözleri üzerimde dolaştı, bakışları eskisinden daha yumuşaktı. "Ama ne olursa olsun, sen benim düşmanım olsan da, sana zarar vermek istemiyorum." Bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Ve kesinlikle kimseye sana zarar vermesini emretmem... onların yaptığı gibi. Kimseye karşı böyle bir şeyi asla desteklemem."

Gözlerimi kırptım ve yumruğumu sıktım, ateş kayboldu. "Askerlerin sana saygı duyuyor ve sana hizmet ediyor, Silas. Benim gibi insanlara yaptıkların... neden..." Boğazıma kusmuk geldi. "Neden tecavüz sınırları aşmak olsun ki?"

Yüzünde, sonunda beni anladığını gösteren bir ifade belirdi. Ama açıkça hala çelişkiydi. Sadece başını salladı.

"Bana biraz zaman vermelisin... ama seni bırakacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi defalarca kırptım. Kesinlikle onu yanlış duymuştum. "Ne?"

"Seni buradan gizlice çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Edmund'un iyileşmesi için hala birkaç gün gerekiyor, bu yüzden kolay olmalı. Annen de seninle birlikte gidebilir."

Kafamı salladım. "Halkımı terk etmeyeceğim. Ya hepimiz özgür olacağız ya da ben kalacağım," diye tartıştım.

Kaşları çatıldı. "Herkesi öylece bırakamam Lena." "Neden? Sen prenssin!" diye bağırdım, kollarımı havaya kaldırarak.

"Aynen öyle!" diye bağırdı. "Ben sadece prensim. Ben de tüm adamlarım gibi kralın emirlerine uyarım."

"Adamlarının hiçbirinin *seni* takip etmediğini mi söylüyorsun?"

Durakladı, çenesini sıktı. "Yeterince değil," dedi sessizce.

"O zaman benim de diğerleriyle birlikte ölmemi izlemek zorunda kalacaksın," diye acı bir şekilde mırıldandım ve yatağın kenarına oturdum.

Çenesi seğirdi ve birbirimizi inceledik. Kaşlarını çattığında yanağındaki yara izi daha belirgin hale geldi. Kim tarafından yapıldığını merak ettim. Eğitim sırasında mı? Savaşta mı? Kendini savunan bir büyücü tarafından mı?

Ve cildini kaplayan dövmeleer... yüzü hariç her yeri kaplıyor gibi görünüyordu, bronz teniyle birleşince o altın rengi gözleri daha da parlak, daha da güzel görünüyordu.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı ve ilk olarak ben gözlerimi kaçırdım, kollarımı kavuşturdum.

Gözümün ucuyla, onun tuvalete çekildiğini gördüm. Birkaç dakika sonra, bir bez ve bir kase suyla geri geldi. Ona kaşlarımı çattım.

"Yüzünü temizleyeyim."

Ona kaşlarımı çattım. "Yardıma ihtiyacım yok."

Beni görmezden geldi ve yine de yanıma oturdu. Kaşlarını kaldırdı ve ben yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim, yatakta ona dönmek için vücudumu çevirdim.

Bez parçasını suya batırdı, sıktı ve nazikçe burnumun altına dokundurdu.

"Sanırım burnun kırılmış," diye mırıldandı. "İyileşmesi uzun sürer mi

"

Acıdan yüzümü buruşturdum. "Umarım uzun sürmez."

Bezini tekrar kaseye batırdı, su artık kırmızı renkteydi, sonra tekrar sıktı ve dudaklarımın etrafına hafifçe vurdu.

"Hâlâ annemin kolyesini saklıyorsun," diye mırıldandı.

Onun kehribar rengi gözlerine bir kez daha baktım ve o bezi tekrar suya batırdı.

"Her gün taktım," dedim sessizce. "Geri ister misin?"

Sorumu düşündü. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Elini çeneme koydu, başımı yana çevirip bezle boynumu sildi. Dokunuşunun bende yarattığı hissi görmezden gelmeye çalıştım.

"Yüzüğün de hala sende."

Yüzüm kızardı ve sağ yüzük parmağında hala duran safir yüzüğe baktım. "Hiç çıkarmadım."

Sessizce fısıldayarak cevap verdi: "Ben de."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sağ eline baktım. Yüzük parmağında tek bir gümüş yüzük vardı. Ona verdiğim yüzük. Gözlerine baktım, o ise bakışlarını kaçırdı ve ayağa kalkarak suyu döktü.

Boş kaseyi ve bezi alıp odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdüğünü izledim. "Biraz dinlenmeye çalış."

"Silas?"

Kapının hemen önünde dururken bana döndü.

Söylemek istemiyordum. Ama yine de söyledim. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Gerildi. "Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim." Sonra gitti.

Silas gittikten sonra, onun yatağına kıvrıldım. Bu yatak, şimdiye kadar yattığım en yumuşak yataktı.

Aslında bu doğru değildi. Kalede yattığı yatak daha yumuşaktı. Ama bu da ona çok yakındı ve günlerce rahatsız uyku koşullarından sonra bu hissin tadını çıkardım. Onun kokusunun hala kalmış olmasını sevmedim.

Uykuya daldım ve uyandığımda, odanın arkasındaki büyük vitray pencereden güneş ışığı odaya doluyordu, gökkuşağı renkleri odayı güzelce boyuyordu. Oturdum, gözlerimi ovuşturdum ve etrafıma bakarken Silas'ın yanımdaki masada uyuduğunu fark ettim, başı tahta masanın üzerine rahatsız bir şekilde uzanmıştı.

Uyurken çok huzurlu görünüyordu; yüzündeki sert çizgiler yumuşamıştı. Şu anda sert ve tehlikeli görünüşüne ve boynunu ve kollarını kaplayan dövmelere rağmen, uyurken her zamanki gibi tatlı görünüyordu.

Kıpırdadı ve sonra gözleri yavaşça açıldı, benimkilerle buluştu. Başını kaldırıp boynunu ovuştururken yüzünü buruşturdu.

"Yatağını aldığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Saçmalama," diye mırıldandı sersemlemiş bir şekilde, kollarını kavuşturarak sandalyeye geri oturdu. Hâlâ aynı kıyafeti giyyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrıyor. Ama daha iyiyim." Utangaç bir şekilde başka yere baktım. "Onlara... onlara tam olarak ne oldu?" Giysilerindeki kan lekelerine bakılırsa, şiddetli bir dayak yemiş olmalılar.

"Öldüler," dedi açıkça.

Başım ona doğru döndü. Yüzünde pişmanlık ya da suçluluk belirtisi yoktu.

Aşağı baktım ve başımı salladım, o canavarların artık hayatta olmadığını bilmek beni memnun etti, sonra şimdiye kadar fark etmediğim koyu mavi geceliğine baktım. İpekten yapılmıştı ve vücuduma güzelce oturuyordu, ama göğüslerimi zar zor tutuyordu.

"Nereden..." Nereden geldiğini sormak üzereydim ki, kapının çalınması ve ardından birinin hemen içeri girmesi beni irkitti.

İçeri giren Erabella'ydı, benim giydiğime benzer kırmızı bir gecelik ve arkasında yere kadar uzanan siyah bir bornoz giymişti. Beni görünce donakaldı, kaşlarını çatı ve hızla Silas'a baktı.

Silas, Erabella'nın söyleyeceklerini bekleyerek ona baktı. "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Erabella sinirli bir ses tonuyla.

Nefes aldı ve ayağa kalktı, ayrılırken bana bir bakış attı. "Duş almalısın Lena. Banyomda havlu ve yedek diş fırçası var. Sana giyecek bir şeyler getireceğim."

Ben cevap vermeden kapıdan çıktı, Erabella bana sert bir bakış attıktan sonra onu takip etti. Kapı arkalarından kapandı ve prensin en azından sıcak suyu olduğunu varsayarak duşun kaslarını gevşetmeye yardımcı olacağına karar verdim.

Banyo kapısını arkamdan kapattım ve geceliğimi çıkardım. Duşun koluna uzanırken aynada kendi yansımaı gördüm.

Tanrım.

İki siyah göz, ama Elowen sayesinde yavaş yavaş kayboluyorlardı. Boynumda birkaç öpücük izi ve ısırık izi vardı, kollarım da morarmıştı.

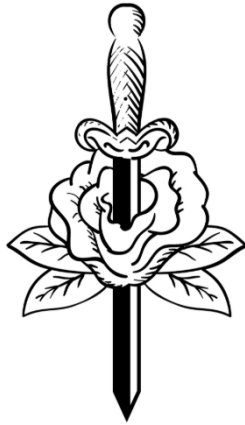
Berbat görünüyordu. Bu duşun tadını çıkarmaya kararlı olarak başka yere baktım ve suyu açtım. Elimi akan suyun altına tuttum ve rahat bir nefes aldım.

Sıcak. Teşekkürler.

İçeri girdim, sıcak suyun üzerimden akmasına izin verdim ve o adamların bana yaptıklarını hatırlayınca anında hıçkırarak ağlamaya başladım. Rurik'in bana yaptıklarını.

Hepsinin öldüğüne sevindim. Öyle adamlar yaşamayı hak etmiyordu. Umarım yeraltı dünyasında Valor'un gazabına uğruyorlardır.

Ovup durdum. Kendimi kirli ve iğrenç hissediyordum ve ne kadar sabun kullanırsam kullanayım, bir daha temiz hissedebileceğimi sanmıyordum.

Kırk İkinci Bölüm

SILAS

"Neler oluyor Silas?" Era öfkelen-di. Lena'ya yatak odasına yeni bir takım elbise bıraktıktan sonra, özel olarak konuşmak için Batı Salonu'ndaki boş odaya geçtik. Akan su, Lena'nın hala duş aldığı-nı gösteriyordu. Erabella tüm yol boyunca ayaklarını yere vurarak yürüdü. "Neden benim geceliğimi giyiyordu? Neden dün gece yatmaya gelmedin? Onunla yattın mı?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve uzun bir nefes verdim. "Hayır, Era, onunla yatmadım." Ona benim sadakatsiz olduğumu düşünmesi için hiçbir neden vermedim.

Ne tür bir bahane uydurmam gerektiğini düşündüm, ama aklıma bir şey gelmedi. Bu başka bir mahkuma olsaydı, yine de o adamları öldürürdüm. Tecavüz benim için asla kabul edilemez bir şeydi. Ama o mahkuma Lena'ya gösterdiğim özeni gösterir miydim? Hayır. Onlara Era'nın kıyafetlerini giydirir miydim? Kesinlikle hayır.

"Biz... biz vahşi değiliz. Cadı olsun ya da olmasın, o kadın Edmund'u kurtardı, Roland'ı kurtardı." Tereddüt ettim. "Beni de kurtardı."

Era kaşlarını kaldırdı. "Seni nasıl kurtardı?"

Era'ya, arkadaşlarından birinin şekil değiştiren olduğunu ve Lena önüme atlayıp onu engelleyerek arkadaşını yere düşürmeden önce neredeyse kafamı koparacağını anlattım. Lena bunu yapmasaydı, kesinlikle ölmüş olurdum.

Era ince kollarını kavuşturdu, kahverengi gözleri kısıldı. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Hiç mantıklı değil."

Gerildim. Çok mantıklıydı. Ama ona nedenini söyleyemezdim.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Her ne olursa olsun, ona olanlarda benim de payım olduğunu ya da bunu desteklediğimi düşünmesine izin veremezdim. Yaptığı şey için minnettar olduğumu bilmesini istedim."

"Peki şimdi ne olacak? Otacia'ya vardığımızda yine de öldürülecek. Öyleyse ne önemi var?"

"Çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Çünkü onu bırakıyorum."

Era, sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktı. "Sen ne diyorsun be?"

"Bana karşı çıkacak, ama hayatımı kurtaran birinin öldürülmesine izin veremem. Yapamam." Parmak uçlarımla yanlarımı tıklattım. "Bu yüzden onu bırakacağım. Sadece bunu kimse fark etmeden nasıl yapacağımı bulmam lazım..."

"Silas, aklını mı kaçırdın?" diye tısladı, odaya gizlice giren biri var mı diye etrafa bakındı. "Baban öğrenirse..."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil," diye bağırdım. "Edmund'la konuşmam lazım," diye mırıldandım ve Era itiraz etmeden odadan çıktım.

Edmund'un tutulduğu odaya giderken, yolumun ortasında başımın belası biriyle karşılaştım.

Roland.

"Demek haber yayıldı." Sırtarak beni durdurdu. "Jones, Geoff, Daerin ve Rurik. Öldüler. Senin elinden, oldukça acımasız bir şekilde," dedi alaycı bir sesle.

Ona öfkeyle baktım ve kim olduğunu sandığını merak ettim. "Bununla bir sorunun mu var?"

Ellerini kaldırdı. "Hiç de değil, patron. Rurik'ten nefret ediyordum. Bunu biliyordun."

Rurik birinci sınıf bir pislikti. Roland gibi kendini beğenmiş bir pislik bile onu pek tolere edemezdi. Çocukken başımıza gelenlerden sonra, Rurik'in kendisine yapılan muameleye göz yummaya hazır olduğu düşünülürse, onun ölümü yüzünden uykusunun kaçmayacağından emindim.

Kollarını tekrar indirdi, şimdi kaşları çatılmıştı. "O iyi mi?"

Kaşlarımı çattım.

Neden umursuyor ki?

"İyileşecek," dedim düz bir sesle. "Şimdi, sakıncası yoksa, halletmem gereken işler var."

İlerledim, omzum ona çarptı. Homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Odaya girdiğimde Elowen'ı Edmund'un yanında uyurken buldum. Sol kolu ve sağ bacağının geriye kalan kısımları sıkıca sarılmıştı ve üzerinde sadece siyah bir eşofman altı vardı. Çoğu asker gibi vücudu oldukça kaslıydı, ancak derisinde herhangi bir dövme yoktu. Başucuna yaslanmış, Elowen'ın sırtını ovuşturuyordu ve beni görünce irkildi.

Kaşlarımı kaldırdım, o da Elowen'e baktı ve sırtını ovmaya devam etti.

"O ölemez, Silas," dedi sessizce.

Edmund, Era ve Hendry dışında en yakın arkadaşımды. Annem öldükten sonra yoğun eğitimim başladığında, Edmund ve Hendry benim için tek ışık kaynağıydılar. Şüphesiz, beni destekleyen tek kişilerdi.

Yaklaştım, bir sandalye çekip oturdum, bacağımı dizimin üzerine attım ve onu dikkatle inceledim.

Başparmağını kızın yanağına sürttü, ama kız kıpırdamadı bile. Sürekli sihir kullanmak onu çok yormuş olmalıydı.

Edmund sonra bana baktı. "O benim içimde bir şey gördü. Ne olduğunu bilmiyorum, ama beni kurtarmak için yalvarmak zorunda değildi. Bana nezaket göstermek için hiçbir nedeni yoktu, ama gösterdi." Nefesini çekti ve alt dudağını ısırıldı. "Lütfen," sesi çatladı.

Onun yanında uzanan minik bedenini inceledim, altın kahverengi teni Edmund'un açık teniyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Bu bana Lena'nın teninin benimkine kıyasla nasıl olduğunu hatırlattı. Birlikteyken ellerimin onun yumuşak tenine bastırıldığında ne kadar koyu görüldüğünü seviyordum.

Kollarımı kavuşturarak arkadaşımı değerlendirdim. "Benden ne yapmamı bekliyorsun, Edmund?"

"Ben... bilmiyorum." Başını salladı, sarı, dalgalı saçları bu hareketle sallandı.

Sonra durakladı ve kendine başını salladı. "Ulric'in onlardan hiçbirini affetmeyeceğini biliyorum... bunu yapan kimsenin cezasız kalmasına izin vermez." Onun ulaştığı saçma plana gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kesinlikle olmaz. Her şeyin suçunu senin üstlenmene izin vermeyeceğim."

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Zaten bir kolum ve bacağım eksik, işe yaramazım ben."

Kaşlarımı çattım. "Öyle söyleme. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Elowen'e baktı ve elini onun pembe saçlarının üzerinde hafifçe gezdirdi. "Ve ben de ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Çapraz bacaklarımı indirirken kıkırdadım, bu da Edmund'un bana kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Biliyor musun," dedim sessizce, omzumun üzerinden bakıp Edmund'a dönerek, "Büyücülerde ihtiyacım olan bir şey olabilir."

Edmund'un kaşları daha da çatıldı. "Bir planın olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Henüz yok. Ama bir plan yapmaya çalışıyorum." Elimini saçlarımın arasından geçirdim

"Lena, herkesi serbest bırakmazsam gitmeyeceğini söyledi." "Bekle..."

Bunun için onların Yüce Lideriyle mi konuştun? Neden?"

Sandalyeye doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Hayatımı kurtardığı halde onu idama göndermek doğru gelmedi."

Edmund'un yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de ona, kafam neredeyse uçmadan önce Lena'nın yaptıklarını anlattım.

"Bu delilik dostum. Onlardan birinin senin ölümünü engellemesini anlayamıyorum... benimki bile sürpriz oldu. Ama sen?" Yüzünü buruşturdu. "Alınma."

Başımı salladım. Başka bir büyücü olsaydı, hiç düşünmeden beni öldürürdü, bunu biliyordum.

Başka herhangi bir büyücü de ölmüş olurdu. Çünkü ben tereddüt etmezdim.

Edmund sessizce devam etti, "Ama onun yerinde olsaydın, sen de aynı şeyi söyledin diye düşünüyorum."

Haksız değildi. Adamlarımı bırakıp, korkak gibi kaçarak onları feda etmem.

Bir kez daha iç geçirdim ve sandalyeye yaslandım. "Yüz kişiye yakın bir grubu gizlice kaçırmak kolay olmayacak," diye mırıldandım.

Edmund kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre bunu gerçekten düşünüyorsun

"

"Sanırım öyle," dedim, hızla kaybolan bir gülümsemeyle. Elowen hareketlendi ama yine de uyanmadı.

"Büyücülerin desteğini alırsak... kaynaklar doğruysa ve dışarıda daha fazlası varsa, belki de babamı devirmek için yeterli sayıya ulaşabilirim."

Edmund'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" diye inanamayan bir şekilde fısıldadı.

"Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Sadece sana ve Hendry'ye güveniyorum, ama tek başımıza hiçbir şansımız yok. Ama bu büyücüler güçlü ve sayımız artarsa... Otacia'nın kontrolüne direnen bağımsız krallıklarla konuşursak..."

"Söylediklerin vatana ihanet," diye fısıldadı. "Beni destekler misin?"

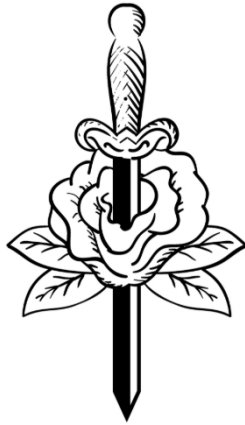
Elowen'e baktı. "Destekleyeceğimi biliyorsun. Her zaman senin yanında olacağım." Yüzünü okşamaya devam etti. "Sadece ani fikir değişikliğini anlamıyorum. Onları baban kadar nefret ediyordun... *Hiç* merhamet göstermedin. En azından gençliğimizden beri." Bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Lena'nın seni kurtarması seni bu kadar etkiledi mi?"

Onun sorusunu düşündüm. "Bu bana, belki de acımı yanlış yere yönelttiğimi gösterdi. Babamdan her zaman nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ben de öyle," diye mırıldandı. Edmund öldürmekten hiç hoşlanmazdı. Ağabeyi mükemmel bir askerdı ve o da onun gibi olmak istediği için ordumuza katılmıştı. Ağabeyi yakalamaya çalıştığı bir büyücü tarafından öldürülmüş olsa da, Edmund benim gibi nefret duymamıştı. Babamın duyduğu gibi.

Ona ve aslında kendime başımı salladım. "Hendry ile konuşmam gerek. Sonra da Lena ile." Ayağa kalktım ve pantolonumu silkeledim. Elim kapı koluna koymuşken Edmund tekrar konuştu.

"Silas?" dedi ve ben başımı ona çevirdim. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim." Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Senin kral olacağın günü hayal ettim. Otacia için gerçekten harika bir gün olacak."

Kırk Üçüncü Bölüm

LENA

Duş aldıktan sonra Silas'ın benim için hazırladığı kıyafetleri giydim. Eskisiyle aynı hapishane kıyafetiydi. Kıyafeti incelerken dilimi şaklattım. Sanırım karısının kıyafetlerinden bir tane daha giyeceğimi ummamalıyım.

Acıyla yüzümü buruşturarak giyindim ve yatağa oturdum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

En azından Silas kelepçelerimi çıkarmıştı. Gözlerimle odayı tararken iç geçirdim.

Keşfetmenin bir zararı olmazdı herhalde.

Tekrar ayağa kalktım ve yatağın karşısındaki ceviz şifonyere doğru yürüdüm. Bu kale sadece savaşlar arasında Prens tarafından kullanıldığı için üstü oldukça boştu. Şifonyerde, muhtemelen Erabella'ya ait bir fırça ve saç tokası buldum ve uzun, nemli saçlarımı tekrar örgü yapmadan önce düğümlerini taradım. Saçlarım belimin hemen altına kadar uzanıyordu.

Tereddüt ettim ama ilk çekmeceyi açtım ve dantelli kırmızı bir iç çamaşırı çıkardım, ona uyan sütyen hala içinde duruyordu.

Keşfetmek acı verici olurdu herhalde.

Kapı açıldığında irkildim, Erabella'nın giysilerini düşürdüm ve çekmeceyi hızla kapattım, ama Roland'ın yaptığımı fark etmemesi için yeterli zaman yoktu.

Kıkırdadı ve kapı çerçevesine yaslandı, sonra kollarını kavuşturup sırttı. "Lanet olsun Lena, burada yapacağını tahmin edebileceğim onca şey varken, iç çamaşırı hırsızlığı yapacağını hiç beklemiyordum."

Gözlerimi devirdim ve inleyerek yatağa geri uzandım. "Ne istiyorsun Roland?" diye hoşnutsuz bir ses tonuyla sordum.

Bana doğru yavaşça yürüdü. Yine ukala bir yorum yapacağını düşünmüştüm, ama ona baktığımda sadece kaşlarını çatmıştı. "Ne yaptığını

Nasıl olduğunu görmeye geldim. Ve," dedi, bir çift kelepçe uzatarak, suçlu bir gülümsemeyle, "bunları takmaya."

"Pfft. Her neyse." Kucağıma baktım. Sanırım Silas bana sonsuza kadar güvenmeyecekti.

Roland nazikçe çenemi tuttu, yüzümü kendisine doğru çevirdi ve bu hareket beni şaşırtarak midemi bulandırdı. Ela gözleri beni inceledi, tüm yaralarımı inceledi. Başını sallayarak gözlerini indirdi. "O pisliğin öldüğüne sevindim," dedi soğuk bir sesle.

"O senin arkadaşın değil miydi?" diye mırıldandım, bileklerimi uzattım.

Her birine birer kelepçe takarken alaycı bir şekilde güldü, neyse ki kelepçeleri ayrı tuttu. "Arkadaş mı? Beni aşağılamayın. İkimiz de üst düzey askeriz, ama ortak noktamız sadece bu. Onu tanıdığımdan beri hep pisliğin teki olmuştur."

Sessiz kaldım, bağlanmış bileklerimi izledim. "Başına gelenler için üzgünüm Lena," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ona sert bir bakış atarak. "Beni ölüme götürüyorsun. Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranma."

Kollarını kavuşturdu ve bugün giydiği lacivert tunik içindeki devasa pazılarını fark ettim. "Son baktığımda, Ginger Snap, ben kral değildim. Ben emir vermiyorum, emirleri yerine getiriyorum."

"Seni bu kadar beta bir adam olarak görmemiştim," dedim küçümseyici bir alaycı gülümsemeyle.

Başını geriye eğip güldü, sonra bana sırtıttı. Ben gülümsemedim.

"Aç mısın?"

"Ne?" diye kaşlarımı çatarak sordum.

"Sana biraz yemek getireyim. İğrenç hapisane yemeği olmayan bir şey.

Ama..." diye sırtıttı. "Lütfen demelisin."

"Hayatta *senden* bir şey istemeyeceğim," diye karşılık verdim.

Gözleri heyecanla parladı ve ben onun ifadesine kapılmaktan kendimi alamadım. Bu adama tiksinti dışında başka bir şey hissettiğim için kendime tokat atmak istedim.

"Sözünü tutmanı bekliyorum," dedi, sonra kapıya doğru yöneldi.

Kibirli piç.

Bu odada kilitli kaldığım için yapabileceğim pek bir şey olmadığına karar verdim. Silas'ın karısının iç çamaşırlarını daha fazla görmek istemiyordum. Sadece bileğimi saran metali izledim.

Ne korkunç bir icat.

Kral bunu nasıl icat ettirdi? *Kim* icat etti? Tahmin bile edemiyordum. Kapı açıldığında irkildim ve Roland'ın elinde yiyeceklerle geleceğini umarak döndüm.

Ama onun yerine Silas içeri girdi. Yatağa oturdum ve kollarımı kavuşturdum, o da yanıma gelip yatağa oturdu ve gözlerini benden ayırmadı.

"Edmund'u uyutmak için kullandığın iksir," diye sordu. "Bütün adamlarım için yeterli miktarda hazırlamak mümkün mü sence?"

Kaşlarını kaldırıp düşündüm. "Kaç kişi var?" "İki yüz yirmi yedi."

"Bu... çok fazla," dedim. "Neden soruyorsun? Öldürme makinelerin uykusuzluk mu çekiyor?"

Bana öfkeyle baktı. "Adamlarını kurtarmanın yollarını arıyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sen... bizi serbest bırakmayı mı düşünüyorsun?" diye sordum inanamadan.

"Eğer bu, sizin gitmenizi sağlamak için gerekliyse." Gözleri üzerimde dolaştı. "Ayrıca, benim de kendi planlarım var."

"Öyle mi?" diye sordum. "Nedir o?"

Kafasını salladı. "Bunu sonra konuşuruz. İşe yarar mı?"

Biraz daha düşündüm. "Malzemeleri tekrar bulmak, o miktarda yapmak ve bunu gizlice yapmaya çalışmak zor olur." Durakladım. "Belki dikkatlerini başka yöne çekebilirim?"

Kaşlarını kaldırdı, fikrimin aptalca olduğunu düşündüğü belliydi.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım ve başımı başlığa yaslayarak iç geçirdim. "Bazı büyücüler portallar açabilir," dedim yumuşak bir sesle. "Ama benim köyümde kimse bunu bilmiyor. İgon ve..." Gerisini söylemedim, onu düşününce boğazımda bir yumru oluştu. Şakaklarımı ovuşturup inledim. "Neden beni seçtiğini anlamıyorum."

Ya da neden Silas'a bunları anlattığımı. Yatağın kenarına oturdu. Vücudu şimdi bana doğru dönmüştü.

Sessizce devam ettim, "Ne yaptığımı bilmiyorum." Ellerimi kucağıma indirdim. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ben... ben lider olmak için yaratıldım."

Onun altın rengi gözlerine baktım, o ise sadece beni inceledi, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Çoğumuz lider olmak konusunda seçim şansımız yok," diye cevapladı.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama sen kraliyet ailesine doğdun. Igon usta bir kahindi ve bu, hepimizin güvenliğini sağlamada faydalı oldu... tabii ki şimdiye kadar." İç geçirdim. "Benim özel bir yanıam yok. Hiçbir yeteneğim, insan ilişkilerinde becerim ya da... hiçbir şeyim yok." Kafamı salladım. "Nedenini bilmiyorum."

"Ateşi kullanabilmen özel bir şey değil mi?"

Alaycı bir şekilde sordum. "Özel mi? Bu bir trajedi."

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Elemental büyü, ancak belirli olaylar yaşadığında gelişir. Buz, yıkımdır. Elektrik, aşık olmaktan gelir. Peki ateş? Ateş, öfkedir. Sıradan bir öfke değil, sadece kızgınlık da değil... İnsanlar her zaman kızgınlık hissederler. Bu, öfke, yıkım ve umutsuzluğun karışımından gelir. Kalbin tamamen kırıldığında." Gözlerimi ona diktim. "Seni terk ettiğim anda buzumu elde ettim, seni uzun bir süre, belki de bir daha hiç göremeyeceğimi bilerek. Sana yaşatacağım acıyı bilerek." Kuru bir kahkaha attım. "Peki ateşi ne zaman elde ettim biliyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben titredim, ona söylemeyeceğimi fark ettim. Söyleyemezdim. Düşünemiyordum bile.

Ben söylemeyeceğimi anlayınca çenesini sıktı, ama yüzü biraz yumuşadı.

"Bazıları elemental yetenekleri, özellikle ateşi güçlü olarak görür," diye acı bir şekilde devam ettim. "Ben ise bunu zayıflık olarak görüyorum — vücudumun o kadar alçaldığını ve bu büyüün içimden akmasına izin verdiğini. Bazıları bunu, üstesinden geldiğim şeylerin kanıtı olarak görür. Ben hiçbir şeyin üstesinden gelmedim.

Hâlâ yıkılmış durumdayım. Hâlâ kalbim kırık. Hâlâ çok kızgınam." Titrek bir nefes verdim. "Kelepçelerimi çıkarın. Herkesin kaçmasına izin verdiğim için suçlu ben olayım. Herkesi serbest bırakabilirsiniz, ben olay çıkardığımda onlar kaçabilirler. Beni burada tutabilirsiniz, beni örnek olarak kullanabilirsiniz. Onlar kaçarken ben askerleri oylarım."

Kaşlarını kaldırdı. "İki yüzden fazla askeri oyalamak mı?" "Evet."

Kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz, Lena." Başını salladı. "Bütün bunlar *seni* kurtarmak için. Senin hepsinin yerine suçlanmana izin veremem.

Hayatta kalma şansın olmaz." "Umurumda değil."

Gerildi ve gözlerim onun sıkılmış yumruklarına kaydı.

"Ölürsem umurumda değil. Diğerlerini kurtaracaksa. Belki... belki Igon da bunu kastetmiştir."

Sen bizim kurtarıcımız olacaksın, Lena Daelyra.

"Hayır," diye bağırdı

Silas. "Silas..."

"Hayır!"

Şaşırdım ve başka yere baktım, bacaklarımı kendime doğru çektim. Ya Igon sadece Ames halkı gibi bizim halkımızın kurtarıcısını kastetmişse? Ben onun tüm büyücüleri kastettiğini düşünmüştüm... ama bunu nasıl başarabilirdim ki? Öte yandan, Igon teslim olma alarmını çalmamış olsaydı Ames halkını kurtarmak zorunda kalmazdım.

Lanet olası kahinler ve onların göze çarpmayan tavırları.

Bir an sessizlikten sonra Silas bana baktı.

"Peki ya elektrik?" diye sordu sessizce. Aslında ne sorduğunu biliyordum.

"Ames'e gelene kadar tüm hayatımı büyümü bastırarak geçirdim

O zaman farkında değildim, ama Ametist Göleti'nde olduğumuzda gelişmeye başladı," diye cevap verdim yumuşak bir sesle ve Silas keskin bir nefes aldı. "Bu yüzden bazen... seviştığımızda kıvılcımlar uçuşuyormuş gibi hissediyordum." Utanmış bir gülümseme attım. "En azından benim için öyleydi." Başımı eğip, bana verdiği safir yüzüğü inceledim. "Bazı büyücüler, sanırım, onu tamamen serbest bırakıyorlar. Anlaşılan, bu his başka hiçbir şeye benzemiyor."

Yorumumun onu kızartmasına şaşırdım. "Bu, partnerini öldürmez mi?"

Burnumdan güldüm. "Hayır. Savaş sırasında serbest bırakılan tür, sevişirken serbest bırakılan türden farklıdır. Aksi takdirde, o göletteyken seni elektrikle öldürürdüm."

Yanakları daha da kızardı ve sonra kapının açılmasıyla kesintiye uğradık. Roland gülümseyerek bir tepsi yemekle içeri girdi, ama Silas'ı gördüğü anda gülümsemesi kayboldu.

Silas'ın ifadesi tekrar kaşlarını çatmaya döndü. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. Roland donakaldı.

Kahretsin.

"Ona bana yiyecek bir şeyler getirmesini istedim," diye yalan söyledim. "Ben... ben sadece çok acıkmıştım. Özür dilerim."

Silas kaşlarını kaldırarak bana döndü. Omuzları biraz gevşeyen Roland'a baktım.

"Demek ona yemeğini getirmeye karar verdin?" Silas ona sordu.

Gözlerimi Roland'a çevirdim.

Bana yemeğini mi getirdi?

"Ne diyebilirim ki? O çok ikna edici," diye mırıldandı ve bana göz kırptı, bu da beni utandırdı.

Lütfen sesini alçalt, lanet olsun.

Silas'ın kaşları daha da çatıldı.

"Dövülmüş bir mahkumun düzgün bir yemeği hak ettiğini düşündüm, La'Rune." Tepsiyi yatağın yanındaki masaya bıraktı.

"Bunun senin kararın olduğunu bilmiyordum."

Roland gerildi ve sonra Hendry'nin uzun boylu silueti odaya girdi. Tanrım, bu adam Silas'tan en az üç inç daha uzundu. Uyumsuz gözleri bizi inceliyordu.

"Era sizi görmek istiyor, Majesteleri," dedi yavaşça. "Ben haberci çocuk olmak istemiyorum."

Silas başını salladı. "Geri döneceğim..." diye bana baktı. "Ve konuşmamızı bitireceğiz." Roland'a sert bir bakış attıktan sonra Hendry ile birlikte odadan çıktı.

Roland ve ben bir an sessiz kaldık.

"Teşekkürler Lena," dedi yarı gülümseyerek, "Silas, nezaket gösterdiğim için beni parçalardı, ama henüz tehlikeyi atlattmış sayılmam." Boynunda kısa kesilmiş parmak uzunluğundaki kahverengi saçlarını eliyle taradı ve şimdi kapalı olan kapıya baktı.

"Bu nezaketi tüm mahkumlara gösteriyor musun?" diye mırıldandım ayağa kalkarken, masadaki yiyeceklere bakarak, kokusu midemi guruldattı. En son yemek yediğimden bu yana günler geçmişti.

O sıırttı. "Kıskanmana gerek yok, Ginger Snap. Benim nezaketim sadece sana karşı."

Kollarımı kavuşturup ona doğru yürüdüm, ona inanamayan gözlerle baktım. Onun karşısına çıktığımda, ne söyleyeceğimi bile bilmediğimi fark ettim.

"Kıskanmıyorum."

O bana yaklaştı ve nefesim kesildi. Boynumda nefesini hissettim, vücudumda bir kez daha titreme ve o aptalca sıcaklık yayıldı.

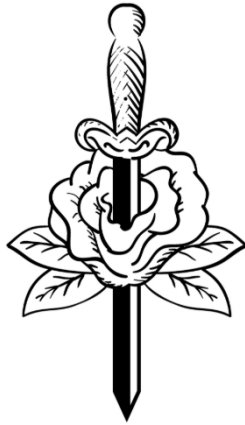
"Denersem seni kışkandırabilirim gibi bir his var içimde," diye kulağıma fısıldadı, eli kolumu hafifçe okşarken. İrkıldım, ama onu itmedim.

"Hayal görüyorsun," diye fısıldadım.

Alçak bir kahkaha attı, nefesi kulağımı okşadı ve gözlerim kapandı. Sonunda uzaklaştığında, gözlerimi açtım ve onun bana baktığını gördüm.

Bu adamın nesi var böyle?

"Yemeğinin tadını çıkar," dedi yumuşak bir gülümsemeyle sessizce, sonra kapıya doğru yöneldi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Yemeğim muhteşemdi. Bana verilen tavuk şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve yanında servis edilen pilav ve sebzeler de çok güzel baharatlanmıştı. O ana kadar yediğim her şeyin tatsız ve çok seyrek olduğunu düşünürsek, Roland'ın bu nezaketine özellikle minnettardım.

Son lokmaları bitirirken Silas geri geldi ve kapıyı sessizce kapattı.

"Gece yola çıkacağız," dedi sessizce yaklaşırken. Kaşlarımı kaldırdım.

"Biz mi?"

"Evet, biz." Burnundan nefes verdi. "İhanetim bir noktada ortaya çıkacaktı ve ben olmasam bile, başka masum insanlar bunun bedelini ödeyecekti. Sana ben, Edmund, Hendry ve karım eşlik edeceğiz."

Gözlerimi defalarca kıptım.

"Hepsi buna razı mı?" diye şüpheyile sordum. O başını salladı.

"Peki, benim halkımla yaşayıp Otacia Prensi olmadığınıza dair rol mü yapmayı planlıyorsunuz?"

"Hayır. Senin yapman gereken şeyi başarmana yardım etmeyi planlıyorum." "Ne, tüm büyücüleri kurtarmak mı?" diye mizahsız bir şekilde cevap verdim.

Sözlerim kafamda yankılandığında, bir anda midem düğümlendi.

"Magekind'in kaderini belirleyecek olan Silas olacak. Bu görüldü."

Torin'in yıllar önce söylediği sözler... Igon'un gördüğü şey bu olabilir mi?

Silas benim yorumuma cevap vermedi. "Senin dikkatleri başka yöne çekmeni istiyorum. Daha önce yaptığın gibi," diye devam etti Silas ve ben kaşlarımı çatığımda, "Bir yangın," dedi.

Silas bana tüm planı anlattı. Gece çıktığında, kelepçelerim ilk olarak benimkiler çıkarılacaktı. Batı Kanadı'na gidip birden fazla yangın çıkaracaktım, sonuncusu askerlerin Doğu Kanadı'ndan kaçışımızı engellemesini önlemek için bir duvar oluşturacaktı.

Silas benimle birlikte olacak, Hendry ise adamlarımı dışarı çıkaracaktı.

Ayağa kalktım ve elimi belime koydum. "Neden yardım ediyorsun? Bu vatana ihanet olarak görülecek."

"Bunun farkındayım," dedi.

"Eve dönemeyeceksin."

"Bunu çok netleştirmek istiyorum. Bunu senin için yapmıyorum." Bana baktı, sonra devam etti. "Babamın tahtını almak istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kollarım yanlarımdan sarkıverdi. "Ne?" diye fısıldadım.

Kollarını kavuşturdu. "Bunu uzun zamandır düşünüyorum. O hala genç ve sağlıklı yerinde. On yıllarca hüküm sürebilir."

"Babanı öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

Başını yana eğdi, bir an beni inceledi, sonra devam etti. "Aşağı yukarı, evet."

"Halkın bunu nasıl karşılayacak?"

Kralın ölmesini herkesten çok ben istedim. Ama bunu Silas yaparsa, halkının ona nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Silas'ın babasından daha acımasız bir lider olacağını düşünemiyorum, ama babasını bu şekilde öldürürse... belki de halk bundan korkar.

O alaycı bir şekilde güldü. "Sanki sen de onun ölmesini istemiyormuşsun gibi davranıyorsun." "Hayır, ben sadece..."

"Benim böyle şiddetli bir şey yapacağımı hayal edemiyor musun, Çiçek?"

Uzun zamandır duymadığım bir takma adın sesini duyunca kaskatı kesildim. Ancak, tatlılık ve arzu ile dolu olmak yerine, acı ile doluydu. Yine de, beni aynı şekilde etkiledi.

"Böyle bir şeyle yaşamak zorunda kalmanı istemiyorum," dedim sessizce.

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "Her gün çok daha kötülerıyla yaşıyorum Lena. Kral cinayeti en az korkunç olanı olurdu."

Ne demek istediğini sormak istedim, ama içimden gelmedi.

"Önemli değil," diye devam etti. "İlk işimiz destek toplamak. Doğuda Otacia'nın kontrolüne direnen bölgeler var. Babam onları fethetmek istediğini açıkça belirtti."

"Peki ya sen?"

Kafasını salladı. "Otacia'nın daha fazla toprağa ihtiyacı yok. Bizim müttefiklere ihtiyacımız var. Bu bölgeler, Ulric'in artık kral olmadığı anlamına geliyorsa, davamıza katılmaya istekli olacaklarını düşünüyorum."

Ulric artık kral olmasa, bu bölgeler devamıza katılmaya istekli olacaklar."

Yere baktım. Riskliydi, ama Silas bu planı önceden düşünmüş olmalıydı. Faltrun, Forsmont ve Wrendier krallıklarının Otacia'nın emirlerine direndiğini ve bugüne kadar bağımsız kaldığını biliyordum. Ama yine de...

"Neden şimdi, tam da bu zamanda?"

"Büyücüler benim tarafımda olursa çok yardımcı olur."

İnanamadan alaycı bir şekilde güldüm. "*Mage*'lerin seni destekleyeceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Öldürme emrini kaldırırdım. Büyücüler krallıkta hoş karşılanırdı. Neden desteklemesinler ki?"

"Bu muhteşem fikir birdenbire aklına mı geldi? Cadı Katili Silas, onca yıl süren katliamdan sonra birdenbire sığınak sağlamak mı istiyor? Neden babasını daha önce öldürmedin?"

Çenesi takıldı ve ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır gibi gözleri benimkilerle buluşup ayrılırken onu izledim.

"Çünkü daha önce beni ondan ayıran hiçbir şey yoktu," dedi sessizce. "Ve hiçbir zaman destek umudu yoktu. Elbette, topraklar büyük bir yardım olurdu. Ama... yeterli olmazdı." Altın rengi gözleri beni yakıyordu. "Ama senin halkın, eğer gerçekten daha fazlası varsa, her şeyi değiştirebilir."

Dudaklarımı ısırdım, birkaç saniye yere baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Yaptığın onca şeyden sonra büyücüler seni destekler mi, bilmiyorum."

Başını yana eğdi. "Sen beni destekler miydin?" Kollarımı kavuşturdum. "Bunun aynı şey olmadığını biliyorsun."

Burnundan güldü. "Neden beni bu karardan vazgeçirmeye çalışıyorsun?"

"Çıkarmaya çalışmıyorum."

Sırıtarak gözlerini tekrar üzerime dikti. "Halkının beni desteklemesi konusunda ikna edici olacağını hissediyorum."

Bir anlığına ona baktım. "Sözüne nasıl güvenebilirim? Söylediklerini yerine getireceğine ve halkımı suçlu ilan eden bir başka hükümdar olmayacağına nasıl güvenebilirim?"

Gülümsemesi sönükleşti. "Bana güvenmekten başka seçeneğin yok

."

Kalbim sıkıştı. Bu doğrudu. Düşünülmesi gereken çok şey vardı. Bildiğim kadarıyla, adamlarına uyarıda bulunup, numara yaptığını ve beni kullanarak diğer adamlarımın yerini bulmaya çalıştığını söylüyor olabilirdi. Onun böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum

bunu yaptığını hayal edemiyorum... ama yine de. Dikkatli olmalı ve onu her zaman gözümün önünde tutmalıydım. Merrick'in yalan söyleyip söylemediğini anlayabilmesi de işime yarayabilirdi...

İç geçirdim. "Sanırım yok." Bileklerimdeki kelepçelere baktım. "Herkesi bunlardan kurtaracak mısın?"

"Onları ayırırım, ama kimse sana karşı gelmek istemez diye, daha uzağa gidene kadar tamamen çıkarmayacağım."

Bana karşı gelmek... ona değil.

"Şimdi seni geri götürmem gerekiyor," diye devam etti. "Zaten uyandırdığım şüpheyi daha da artırmak istemiyorum."

Başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım. Silas, odadan çıkarken kolumu hafifçe tuttu.

Bu sefer, daha önce kaldığım hücreyi geçerek başka bir hücreye götürüldüm. Oradan geçerken, içeriye baktım ve hizmetçilerin yerden çok fazla kan gibi görünen bir şeyi temizlediklerini gördüm. Silas'ın o adamlara yaptıklarını ve onların bana yaptıklarını düşününce kendimi rahatsız hissettim. Gerildim, gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

"Acı çekmelerini sağladım," dedi sessizce ve ben ona baktım, gözleri önündeki hedefe sabitlenmişti.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldadım.

Donakaldı, kararmış gözlerle ve kontrol altına alınmış öfkesiyle bana döndü. "Bunu yapmaktan zevk aldım. Üzülme."

Yanağımın içini ısırdım ve Silas bakışlarını öne çevirdi.

Düşüncelerim Silas'ın Amethyst Pond'da o adamları öldürdüğü ana gitti... Ne kadar suçluluk ve utanç duyduğunu. Burada o adamdan eser yoktu.

Ama onun adamları... Onların ölmüş olmalarına hala hiç üzülüyordum.

Yeni hücre kapısı açıldığında, benim kalacağım hücre, Merrick ve Viola'nın içeride oturduğunu görünce şaşırdım.

"Lena?" Merrick, gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı.

Koşarak içeri girdim ve ona sarıldım, ama kelepçeleri hala birbirine bağlı olduğu için o bu harekete karşılık veremedi.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi rahatlamış bir şekilde.

İkisi de bana olanların boyutunu biliyor muydular, emin değildim. Biliyorlarsa da, söylemediler.

Silas içeri girip kapıyı kapattığında, ben Merrick'ten uzaklaştım.

"Planı onlarla paylaş... sessizce," diye fısıldadı ve hücre kapısındaki açık pencereye doğru başını salladı.

"Ne planı?" diye sordu Viola alçak sesle, gözleri prensi keskin bir bakışla süzerken.

İkisine de planımızı özetledim: Silas'ın kaçışımıza nasıl yardım edeceğini, benim nasıl dikkatleri başka yöne çekeceğimi ve Silas'ın halkımızın onayını kazanmak için gizli amaçları olduğunu.

"Bu bir tuzak olmalı," Viola odada volta atarken kuru bir kahkaha attı, sonra durup Silas'a sert bir bakış attı. "Neden tüm bunları yapmaya razı oldun? Yıllarca büyücülere zarar verdikten, bizi katlettikten sonra..." Başını salladı, sonra bana döndü. Menekşe rengi gözleri hiç sıcaklık göstermiyordu. "Umarım ne yaptığının farkındasındır. Bizi neye bulaştırdığının." Bakışları Silas'a kaydı. "Onun sana nasıl güvenmesini sağladığını bilmiyorum, ama beni senin bir yalancı olduğuna inandıracak *herhangi* bir şey yapmaya kalkışırsan, seni öldürürüm."

Silas gözlerini kısarken, Viola bana baktı. "Bana durmamı emretmen umurumda değil. Bu süreçte zarar görmem de umurumda değil, Lena. Halkımız söz konusu olduğunda umurumda değil."

Omuzlarımı dik tuttum. Viola her zaman benden daha liderdi. Dışa dönük ve kendinden emindi ve köyümüzde çıkan her türlü çatışmada, ne kadar önemsiz olursa olsun, her zaman yardım ederdi. Aslında, onun Yüce olarak atanması daha mantıklı olurdu.

"Eğer yanılıyorsam, Prens bize ihanet ederse, zarar görmeyi memnuniyetle kabul ederim." Ona döndüm, gözlerinde çözemediğim bir duygu parıldıyordu.

"İyi olan şey, Vi, onun yalan söylediğini her zaman anlayabilmem," dedi Merrick, yüzünde kötücül bir sırıtişla.

Silas kollarını kavuşturdu. "Önemli değil ama sana söz veriyorum," dedi Silas.

Viola sadece homurdandı ve taş yatağa geri oturdu, Silas ise bana döndü.

"Zamanı geldiğinde birkaç saat sonra geri döneceğim."

"Tamam," diye başımı salladım. Bir an daha bana baktıktan sonra, Merrick'in yanına yürüdü. Merrick gerginleşti.

"İzin verir misin?" Silas, kelepçelerini işaret ederek sordu. Merrick tereddüt etti ama kollarını uzattı. Silas parmak izini tuttu ve cihazı ayırarak Merrick'in ellerini serbestçe hareket ettirmesini sağladı. Teşekkür etmedi.

Silas ayrılmak üzereyken Viola konuştu. "Peki ya ben?"

Silas döndü, gözlerinde hafif bir eğlence vardı. "Yüzüme yumruk atmayacağına güvenebilir miyim?"

Viola alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu kadar yumruklanmaya davetkar bir yüz varken emin olamam."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ve Viola'nın sürprizine, onun kelepçelerini de çözdü. O odadan çıkarken Viola bileklerini inceliyordu, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce bana bir bakış attı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz, Lena?" diye fısıldadı Merrick.

Viola'nın karşısında, diğer taş yatağa yan yana oturduk. Viola düşüncelere dalmıştı.

"Rozavar Dağı," dedim olabildiğince sessizce. "Orada bir büyücü ailesi yaşadığını pek kimse bilmiyor. Mükemmel yeteneklere sahip büyücüler." Yumuşak bir gülümsemeyle ekledim. "İgon bana burayı mutlaka anlatmıştı. Sebebi bu olmalı. Dağın bu kadar yakın olması tesadüf olamaz."

Merrick bana eğik bir gülümseme attı. "Kahinler."

Daha geniş bir gülümsemeyle başımı Merrick'in omzuna yasladım, o da başını benim omzuma yasladı.

"Yakın olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

"Yolda bana bir harita gösterdiklerinde... Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, ona yerini söylemedim. Hepimizi nereye götüreceğimi bile söylemedim."

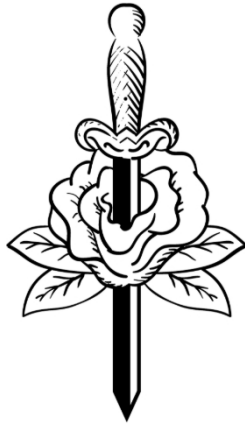
"Bunların çoğu bana çok tuhaf geliyor Lena, ama... sana güveniyorum."

Elimi uzattım ve elini sıktım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra bir sonraki cümleyi söylemekten çekindim. Başımı kaldırdım. "İgon, dağ sakininin karısının bir kolu olmadan doğduğunu ve onun protezi gerçek kol gibi çalışacak şekilde büyüleyebildiğini de söyledi."

Bunun üzerine Viola ayağa fırladı. "Şaka yapıyorsun."

Kafamı salladım. "Bu bilginin Edmund için olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Merrick'e döndüğümde, buz gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kırk Beşinci Bölüm

Saatler yavaşça geçiyordu. Merrick ve Viola yorgun düşmüşlerdi ve ellerini birbirinden ayırarak beton zemine uzanmış, nihayet biraz dinleniyorlardı. Ben karşıdaki yatakta oturmuş, Viola'nın Merrick'in göğsünde uyumasını izliyordum.

Onların sevimli bir çift olacağını hep düşünmüşümdür. Viola'nın genellikle kadınları tercih ettiğini bilmeme rağmen, ikisinin de duygularından emin değildim. Merrick onu benim sevdiğim gibi seviyordu — onun göğsüne uzanmamın da garip olmayacağını biliyordum.

Adım sesleri duymaya başladım ve kapı gıcırdayarak açıldığında daha dik oturdum. Merrick ve Viola'nın gözleri birden açıldı. Saç çizgimde ter damlaları oluşmaya başladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sen iyisin. O adamlar gitti. Gittiler.

Elowen, kendisinden bir buçuk boy uzun Hendry'nin eşliğinde içeri girdi. Kelepçeleri tamamen çıkarılmıştı. Nefesimi verdim ve omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

"El," diye mırıldandı Merrick, ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldı. El de ona aynı şekilde sıkıca sarıldı.

Hendry'ye baktım, uyumsuz gözleri benimkilerle buluştu.

"O yakında burada olacak," dedi sessizce. "Elowen'ı kelepçesiz bıraktı, böylece seni iyileştirmeyi bitirebilsin."

Buna başımı salladım ve o, kilidin tıkırdamasıyla odadan çıktı.

"Nasıl hissediyorsun, Elowen?" diye sordu Viola, ayağa kalkarken gözlerini ovuşturdu ve Merrick onu bıraktığında onu kucakladı. "Seni köpek gibi çalıştırıyorlar."

Viola onu sıktı ve geri çekildi. "Ben iyiyim," dedi yumuşak, sevimli sesiyle. "Bildiğin gibi Edmund'la birlikteydim." Gözleri yere düşmeden önce Merrick'e baktı.

"Bana mümkün olan en iyi tedaviyi almamı sağladı."

Merrick gerildi, ama ben hemen konuştum. "Sana bir şey söylediler mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Edmund gelmemesi gerektiğini ısrarla söylüyor..."

"O bizimle geliyor." Elimi omzuna koydum. "Endişelenme."

Merrick ona bakakaldı. "Ne oldu sana, Elowen? Neden bu yabancıyı bu kadar önemsiyorsun?"

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Ben... bilmiyorum," dedi. "Sadece önemsiyorum. O da önemsiyor."

Viola ayaklarını kaydırdı. "Senin düşündüğün şey..." diye başladı.

Merrick başını ona doğru çevirdi. "Bunu söyleme bile."

Elowen, gözlerine tekrar baktığında ona güvenle bakıyordu.

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Elowen, sence..." "Evet..." diye iç geçirdi. "Evet."

Bu, mantıklı olan tek şeydi. Yoksa neden öldürmek için eğitilmiş ve bizim türümüzü canavar olarak gören bir asker bu kadar anlayışlı ve nazik olsun ki? Elowen, onun yaptıklarına tanık olduktan, anne babasının cesetlerini gördükten sonra neden onu kurtarmakta, iyileştirmekte, ona sarılmakta bu kadar ısrarcı olsun ki?

Tek bir cevap olabilirdi. Edmund, Elowen'in Ruh Bağıydı. "Bunu kabul etmiyorum," diye bağırdı Merrick.

"Bu işler öyle yürümüyor," diye homurdandı Elowen. Onun ses tonuna, hepimiz gibi ben de gözlerimi genişlettim. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Onu sevmediğini biliyorum, Merrick. Ama ona karşı beslediğin bu öfkenin, askerlerin hepimize karşı beslediği öfkeye benzemediğini mi düşünüyorsun?"

Merrick çenesini sıktı ve cevap vermedi.

"Öyle," diye devam etti. "Bir Otacian erkeğine bakmayı hiç planlamamıştım. Bunların hiçbirini planlamamıştım," sesi titredi. "Ama o benim için önemli ve sana söz veriyorum, ben de onun için önemliyim."

Merrick gerildi ve Elowen'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce onu bir kez daha kucakladı.

Bir saat daha geçti. Artık gece yarısı geçmişti, bu da yakında dikkatlerini başka yöne çekeceğim anlamına geliyordu. Elowen, beni tamamen iyileştirdikten sonra yorgunluktan yanımda uykuya dalmıştı, Merrick ve Vi ise diğer yataktaydı.

Gözlerim kapanmaya başlamıştı ki kapımız açıldı ve Silas ortaya çıktı.

Oturup, içeri sızan ışığa gözlerimi kısarak baktım, sonra hızla ayağa kalktım. Arkadaşlarım uyandı.

"Sessiz olun," diye fısıldadı Silas. Ona doğru yürüdüm, altın rengi gözleri üzerimde dolaştı, sonra arkadaşlarıma döndü. "Hendry ve ben birazdan gelip herkesi serbest bırakacağız."

Onlar başlarını salladılar ve Silas kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledi.

Koridorda yürüdük, sonra Silas kollarımı tutup beni karanlık bir köşeye çekti.

"Hey..."

Beni keserek, "Eğer işler ters giderse, kaçmanı istiyorum Lena," dedi.

Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. "Arkadaşlarım olmadan gitmeyeceğim. Sana söyledim," diye tısladım.

"Bu tehlikeli bir plan ve ben de senin kadar bunun işe yaramasını istiyorum." Kollarımı tutan ellerini gevşetip, ellerini kollarımdan yavaşça aşağı kaydırıp ve ön kollarımda durdu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ama işler ters giderse, hesaplarımız yanlış çıkarsa, kaçacağına söz ver. Söz ver bana."

"Silas..."

"Sana yalvarıyorum," sesi kırıldı. Ve işte oradaydı.

Quill.

Hâlâ oradaydı. Kehribar rengi gözleri benimkilere bakıyordu, yüzünde yalvaran bir ifade vardı, yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu kadar yakınsa, tanıdık çam ve narenciye kokusunu tanıdım. Ona yaslanmak istedim. Onu kucaklamak ve öpmek istedim. Ama hayır... Bana olan ilgisine rağmen, o evliydi. Hayatına devam etmişti.

Ama arkadaşlığımız... belki bir gün tekrar kazanabiliriz.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım ve omuzları çöktü. "Ama," diye devam ettim, "bu kesinlikle son çare olur. O noktaya gelmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı, sonra geri çekildi. "Hadi bunu halledelim."

Plan oldukça basitti. Kalenin batı tarafındaki gözetleme kulesine gidecektim, oraya kalenin dışından tırmanarak ulaşılabilirdi. Gizlice yaklaşıp ateş yakacak, sonra da gizlice aşağı inecektim. Bu dikkat dağıtma eylemi sürerken, ben de batı kanadındaki askerlerin kullanmadığı odalarda yangın çıkaracaktım.

Silas bana, *"Adamlarımı kaybetmektense malzemeleri kaybetmeyi tercih ederim"* demişti.

Hapishane doğu kanadının altında olduğu için, kargaşanın çoğu askerleri olabildiğince uzağa sürükleyecekti ve en sonunda, halkım en yakın çıkıştan kaçarken, kimsenin girmesini engelleyecek bir ateş duvarı oluşturacaktım.

Silas, adamlarımın tam olarak nereye gitmesini istediğimi sormadı, ama ikimiz de hedefimizin güneyde olduğu konusunda hemfikirдик.

Bana bir harita uzattı ve yukarı çıkmadan önce Silas benim için bir hücre kapısını açtı. Haritayı, adamlarımın güvenliğini sağlayabilecek birine vermem gerekiyordu.

Anneme.

"Lena," diye fısıldadı ve ben koşarak ona sarıldım ve gözyaşlarımı tutamadım. "Ne oluyor?" Arkamda duran Silas'ı görünce yüzündeki endişe nefretine dönüştü. Silas sessizce kapıyı kapattı.

"Anlatacak çok şey var ama zamanımız yok..." Titreyerek haritayı açtım ve Silas'ın görmediğinden emin olarak, üzerinde işaret olmayan Rozavar Dağı'nı gösterdim. "Burayı biliyor musun?"

"Evet... evet, Igon..." Gözleri Silas'a, sonra korkuyla bana kaydı.

"Güzel," diye fısıldadım. Igon da ona bundan bahsetmişti. "Zamanı geldiğinde, halkımızı buraya getirmeni istiyorum. Deli gibi koş. Şafak sökene kadar koşmaya devam et. Mümkün olduğunca çabuk oraya var."

Silas ona bir pusula vermek için uzandı ama önce kelepçelerini çıkarmaya karar verdi.

önce

ayır O ise ona inanamayan gözlerle baktı. "Hâlâ onu seviyorsun, değil mi?"

maya Gözlerim yerinden fırlayacak gibi hissettim. Silas'ın dudakları

karar

verdi

.

açıldı ama cevap veremeden sözünü kestim.

"Ben hemen arkada olacağım," dedim, hissettiğim kadar telaşlı görünmemeyi umarak. "Ama bana bir şey olursa, onları yönlendirebilecek birine ihtiyacım var. Merrick, El ve Vi de biliyor."

Annem başka bir soru sormak için ağzını açtı, ama ben elimi kaldırdım. "Fazla zaman yok. Sonra daha fazlasını anlatırım."

Sadece başını salladı, sonra Silas'a baktı. Aralarında söylenmemiş çok şey vardı. Ama şimdi bunun sırası değildi.

Omzunu tuttum. "Seni bulacağım," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Gözlerinde yaşlarla başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

Edmund'un odasında buluştuk ve Hendry zaten orada emirleri bekliyordu.

"Nihayet," dedi Hendry, biz odaya girerken kuru bir sesle. Askerlerin çoğu uyuduğu için buraya gizlice girmek çok da zor olmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Silas.

Hendry başını salladı ve Edmund elinden geldiğince kendini toparladı. "Silas, kalmama izin vermeni ısrarla istiyorum," diye yalvardı.

"Karar verildi. Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum."

"Seni öldürürsem kendimi affedemem."

Silas başını salladı. "Senin bir şeyin olmaz. Hendry ile birlikte atlarımızdan birine bineceksin."

"Sonra ne olacak?" diye ısrar etti, yeşil gözleri acı çekiyordu. "Bu haldeyken işe yaramazım. Sadece sizi yavaşlatırım."

Yüksek sesle nefes verdim ve tüm erkekler bana döndü.

"Gittiğimiz yerde... yetenekli bir demirci var," dedim dikkatlice. "Özellikle, büyü ile çalışan bir demirci." Gözlerim Edmund'a kaydı. "İgon, halkınız saldırdığı gün bana bunu anlatmıştı. Demircinin, doğuştan kolu olmayan karısına bir kol yaptığını söylemişti." Hayretle gülmekten kendimi alamadım. "Tamamen işlevsel bir kol. Bunun olacağını biliyordu. Her şeyi." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Bu da demek oluyor ki, Edmund, sen iyi olanlardan biri olmalısın," dedim.

Edmund gözlerini kırptı, "Böyle bir şeyi hiç duymadım, ama," gülümsedi ve devam etti, "eğer bu, Elowen'i tehlikeye atmadan onun yanında kalabileceğim anlamına geliyorsa, ben varım."

Kapı açıldığında hepimiz irkildik, Roland sırtarak kapıyı arkasında kapattı.

Yumruklarımı sıktım ve Silas kılıcını kınından çıkardı.

"Sakin ol patron," diye mırıldandı, ellerini havaya kaldırarak. "Bensiz gidebileceğini düşünmedin, değil mi?"

"Bize katılıyor musun?" diye sordu Edmund, Silas ona sert bir bakış attığında mutlu gülümsemesini çabucak sakladı.

"Duydun beni," diye cevapladı Roland kendini beğenmiş bir şekilde.

Silas başını Roland'a çevirdi. "Senin bizimle gelmeni istemiyoruz," dedi sert bir sesle.

Arkadaşları açıkça çelişki içindeydiler. Silas, Hendry'ye kaşlarını çatı. "Onu sen davet etmedin, değil mi?"

Hendry çekindi ve Silas'ın kaşları daha da çatıldı.

Roland, Silas'ın ondan hoşlanmamasını sağlamak için ne yapmıştı?

"Ek bir destekçi istemiyor musunuz, Majesteleri?" Roland kollarını kavuşturarak sordu.

"Seni öldürmek benim için sorun değil, Roland."

Silas'a inanamayan gözlerle baktım ve onun ciddi olduğunu anlayabildim. "Bir tane daha ne fark eder ki?" diye sordum, ortamı yumuşatmaya çalışarak

Silas bana kaşlarını çatı. "Sorun, besleyecek bir ağız daha olması, bizi öldürölmekten endişelenecek bir kişi daha olması. Ne olursa olsun," Roland'ı işaret etti, "Sana güvenmiyorum Roland."

"Sana bana güvenmemek için hiçbir neden vermedim, bunu sen de biliyorsun," diye suçladı, sonra kahverengi saçlarını eliyle taradı. "Ayrıca, planını zaten biliyorum. Ben de geliyorum."

Silas'a baktım. "Fazla vaktimiz yok. Bunu boşa harcamayalım," diye fısıldadım.

"Onu öldürmemi mi söylüyorsun?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Hayır!"

Bu sözüm Roland'ın alaycı bir gülümsemesine neden oldu.

Silas, kılıcını kınına sokarken inledi. "Peki," diye homurdandı.

Hepimiz Edmund'un yatağının başında durup son dakika ayrıntılarını gözden geçiriyorduk. Roland da işin içine girince, Silas başlangıçta karşı çıksa da onun benimle gelmesine karar verildi. Hapishanenin tüm hücrelerinin kilidini açıp kelepçeleri çıkarmak için tek bir kişi yetmezdi ve bu şekilde, dikkatleri başka yöne çekmek gerekirse Silas da orada olacaktı.

Silas kelepçelerimi çıkardı ve bana yeni bir kıyafet verdi: kahverengi uzun kollu bir elbise ve siyah bir pelerin. Roland ve ben Batı Kanadı'na gizlice girmeden önce. Bir sütyenim olmasını dilerdim, ama elbise üst kısmı yeterince dar olduğu için sütyenim yerinde duruyordu. Roland bana Erabella'nın ayakkabılarını da verdi ve onun benden birkaç santim uzun olmasına rağmen ayaklarımızın aynı büyüklükte olmasına şaşırdım. Giyindikten sonra hepimiz görevlerimizi yerine getirmeye gittik.

Askerler uyuduğu için koridorların çoğu boştu ve sessizdi. Roland ve ben çeşitli taş koridorlarda dikkatlice ilerledik, ara sıra bir asker geçtiğinde duvarların arkasına saklandık.

Batı gözetleme kulesine en iyi erişimi olan odaya vardığımızda, Roland sessizce kapıyı arkamızdan kilitledi.

Yavaşça, kulenin muhteşem manzarasını sunduğu söylenen büyük pencereye doğru ilerledim. Askerler nöbet tutarken yanan meşaleleri görebiliyordum.

Pencereden çıkıp çıkıntıya tırmandım, kayarsam ne kadar yükseklikten düşeceğimi düşünerek nefesim kesildi.

"Ateş topu falan atıp işi çabucak halledemez misin?

Bu... tehlikeli."

"Ateş topu geldiğini görürlerse, saldırıya uğradıklarını anlarlar. Henüz o kaosu yaşayamayız."

"Ah."

Kalenin dışından ilk birkaç adımı attım ve kayınca neredeyse çılgılık atacaktım, kenara tutunup düşmeden önce kendimi yakaladım.

"Kahretsin, dikkatli ol," dedi Roland, sesinde hafif bir endişeyle. "Seni takip etmeli miyim?"

"Hayır, burada bekle. Ateşlemeye hazır olduğumda bana işaret et," diye fısıldadım, tepedeki iki adama başımı sallayarak. "Ve artık konuşma."

O da başını salladı. Ayaklarımın altına dikkat ederek ve kendimi dik tutmak için duvarın herhangi bir yerine tutunarak, kalenin dış kenarından dikkatlice ilerlemeye başladım. Neyse ki kule çok uzak değildi.

Rüzgâr dönmeye başladı ve ben donakaldım, rüzgâr geçene kadar mümkün olduğunca hareketsiz kaldım. Birkaç hareket daha yaptıktan sonra, gözetleme kulesinin hemen altına geldim. Silas bana en iyi seçeneğin mancınığı ateşlemek olduğunu söylemişti. Kalenin tamamının taştan yapıldığını düşünürsek, ateşleme için tek seçenek adamlarından biri olacaktı ve eminim ki o bunu hiç sevmeyecekti.

Burnumdan sessizce nefes verdim ve yukarıdaki iki adamın birkaç ay sonra ailelerine dönecekleri hakkında konuşmalarını dinledim.

Öldürmeyi hiç önemsemeyen adamların, muhtemelen eşlerine ve çocuklarına, sanki hiçbir şey olmamış gibi eve döndüklerini düşünmek bana her zaman garip gelmiştir. Ama sanırım başka seçenekleri yoktu.

Kulenin kenarını sımsıkı tuttum, Roland'a bakarak onun işaretini bekledim. O pencerenin kenarında durup gözetleme kulesine bakıyordu.

Rüzgâr tekrar esti, örgülerim yüzüme çarptı. Birkaç saniye sonra Roland bana işaret verdi.

Hızla, tüm gücümü kullanarak kendimi yukarı çektim ve parmak uçlarımı uzatarak mancınığı hedefledim. Isıyı hissettim, sonra elimden küçük patlamalar çıktı. Duman çıkmaya başladı. Büyük bir yangına neden olacak kadar, ama kendimi ele verecek kadar değil.

Tam kendimi aşağı indirmeye başlarken, askerler "Ateş!" diye bağırdı.

Kalbim hızla çarparak, kenar boyunca hızla kaymaya başladım.

Lütfen yakalanma.

Pencereye geri döndüğümde bir rüzgar esti ve Roland beni belimden tutup içeriye fırlattı.

"Aferin. Şimdi buradan gidelim," dedi nefes nefese.

Odanın dışına koştuk, ama Roland beni tekrar içeri itti. Bir sürü muhafız koşarak geldi ve doğrudan gözetleme kulesine yöneldi.

İçlerinden biri durdu ve ben avucumu ağzıma kapattım. Kapının arkasında saklanıyordum.

"Bağırışları duymuyor musun, Aubeze? Yangın var!"

"Duydum, ben de oraya gidiyordum."

Muhafız homurdandı ve birkaç adım attıktan sonra Roland odaya geri çekildi ve bana döndü. "Bu odayı aydınlat ve gidelim," diye mırıldandı.

Döndüm ve birkaç masa ve sandalye, belgeler ve raflarda dizili kitapların bulunduğu odayı gözlemledim. Hiç düşünmeden hepsine ateş ettim ve Roland ile birlikte dışarı koştuk. Hücrelere geri dönerken beni gizlice götürdü ve tuvaleti ve süpürge dolabını yakmamı istedi.

Son durağımız hizmetçi odasıydı. Roland içeriye göz attı ve sonra içeriye koştuk. Boş yatağı fark ettim ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Her gece aşçılardan biriyle gizlice kaçıyor," diye sıırıttı, sonra yatağını işaret etti. "Ateşi yak, Ginger Snap."

Gözlerimi devirdim ve biraz ilerledim, sonra ikimizin başı birbirine doğru döndü, iki sesin yaklaştığı duyuldu.

"Siktir," diye mırıldandı Roland, sonra beni yakaladı ve yatakta beni yere itti, üstüme çıkıp bacaklarımın arasına yerleşti. "Affet beni," diye fısıldadı ve ben ona bakakaldım, o da dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bir eli yüzümde, diğer eli ise yatakta beni tutuyordu.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Odaya girerken nefeslerini tutan sesler sanki su altındaymış gibi geliyordu, Roland'ın dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasıyla tüm vücudum titriyordu.

O uzaklaşarak çifte bağırdı. "Biraz mahremiyet, lütfen?"

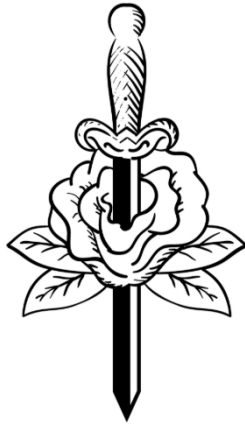
Hizmetçi gergin bir şekilde özür diledi ve sanırım aşçı olan kişiyle birlikte odadan çıkarken ayak seslerini duydum. Roland onları kısmen görüşümden engellediği için emin olamadım.

Kapı kapandığında, bana baktı ve ayağa kalkarak elini uzattı.

Yanaklarım kızarak, onun bakışlarından kaçındım ama elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Şu anda bu odayı aydınlatmak akıllıca olmaz, değil mi?" diye mırıldandım.

"Kesinlikle. Umarım yaktığın ateşler yeterli olmuştur," dedi Roland kapıya doğru yürürken, hızla dışarıya bakarak. "Temiz," diye fısıldadı ve öpüşmemiz hakkında başka bir şey söylemeden, gizlice odadan çıkıp hücrelere doğru yola koyulduk.

Kırk Altıncı Bölüm

Aşağıya doğru aceleyle indiğimizde, Batı Kanadından gelen bağırış sesleri giderek azalıyordu. Oda kapılarına ulaşmadan hemen önce, Roland gardiyanların gittiğinden emin olmak için ekstra önlemler aldı ve Silas sayesinde gardiyanlar gitmişti. İçeri girdik ve taş merdivenlerden aşağı koştuk. Biz dışarı çıktığımızda, son adamlarım arka kapıdan dışarı çıkarılmaktaydı.

"Silas nerede?" diye sordum.

"Diğerleriyle birlikte dışarıda," diye cevapladı Hendry.

"Merrick ve El de onlarla birlikte," diye ekledi Viola, Hendry ile birlikte bizimkileri çıkışa doğru yönlendirirken.

Ben başımı salladım ve sonra ayak sesleri yaklaşmaya başlayınca başımı çevirdim. Roland'a döndüm. "Dikkatli olsan iyi olur."

O sıırıttı ve arkama geçti. Öfkemi kullanarak, askerler koridoru doldururken bir ateş duvarı oluşturdum. Çığlık attılar ve alevler yüzünden onları göremez hale gelmeden önce geriye tökezlediler. Hâlâ küfürlerini duyabiliyordum.

Mahzen taştan yapıldığından, kaçma zamanı gelene kadar pozisyonumu korumak zorundaydım.

"Buradan çıkın! Elimden geldiğince onları oyalarım!" diye bağırdım. Hendry ve Viola başlarını salladıktan sonra koşmaya başladı, benim adamlarımın sonuncuları da onlarla birlikte. Roland kıpırdamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Seni bırakmayacağım, gidelim!" İtiraz etmeden önce, alevlerin arasından bir ok fırladı ve Roland'ı kıl payı ıskaladı.

Küfrettim ve aklıma gelen en iyi şeyi yaptım. Ateşi söndürdüm ve askerler saldırıya geçmek üzereyken, bir buz duvarı oluşturarak onları diğer tarafta hapsettim. Duvarın birkaç saniye içinde parçalanacağını biliyordum.

"Akıllı kız," dedi Roland alaycı bir şekilde, sonra elimi tuttu, soğuktan yüzünü buruşturdu ve beni kalenin arka çıkışına çekti. Kapıdan çıktığımızda, o girişi de dondurdum, sonra balkondan koşarak

herkesin beklediği yere koştum. Adamlarım, benim emrim doğrultusunda, çoktan uzaklaşmış, deli gibi koşuyorlardı.

Hendry bir atın üzerindeydi, Edmund ona tutunuyordu, Elowen ve Merrick başka bir atın üzerindeydi. Silas daha önce bindiği siyah atın yanında duruyordu, karısı yüzünde somurtkan bir ifadeyle atın üzerinde oturuyordu. Merrick, Elowen ve Viola hala hapisane kıyafetlerini giiyorlardı, ama her birine birer pelerin verilmişti.

"Başardınız," dedi Silas nefes nefese. Gergin bir şekilde doğudaki gözetleme kulesine baktı ve ben de onun bakışını takip ettim, mancınının donmuş olduğunu gördüm. Bunu Merrick'in yapmasına izin vermiş olmalıydı.

Silas atına bindi, Erabella ise kollarını onun beline doladı.

O zaman sadece bir at kaldığını fark ettim.

"Ölümsüzlerin kaç atı öldürdüğünü düşünürsek, yakalanmadan alabileceğimiz tek şey buydu," diye açıkladı Hendry.

"Benim için sorun değil," dedi Viola gülümseyerek, sonra mor gözleri hala yerindeyken koyu renkli bir aygıra dönüştü.

"Bana haber vermeliydin, Viola," diye alay etti Merrick. "Seni sürmeyi çok daha fazla tercih ederdim."

Her şeye rağmen, gülmekten boğazım düğümlendi. Elowen onun koluna vurdu ve Viola homurdandı.

Merrick'in aptalca yorumuna gülümseyen Roland'a döndüm. "Yani, seninle paylaşmam mı gerekiyor?"

Gülümsemeye devam etti, sonra sanırım bizim için ayrılmış olan beyaz ata bindi. "Arkamda otur, Ginger Snap."

"Neden sen önde olacaksın?" diye itiraz ettim ama kaybedecek zaman olmadığı için hemen arkasına atladım.

"Ateş topu kullanma yeteneğin ve diğer yeteneklerinle arkada benden daha faydalı olacağını düşünüyorum." Kollarımı beline doladım ve o keskin bir nefes aldıktan sonra başını bana doğru eğdi. "Aslında sadece kollarını belime dolamanı istedim," diye mırıldandı.

Eğilip bacağını olabildiğince sertçe çimdikledim, o da çığlık attı, bu da beni sırtıtmaya neden oldu.

"Kötü şeydir," diye mırıldandı.

"Hadi gidelim o zaman, olur mu?" Silas sertçe dedi. Ona baktım ve yüzündeki acı ifadesini görmezden gelemedim. "Nereye, Lena?"

Halkımın son üyeleri zar zor görünüyordu.

"Güneye."

Sonunda ormanın derinliklerinde diğer büyücülere yetiştiğimizde, hepsi durup nefeslerini toplayıp sevinç çılgınlıkları attılar. Ancak, bizimle birlikte gelen Otacians'ı görünce sevinç çılgınlıkları hızla kesildi.

"Onlar burada ne arıyor?" diye bağırdı biri. "Bu bir tuzak mı?" diye haykırdı bir başkası.

"ÖLDÜRÜN ONLARI!"

Birkaç kişi bize doğru hücum etmeye başladı ve ben Roland'a atımızı ileri götürmesini söyledim, sonra da ilerleyen herkesi durduracak kadar büyük bir güç alanı oluşturdum.

"Kimse kimseyi öldürmeyecek!" diye sakın ama sert bir şekilde bağırdım. "Prens bizi özgür bıraktı. Hepimizin yaşayabilmesi için krallığını ihanet etti. Onlardan herhangi birine *elini* süren olursa, benimle uğraşmak zorunda kalır."

Birkaç kişi itiraz etti, ama son birkaç haftanın ne kadar korkunç geçtiğini düşününce itaat etmeye karar verdiler ve biz yolumuza devam ettik.

Saatlerce sürdük ve nihayet şafak sökmeden önce durduk. Askerler peşimizde olmadığına göre, dikkatlerini başka yöne çekme planımız başarılı olmuştu. Ancak, bazılarının bizi bulması sadece an meselesiydi. Yolumuza devam etmeden önce birkaç saat dinlenmemiz gerekiyordu.

Atlarımızdan indiğimizde, annemin yanına koştum ve ona sıkıca sarıldım, ikimizin de yüzünden rahatlamamanın gözyaşları akıyordu. Sonra herkes garip bir şekilde kendi alanlarına gitti. Merrick ve Viola, benim yaktığım çıtır çıtır yanan ateşin başında konuşuyorlardı, Elowen ise Edmund'a bakıyordu, Edmund da onun bakışlarına karşılık veriyordu. Otacians bizim yanımızda kaldı. Öfkeli bir grup büyücü onları çevrelediği için, gerekirse herhangi bir saldırıyı durdurmak için benim yanımda olmanın en güvenli seçenek olduğunu düşünmüş olmalılar.

Silas'ın grubu da ateş için odun toplamıştı ve Hendry kendi başına ateşi yakmaya çalışıyordu. İç geçirdim ve yanlarına gittim, çömelip parmak uçlarımdan ateş çıkardığımda grup bana şaşkın şaşkın baktı. Ateş tutuşunca odunlar duman çıkarmaya başladı.

"Teşekkürler," dedi Edmund nazikçe, Hendry de başını salladı. Erabella kollarını kavuşturmuş oturuyordu ve Roland kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Silas bana okunamaz altın rengi bir bakış attı.

Ne ilginç bir grup.

Silas konuşmadan önce arkadaşlarımla yanına dönmek için yola çıktım. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Ayağa kalktı ve ağaçların arasında gizlilik sağlayacak bir yer işaret etti.

Erabella ona kaşlarını çattı.

Ben başımı salladım ve uzaklaştık.

Ormanın derinliklerine girdiğimizde bir an sessizlik oldu, sadece cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Silas.

Gözlerimi kırptım. "Yorgunum. Stresliyim. Halkım güvenli bir yerde olduğunda kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Alt dudağını dişleriyle ısırды. "Hâlâ bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Gerildim. Beni korkutmayan bir bakışla inceledi, ama Fort Laith'teki ilk gecede ne kadar kızgın olduğunu hala hatırlıyordum.

"Anlamalısın..."

"Senin yanında olduğumu kanıtlamadım mı?" diye ısrar etti.

"Mesele o değil, ben..." Burnumdan nefes verdim. "Daha önce buraya hiç gelmedim. Her şeyi riske attığımı biliyorum..." Dudaklarımı ısırđım. "Sana güvendim. Şimdi senin de bana güvenmeni istiyorum."

Silas'ın çene kasları gerildi, ama gözleri yere bakarken başını sallayarak kabul etti. Elini tuttum ve o donakaldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerim onun gözlerine bakarken. "Her şey için. Oraya vardığımızda bir plan yaparız."

Uzakta dans eden ateşlere doğru baktı. "Eğer halkının geri kalanının nerede olduğunu gerçekten bilmiyorsan, güneydoğu bölgelerine gitmeliyiz." Bakışları bana kaydı. "Ne kadar erken o kadar iyi, ihanetim ortaya çıkmadan ve başıma ödöl konmadan önce."

"Katılıyorum."

O başını salladı ve ben sessizce kampa geri dönerken elim kaydı.

Birkaç saat ve çok az uyku sonra, yolumuza devam ettik, birkaç saat yürüdükten sonra dinlendik. Her durduğumuzda, bir avuç büyücü kelepçelerinden kurtuldu ve ben Silas ve arkadaşlarına kimse zarar vermesin diye yanlarında durdum.

Silas taşıyabileceği kadar yiyecek kaçırdı ve halkım kaçmadan hemen önce yemek yemişti. Yine de, erzak bu kadar az olduğu için halkım

açlık çekmeye başlamıştı. Rozavar Dağı'na vardığımızda, Silas adamlarıma kendilerini ve onları iyi besleyecek kadar para verecekti.

Ertesi günün akşamı, herkes bitkin düşmüştü. "Bu yere varmamıza ne kadar var?" Roland, dinlenme yerinde atımızdan inmeme yardım ederken sordu.

"Umarım yarın." Esnedim ve o başını salladı. "Neden bizimle kalmıyorsunuz?"

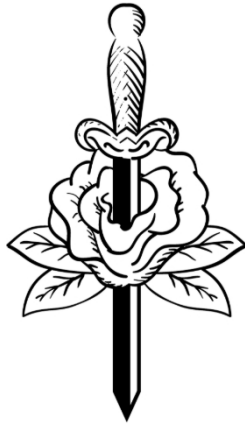
Roland kaşlarını kaldırdı, yüzünde o sinir bozucu ama seksi gülümseme belirdi.

Onun koluna yumruk attım. "Eğer biri benim emirlerime uymamaya karar verirse, hepinizin yakınımda olduğunu bilmek beni rahatlatır. Şimdiye kadar iyi iş çıkardılar, ama yine de."

"Senin yanında uyumaktan şikayetçi olmayacağım," dedi göz kırparak. Gözlerimi devirdim, dudaklarımın köşeleri yukarı kalkarken Silas'a doğru yürüdüm. O da benim planıma katıldı ve güneş batmaya başlarken hepimiz aynı kamp ateşinin etrafında toplandık.

güneş batmaya başladı.

Merrick ve Silas, ilk nöbeti üstlenip, grubumuzun geri kalanı uyurken uyanık kalacaklarını kabul ettiler. Silas'ın ormana bakışını izlerken uykuya daldım, alevler onun güzel, bronzlaşmış yüzünü bana büyüleyici bir manzara sunuyordu.

Bölüm Kırk Yedi

SILAS

Lena, kaçak olarak getirebildiğimiz birkaç yatak örtüsünden birinde kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Merrick ateşin karşısından bana sürekli dik dik bakarken, ben gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyordum.

Bana şüpheyile yaklaşmasını suçlamıyorum, ama beni sinirlendiriyordu. "Bütün gece bana dik dik bakacak mısın?"

"Seni gözümün önünden ayırırsam aptal olurum." Gözleri karardı ve ben koltuğumda kıpırdadım. Sadece o da değildi. Kamp alanındaki çeşitli büyücüler de bana ihtiyatla bakıyorlardı.

Burnumdan güldüm ve elimdeki hançeri çevirerek, kabzadaki safiri hayranlıkla seyrettim.

"Neden yaptın?" diye sordu alçak sesle.

Gözlerimi kaldırdım, sonra hançerime bakmaya devam ettim.

Bu zor bir durumdu. Yalan söylediğimi düşünmesini kesinlikle istemiyordum. Onun bu "hediyesi" başıma bela olacaktı.

"Neyi?" diye sordum.

"Bütün bunları neden yaptın? *Gerçek* nedeni ne?"

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Lena'ya da söylediğim gibi, tahta geçmek istiyorum."

Yalan değildi.

Merrick, neredeyse siyah gözlerini kısarak, sivri kulaklarındaki çeşitli piercingler ateşin ışığında parıldarken beyaz saçlarını geriye bağladı. "Ya halkımız seni kabul etmezse? Ya karşı koyarsak? Elbette, bizi yok etmek için elinden gelen her şeyi yaparsın."

Elbette, Lena'nın halkının benim davamı desteklememesi fikri aklımdan geçmişti.

"Bilmiyorum," mırıldandım. "Bildiğim tek şey, halkınızın babamın düşmanı olduğu. O da benim düşmanım olduğu için, en azından

en azından farklılıklarımızı bir kenara bırakıp onu alt etmemizi umarım."

Merrick kollarını kavuşturdu ve ben bıçağımı çevirmeye devam ettim.

Hain gözlerim sonra Lena'ya geri döndü. Bakır rengi saçları hala örgülüydü, gevşek saç telleri yüzünü çerçeveliyordu. Yanakları kızarmıştı ve dudakları hafifçe aralanmış, huzur içinde uyuyordu. Sivri kulaklarıyla onu görmek hala garip geliyordu... ama kendimi bunlara aldırış etmediğimi fark ettim. Aslında...

"Ondan hoşlanıyorsun."

Gözlerimi açtım ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Anlamadım?" Neredeyse kükredim.

Merrick gözlerine bakmadan bana gülümsedi. "Neden bahsettiğimi biliyorsun galiba. Ben de o tür şeyleri anlayabilirim, biliyorsun."

Siktir.

Çenemi sıktım ve hançerime bakarak anlamsızca parmaklarımı çevirmeye devam ettim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalancı."

Gerildim ve o kömür rengi gözlerle karşılaştım. Birisi duyarsa endişelenirdim, ama herkesin ne kadar yorgun olduğunu düşünürsek, grubumuzdaki diğer herkesin uyuduğundan emindim.

"Ona hiçbir şey söylemedim, ama onun da hissettiğini hissedebiliyorum." Kollarını açıp dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Ve bunun tek bir açıklaması, Ames'te ölmene izin vermemesinin tek bir nedeni olabilir... çünkü hiçbirimiz gözümüzü bile kırpmazdık," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Lena'nın arkadaşlarına benimle, Silas La'Rune ile birlikte olduğunu söylemediğinden emindim, ama belki Quill Callon'dan bahsetmişti. Merrick her şeyi anlamış mıydı?

"Elowen'in Edmund'u sevmesinin nedeni ile aynı."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum..." "Ruh bağları."

Gözlerimi kırptım. "Ne diyorsun sen?"

Merrick cevap veremeden, dikkatimiz ormandaki bir çıtırtıya yöneldi. Merrick ayağa kalkarken ben kılıcımı çektim, gözlerimiz ormanı tarıyordu.

Hareketsiz kaldım, çeşitli kamplarda duyulan küçük sesleri duymak için elimden geleni yaptım. Merrick'in gözleri normal açık mavi rengine dönmüştü ve bir kez olsun, o sivri kulakların daha iyi işitme yeteneği olmasını diledim.

"Bize gelirken yol üzerinde hangi yaratıklarla karşılaştınız?" Merrick ölümcül bir sakinlikle sordu.

"Sadece birkaç tane..."

Bir kükreme sesi duyulunca başlarımızı ormana çevirdik ve üç, hayır, *yedi* büyük ayı gördük. Sıradan ayılar değildi. Hayır... Bunlar bir şekilde lanetlenmişlerdi. Herkes anında alarma geçti.

Merrick bir buz parçası fırlattı ve ayılardan birinin boğazını deldi. Kara lanetli kan, Era'nın hemen önünde yere yığılan ayının boynundan sızmaya başladı ve Era çığlık attı. Onun kollarını tutup arkama attım.

"Geri çekil!" diye bağırdım.

Lena ileri atılırken mavi kıvılcımlar kollarını sardı, başka bir lanetli ayı saldırmaya hazırlanıyordu ve onu elektrikle vurdu, ayı vücudu bükülüp duman çıkardıktan sonra yere yığıldı.

"Güç alanlarınızı açık tutun!" diye bağırdı insanlarına, bazıları titriyordu ama başlarını salladılar. Kampın her yerinde, büyücüler kollarını X şeklinde tutarak etraflarına bir kalkan oluşturdular. Lanetli ayılar onlara aldırış etmedi. Sadece *bize* saldırmaya niyetli görünüyorlardı.

Hendry yayını hazırladı, uzaktaki bir tanesine nişan aldı ve isabetli bir atış yaptı. Elowen, Edmund'u korudu.

"Ateş duvarı yapamaz mısın, Ginger Snap?" Roland, Lena'nın yanına koşarken ona bağırdı. O lanet lakap yüzünden boynunu kıracağım.

O ve Merrick başka bir ayıya buz attılar, ama kalan dördü bizi çevreledi.

"Otacians'a yerimizi bildirmek istemiyorsam olmaz," diye fısıldadı, hepimiz ayılar kükreerken yerimizde durduk. Gözleri Undead'ler gibi tamamen siyahtı ve derileri çürümeye başlamıştı.

Lena'nın adamlarından birkaçı yavaşça ilerledi ve ayılardan biri dönüp onların yönüne doğru fırladı. Onlar geri atladılar ve o anda Lena, ayının kafasına buz attı. Hareketini bitirdiğinde, dişlerini ona geçirmek üzere olan ayının farkında değildi. Onun kolunu sertçe tutup, elimden geldiğince geri çektim, vücudumuz yere çarptı ve o benim üstüme düştü, ısırmaya çalışan dişler onu kıl payı ıskaladı.

"Siktir, Lena!" diye homurdandım. Merrick ile aynı anda bir buz parçası fırlattı ve canavar tam önümüzde bir gürültüyle yere yığıldı. Bu

, birkaç kişi daha savaşa katılmıştı ve çeşitli büyü türleriyle yaratıklara saldırıyorlardı.

"Daha dikkatli olmalısın," diye nefes nefese söyledim, o ise ellerini hala göğsümde tutarak kendini yukarı itti. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yanakları kızarmış, kafasını son aylar halkı tarafından öldürüldüğü yere çevirdi.

Ayağa kalkarken yüzünden bir tutam saçını çekip aldı. "Sanırım ikimiz de kafamızı kesmek isteyen canavarlara karşı tetikte olmalıyız," dedi sırtarak ve bana yardım etmek için elini uzattı.

Gözlerimi kırpım ve kızardığımı fark ettim. Yıllardır onda bu ifadeyi görmemiştim ve dağınık örgüsü ve parlak yeşil gözleriyle her zamanki gibi güzeldi.

Düşüncelerimi görmezden geldim ve burnumdan gülerek elini tuttum. Beni kaldırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Onun yanında durduğumda, neredeyse 30 santim daha uzundum. Bir anlığına bana baktıktan sonra elimi nazikçe bıraktı, elinin benim elimdeki hissi anında özlemeye başladım.

Lena, çalışanlarını kontrol etmeye gitti ve ben döndüğümde, Era kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu, Merrick ise kararmış gözleri ve kaldırılmış kaşlarıyla bana dik dik bakıyor, sessizce "*Gördün mü? Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum*" diyordu.

Onu görmezden geldim. "İyi misin?" diye sordum Era'ya, ellerim artık kollarının yanındaydı.

"Evet..." diye yanıtladı. Gözleri Lena'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Elbette, o kadar belli olamazdık, değil mi?

"Onu kurtardın," dedi Era, sonra yumuşak bir gülümsemeyle ekledi. "Bu ikinci kez oluyor."

Tiksinme dürtüsüne direndim. Merrick başka yere baktı. Era, benim yaptığım tüm cinayetlere hiç tahammül edememişti, ama fikrimi neden değiştirdiğimi bilseydi, belki de gülümsemezdi. Diğerlerine baktım: Merrick, Elowen ve Viola. Onlardan birini kurtarmak için risk alır mıydım? Emin değilim. Ama Lena için alırdım. Lena için her zaman.

Gözlerim yine Lena'ninkilerle buluştu. Nazikçe gülümsedi, ama sonra ellerimin Era'nın kollarında olduğunu görünce gülümsemesi kayboldu. Dudaklarını ısırды ve başka yere baktı.

Omuzlarım çöktü. "Sonuçta ona borçluydum."

Era bana gülümsedi, ben de gülümsedim, ama gözlerime bakmadığını biliyordum. Artık hiç bakmıyordu.

Grubumuz, çürüyen leşlerin ve akan kanın yanında uyumak istemediği için kampımızı başka bir yere taşıdı. Bu yaratıkların sadece bizi saldırmaya niyetli olduğu, herkesi değil, bizim lehimize çalışmıştı, bu yüzden yer değiştirmek zorunda kalan tek bizdik.

"Hayvanların bir necromancer'dan etkilenebileceğini bilmiyordum," dedi Lena.

Diğerleri çoktan uykuya dalmıştı ve ben Era'nın yanında yatıyordum, yataklarımız iki kişiye yetecek kadar büyüktü. Onu göğsüme yasladım, ama düşüncelerim dolaşp durduğu için uyku gelmedi. Gözlerimi kapatıp Lena ve Roland'ın konuşmalarını dinlemeye devam ettim.

Tabii ki, bu ikisi bir sonraki nöbeti birlikte aldı.

"Bunu daha önce de gördük, kurtlarda. Ama bir ayda? Bu özellikle korkutucuydu," dedi Roland.

"Bu yaratıkları ne zamandır görüyorsunuz? Ölümsüzlerden herhangi biri var mı?"

Roland bir an cevap vermedi. "Son altı aydır falan, diyebilirim

"

"Tanrılar..." diye fısıldadı. "Ames'te hepimiz kasaba içinde kalmaya çalıştık . Böylesi daha güvenli geliyordu. Bu yüzden hiç karşılaşmamış olmalıyız." Onun hareket ettiğini duydum. "Keşke Igon bana Undead'ler konusunda uyarı verseymiş, ama belki de vizyonlarında onları görmemişti."

"Yakın mıydınız?"

Lena yine bir süre sustu. "Evet," diye mırıldandı. "Babamı hiç tanımadım, hayatımda hiç baba figürü olmadı. Son beş yılda Igon o rolünü üstlendi." Burnunu çekti. "Bana çok ilgi gösterdi, türümüzü öğretti, her türlü şeyi öğretti."

Suçluluk duygusu beni sardı. Onun Lena için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Lena'nın bana hayatında hiç babası olmadığını söylediğini hatırlıyorum ve ondan buna en yakın şeyi elinden aldığım için midem bulandı.

"Üzgünüm," dedi Roland sessizce.

"Senin suçun değil," diye fısıldadı Lena. "Tepkisine bakılırsa... bunun olacağını biliyordu."

Roland'ın Lena'ya ilgi duymasından nefret ediyordum, Lena'nın ona güvenmesinden nefret ediyordum. Birkaç saniye sessizlik oldu, sadece çıtırtı sesi duyuluyordu.

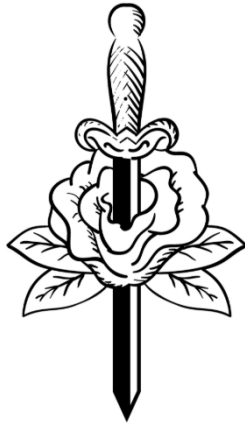
ateşimizin. Roland tekrar konuşmaya başladığında neredeyse uykuya dalmıştım. "Bu yüzden ondan nefret ediyor musun?"

Midem düğümlendi. Keşke uyuyor olsaydım da bunu duymak zorunda kalmasaydım, ama yine de onun cevabını beklemekten kendimi alamadım.

Eğer nefret ediyorsa onu suçlamazdım. Ben de kendimden nefret ediyordum. "Silas?"

Roland'ın başını salladığını hayal ettim. "Hayır. Hayır, ondan nefret etmiyorum."

Gözlerim kapalı olsa da, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

Kırk Sekizinci Bölüm

LENA

Ertesi akşam nihayet Rozavar Dağı'nın eteklerine ulaştık. Güneş batmaya başlamıştı, bu yüzden hala biraz zamanımız vardı. Dağ çok büyüktü. Igon'un bana dağın yüksekliğinin yaklaşık 4000 metre olduğunu söylediğini hatırladım.

"Oraya tırmanmamız mı gerekiyor?" diye sordu Erabella, ağzı açık kalmış bir şekilde. Halkım birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar, endişeyle fısıldaştılar.

"Hayır," diye cevapladım, atımdan atlayarak. "Burada, sadece bir büyücünün görebileceği büyü bir sembol olduğu söylendi." Devasa dağa bakındım ve iç geçirdim.

Dağın hangi kısmında olduğunu kim bilir?

"Her neyse, bizi yukarı ışınlaması gerekir. Tabii onay alırsak."

"Halkınızın kıyafetlerinin yeterince uygun olacağından emin misiniz?" diye sordu Hendry. Dağın eteklerinde hava zaten oldukça soğuktu ve zirve görünmediği için, zirvede havanın daha da kötü olacağını düşünmek mantıklıydı.

"Dağın zirvesi aslında sıcak bir iklime sahiptir, dağ sakinlerinin karısı tarafından ayarlanır - onun yeteneği hava kontrolüdür," dedim.

"Peki... bu sembolü gören var mı? Neye benziyor?" Merrick gözlerini kısarak dağın etrafına bakınırken sordu. Gümüş beyazı saçları rüzgârla dalgalanıyordu.

Igon'un bana gösterdiği çizimi hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Aşağı doğru kıvrılan bir girdap olmalı, kuyruğu boyunca küçük semboller var."

Merrick, Elowen, Viola ve ben, Ames'ten gelen birkaç kişiyle birlikte dağ etrafını aramak için ayrıldık. Birbirimize yakın durduk

yakın durduk, çünkü birimizin sembolü bulup diğerlerinin çok uzakta kalmasını istemedim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra sembolü bulduk.

"Burada! Sanırım..." Elowen seslendi. Hepimiz hızla oraya koştuk. Tabii ki, Igon'un haritasındaki sembol oradaydı, açık yeşil renkte parlıyordu.

"Orada bir şey mi görüyorsun?" Silas kaşlarını çatarak sordu.

Elimle, elim kadar büyüklüğündeki ışıklı işareti okşayarak ilerledim. "Evet. Burası."

"Kim benim dağıma gelmek istiyor?" diye bir erkek sesi gürledi ve hepimiz geriye sendeledik. En azından, biz büyücüler.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Roland.

Boğazımı temizledim. "Adım Lena Daelyra. Ames'ten gelen halkımla birlikte geldim." Bir an dudaklarımı ısırdım. "Igon Natarion beni buraya gönderdi... sayılır."

"Igon..." dedi ses. "O da sizinle mi?"

Sesimi sabitledim. "Korkarım ki hayır... o... öldürüldü." Boğazımda bir yumru hissettim ama onu bastırdım. "Evimizde saldırıya uğradık. Halkımın gidecek başka yeri yok."

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki, sesin gitmiş olabileceğini düşündüm.

"Anladığım kadarıyla artık Yüce Olan sensin?" dedi ses sessizce.

"Öyleyim."

"Ve sadece senin halkın zirveye çıkmak mı istiyor?"

Gerildim. "Hayır, efendim. Yanımda Otacia Prensi ve birkaç tebaası var. Bizi özgür kılan odur."

Bir an sessizlik oldu. "Sana saldıran kimdi?" diye sordu ses şüpheyile.

Ben çekindim. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama Igon ölmeden önce bana bir mesaj verdi. Onlara güvenebilirim."

Şaşkın görünen Silas'ın gözlerine baktım, sonra ses "Pekala, taşta tekrar dokun, girebilirsin. Atlarına elini koy, istersen onlar da seninle birlikte gidecekler" dediğinde rahatlardım.

Bu bilgiyi Silas ve grubuna ilettim, sonra da dağın taşına dokunarak emri yerine getirdim.

Bir anda, Rozavar Dağı'nın tepesindeydim. O kadar güzeldi ki nefesim kesildi. Yemyeşil çimenler, rengarenk kır çiçekleri, bacalarından duman çıkan birçok ahşap ev. Arkalarında

dağların en yüksek zirvesi ve bir mağara ağzı vardı. Ve gün batımının manzarası... turuncu ve pembe gökyüzü, hafif kabarık bulutlar.

Igon'un dediği gibi, buradaki sıcaklık çok hoştu.

Elowen yanımda belirdi, sonra Viola, sonra Merrick. Silas, karısı ve adamlar da arkalarından geldi ve hepsi atların dizginlerini tutarken bu muhteşem manzaraya hayranlıkla baktılar. Onların ardından, halkım da tek tek dağın tepesine çıktı.

Yaşlı bir adam ve kadın evlerden birinden el ele tutuşarak çıktılar. Yüzümde endişeli bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdüm.

İlk fark ettiğim şey, yaşlı adamın ne kadar tanıdık geldiği idi.

"Immeron," diye araya girdi. Yanında gergin bir şekilde gülümseyen kadını işaret etti. "Bu benim karım, Ayla."

Kadın elini uzattı ve ben de elini sıktım. Immeron ve Ayla, Igon'un yaşlarında olmalıydılar, altmışlı yaşlarındaydılar.

"Bu kadar çok insan beklemiyordum" dedi. Kim bilir ne kadar zamandır sadece kendisi ve ailesi varken, bir kişinin eşlik etmesi ona garip gelmiş olmalı.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Misafirperverliğiniz için çok minnettarım.

Igon bana burayı anlatmıştı. O sizin arkadaşınız mıydı?"

Immeron gözlerini yere indirdi. "Kardeşim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu yüzden tanıdık geliyordu.

"Tanrım, çok üzıldüm." Artık benzerliği görebiliyordum — aynı düz burun, aynı dolgun dudaklar — ancak Immeron'un gözleri Igon'un topaz rengi gözlerinin aksine koyu maviydi. Igon neden bundan bahsetmedi acaba...

"Onu kim öldürdü?" Immeron gözlerinde yaşlarla sordu.

Donakaldım. Immeron, Silas'ın sorumlu olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini bilmediğim için yalan söylemek istedim. Ama Igon bir kahinse, kardeşi de öyle olma ihtimali vardı.

"Silas," diye fısıldadım. "Ama sana temin ederim ki o artık değişmiştir. Şaşırtıcı bir şekilde, Igon onu affettiğini bile söyledi... hem de yüzünde bir gülümsemeyle..." Kafamı salladım ve sonra irkildim.

Immeron Silas'a baktı, sonra sadece başını salladı. "Bu Igon'a yakışır."

Konuyu değiştirmek için Edmund'a baktım. "Buradaki... arkadaşım bir Undead yüzünden kolunun ve bacağına bir kısmını kaybetti," diye başladım.

Immeron gerildi ve Ayla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir Undead mı? Tovagoth'ta bir necromancer mı var?" diye haykırdı.

Başımı salladım. "Öyle görünüyor. Onlardan biri Edmund'a saldırdı, ama neyse ki lanet onun hayatını almadan önce uzuvlarını kesebildik." Bir süre durdum. "Onun yürüebilmesi için bir şeyler yapabileceğinizi umuyordum. Belki yeni bir bacak. Yeni bir kol." Ayla'ya baktım. "Igon bana protezinden bahsetti," dedim, uzvunu oluşturan siyah, kıvrımlı malzemeyi inceleyerek.

Kafasını sallayarak kolunu kaldırdı ve sentetik parmaklarını hareket ettirdiğinde, gerçek parmaklar kadar doğal bir hareketle, ben hayretle nefesimi tuttum.

"Tanrılar adına," diye fısıldadım. "İnanılmaz."

Ayla yumuşak bir gülümsemeyle, Immeron ise sakalını okşadı. Kaşlarını çatarak Silas'a baktı. "Neden bir Otacian askerine yardım etmeliyim? Prens'in ünü, dağdaki bizler bile bilir."

"Igon'un mesajı gizemliydi. Ama karının kolundan bahsetmesinin Edmund için olduğunu biliyorum." Edmund'a baktım, sonra tekrar Immeron'a döndüm.

"Belki de o, ama sana Silas hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

Alt dudağımı ısırarak yere baktım. Söylememişti... ama Igon, Silas'ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onları ikna etmenin tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"Size anlatacağım şeyi kimseye, çocuklarınıza bile anlatmamalısınız," diye fısıldadım, onlara yaklaşıp.

Daha dik durdular, birbirlerine baktılar ve sonra başlarını salladılar.

Burnumdan nefes verdim. "Silas... o benim Ruh Bağım."

Ayla ağzını kapatarak nefesini tuttu. Immeron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Grubuma baktım, Silas kaşlarını kaldırmış, Merrick'in koyu renkli gözleri dönüyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu Immeron alçak sesle.

Başımı salladım. "Eskiden Otacia'da yaşıyordum. Kraliçe ölmeden önce o ve ben birlikteydik," dedim olabildiğince sessizce. "Igon, anneme ve bana Ames'e güvenli geçiş imkânı sunan arkadaşım Torrin'e, Silas ve benim tanışmadan önce hakkımızda bilgi vermişti. Onunla tanıştığında bunu doğruladı."

Immeron'un gözleri beni geçip, kolunu Erabella'nın omzuna dolamış olan Silas'a kaydı.

"Ama Prens... o evli."

"O, tüm bu zaman boyunca benim öldüğümü sanıyordu." Diye iç geçirdim. "Bu... karmaşık bir durum. Ama eğer isterseniz, Edmund'un yeni uzuvlara sahip olmasını sağlarsanız, mümkün olduğunu düşünüyorsanız, size minnettar olurum."

Bakışları bir süre Silas'ın üzerinde kaldı. "Yapacağım," dedi bir süre sonra. "Ama biraz zaman alacak. Ailem yerel krallıklarda ticaret yapıyor, elbette büyücülükle ilgili değil, ama neyim var neyim yok bakmam gerekecek." Kıyafetlerime baktı, sonra karısına baktı, karısı başını salladı ve bana gülümsedi.

"Ben giysi yaparım, bu benim uzmanlık alanım," dedi göz kırparak. "Oğullarım zırh ve bazı silahlar konusunda sana yardımcı olabilirler. Sabahleyin yeni ekipmanların için ölçü alabilirim."

"Bütün bunları yapar mısın?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Arkadaşın için uzuvlardan daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedi Immeron. "İgon mükemmel bir kahindi. Eğer senin bu yolculuğa çıkmanı istiyorsa, elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Grubunuzun tercih ettiği silahları bana bildir, ben de sizin için yapayım. Ayla'nın da dediği gibi, oğullarımız size daha iyi zırh ve giysiler de temin edebilir. En iyisi değil," dedi ve benim sade kahverengi elbiseme, sonra da arkadaşlarımdan mahkum kıyafetlerine göz attı. "Ama onlardan daha iyisi."

Yumuşak bir kahkaha attım. "İkinize de teşekkür ederim. Elbette parasını ödeyeceğiz." Sonra Igon'un sözleri aklıma gelince kaşlarımı çattım. "Oquerene'yi duydun mu?"

Immeron kafası karışmış bir ifadeyle başını salladı. "Tabii ki duydum. Hepimizin geldiği yer olduğu söylenir."

"İgon'un bana söylediği son sözlerden bazıları 'Oquerene'yi bul'du." İç geçirdim. "Ne kadar fantastik görünse de, içimden bir ses o yerin gerçekten var olduğunu söylüyor. Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

O ve Ayla birbirlerine baktılar. "Peki. Nereida gitmek için uygun bir yer gibi görünüyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nereida mı? Orayı hiç duymadım."

"Eskiden Deniz Perileri tarafından yönetilen eski bir ülke. Güney Denizi'nin kıyısında yer alıyor. Güçlü bir koruma kalkanı, onu görmek istemeyenlerin görüşünden gizliyor."

Tanrım... acaba halkımın geri kalanı da orada mı?

"Bir zamanlar Deniz Perileri tarafından yönetiliyor muydu?"

O başını salladı. "Üç Korsan Savaşı'ndan sonra Deniz Perileri ortadan kayboldu, ancak efsaneye göre onlar ve diğer soyu tükenmiş türler Oquerene'de yaşıyor," dedi

Omuz silkti. "Şimdi, her neyse, Nereida'nın büyücüler tarafından yönetildiği söyleniyor."

Şaşkındım. Bu savaşla ilgili hiçbir kitap okumamıştım. "Neden burayı bilmiyordum? Daha iyi korunan bir yer varken neden Ames'te kalıyorduk?"

Immeron yine omuz silkti. "İgon bir kahindi. Belki de kaderin olması gerektiği gibi gelişmesi için bazı insanların Nereida'da olmaması gerekiyordu." Kolunu Ayla'nın beline doladı. "Ayrıca yolculuk uzun ve zorlu. Çeşitli engelleri aşmak zor olacak, özellikle de bir büyücü ortalıkta dolaşırken, Uyanış Vadisi'nde bekleyen sınava saymıyorum bile."

Buna karşılık kaşlarımı kaldırdım.

O devam etti, "Fazla bilgim yok, ama normal topraklarla Nereida arasında bir sınır var. Bu sınırı geçenlere kendilerinin gerçeklerini gösterdiği söylenir. Sadece bu da değil..." diye iç geçirdi. "Kan emiciler de görülmüş. Kanları emilmiş cesetler bulunmuş."

Midemi bir ağrı sardı. Kaçtığım süre boyunca, bir yerden bir yere giderken, hiç bir vampirle karşılaşmamıştım.

"Güneyde de vampirler var mı?"

O başını salladı. "Bir vampir lordu dolaştığına dair bazı söylentiler var. Kanı çekilmiş cesetlerin çoğu kuzeyde bulundu. Sanırım orada yaşıyorlar. Yine de, hastalıkları orman yangını gibi yayılma eğiliminde."

Titrek bir nefes verdim ve Immeron elini omzuma koydu. "Bu gece tehlikelerden bu kadar bahsetmek yeter. Adamlarını yerleştir. Yardım etmeleri için çocukları getireyim."

Minnettarlıkla başımı salladım ve grubuma doğru yürüdüm.

"Ee, ne dedi?" diye sordu Elowen. O ve Henry, Edmund'u tutuyorlardı.

Ona gülümsedim. "Görünüşe göre yeni bir kol ve bacağın olacak, Edmund."

Bana inanamayan bir ifadeyle baktı, sonra sırttı, Elowen de gülümsüyordu.

Merrick kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Ve," diye devam ettim, "oğulları önümüzdeki yolculuk için silah ve zırh yapacaklar. Karısı da bize kıyafet temin etmeyi kabul etti."

Viola'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Büyülü silahlar mı?"

"Tabii ki prensin altınlarıyla," Silas'a sırttım, o da bana şaşkınlıkla baktı. Güldüm. "İgon'un bana söylediklerini ona anlattım. Bize nereye gitmemiz gerektiği konusunda bir fikir verdi."

"Peki orası neresi?" diye sordu Silas.

Gerildim. "Yaptıklarınız için, hepinizin yaptıkları için minnettarım," dedim, grubunu işaret ederek. "Ama size hala tam olarak güvenemiyorum. Henüz değil."

Erabella dudaklarını büzdü. "Senin için *her şeyi* feda etti ve sen ona böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Silas omzuna dokundu ve o kollarını kavuşturdu. Merrick'e baktı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Ona baktım, göz bebekleri kararmıştı.

Merrick'in insanları okuma yeteneği... rahatsız edici olabilirdi.

İç geçirdim ve Silas'a baktım. "Yakında nereye gittiğimizi söyleyeceğim. Güney diyelim. Önce istediğin krallıkları ziyaret edeceğiz. Ama şimdilik bana güvenmen gerekecek," diye tekrarladım.

Roland güldü ve ben ona sert bir bakış attım. "Üzgünüm, ona tam olarak güvenemeyeceğini söylediğin halde, onun sana güvenmesini beklemen komik geldi."

"Roland," dedi Edmund onaylamayan bir şekilde.

Roland ellerini kaldırdı. "Devam et, Ginger Snap."

Silas, benim takma adım yüzünden ona sert bir bakış attı ve ben yine iç geçirdim.

"Gittiğimiz yer tehlikeli ve Edmund'un yeni uzuvları bir yana, tüm silahlarımızı yapmak bile zaman alacak."

"Tam olarak ne kadar sürecek? Ve ne tür tehlikelerden bahsediyoruz?" diye sordu Hendry. Onun uyumsuz gözlerine baktım, parlak mavi gözü batan güneşle neredeyse beyazlaşmıştı.

"Bir hafta kadar," diye araya girdi Immeron, Edmund'a doğru yürürken. "Sakıncası yoksa bazı ölçümler yapmam gerekecek."

"Tabii ki," dedi Edmund kibarca ve Immeron çömelip bir parça parşömene notlar alırken bir mezura kullanmaya başladı.

"Duşu nerede yapacağız? Tuvaleti mi kullanacağız?" Era utangaç bir şekilde sordu.

Ona sert bir bakış attım. Güzel prenses muhtemelen hayatında hiç zorluk çekmemişti.

"Dağın doğu tarafında küçük bir şelale var. Su soğuk olacak ama işimizi görür. Tuvalete gelince," Immeron rahatsız bir şekilde hareket etti. "Şurada bir kova bulunan bir tuvalet var," dedi ve evlerinin ötesindeki müstemilatı işaret etti.

Kız ona dehşetle baktı. "Ama... sizin evleriniz var."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Dağın tepesinde su tesisatı kurmak zor."

"Kaleye giderken de hoş olmayan yerlerde tuvalet ihtiyacını gidermek zorunda kalmadın mı? Ya da başka bir yerde?" Merrick ona eğlenceli bir bakışla sordu.

"Hayır, bindiğim arabalarda tuvalet ve yatak vardı. Son iki gün bunun sonu olur diye düşünmüştüm," diye ona tersledi.

Merrick alaycı bir gülümseme attı. "Peki, hayal kırıklığına uğratmak istemem, Prenses.

Buralarda öyle bir şey yok."

Onun karanlık gözleri dönüp dururken, yüzünde bir sırıtış belirdi. O da ona öfkeyle baktı ve başka yere yöneldi.

Immeron garip bir şekilde başını salladı, sonra ailesinin yanına döndü, yetişkin çocukları da benimkilerin yanına doğru yürüyordu.

Bir an sessizlikten sonra, boğazımı temizledim. "Her neyse, belki burada olduğumuz sürece birlikte antrenman yapabiliriz diye düşündüm."

Herkes bana deliymişim gibi baktı. Kollarımı kavuşturup dik durdum. "Silahlı savaş hakkında bildiklerimi arkadaşlarıma öğrettim, ama eminim hala geliştirebileceğimiz çok şey var." Silas'ın gözlerine baktım ve sonra gruba göz gezdirdim. "Ve size büyü hakkında bir şeyler öğretebiliriz diye düşünüyorum. Elbette nasıl kullanacağınızı değil, ama vurulduğunuzda ölümcül olabilecek hareketlerden kaçınmanın yollarını."

Grup sessiz kaldı, birbirleriyle bakıştılar.

"Kaldığımız süre boyunca yapabileceğimiz tek verimli şey bu. Tabii ki, daha iyi bir fikir olan varsa, dinleyelim," dedim ellerimi kaldırarak.

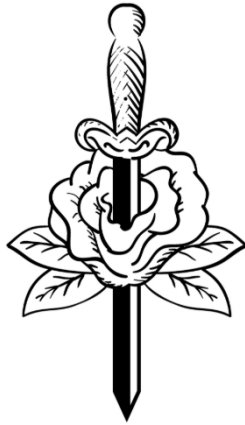
"Peki," dedi Silas. "Yarın başlıyoruz."

Immeron ve ailesi silahlarımızı, giysilerimizi ve Edmund'un bacağını tedavi etmeye başlamadan önce, dağda yiyecek bir şey olup olmadığını endişeyle sordum. Ayla'nın havayı kontrol etme yeteneği sayesinde, burası meyve ve sebze yetiştirmek için mükemmel bir yerdı. Oğulları ve eşleri, herkesin daha sonra yiyebileceği büyük bir güveç pişirmek için yoğun bir şekilde çalışırken, benimkiler ağaçlarından topladıkları taze meyveleri atıştırıyorlardı. Elma, muz, hurma... Dağda farklı iklimlere uyum sağlayan farklı türler yetişiyordu. Gerçekten olağanüstüydü. Silas, Ayla'ya bir kese altın uzattı ve Ayla bunu görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Bu yer kendi kendine yetebilecek kadar donanımlı olsa da, yüzlerce kişinin geleceği tahmin edilmemişti. Erkekler yarın Forsmont'taki pazarlara gidip ne getirebileceklerine bakacaklardı.

Grubumun geri kalanı da benim gibi banyo yapmak istiyordu, ama iki gün yolun ardından tek istediğim şey uyumaktı. Buradaki zemin başka yerlerdeki zeminden daha rahat değildi, ama halkımın güvende olması, annemin yakınımda olması ve hatta Silas'ın burada olması, derin bir uykuya dalmamı sağladı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

"Sanırım bu sefer katılmayacağım," diye mırıldandı Edmund, Silas onu yakındaki bir kayanın üzerine indirirken.

Sabah olunca, bir kez daha meyveyle karnımızı doyurduktan sonra, küçük grubumuz antrenman yapmaya karar verdi. Erabella bundan hoşnut değildi ve ben de tembellik etmek istesem de, antrenman bize iyi gelecekti.

Gökyüzü açık maviydi, sabah havası hafif serindi. Yola çıktığımızda birkaç kişi uyanmıştı, ama dağdaki çoğu kişi hala uyuyordu.

"Her bir büyücünün sizlerden biriyle eşleşeceğini düşünüyorum," dedim beceriksizce.

"Ah," Roland elini kalbinin üzerine koyarak alay etti.

Ben ona gözlerimi devirdim.

"Prenses'i ben alacağım," dedi Merrick ve ben dönüp Erabella'ya sırttan Merrick'i gördüm.

Gözleri önce büyüdü ve yemin ederim ki kızardı, ama sonra kollarını kavuşturarak yüzünü buruşturdu. O cevap veremeden ben konuştum. "Elowen, Hendry ile." Viola'ya baktım.

Onu Silas'ın yanına koyup kafasını koparmasını göze alabilirim ya da onunla gidip çok rahatsız olabilirdim.

Roland'a baktım.

Bu da rahatsız edici olurdu.

Derin bir nefes aldım. "Viola, sen Prens'le git ve lütfen ona zarar verme."

Silas kaşlarını çatı ve Viola alaycı bir şekilde güldü, ama gülümsemesini zorla tuttuğunu anlayabiliyordum. Onu hırpalamak için bu fırsatı çok sevecekti.

Roland bana yan gözle gülümsedi. "Beni seçeceğini bilmeliydim, Ginger Snap."

Kuru bir kahkaha attım. "Birkaç dakika sonra yüzünde o ifade olmayacak," diye tehdit ettim.

Silas'ın bakışlarını hissedebiliyordum, ama ona döndüğümde, o başka yere bakıyordu.

"Peki..." Elowen yavaşça konuştu. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Önce öğrenelim, silah kullanmayı ve blok yapmayı geliştirelim." "Uh, bir sorun var," Erabella elini kaldırarak sözünü kesti. "Ben dövüşmekten pek anlamam."

Kaşlarımı çattım, sonra beyaz saçlı arkadaşşıma baktım. "Merrick yay kullanmada iyidir. Sana gösterebilir, sanırım."

"Yani bütün hafta öğretmenlik mi yapacağım?" Merrick dudaklarını bükerek sordu. "Sırayla yaparız. Ne dersin?"

Merrick dilini şaklattı, sonra sinirli Erabella'ya döndü.

Gruplarımız birbirinden ayrıldı, ama yine de birbirimizi görebilecek kadar yakındık, böylece diğer çiftin yaptıklarından bir şeyler öğrenebilirdik.

Hendry, Elowen'a yayını göstermeye gitti, ama Elowen hançere daha aşına olduğu için, onunla çalışmayı tercih etti.

Silas ağır bir kılıç çıkardı ve Viola ilk başta onu kavramaya çalışırken dudaklarının köşesinin yukarı kıvrıldığını fark ettim.

Merrick yayını çıkardı ve Era'ya talimat vermeye başladı, ben de Roland'a döndüm.

"Peki, ne öğrenmek istersin?"

"En iyi olduğun şey nedir?" diye sordum ve o sinsî bir gülümsemeyle cevap verdi. "Cevap verme" diye inledim ve elimi alnıma koydum.

"Genelde tek elli kılıç tercih ederim," dedi rahat bir şekilde kılıcı kınından çıkararak, ona bakıp sonra bana dönerek. "Ya sen?"

"Silah mı, büyü mü?"

Omuz silkti. "İkisi de."

Düşündüm. "En iyi olduğum şey ateş. Silahlar konusunda ise kılıç veya hançer diyebilirim, ama yayla da fena değilim."

Birkaç metre ötede, Era'nın arkasında duran ve Era'nın yayını takmaya çalışırken ona yardım eden Merrick'e baktım.

"Tanrılar, sen gerçekten bir amatörsün," diye mırıldandı Merrick.

"Sen de pisliğin tekisin. Kimse sana bunu söylemedi mi?" diye cevapladı ve tekrar yayı doğru tutmaya odaklandı.

Adam sırtıttı. "Bir prenses için çok kaba bir dil." Kız alaycı bir şekilde güldü.

Roland bana bir bakış attı. "Bahse girerim bu yolculuğun sonunda sevişecekler," diye mırıldandı.

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için bir kez daha sordum. "Bir daha söyler misin?"

O güldü. "Sadece hissettiğim bir şey." Kötü bir gülümseme attı. "Ya da belki de bize hatırlattığı içindir." Bana öpücük yüzü yaptı.

"Sen bir..." Onun şakaları konusunda haklı olduğunu fark ettim ve o gülümsemeyi engellemek için dudağını ısırırken kendimi durdurdum.

İnledim. "Şu işi bitirelim, olur mu?"

Roland kılıç kullanmada oldukça yetenekliydi. Aslında onun hareketlerinden kaçmak için uğraşmaya başladım ve biri neredeyse bana vurmak üzereydi, ama elimi uzatıp onu bir güç alanıyla engelledim ve Roland geriye doğru sendeledi.

"Hileci," diye mırıldandı.

"Bunun yerine benim içime saplanmasını mı tercih ederdin?" Nefesimi toplayarak sertçe karşılık verdim.

"Seni tamamen başka bir şeyle delmeyi tercih ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Onun küstahlığına gözlerimi kocaman açtım. "Benim..."

"Evet! Anladım!" diye bağırdım ve o yüksek sesle güldü.

"Üzgünüm, ama bunu kendin kaşındın."

"Sen... inanılmazsın," diye mırıldandım.

Ela gözleri eğlenceyle parladı ve kılıcını uzattı.

"Şimdi, bana yeteneklerini göster Lena."

Antrenman genel olarak iyi geçti. Era, kullanamasa da en azından yayı kullanmayı başardı. Viola, büyük kılıçta şaşırtıcı bir şekilde başarılıydı ve Elowen, Hendry ile antrenman bittiğinde gülümsüyordu.

İyi bir adama benziyordu. Çok sessiz ve gizemliydi. Ve yakışıklıydı. Mavi gözü kahverengi teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu ve sanki güzelliğini azaltmak için alnını kapatan ipeksi, düz kahverengi saçlarını sakladığını hissettim. Silas'ın bana hem onun hem de Edmund hakkında hikayeler anlattığını hatırladım. Ben gittikten sonra da onları hala hatırladığına sevindim.

Roland da bana bazı iyi tavsiyelerde bulundu ve ben de onunla Silas'ın ne zaman tanıştıklarını merak ettim. İkisi de birbirlerinin arkadaşlığından nefret ediyor gibi görünüyordu. Bir gün bunu sorardım.

Sparringimiz bittiğinde ve hepimiz ter içinde kaldığımızda, temizlenmeye hazırdım. Ayla'nın iğrenç kokarken ölçüm yapmasını kesinlikle istemiyordum. Immeron'un oğullarından birinin karısı Liette, bana kendi yaptığı bir sabun küpü verdiğinde, yıkanmak için şelaleye gitmeye karar verdim. Kaç kişinin yıkanmak isteyeceğini düşünürsek, sabun miktarını verirken tutumlu davranmak zorundaydılar.

Muhteşem şelaleye vardığımda, ayak parmaklarımı suya daldırdım ve soğuktan yüzümü buruşturdum. İç geçirdim, saçlarımı örgüsünden çözdüm ve hızla soyundum, sonra suya daldım. Su buz gibi değildi, ama sıcak da değildi.

Saçımı, vücudumu ve yüzümü yıkamaya başladım. Burnumdan hava üfledim ve başımı suya daldırdım, su yüzüne çıktığımda saçlarım sırtıma yapışmıştı. Yüzümü sildim ve Roland'ın gölün kenarında beni izlediğini görünce irkildim ve göğüslerimi kapattım.

"B-burada ne yapıyorsun?" Roland soyunmaya başladığında kekeledim. "Burası banyo yaptığımız yer, değil mi?"

"Evet, *ayrı ayrı*."

Kıkırdadı ve gömleğini çıkardı, mükemmel bir vücudu ortaya çıktı. Yutkundum ve gözlerimi onun vücudundan ayırmadım.

Yanları ve kolları karmaşık dövmelerle kaplıydı. Tasarımın ne olduğunu anlayamadım ve öğrenmek için uzun süre bakmak istedim. Altın rengi bronz teniyle keskin bir kontrast oluşturuyorlardı. Pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında, hızla başka yöne döndüm.

"Ne, görmek istemiyor musun?" diye sordu, açıkça eğleniyordu. "Hayır. Hayır, istemiyorum," yalan söyledim.

Bir kez daha güldü ve suya atlarken tısladığını duydum.

"Siktir!" diye bağırды. "Burası çok soğuk." Suyun altından çıkarken titredi, sonra bana doğru geldi.

Kollarımı kavuşturmuş, göğüslerimi hala kapatıyordum ve o bana sırtıtarak baktı, ıslakken kahverengi saçları neredeyse siyah görünüyordu. Su, vücudundan damlayarak göğüs kaslarından karın kaslarına doğru akıyordu ve ben bacaklarımın arasında bir baskı hissetmekten nefret ediyordum.

Yüzümü kızartarak ve yüzümü buruşturarak, göğüslerimi hala örtüklü halde suya girdim.

"Banyonu bölmeme izin verme," diye alay etti ve uzaklaşmaya başladı.

Arkamı dönüp sırtını ve her iki omuz kemiğini kaplayan dövmeleri inceledim. Bir tür kanat gibi görünüyordlardı. Arkasını döndü ve beni bakarken yakaladı.

"Ben... ben bitirmek üzereydim," diye kekeledim.

"Yalancı," diye sırttı. "Daha yeni geldin." Göğsüne bir parça sabun sürmeye başladı, köpükler karnından aşağıya doğru kayıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Yıkıyorum, neye benziyor?" diye mırıldandı. Su, uygunsuz bölgelere gelmeden hemen önce geldi. Kahverengi kıllar, göbek deliğinin altından, hayal etmemem gereken bir bölgeye kadar uzanıyordu.

Sırıltısı hiç bozulmadı. "Senin gibi kelepçeli değilim, ama istersen bana yardım edebilirsin."

Kafamı salladım ve arkanı döndüm. "Bunu hala affetmedim," diye mırıldandım.

"Hoşuna gitti, yalan söyleme."

Hoşuma gitti. Ama hoşuma gitmesinden hoşlanmadım. Neyse, ona bunu söylemeyecektim.

Düşüncelerim Silas'a geri döndü ve suçluluk duygusu beni sardı. Ama neden suçluluk duymalıydım ki? O artık evliydi.

Omzumun üzerinden tekrar baktım, Roland şimdi şelalede kendini yıkıyordu.

Kendini beğenmiş, kaba biriydi. Ama aynı zamanda... ilgi çekiciydi.

Gözlerindeki suyu silerek dere kenarına çıktı ve bana gülümsedi.

Güneş gökyüzünde yüksekti. Üzerine düşen sıcak ışık onu bir tablodaki gibi gösteriyordu.

Onu incelerken gülümsemesi kayboldu ve bana doğru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaçmak istedim, ondan olabildiğince uzaklaşmak istedim, ama aynı zamanda çıplak vücudunun benimkine değdiğinde nasıl hissettireceğini bilmek istedim.

"Yıkıyor gibi görünmüyorsun, Lena." Suyu baktı ve ben de baktığımda, küçük sabun küpümü bütün bu zaman boyunca suyun altında tuttuğumu fark ettim.

Ellerimi sudan çıkarırken küfrettim. Sabun küpü neredeyse erimişti. Göğüslerimin artık su altında olmadığını fark ettim ve onun bakışlarıyla karşılaşınca yüzüm kızardı. Bu an bana çok tanıdık geliyordu.

Gülümsedi, ela gözleri arzuyla kararmıştı. "Seni daha önce görmüştüm, hatırladın mı?" diye mırıldandı.

"Bu benim seçimim değildi," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi. "Şimdi senin seçimin ne olurdu, Lena?"

Hareketsiz kaldım. Birkaç santim uzaklığa kadar yaklaştı. Tamamen donmuş bir şekilde ona baktım. Çok, çok uzun zamandır hissetmediğim bir arzu hissettim.

Kulağıma eğilip gülümsedi. "Kızarıyorsun," diye fısıldadı ve gözlerim ağırlaştı. Sesi omurgamdan aşağı ürperti ve vücudumun her yerine sıcaklık yaydı.

"Roland, Silas seni istiyor."

Sıçradım ve başımı geriye çevirip Hendry'ye baktım, neyse ki o sadece sırtımı görebiliyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Gerçekten mi? Erkeklerden hoşlandığını bilmiyordum," diye alay etti, ama kesintiye sinirlendiğini hissedebiliyordum.

Hendry gözlerini devirdi ve sonra bana baktı, yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi sessizce.

"Hiçbir şeyi bölmedin," dedim biraz fazla yüksek sesle, saçlarımla oynayarak. Roland'a baktım, o da bana sırtıtarak baktı.

"Yapma Roland."

O inleyerek sudan çıktı. Ben ise çoktan kampa doğru yola çıkan Hendry'ye doğru baktım.

Birkaç saniye sonra Roland konuştu. "Artık bakabilirsin, Ginger Snap."

"Sana güvenebilirmişim gibi," diye mırıldandım, yine de ona baktım. Pantolonunu giymişti ve gömleğini elinde tutuyordu.

"Çıkabilirsin. Merak etme, ben arkanı döneceğim."

"Ne, böylece birlikte yürüyüp herkesin düşünmesini sağlayabiliriz..."

"Sikiştığımızı mı?"

"Tanrım, sen çok..."

O güldü ve ben ona bir ateş topu fırlattım, o da hareketten kaçarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Alevlerin uzak gökyüzünde söndüğü yere baktı, sonra bana döndü.

"Bu hiç hoş değildi." "Arkanı dön,"

diye bağırdım.

"Nasıl istersen."

Roland dönmeye başladığında atladım ve saçımı sıktım. "Aklından bile geçirme, yoksa hayalarını yakarım."

Ben kıyafetimi giyerken o kıkırdadı ve geri çekildi. "Tamam."

Dönüp bana doğru yürüdü, yüzünde hala o aptal sırıtış vardı. "Tanrılara yemin ederim Roland, eğer sen..."

"Merak etme, öpüp anlatmam."

"Seni o suda donduracaktım," diye mırıldandım ve kendimi gülümserken buldum.

O da güldü ve kampımıza doğru yürümeye başladık.

Elbisemdeki gevşek bir ipliği çektim. "Sana hiç teşekkür etmedim," dedim sessizce, o da kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bana nezaket gösterdiğin için... ve çok sinir bozucu olduğun için." Burnumdan güldüm. "Bu, her şeyi biraz daha az korkutucu hale getirdi."

Onunla göz göze geldim, ama ifadesini okuyamadım. Yumuşak bir gülümsemeyle öne baktı.

Elini tutmak için bir dürtü hissettim, ama yapmadım.

"Neden yaptın ki?"

Çenesini sıktı. "Emin değilim..." Bir an düşündü. "Sanırım her şeyi nasıl hallettiğini görünce sana hayranlık duymaya başladım. Sen korkusuz birisin." Bana yanından gülümsedi, sonra öne baktı. "Ve sanırım benim kıcımlı kurtaran sendin... ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken," dedi sessizce.

"Eh, bunu yaptığıma memnunum... çoğunlukla."

Bana döndü. Ona göz kırptım, o da gülümsedi.

Kampa geri döndüğümüzde, Silas Roland'a ve bana öfkeyle bakıyordu ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Öfkeli bakışlarıyla delik açacak gibiydi. Roland'a bakmaya devam etmeden önce sadece bir anlığına gözlerime baktı.

"Acaba şimdi ne yaptım?" diye mırıldandı Roland.

Silas ayağa kalktı ve ikisi konuşmak için uzaklaştılar. Onlar giderken Ayla yaklaşıp bize kıyafet ölçüsü almak istediğini söyledi.

Kızlar önce gitti. Bizi evlerinin içine, oturma odası ve mutfak geçip dikiş odasına götürdü. Duvara yığıldığı kumaşları görünce nefesim kesildi — çok çeşitli renk ve malzemelerden oluşan büyük bir koleksiyonu.

"Çok fazla var," dedi Elowen. "Hepsini nereden buldun?"

"Yıllar boyunca biraz topladım, ama Forsmont ve Faltrun'da takas etmek için parça götürdüğümde neredeyse her seferinde kumaş alıyorum." Masasından bir mezura aldı. "Kim ilk başlamak ister?"

"Ben!" Elowen gülümsedi.

Ayla gülümsedi ve Elowen'in ince belini ölçmeye başladı. Erabella kumaş duvarı boyunca yürüdü ve farklı çeşitleri inceledi.

"O köylere seyahat etmek hiç sorun oluyor mu? Hepiniz kendinizi gizliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Viola.

"Evet," diye cevapladı Ayla. "Ve hayır, sorun yok. Bizim türümüz neredeyse hiçbir yerde güvende olmasa da, Forsmont ve Faltrun'un Otacia'dan bağımsız kalmasına minnettarım. Öldürme emri ve benzeri şeyleri dert etmemize gerek yok." Elowen'i ölçmeye devam etti, gümüş rengi örgüsü omuzlarının hemen altına düşerken ölçüleri not aldı. "Hangi renkleri seversin, canım?"

Elowen düşünürken dudaklarını yana doğru itti. "Seçmek zor. Bana yakışacağını düşündüğün her şey." Gülümsedi.

Ayla sırtı ve işini bitirip Viola'ya geçti. Erabella'dan uzak durdum, onun yanında hâlâ kendimi garip hissediyordum. Onun da benim varlığımdan pek hoşnut olmadığı belliydi.

"Peki ya sen, Prenses? Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Ayla'nın nezaketi beni şaşırttı, Erabella'yı da öyle görünüyordu. Yüzü kızardı ve kısa sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Dağ çok güzel."

Ayla güldü. "Dağ değil, canım. Başladığın yolculuk."

"Oh." Ellerini birleştirdi. "Ben... emin değilim. Ama kocam bunun doğru olduğuna inanıyorsa, onu takip edeceğim."

Kocam.

Yumruklarımı sıkıca sıktım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Ona kızmaya hakkım yoktu, ama kızgındım.

"Sence doğru olan ne?" Ayla, Vi ile işini bitirince sordu.

Erabella yumuşak bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse? Daha önce kimse bana bir şey hakkında ne düşündüğümü sormamıştı." Elbisesi üzerinde ellerini gezdirdi. "Şiddeti hiç sevmedim. Nefreti. Ama bu benim büyüdüğüm dünya. Bildiğim tek şey bu." Kahverengi, badem şeklindeki gözleriyle hepimize baktı. "Hayatımda daha önce hiç bir büyücüyle tanışmamıştım."

"Bildiğin kadarıyla."

"Evet, evet, bildiğim kadarıyla." Derin bir nefes aldı. "Ama şimdi tanıştığıma memnunum. Ve halkımın size yaptıkları için üzgünüm. Dünyanın bize sizin canavar olduğunuzu inandırdığı için üzgünüm."

Gözlerimi kırptım. Açıkçası, hepimiz kırptık. "Adın neydi, canım?" "Erabella.

Arkadaşlarım bana Era der."

Ayla gülümsedi. "Era, ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Kollarımı kavuşturup odadaki tezgahlara yaslandım. Erabella'dan nefret etmek istedim. Sevdiğim adamla evlendiği, benim asla sahip olamadığım bir hayatı yaşadığı için ondan nefret etmek istedim. Ama meğer o iyi bir insarmış. Silas'ın onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

Ağlama.

"Peki ya sen, Supreme, nasılsın?" Ayla şimdi Erabella'nın ölçülerini alıyordu.

Çenemi sıktım. "Benim durumumdaki herkesin dayanabileceği kadar iyi, sanırım."

"Haklısın." Ölçüm yaparken durakladı, mavi gözleri bana bakarken parıldıyordu. "Daha önce Otacia'da ne kadar süre yaşadın?"

Erabella bana dönerek kaşlarını çattı. "Otacia'da mı yaşadın?"

Ayla'nın şu anda sırtımı açığa vurmuyacağını umarak başımı salladım. "Altı yıl. Bir yerde yaşadığım en uzun süre." Yere baktım.

"Bu benim orada yaşadığım süreden bile uzun," diye mırıldandı Erabella. "Orayı sevdin mi?"

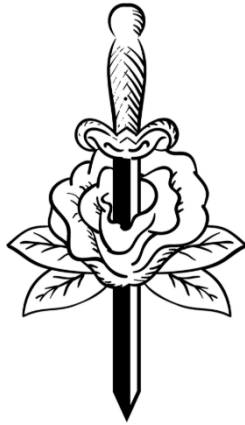
Bana konuşma başlatmasına şaşırarak ona baktım. "Evet, sevdim. Dış Çember'de yaşıyorduk. Şimdi orası nasıl bilmiyorum ama benim için sorun değildi. Kendimi evimde hissediyordum."

"O zaman hoşuna gittiyse, şimdi daha çok seversin." O çekindi. "Bariz olan hariç."

Ben başımı salladım ve o devam etti, Ayla ölçümlerini bitiriyordu. "Silas Dış Halka'ya çok yatırım yaptı. Altyapı, küçük işletmeler. Dış Halka'dakiler istedikleri zaman İç Halka'ya bile gelebilirler. Hatta artık orada sıcak su bile var."

Kalbim bir an durdu ve gözlerim dolduğunda, yüzümdeki küçük gülümsemeyi saklayamadan tekrar yere baktım.

Gerçekten sözünü tutmuştu.

Ellinci Bölüm

Bir hafta sonra Immeron'un demirhanesi olduğunu öğrendiğim mağarada sabırla bekliyorduk. Bugün sadece silahlarımızı alacağımız gün değil, aynı zamanda Edmund'un yeni bir kol ve bacak alacağı gündü.

Günler, eğitim, halkımın yerleşmesine yardım etmek ve Ames'teki insanların bir süre burada kalacağını düşünerek, burada yaşayan aileye elimden geldiğince yardım etmekle geçti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Roland bana başka bir şey yapmaya çalışmadı, ancak ara sıra ona baktığımı fark edince bana kendini beğenmiş bir sırıtışla karşılık veriyordu. Onunla bir şey deneme düşüncesi hem korkutucu hem de heyecan vericiydi, ama sanırım daha fazlasını denemediği için mutluydum.

Otacıans çoğu gün kendilerine saklandılar ve Silas ile pek konuşmadım, ancak gözlerimiz sık sık buluştu. Oquerene'nin yolculuğumuzun hedefi olduğunu söylememiştim, ancak Nereida umarım bize doğru yönü göstermiştir, güneyden bahsetmiştim. Silas müttefikler edinmek istiyordu, bu yüzden yolculuğumuzun ilk hedefi Forsmont'tu.

Büyücü ışıkları mağarayı aydınlatıyordu ve büyük bir örs ile Immeron'un üzerinde çalıştığı çeşitli parçalar - kılıçlar, bıçaklar, topuzlar ve daha fazlası - dikkatimi çekti. Oldukça geniş bir çalışma tezgahı malzemelerle doluydu ve Immeron bir şeyle uğraşmayı bitirip bize doğru yürüdü.

"İşte burada." Immeron, Edmund'un yeni alt bacağını ve ayağını gururla gösterdi. Yapıldığı ince siyah çizgiler neredeyse damarlara benziyordu. Sağlam ama aynı zamanda şık ve zarifti. Ayak parmakları bile vardı.

"Bu biraz dayanıksız görünüyor, değil mi?" Roland sordu, Edmund onun koluna vurdu ve Hendry ikisine de yan gözle baktı.

Immeron sırıttı. "Öyle görünebilir, ama bu, doğal elmasın en güçlü formu olan karbonado'dan yapılmıştır. Makul bir ödeme bekliyorum, Majesteleri." Silas'a yan gözle baktı ve Prens başını salladı.

Elowen ve Hendry, Edmund'u mağaranın içindeki bankın üzerine yatırmaya yardım ettiler ve Elowen, pantolonunun paçasını kütüğün üzerine kaldırdı.

"Bu bir an için acıtabilir," diye mırıldandı Immeron ve kolu yerinde tuttu.

Teller dönmeye başladı, sanki canlanmış gibi, sonra iyileşmiş yarasına doğru fırladı. Edmund bağırdı ve Elowen hızla ellerini şakaklarına koyarak acıyı dindirdi.

Bir süre sonra Immeron konuştu. "Artık acımamalı. Ayağa kalkmayı dene."

Elowen yavaşça ellerini çekti ve Edmund gözlerini kırptı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve kısa bir süre sonra şokun etkisi ortaya çıktı.

"Sanki... bacağımla gibi hissediyorum." Ayak parmaklarını hareket ettirdi ve ben ve diğerleri nefesimizi tuttuk. Edmund ve Elowen birbirlerine gülümsediler.

"Şimdi, buraya," dedi Immeron, yürüyerek aynı karbonado telleriyle bir önkol ve el getirdi. Ayla'ninkine neredeyse aynı görünüyordu. Edmund, El'in ağrısını dindirmesi için eğildi ve teller tekrar fırlayarak onun içine girdi. İşlem bittiğinde, yeni parmaklarını döndürerek dik durdu.

"Yarı insan, yarı makine," dedi Immeron gururla, kollarını kavuşturarak.

Edmund etrafta dolaşırken gözleri yaşardı. Roland yan gözle sırtarak içinden küfrederken, Silas sadece gözlerini kocaman açarak bakıyordu. Edmund Elowen'e doğru yürüdü, onu kucaklayıp döndürürken Elowen kıkırdadı.

"Bu mükemmel," dedi, Elowen'ı yere indirirken ona gülümseyerek.

Yeni parmağıyla Elowen'in elini tuttu ve elinin üstüne öptü.

Yanımdaki Merrick ona doğru hareket etmek istedi, ama ben bunu yapamadan kolunu tuttum ve başımı sallayarak "*Bu anı mahvetme*" dedim. Bana öfkeyle baktı, sonra kollarını kavuşturup başka yere baktı.

Edmund, El'in beline kolunu doladıktan sonra Immeron'a döndü ve El, ona yaslanarak kızardı. "Bu, hayatımda gördüğüm en büyüleyici şey. Saldırıdan sonra tekrar yürüyebileceğimi veya kolumu geri alabileceğimi hiç hayal etmemiştim." Gülümsedi ve saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim."

Immeron'un oğulları Ceren ve Benor, bizim için yaptıkları silahları göstermeye başladı.

Merrick ve Hendry için birer yay, Elowen ve Erabella için birer hançer ve geri kalanımız için kılıçlar. Özel yapım silahları görmek gerçekten olağanüstüydü.

Kılıcımı inceledim. Parlaklığı neredeyse yanardönerdi ve kabzasında opaller vardı. Onun güzelliğine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

"Her birinizin silahının özel özellikleri var," dedi Ceren, koyu kahverengi saçlarını sivri kulaklarının arkasına sıkıştırırken. "Senin kılıcın, Lena, ateş büyüsüyle güçlendirilebilir."

Başımı kaldırdım. "Şaka yapıyorsun."

Yumuşak bir gülümsemeyle, babası gibi koyu mavi gözleriyle bana baktı. "Hayır. Büyünü kullanarak silahı şarj edebilir ve vuruşlarını daha da ölümcül hale getirebilirsin."

Silahıma hayretle baktım, sonra gözlerim diğerlerinin silahlarına kaydı. Benimkinden başka en dikkat çekici olanı Silas'ın parlak altın kılıcıydı. Sapında mor-kırmızı metal parçacıkları vardı ve tüylerle süslenmiş gibi görünüyordu. Ortasına büyük bir topaz yerleştirilmişti. Silas'ın bu zanaatkarlık karşısında çok etkilendiğini anlayabiliyordum; bu kılıç, onun kraliyet kılıcını bile gölgede bırakıyordu.

Her kişinin silahı farklı özelliklere sahipti. Otacians'ın sihir gücü olmadığı için, silahları dayanıklılıkları artırılacak şekilde değiştirilmişti.

Biz büyücüler için silahlar, en güçlü büyü biçimlerimizi tamamlayacak şekilde yapılmıştı. Merrick'in oniks yayı, buz okları için özel olarak tasarlanmıştı ve Merrick silahını şarj ettiği sürece, normal oklar sadece ateşlediği anda donmuş oklar haline geliyordu.

Viola'nın kılıcı illüzyon büyüsüyle donatılmıştı. Vücudunu değiştirebildiği gibi, silahını da istediği kişiye dönüştürebiliyordu.

Elowen'in hançeri, gerekirse acısız bir şekilde can almak için şifa büyüsüyle şarj edilebilirdi.

Hepimiz silahlarımızı hayranlıkla inceledik, aklımıza takılan soruları sorduk ve silahlarımız için harcanan emek için teşekkürlerimizi ilettik.

Gecenin geri kalanını, ilk varış noktamız olan Forsmont'a yapacağımız yolculuk için gerekli eşyaları toplamakla geçirdik. Her birimizin seyahat için kullanacağı yatak takımları zaten hazırды, Silas ile paylaşacak olan Era hariç, bu yüzden hafif bagaj hazırlamamız gerekiyordu. Rahatça taşıyabileceğimiz kadar yiyecek ve su dolu tulumları topladık

ve sabah yeni kıyafetlerimizi ve zırhlarımızı giyecektik.

Son akşam kendimi yalnız buldum. Uçurumun kenarında oturup, önümdeki yolculuğu düşünürken uzağa baktım.

Esinti hoştu ve bu yükseklikten, ne kadar küçük olduğumu fark ettim.

Sen bizim kurtarıcımız olacaksın, Lena Daelyra.

Hayatın bana şimdiye kadar gösterdiği her şeyden dolayı pek iyimser bir insan değildim. Ama Igon'un sözlerini dinlemiştim ve gerçekten doğru yolda olduğumuzu hissediyordum.

"Atlamayacaksın, değil mi?" Silas arkamdan yumuşak bir sesle konuştu ve yanıma oturdu. "Lider olmak bazen insana öyle hissettirebilir."

Başımı ona doğru eğdim ve burnumdan gülerek güldüm. Birkaç saniye sessizlikten sonra, uçurumun kenarında durup Tovagoth'un dalgalı tepelerine bakarak konuştum.

"Halkının şu anda senin hakkında ne düşündüğünden korkuyor musun?" diye sordum sessizce.

Düşündü, çenesini oynatarak uzağa baktı. "Evet ve hayır." Bana döndü. "Sanırım... Sanırım doğru kararı verdim. Tek umudum, her şey bittiğinde halkımın beni anlayacağı."

"Sana minnettarım Silas, yaptığın tüm fedakarlıklar için. Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gökyüzüne bakarak.

Yalnız olduğumuzu biliyordum ve gizlice bizi izleyen biri olsa bile, hava o kadar karanlıktı ki kimse bizi göremezdi. Onun beni reddetmesinden korkuyordum, ama kendimi durduramadım. Elimi eline doladım ve o gerildi.

Bir an için donakaldık, yıllarca ayrı kaldıktan sonra birbirimizin dokunuşuna alışkın değildik. Elini çekecek mi diye merak ettim, ama sonra başparmağını elimde ileri geri sürmeye başladı. Vücudumun gevşediğini hissettim.

"Bana teşekkür etme Lena. Unutma, kararımı etkileyen bencil bir amacım var."

Ay ışığında parıldayan kehribar rengi gözlerine baktım, gözleri dudaklarıma indi. Bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Babasının tahtını ele geçirmek istiyor olabilir. Benim varlığımı öğrenmeden çok önce bu hırsı içinde olabilir. Ama onun hala bana karşı sevgi beslediğini biliyordum, bu sevgi kalbinde küçük bir parça olsa bile. Birbirimize asla sahip olamasak bile. Ben ona o kadar çok yalan söylemiş olsam bile.

"Al." Cebine uzandı, sonra elini uzattı. Elinde Igon'un pusulası vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tanrım... Onu tamamen unutmuşum." Alnıma vurma isteğine direndim ve Silas'tan bronz pusulayı aldım, onu çevirip inceledim. Arkasında bir pelikan oyulmuştu.

Silas'a utançla gülümsedim. "Gördün mü, lider olmak bana göre değil."

O küçük bir gülümseme gösterdi ve bu görüntü kalbimin atışını hızlandırdı. "Birçok şeyi unuttum. Senin aklında başka şeyler vardı," diye fısıldadı, gülümsemesi kaybolurken.

Hâlâ itiraf etmek istediğimden daha fazla sevdiğim adamı incelerken dudaklarım titredi. "Sözünü tuttun," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı ve yüzü sadece birkaç santim uzaklıktaydı, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Erabella, Dış Halka için yaptıklarını anlattı..." Boğazım düğümlendi ve gözlerim yanmaya başladı. "Oraya yatırım yaptın, insanlara sıcak su sağladın, lanet olası sokağa çıkma yasağını kaldırdın, kahretsin." Serbest elimle düşen gözyaşını sildim, sonra hafifçe güldüm. "Yapacağını biliyordum, ama yine de bunu duymak..." Gülümsayarak başımı ona doğru eğdim. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözleri büyüdü ve elini çekerek beni şaşırttı, kaşlarım çatıldı.

"Lena..." Başını salladı ve burnundan nefes verdi. "Biraz uyumalısın. Önümüzde uzun bir yolculuk var," diye mırıldandı, sonra ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı.

Hemen ben de ayağa kalktım ve elini tuttum. Durdu. "Gitme," diye yalvardım.

Bana döndü, altın rengi gözleri

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Senin nezaketin bana ağır geliyor." Bal rengi gözleri benimkilerle bir ileri bir geri gidip geldi, şimdi derin bir kaş çatışı yerini almıştı. "Bana bunu yapma."

Elini tekrar çekip uzaklaşırken, ben şaşkınlıkla ona baktım.

Bir an orada durup, zihnimde düşüncelerim koştururken, yarın sabah ayrılmadan önce bir kez daha bu yüksek yerden gece gökyüzünü seyrettim. Yukarıda parlayan büyük dolunayı fark ettim.

Çok şey çok hızlı değişmişti. Ama hayatımda ilk kez, halkım için umutlu hissediyordum. Kendim için umutlu hissediyordum.

Yıldızlara bakarken, vücudumu soğuk bir his kapladı ve tüylerim diken diken oldu. Hemen alarma geçtim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sadece soğuk bir his değildi... bir varlık hissi vardı.

Çok tanıdık bir varlık hissi.

"*Lena,*" diye bir kadın seslendi kafamın içinde ve Kayın'ın sesini duyunca dizlerim titredi. "*Yapacak işlerimiz var.*"

Teşekkürler

Tanrım, nereden başlasam? Bu hikaye ve karakterler 2017'den beri kafamda. Onları kağıda dökmeyi hayal ettim ve yıllar boyunca çeşitli sahneleri buraya buraya not aldım, ama hiçbir zaman oturup baştan sona her şeyi yazmadım. 2023 Haziranına kadar bunu yapmaya karar verecek ilhamı bulamadım.

Bu hikayeyi yazmam için bana zaman tanıyan ve işime gerçekten ilgi gösteren kocama, Lucas'a çok teşekkür ederim. Manuskriptimi ilk okuyan oydu ve onun cesaretlendirmesi benim için gerçekten çok önemliydi. O, tüm yaratıcı çabalarımın her zaman inandı ve onu çok seviyorum.

Büyükannem. Hayatım boyunca benim için yaptığı her şey olmasaydı, bugün bulunduğum yerde olamazdım, hatta ona yaklaşamazdım bile. Ailemiz ne kadar zorluklar yaşarsa yaşasın, o her zaman yanımda oldu. Bu kitap için verdiği destek için değil, genel olarak bana verdiği destek için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

BookTok'a, tüm cesaretlendirmeleri için. Orada tanıştığım ve beni tüm kalbiyle destekleyen tüm harika insanlara, hayatım boyunca tanıdığım bazı insanlardan bile daha fazla minnettarım. Sizler gerçekten en iyisisiniz.

Editörüm Allison Heddon'a, metnimi ince ayarlaması ve bana çok nazik sözler söylemesi için. Çalışmalarını ortaya koymak korkutucu bir şey, ama o bu süreci çok keyifli hale getirdi.

Ve bana ve ilk romanıma bir şans veren herkese en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!

Yazar Hakkında

Kylie Snow, Illinois'da yaşayan bir eş, anne ve kuafördür. Yazmadığı zamanlarda, iki yaramaz kız çocuğunu büyütür, fantastik ve karanlık romantizm romanları okur, resim yapar, oyun oynar veya bir sonraki dövmesini planlar.

Sosyal Medya:

Tiktok: @kyliesnowauthor IG:

@kyliesnowauthor Web sitesi:

www.kyliesnow.com

İçindekiler

[Harita](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Telaffuz Kılavuzu Adanmışlık](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[1. Önsöz Birinci](#)

[Bölüm Sonra](#)

[2. Birinci Bölüm](#)

[3. İkinci Bölüm](#)

[4. Üçüncü Bölüm](#)

[5. Dördüncü Bölüm](#)

[6. Beşinci Bölüm](#)

[7. Altıncı Bölüm](#)

[8. Yedinci Bölüm](#)

[9. Sekizinci Bölüm](#)

[10. Dokuzuncu Bölüm](#)

[11. Onuncu Bölüm](#)

[12. On Birinci Bölüm](#)

[13. Onikinci Bölüm](#)

[14. On Üçüncü Bölüm](#)

[15. On Dördüncü Bölüm](#)

[16. On Beşinci Bölüm](#)

[17. On altıncı bölüm](#)

[18. On Yedinci Bölüm](#)

[19. On sekizinci bölüm](#)

[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[21. Yirminci Bölüm](#)

[22. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[23. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[24. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[26. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[27. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[28. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm Tam Sayfa Görüntü](#)
[31. Otuzuncu Bölüm](#)
[32. Otuz Birinci Bölüm](#)
[33. Otuz İkinci Bölüm](#)
[34. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[35. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[36. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[37. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[38. Otuz Yedinci Bölüm](#)
[39. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[40. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[41. Kırkıncı Bölüm](#)
[42. Kırk Birinci Bölüm](#)
[43. Kırk İkinci Bölüm](#)
[44. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[45. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[46. Kırk Beşinci Bölüm](#)
[47. Kırk Altıncı Bölüm](#)
[48. Kırk Yedinci Bölüm](#)
[49. Kırk Sekizinci Bölüm](#)
[50. Kırk Dokuzuncu Bölüm](#)
[51. Ellinci Bölüm](#) .
[Teşekkürler Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

